

JANE

FALLON

Dulcea mea răzbunare

UNEORI EXISTĂ UN MOTIV
BUN SĂ FII DIABOLICĂ...

TREI

FICTION
CONNECTION

virtual-project.eu

JANE FALLON

DULCEA MEA RĂZBUNARE

Original: *My Sweet Revenge* (2017)

Traducere din engleză de:
OANA DUȘMĂNESCU

virtual-project.eu

2018

PARTEA ÎNTÂI

1.

Paula

Vreau să-l fac pe soțul meu să se îndrăgostească din nou de mine.

Să vă explic. Acesta nu este un exercițiu inspirat de gloriosul matriarhat din anii '50.

N-am citit niciun articol din revistele pentru babe, gen „Douăzeci de metode prin care să-ți păstrezi bărbatul”. Nimic n-ar putea fi mai departe de adevăr.

Vreau să se îndrăgostească din nou de mine pentru ca, atunci când o să-l pun să dispară dracului din viața mea, să-l usture. Sau măcar să priceapă ce i se întâmplă. Să nu-și spună, pur și simplu: „A, ce bine!”

Vreau să-l doară!

*

Robert stă la masă în bucătărie în timp ce eu gătesc. Cu un aer absent. Cu nasul în telefon. Tastând repede cu degetele mari, ca un adolescent. Probabil că-i scrie *ei*. El habar nu are că eu știu. Pare același tip dintotdeauna. Tipul care ieri era soțul meu, bărbatul cu care am fost măritată vreme de optsprezece ani. Astăzi e omul care-și înșală soția. Mă trezesc holbându-mă la el, încercând să văd dacă-l dă ceva de gol. Cum de nu mi-am dat seama? Ridică privirea și zâmbeste.

— Ce-i? Ce-am făcut?

Vorbește și ferește de mine discret ecranul mobilului; probabil că nici nu-și dă seama că face asta. Încerc să-i zâmbesc și eu.

— Nimic. Mă gândeam doar...

El ia sticla, îmi reumple paharul, apoi pe al lui. Acesta a fost dintotdeauna ritualul nostru de câte ori e acasă seara. Eu mă agit pregătind cina, în timp ce el se cocoată pe un scaun și-mi povestește despre ce s-a mai întâmplat pe la muncă. Dar zilele astea are mai degrabă chef să stea cu un ochi în telefon și să-mi acorde doar jumătate din atenția sa. Măcar acum știu de ce.

— Periculos, spune el acum. Prea multă gândire n-a făcut nimănui prea bine.

Râd forțat.

— Ah, ce noroc atunci că n-o fac prea des. De fapt, încercam să mă hotărâsc dacă să fac orez sau piure, deci chiar era o chestiune de viață și de moarte.

— Surprinde-mă. Vrei să te ajut?

Îi fac semn că nu. Ultimul lucru pe care l-aș suporta e să ne jucăm de-a familia fericită. E prea curând.

Sare de pe scaun, cu paharul într-o mână și cu telefonul în cealaltă.

— Atunci mă duc să fac un duș.

— Nu sta prea mult, spun eu. I-am promis Georgiei că mâncăm devreme. Trebuie să se vadă cu Eliza la 19:30.

— Zece minute, zice el, iar eu trebuie să mă abțin să-l întreb la ce-i trebuie telefonul, dacă face doar un duș scurt.

*

Telefonul l-a dat de gol, apropo. Acest vechi clișeu. N-am tras cu ochiul. Nu mi-ar fi trecut niciodată prin cap să trag cu ochiul. Nici măcar nu m-am obosit vreodată să-i cer parola pentru că n-o folosește niciodată, doar își trece degetul peste buton ca să-i citească amprenta. Deci, pur și simplu, a fost noroc chior că am văzut ce am văzut. Dis-de-dimineată, înainte să plece la studio – amețit de trezirea bruscă – l-a lăsat pe blat când s-a dus să se îmbrace. Eu mă trezesc întotdeauna în același timp cu el în zilele în care se duce la studio, chiar dacă trebuie să iasă din casă la 6. Sunt destul de sigură că nici nu-mi dădusem seama că există ora 5:15 dimineata până când alarma n-a început să sune, într-o bună zi. Îmi place să-i țin de urât în timp ce-și mănâncă micul dejun. Să-l sărut la despărțire când pleacă. Niciunul dintre noi nu funcționează total la ora aceea, deci pot doar să presupun că nu s-a gândit că nu e bine să-și lase telefonul la vedere.

Eu nici măcar nu l-am observat. Dar apoi a bâzâit, semn că a primit un mesaj, iar eu m-am uitat fără să mă gândesc. Cuvintele „Te iubesc” mi-au atras atenția, la fel ca numele de sus. *Saskia*. Fără să-mi dau seama ce fac, l-am înșfăcat repede, înainte ca mesajul să dispară și să nu-mi mai fie niciodată la îndemână.

Doamne! Era gata să fim prinși aseară! MULT PREA riscant! Sper că Paula a crezut-o!!! Nu m-am simțit prea bine c-am fost nevoită s-o mint în față! Te iubesc xxx

*

M-am holbat șocată la ecran, am apăsat câteva taste, sperând că pot accesa în mod miraculos întreaga conversație, dar n-aveam nicio speranță.

L-am auzit pe Robert învârtindu-se prin dormitor, știind că se va întoarce din clipă-n clipă. Am memorat mesajul și am aruncat telefonul la loc pe blat când i-am auzit pașii pe hol, prefăcându-mă fascinată de ceva din sertarul cu tacâmuri.

Și-a depistat mobilul care zăcea pe blat. Mi s-a părut mie sau chipul i-a fost străbătut de o mică expresie de teamă? Am încercat să mă port firesc, nu voiam să mă dau de gol că văzusem mesajul. L-a luat și l-a pus în buzunar, fără să se uite la ecran.

Îmi doream foarte mult să-i zic câteva chiar în clipa în care iese pe ușă. Sau să-l pocnesc. De fapt da, câțiva pumni m-ar fi făcut să mă simt mult mai bine. Dar din fericire m-am stăpânit. Știam că trebuie să rumeg ceea ce văzusem. Trebuia să mă asigur că nu există nicio explicație nevinovată înainte de a o apuca pe o cale fără întoarcere.

Acum revine vioi în bucătărie, proaspăt dușat, mirosind ca un soi de fruct chimic și îmbrăcat cu niște pantaloni vechi de alergat și un tricou lălău. Îmi pun un zâmbet fals pe chip.

— Vrei s-o strigi tu pe Georgia? Cinci minute.

— Sigur. Miroase senzațional.

Surâd extatic. Slavă Cerului pentru cursurile de actorie. Din păcate, n-am urmat niciun curs numit „Cum să-ți convingi soțul că totul e-n regulă când tu, de fapt, îți dorești să-l înjunghii cu o furculiță”. Să-mi aduceți aminte. Dacă devin vreodată profesoară de actorie, asta va fi prima temă pe care o voi da elevilor mei.

— E doar un chilio.

Robert iese încet și-l aud strigându-i Georgiei că e gata cina. Știu că, mai presus de orice, nu trebuie să mă dau de gol în fața fiicei noastre, așa că ncerc să-mi potolesc agitația și să mă autoconving că totul e drept pe lume.

Mă strădui din răspuțeri să nu plâng. Scot dopul unei sticle de vin roșu și-mi torn un alt pahar. Când Georgia dă buzna pe ușă, cu geanta plină de cărțile de care are nevoie pentru recapitularea de la prietena ei, stau lângă blat sorbind din vin de parcă n-aș avea nicio grijă pe lume.

— Vrei un pahar? zic eu, știind deja răspunsul.

Georgia se strâmbă de parcă i-aș fi oferit pipi de pisică.

— Bleah. De ce n-ai niciodată vin alb? Sau vodcă?

— Pentru că atunci ai accepta când ți-aș oferi ceva de băut.

Ea izbucnește-n râs.

— Nu-i nimic. Fac Jägerbombs ieftine la Vogue în seara asta. Pot să mă fac praf mai târziu.

— George... spun eu, dar ea mă-nterupe.

— Glumesc!

— Sper.

— Serios... e absint, de fapt.

— Foarte amuzant.

Se apleacă peste mine și mă sărută pe cap exact când intră Robert, fără nicio grijă.

— O-o. Ce-ai mai făcut? spune el.

Vechea lui glumă: vezi Doamne, orice semn de afecțiune din partea adolescenței noastre e un fel de a-și cere scuze.

Georgia râde și-și ciufulește părul, așezându-se la cină. Mă înclin și-i umplu paharul lui Robert.

2.

Nu sunt răzbunătoare din fire. Parțial pentru că sunt prea leneșă. Să te răzbuni cere efort. Dar n-am fost niciodată genul care să petreacă ore întregi complotând cum să i-o întorc colegului de birou pentru că n-o contrazice pe șefa când aceasta îl laudă pentru ceva ce am făcut eu. Asta a sunat de parcă aș avea o supercarieră, unde colegii rivali sunt angajați într-o luptă acerbă pentru supremație, croindu-și cu ghearele drumul către vârf, aruncându-se reciproc la pământ și călcându-i în picioare pe cei slabi. La drept vorbind, eu lucrez într-o patiserie. Ah, ce glumă bună! Grasa lucrează la magazinul cu prăjituri. Citesc asta pe chipurile oamenilor când le-o spun. Pariez că mor cu toții de nerăbdare să mă întrebe dacă sunt plătită în produse sau dacă meseria mea e cea de degustător-șef. Ca să fie clar, eu stau la vânzare, nu la bucătărie. Fac cafele la mașina noastră elegantă, încălzesc panini și pateuri, încasez banii.

Dar de data asta Robert mă scosese din minți. Știu că poate fi egoist. Are tendința de a se lua prea tare în serios, pe sine și slujba pe care o are. Și știu că ne-am înstrăinat puțin în ultima vreme. Ne înțelegem bine în continuare, dar el nu-mi mai împărtășește lumea în care trăiește. Înainte venea seara acasă și parcurgeam împreună replicile pentru următoarele câteva zile, râzând de întorsăturile caraghioase pe care le lua scenariul. Sau mă regala cu povești de la studio, la un pahar de Merlot. Nu mă întreba niciodată prea multe despre ce am făcut eu în ziua respectivă – probabil pentru că mie nu mi se ntâmplă nimic notabil – dar poveștile lui despre ceilalți actori, despre machieuzele incompetente și despre producători băgăcioși mă distrau atât de mult, încât nici nu mă deranja. Fiindcă întotdeauna am crezut că, în sinea

lui, ține la mine. Doar că avea o slujbă care-l presa enorm și pentru care își făcea atâtea griji.

N-aș fi crezut într-un milion de ani că mă înșală. De fapt, nu e adevărat. M-am mai întrebat, din când în când, în ultimii câțiva ani. Doar așa, „cum ar fi să...?”, când îmi spunea că lucrează până târziu sau că filmează în deplasare. Dar am alungat întotdeauna acest gând. Îmi spuneam să nu fiu paranoică. Și dacă mi-aș fi permis să cred că poate fi adevărat, nu m-aș fi gândit în ruptul capului că e vorba de Saskia.

*

Robert și cu mine suntem împreună de douăzeci de ani. Ne-am întâlnit la școala de actorie, amândoi având visuri mari despre carierele stelare care ne așteptau, fără îndoială, în ciuda statisticilor care spuneau cu totul altceva. Cred că am citit odată că nouăzeci și nouă la sută dintre actori nu-și găsesc de lucru. Și nici nu luam în calcul faptul că doar vreo cinci oameni vor ajunge la un rol principal pe ITV. Dar asta nu oprea pe nimeni din anul nostru de la North London School of Speech and Drama să creadă că eram meniți să devenim viitoarele vedete.

Dintre colegii noștri, numai Robert și alți patru sunt cei despre care veți auzi vreodată. Una pentru că s-a dus la Hollywood și a devenit noua divă ingenuă a cinematografilei, pentru vreo cinci minute. Ne-a dat cu asta peste nas fără milă, până când a rămas fără muncă. Acum vorbește cu un accent ciudat american și apare din când în când în presa britanică, povestind despre noua sa obsesie în privința ventuzelor sau a meditației tantrice ori despre proprietățile vindecătoare ale legumelor crucifere, deși a dispărut de pe ecran de atâta vreme, încât nimeni nu-și mai amintește cu adevărat cine e.

Alți doi au cariere respectabile în teatru, iar cel de-al patrulea face 15 ani de închisoare pentru fraudă.

Din punct de vedere financiar, Robert are, probabil, cea mai de succes poveste.

Acum cinci ani a devenit actor în serialul dramatic de joi seara *Fermierul Giles*. Din păcate, el nu este fermierul Giles, care, alături de soție și de cei trei copii ai lor, este inima serialului, ci personajul secundar Hargreaves, vecinul de treabă al fermierului Giles.

Saskia, apropo, este Melody Hargreaves. Soția grijulie, dar sexy, a vecinului cumsecade. Soția de pe ecran a lui Robert. O femeie pe care el o ura de ani întregi.

Cu redifuzările și cu nenumăratele vânzări ale serialului în străinătate – americanii, mai ales, adoră scenele bucolice care nu seamănă cu niciun loc pe care l-am văzut eu vreodată – Robert câștigă o mică avere. Dar ar renunța

bucuros ca să câștige laudele și respectul de care se bucură unul dintre cei doi colegi de-ai noștri care joacă pe scenă, chiar dacă ei nu au conturi bancare nici pe departe la fel de grase ca ale lui.

Dar n-ar recunoaște asta niciodată.

Avem – nu, greșesc – *aveam* o viață bună, noi trei. Eu, Robert și fiica noastră în vârstă de șaptesprezece ani, Georgia.

Până acum.

*

Când am terminat colegiul, ne-am mutat împreună într-o cameră înghesuită din Finsbury Park și am încercat să ne găsim ceva de lucru, căutând audiții pe internet și acceptând orice ofertă neremunerată care ni se iva. Treptat, Robert a început să primească niște roluri, ici-colo. A ajuns să aibă un agent. Directorii de casting au început să-l cunoască. Când m-am pomenit gravidă cu Georgia, părea că singurul lucru firesc de făcut – așa cum a pus Robert problema – era ca el să muncească și să-și clădească o carieră, în tip ce eu urma să am grijă de copil. Apoi, după ce el își va fi găsit drumul, putea să ia o pauză, să devină casnic, ca să-mi urmez și eu visul. Deși eram îngrijorată că rămân în urmă, chestia asta avea sens chiar și pentru mine. Și, dacă e să fiu sinceră, visam să fiu aceea care să aibă grijă de fiica noastră. Doar că nu mă așteptasem s-o aduc pe lume atât de devreme.

În orice caz, sunt sigură că vă dați cu toții seama încotro se îndreaptă povestea.

Anii s-au scurs și Robert n-a simțit niciodată că e momentul potrivit să stea pe bară. Când Georgia a împlinit șapte ani am încercat, cu emoții, să testez apele. Dar fără experiență, fără agent, fără nimic în CV în afara îngrijirii copilului și un pic de muncă funcționarească atunci când am avut nevoie de bani, nu puteam nici să vorbesc cu cineva la telefon, darămite să pot intra pe ușa cuiva. Dacă aș fi fost pregătită să plec departe de casă pentru un angajament neplătit, să joc într-un spectacol cu un singur actor, în fața a trei oameni deasupra unei cârciumi la dracu-n praznic, poate că mi-aș fi croit drum în lumea artistică. Dar trecusem bine de treizeci de ani și aveam o fiică aproape adolescentă, care avea nevoie de mama ei. În plus, Robert întotdeauna spunea că pentru el e important ca lucrurile să fie stabile acasă, să nu-l tulbure nimic. Asta însemna că nu trebuia să ne facem griji pentru detaliile obișnuite ale vieții noastre de zi cu zi. Asta îi permitea lui să strălucească.

Da, m-ați înțeles corect. Așa a spus, că asta îi permite lui să strălucească.

Cumva, asta a fost tot. Asta era viața noastră. Robert putea obține orice slujbă, putea lucra după orice orar ciudat la mare distanță, pentru că știa că acasă totul era în ordine.

Apoi a primit rolul din *Fermierul Giles*, ceea ce a însemnat că zece luni și jumătate din an cât filmau el era blocat, împărțindu-și timpul între studioul din vestul Londrei și locațiile din Oxfordshire. Iar eu am aruncat toate fotografiile lucioase cu care încă-i asaltam pe directorii de casting (fotografii care nu mai erau conforme cu realitatea) și am acceptat slujba de la cafenea.

Nu era nevoie de calificări. El a devenit o mică vedetă de televiziune, sau cel puțin un chip ușor de recunoscut. Eu am devenit o persoană care muncește într-o patiserie pentru că programul se potrivește cu dorința mea de a fi acasă când Georgia se întoarce de la școală.

Îmi imaginez că aveți întrebări. Eu aș avea. De pildă, de ce o femeie inteligentă, independentă ca mine ar accepta un astfel de aranjament? Singurul răspuns pe care-l am e că l-am iubit pe Robert și că aveam încredere că va veni și șansa mea. Și am crezut că vorbește serios când a propus asta. Nu cred că se gândea să mă păcălească. Doar mai târziu, când a început să se bucure de cariera lui, când nu mai voia să renunțe nici măcar pentru câteva luni, când a început să-și facă griji că, dacă refuză roluri, s-ar putea să nu mai primească nicio ofertă, atunci de-abia s-a răzgândit. Și presupun c-aș fi putut să insist.

Să pun piciorul în prag și să refuz să mai spăl vreun rând de echipament de sală până ar fi fost de acord să ia o pauză. Dar adevărul e că atunci nu mai credeam c-o să-mi găsesc de lucru. Și gândul că-l voi vedea pe Robert refuzând vreun rol ideal doar ca să stea acasă și să vadă cum eu ratez fiecare audiție era pur și simplu prea umilitor.

Și pentru că nu mi-am imaginat niciodată că mi-o va scoate pe nas.

*

Seara e agonie pură. Încerc să mă prefac în fața lui Robert că totul e în regulă în timp ce mă gândesc la ce am de făcut. Nu mă ajută deloc că Georgia pleacă în clipa în care cina ia sfârșit, cu promisiunea că va fi acasă cel mai târziu la ora 11:00. Nu are nicio apăsare.

Dacă Robert știe că i-am aflat secretul, are grijă să nu arate asta.

— Saskia a apărut azi cu două ore întârziere, îmi spune el cât stăm împreună, în living.

Caut disperată prin meniul Sky ceva care să-mi distragă atenția și care să-nsemne că nu trebuie să ne petrecem seara conversând. Aproape că mă înec cu băutura când îl aud pomenindu-i numele.

— Doamne, zic eu.

Cum aș reacționa de obicei? Brusc, parcă nu mai știu cum să mă comport normal.

— A certat-o cineva?

Purtarea necuviincioasă a Saskiei e unul dintre subiectele lui preferate.

Și, ca să fiu sinceră, și eu aș fi supărată în locul lui. Deși acum îmi dau seama că, probabil, nu e supărat deloc. E doar praf în ochi.

— Sigur că nu, oftează el. Pentru că nimeni nu rezistă lacrimilor și amenințărilor că-și dă demisia.

Deși Robert susține că n-o poate suporta pe Saskia, trăiește oarecum în teroare la gândul că ea s-ar putea hotărî să iasă din serial. El e foarte conștient de faptul că show-ul n-ar putea supraviețui fără fermierul Giles, dar ar putea merge mai departe bine-mersi dacă vecinii acestuia s-ar muta și ar fi înlocuiți.

— Probabil o vor da afară în cele din urmă, spun eu și simt o mică satisfacție când îi văd mutra panicată. Ah, ia uite, un nou serial pe BBC2 diseară. *Trouble în Paradise*. Nu te-ai dus la audiție pentru el?

Știu foarte bine că s-a dus și că a fost afectat când nu a obținut rolul.

— Hai să nu ne uităm, mormăie el. Trebuie să existe ceva mai bun de văzut.

Robert urăște să se uite la serialele pe care le-a ratat. E și mai rău dacă actorul care a primit rolul e acoperit de laude sau, Doamne ferește, e nominalizat la vreun premiu.

Presupune, pur și simplu, c-ar fi beneficiat de același gen de atenție dac-ar fi câpătat rolul. Nici nu-i trece prin minte că poate interpretarea lui n-a fost la fel de convingătoare.

— Nu, ăsta pare ceva bun, spun eu, apăsând butonul ca să mă uit la serial.

Fac eforturi enorme să mă prefac absorbită de film preț de o oră și jumătate. Dar e mai bine decât să fiu nevoită să fac conversație.

Mă duc la culcare cât pot de devreme, dar nu pot dormi deloc, copleșită de gânduri. Ce înseamnă mesajul acela? Ce s-a întâmplat de-o face pe Saskia să simtă că sunt aproape de a fi prinși? Prinși făcând ce anume? (Da, da, știu). Mă gândesc la ce s-a întâmplat în trecut. Aseară l-am sunat pe Robert să-l întreb pe la ce oră crede că se va-ntoarce acasă. Ziua de lucru se încheie la 19:00, dar actorii sunt liberi să plece când își termină de filmat scena. Mi-a răspuns o femeie. Saskia, presupun acum. Aproape uitasem, fusese un eveniment nesemnificativ. Robert trebuie să-și lase tot timpul telefonul undeva când se duce să filmeze. Nimeni nu vrea să fie idiotul care strică o dublă bună din cauza unui sunet de apel ironic, cu un cântec din anii optzeci, care explodează brusc în mijlocul unei scene.

Am vorbit cu nenumărați oameni de-a lungul anilor, care au răspuns în numele lui. N-am întrebat cum o cheamă. De ce-aș fi făcut asta?

— Telefonul lui Robert Westmore, a zis ea când a răspuns.

Îmi amintesc că m-am simțit ca o sadică pentru că mi-am sunat soțul la muncă ca să-l întreb la ce oră vrea să ia cina.

— Ah, bună. Sunt Paula, soția lui Robert.

Mi-aduc aminte că a spus „Bună!” într-un fel foarte prietenos.

— Nu e nimic important. Mă întrebam doar la ce oră termină în seara asta. Poate îți transmiți tu să mă sune când are un moment liber?

— Nicio problemă, Paula, a zis ea.

Douăzeci de minute mai târziu, m-a sunat. Poate puțin agasat, dar așa e el deseori dacă vorbim când e la muncă. A zis că vor sta peste program puțin, dar că ar trebui să ajungă acasă pe la 21:15, cel mai târziu. O conversație normală, de rutină.

În cele din urmă, a ajuns acasă la 21:00. Nimic din înfățișarea sau din purtarea lui nu-l trăda că ar fi făcut altceva decât să fi muncit. Nu avea nici ruj pe guler, nimic altceva din categoria asta. S-a dus la etaj să facă un duș, dar asta face de obicei. Se comporta normal, ca de obicei. Ceea ce mă face să cred că purtarea lui normală și obișnuită e cea a unui bărbat care are o aventură.

*

După ce a plecat azi-de-dimineață, am pornit computerul și am căutat-o pe Google pe Saskia Sherbourne. Desigur, știu deja cum arată, dar acum am văzut sute de poze sofisticate cu ea pe covorul roșu sau la ieșiri nocturne fițoase. Lucrul care mă enerva cel mai tare era cât de încântată era de felul în care arată. Acel rânjel care spunea „o, da, credeți că sunt atrăgătoare”. Mă făcea să-mi doresc s-o pocnesc. Desigur, ea e subțirică, aproape subnutrită.

Dar are înfățișarea aceea cu față rotundă, cu decolteu proeminent, genul care – din fericire – nu îmbătrânește frumos. Se va transforma într-o barmaniță țâțoasă înainte să-și dea seama ce i se întâmplă. M-am dojenit că sunt nemernică. Am încercat întotdeauna să nu judec oamenii după aspect, pentru că știu din experiența personală cât de dureros poate fi. Apoi mi-am amintit că e posibil ca ea să se culce cu soțul meu, așa că am savurat două fotografii în care era îmbrăcată cu o fustă scurtă care-i dezvăluia picioarele fără forme și genunchii osoși.

Potrivit paginii ei Wikipedia, e cu trei ani mai tânără decât mine, ceea ce probabil înseamnă că suntem de aceeași vârstă. Născută Susan Mitchell. Ha! Acum nu mai e atât de sofisticată.

A crescut în Exeter, a urmat LAMDA¹ (destul de discutabil, pentru că nu e RADA²). Primul rol, într-o reclamă a băncii Nat West.

M-am uitat prin lista ei de roluri, nu foarte interesată. Am ajuns la Viață Personală. Informațiile cu Susan Mitchell/Exeter/LAMDA se repetau. S-a

¹ London Academy of Music and Dramatic Art (N. t.).

² The Royal Academy of Dramatic Art (N. t.).

măritat la 27 de ani cu Simon, a divorțat doi ani mai târziu. Apoi s-a căsătorit din nou în 2009 – ceea ce înseamnă că atunci avea 31 de ani sau 34, depinde pe cine crezi – cu Joshua. Păreau să fie încă împreună; nu se menționau copii, nu se știe cu ce se ocupă Joshua.

Exista și un link către un articol din revistele de duminică, așa că, desigur, m-am torturat citindu-l pe tot. E foarte recunoscătoare pentru rolul din *Fermierul Giles*, care a apărut exact când își punea problema să renunțe la actorie. Nu ia acest rol în glumă. E important pentru actorii din serialele de televiziune să-și amintească faptul că nu sunt decât o rotiță într-o mașinărie uriașă. Își amintește asta regulat, ca să rămână cu picioarele pe pământ. Dacă n-aș fi știut că totul e fals, m-aș fi gândit că a nimerit-o destul de bine.

În paragraful următor bătea câmpii despre cât e de norocoasă să lucreze alături de Robert. Cum au devenit prieteni buni și cât de bine lucrează împreună, la nivel instinctiv. Am citit destule interviuri de genul ăsta ca să știu că era numai aiureală de PR, dar asta nu însemna că nu mă înfurie la culme. De parcă și-ar fi bătut joc de mine.

Am mai găsit și alte interviuri de-ale ei și apoi le-am recitat pe cele vechi ale lui Robert, pe care înainte cred că le-am văzut cu alți ochi. Amândoi încearcă întotdeauna să spună lumii cât de fabulos se înțeleg, cât de relaxați sunt laolaltă, încât uneori se ciondănesc în privința lucrurilor obișnuite, ca un cuplu veritabil. Îmi amintesc cât am râs cu Robert când am răsfoit împreună paginile astea.

Cât l-am necăjit pe seama faptului că reușise să dea impresia că el și Saskia erau atât de buni prieteni, când, de fapt, el o ura. Îmi aduc aminte că-mi spunea cât e de important ca publicul să creadă cu adevărat în relația lor.

Asta era cheia succesului.

— N-am lucrat niciodată cu cineva căruia să-i pese mai mult, spunea, se pare, Robert cel din interviu, iar Robert cel din viața reală îmi citise replica pe un ton serios, dar la mișto, și adăugase „de ea însăși”, ceea ce mă făcuse să mor de râs, din câte-mi amintesc.

Când, de fapt, se pare că eu am fost victima acestei glume.

3.

De obicei, când Robert pleacă la serviciu, eu mă întorc în pat vreo oră, dar azi aveam o misiune.

M-am decis să vânez probe care să-mi sprijine suspiciunile. Mesajul în sine nu era suficient ca să-mi pot construi cazul pe baza lui. Dar, dacă Robert

punea ceva la cale, sigur mai existau și alte indicii. Dacă ar fi fost vorba de locul crimei, aș fi umplut dormitorul de luminol ca să văd unde sunt pete de sânge. Așa însă, tot ce puteam face era să răscolesc prin lucrurile lui personale, în speranța că-mi va sări în ochi ceva care să-l incrimineze.

Uram să fac asta, apropo. Nu sunt vreo băgăcioasă din fire. Am fost întotdeauna persoana aceea care e de părere că nu trebuie să tragi cu urechea, pentru că s-ar putea să auzi lucruri care nu-ți vor conveni. Așa că nu aveam un sistem bine pus la punct. M-am gândit unde mi-aș ascunde cele mai prețioase secrete dacă aș fi fost în locul lui și am început de-acolo.

S-a dovedit că el nu credea că fundul unei valize pe care n-a folosit-o de cel puțin cinci ani sau cotloanele unui sertar unde-și păstrează diverse obiecte de care n-aș avea niciun motiv să mă apropii vreodată – chitanțe vechi, două brichete de pe vremea când fuma, benzi elastice, un Sony Walkman, un pedometru defect... un muzeu întreg al vieții sale; îi spune „sertarul cu chestii” – nu sunt ascunzători atât de bune precum credeam eu. În disperare de cauză, am sunat-o pe prietena și șefa mea, Myra.

— Ipotetic vorbind, dacă ai vrea să ascunzi în propria casă ceva ce n-ai dori să găsească nimeni, unde l-ai ascunde?

— Vorbești despre Robert?

— Ipotetic.

— Gândește-te unde nu te-ai uita niciodată. Poate o cutie cu scenarii vechi? Are așa ceva?

— N-am spus că e vorba de Robert. Dar da, are.

— Încearcă acolo. Dacă nu găsești, sună-mă iar și o să vin cu altă sugestie genială. De fapt, sună-mă și dacă găsești ceva, pentru că vreau să știu ce se întâmplă.

Am ignorat ultima parte și mi-am luat la revedere. A durat ceva să găsesc teancul de scenarii vechi și de agende pe care Robert le strânsese de-a lungul filmărilor la serial. Devine paranoic când vine vorba să le aruncăm, pentru că acolo sunt informații despre actori și despre staff care nu trebuie să se afle niciodată, de parcă toți jurnaliștii din lume stau aliniați, ținându-și răsuflarea, așteptând să afle noua intrigă neplauzibilă din *Fermierul Giles*. În cele din urmă, am dat peste ele în spatele unui dulap dintr-o cameră pe care o numim aiurea birou, dar care este de fapt un dormitor pentru o persoană foarte mică.

Cred că erau vreo douăzeci. Îmi amintesc că am făcut curățenie acum câțiva ani și am scăpat de scenariile episoadelor deja difuzate. Robert dăduse autografe pe câteva dintre ele și le donase pentru niște licitații caritabile de-a lungul anilor. Le-am scuturat pe rând și, chiar dacă din când în când mai cădea din ele un obiect ciudat (o amendă de circulație, un

servețel), nu era nimic care să semene cu o pereche de chiloți de damă sau cu o poză cu el și Saskia într-o poziție compromițătoare. Le-am strâns la loc și le-am înghesuit din nou în fundul dulapului.

M-am gândit s-o sun din nou pe Myra, dar am hotărât să mai scotocesc și prin restul gunoaielor, înainte să-mi recunosc înfrângerea. Am scos niște cartușe pentru o imprimantă pe care n-o mai aveam de trei ani, un laptop vechi, de un portocaliu-țipător, cutia goală a vechiului aparat de fotografiat al lui Robert. Când am luat caseta ca s-o așez la locul ei, am simțit o umflătură tare în centrul ei. Era o cutie de lemn pe care n-o mai văzusem niciodată. Cam de dimensiunea unui pachet de cărți, dar de trei ori mai groasă. Lemn lăcuit și plin de înflorituri, cu o nuanță frumoasă de chihlimbar. Am ridicat-o și am sucit-o în mâini înainte de a mă încumeta s-o deschid.

Înăuntru era o inimioară de argint cu filigran încâlcit, plată pe una dintre părți. Un prespapier, am presupus. Cu o felicitare: *„Iată inima mea, ți-am spus că ți-o dau ție. S xxx”*.

Am îndesat-o în cutie la loc, cutia în caseta aparatului de fotografiat, caseta înapoi în dulap. Am îngrămădit lucrurile deasupra, am încercat să creez harababura care era acolo înainte.

V-am avertizat că există întotdeauna motive pentru care nu trebuie să vă băgați nasul peste tot.

*

De vreo oră patrulam prin apartament. Ce trebuia să fac? Cum să-mi salvez căsnicia? Într-un final, m-a izbit revelația. Nu trebuia. Nu voiam. Jucasem rolul secundar din viața lui Robert prea mult timp și iată cum mă răsplătea. Nu mai suportam.

N-o să-l las însă să scape ieftin. N-o să-l las să dispară în lumina asfințitului cu nemernica de Saskia Sherbourne și să trăiască amândoi fericiți până la adânci bătrâneți. N-o să mă uit pur și simplu la paginile pline de fițe din *OK!* și *Hello!* cum își unesc destinele. Ce drăguț! Au jucat rolul unui cuplu căsătorit timp de cinci ani și s-au și îndrăgostit în viața reală, cu magnetismul lor de vedete multiplicat exponențial de numărul mare de fotografii făcute împreună. La naiba cu asta!

Așa că mi-am făcut un plan. Cum spuneam, ne-am îndepărtat. El a început să nu mă mai observe, să nu-și mai deschidă sufletul în fața mea. A-nceput să i-o tragă colegei de platou. Am sacrificat totul deoarece credeam c-o scoatem împreună la capăt, dar se dovedește că Robert nu se gândea decât la el însuși. Dar dacă-l confrunt pur și simplu cu ceea ce am descoperit, mă tem că se va simți ușurat. Va putea să se mute fără mare deranj în noua lui viață. Iar eu nu vād de ce ar trebui să-i fie atât de ușor.

Cel mai probabil, o să vrea să aștepte până când Georgia se duce la universitate în septembrie (la Medicină la Bristol, mulțumesc de întrebare, e fată deșteaptă) înainte să renunțe la mariajul nostru. Mai ales din egoism. Vrea ca ea să-l considere Cel Mai Bun Tată al Secolului. Și, ca să fiu sinceră, nici n-aș îndrăzni să-i stric notele impecabile trântindu-i o astfel de veste. Așa că am ceva timp la dispoziție. Trebuie să profit de el cât pot mai bine.

Mă voi preschimba în soția perfectă a lui Robert. Mă voi transforma din punct de vedere fizic – Robert pune mare preț pe înfățișare și știu că felul în care m-am schimbat îl deranjează. Înainte se mândrea cu mine la brațul lui; acum, când mergem undeva împreună, pare oarecum jenat. Păstrează distanța, de parcă ar spera ca oamenii să presupună că sunt asistenta lui cea grasă, nicidecum soția. Sunt sigură că el crede că eu n-am observat, dar se înșală.

Nu mă-nțelegeți greșit, felul în care am decăzut mă deranjează și pe mine, dar din motive diferite. E un simptom al faptului că am renunțat la mine însămi. Mă simt letargică, inadecvată, mai bătrână decât ar trebui la cei 41 de ani ai mei. Așa că voi face ceva în privința asta. Încet-încet, ca el să nu observe. Mă bazez pe faptul că nu prea se mai uită la mine. Dacă voi continua să port aceleași haine lălâi și fără formă care mi-au devenit uniforme, nu cred că va fi curios să afle ce e sub ele. Apoi, după ce mă transform, o să apar ca un fluture și o să-l las cu răsuflarea tăiată.

Nu cred că e atât de superficial, încât să fie recucerit doar pentru că-mi voi recâștiga vechea înfățișare. O să pornesc și o ofensivă a seducției. O să mimez interesul față de întâmplările din viața sa de zi cu zi, o să-i povestesc ce se petrece la mine la muncă, o să rămân la curent cu lucrurile care-l pasionează, o să râd la glumele lui și o să glumesc și eu cu el, o să fiu acolo zâmbind, cu un gin tonic în mână și cu o tavă la cuptor, când vine acasă de la muncă. O să-ncerc să-mi amintesc toate lucrurile care ne legau înainte ca totul s-o ia razna – ce făceam în zilele libere, detaliile de care râdeam. O să-i reamintesc de cine s-a îndrăgostit și să sperăm că se va îndrăgosti din nou de mine. O va părăsi pe Saskia și va face totul să-și salveze căsnicia.

Iar atunci o să-i spun că totul s-a sfârșit.

O să fie cel mai important rol pe care-l voi juca vreodată.

*

Vreau să-mi pun planul în aplicare înainte de a-mi pierde curajul. Nu sunt foarte sigură totuși ce înseamnă asta. N-am idee cum îl voi face să se conecteze din nou cu mine la nivel mental, dar pot începe să lucrez asupra mea. Voi încerc s-o regăsesc pe femeia de care era atras fizic odinioară. Dar a trecut mult timp de când n-am mai făcut sport, așa că habar nu am ce trebuie să fac.

Lumea fitnessului e un mister pentru mine. Știu că principiul de bază e să mănânci mai puțin, să te miști mai mult, dar în afară de astea sunt pierdută. Mă hotărâsc că a merge pe jos până la muncă e un bun început. Nu e atât de departe – patru stații de autobuz – dar nu am făcut vreodată asta de când lucrez acolo. Orice altceva în afară de a sta jos mi se pare un real progres. Îmi mănânc ca de obicei pâinea prăjită cu unt și marmeladă la micul dejun, știind că și acest lucru trebuie să se schimbe, dar nu sunt stare să mă gândesc deocamdată la asta. Fac duș, mă îmbrac și-mi ia o veșnicie până mă decid asupra încălțărilor, de parcă mă duc să alerg la maraton. Mă opresc la o pereche de teniși Converse roz, pe care-i port când fac cumpărăturile săptămânale. Restul ținutei mele e la fel ca de fiecare dată când mă duc la muncă – o bluză lungă și lălâie peste o pereche de colanți negri strâmți. Foarte strâmți. Picioarele mele seamănă cu niște cârnați care amenință să scape de sub piele. Părul mi-l țin prins într-o coadă în vârful capului.

Aproape că renunț înainte de a începe când Georgia apare în bucătărie, pe la 7:45. La prima oră a dimineții arată înduioșător de tânără în pantalonii de pijama cu flori roz, tricoul gri și fără machiaj. Oare pot să-i fac așa ceva? Îmi amintesc că Robert este cel care pare că vrea să ne spulbere căsnicia. Eu aș fi rămas pentru totdeauna, asta e jurământul pe care l-am făcut.

Georgia cascadează, întinzându-și brațele deasupra capului.

— Te-ai distrat aseară?

Mama Elizei a adus-o acasă pe la 23:05, dar eu deja pretinsesem că mă doare capul și mă băgasem în pat, ca să mă gândesc la ale mele. În ciuda trezirii cu noaptea-n cap, Robert rămăsese să se uite la știri. Urăște să se ducă devreme la culcare.

Cu tine, aud o voce din capul meu, iar eu încerc s-o alung.

— Mmm...

Știu că n-are niciun sens să-ncred să discut cu ea până nu bea o ceașcă de ceai și nu capătă un castron cu ceva ce pare a fi mâncare sănătoasă, dar cu siguranță nu e.

— Te duci la școală de la prima oră?

Orarul de la școală al Georgiei a luat-o razna acum, când se apropie examenele finale. Se duce la școală numai când are programat un curs. Restul timpului a devenit „program de studiu” și elevii trebuie să se înghesuie la bibliotecă sau să învețe acasă. În mod clar, cine a inventat sistemul ăsta nu a cunoscut niciodată un adolescent.

Ea își dă ochii peste cap.

— De ce m-aș fi trezit dacă nu m-aș duce?

— Ai dreptate. Eu plec mai devreme. Ai grijă să încui.

O sărut pe creștet și ies înainte să mă-ntrebe de ce.

E o dimineață superbă. Soarele a răsărit și pare să fie o zi caldă de primăvară. Mă simt optimistă. Am preluat controlul. Peste nouă minute și jumătate, chiar înainte de a doua stație de autobuz, mă simt de parcă m-ar fi călcat un camion. Pulpele mă ard și picioarele, neobișnuite să fie folosite în scopul pentru care au fost proiectate, mă dor în locuri care nici nu știam că există. Mi s-au format pete întunecate de sudoare la subraț. Sunt o ființă bipedă. Cum de mersul pe jos poate fi atât de greu? Cum de m-am delăsat în așa hal? Încerc să-mi amintesc ultima ocazie cu care am mers mai departe de stația de autobuz de la capătul străzii noastre. Nu sunt în stare.

În spatele meu aud un autobuz care se apropie huruind. Ducă-se naibii. E destul pentru o singură zi. Mă târăsc practic ultimii pași și, când mă arunc în el și mă așez, îmi aud răsuflarea întretăiată. Încerc din nou să mă gândesc când am făcut ultima oară sport. Înainte să lucrez la patiserie, asta e sigur. Deci cel puțin cinci ani. Simt deodată cum mi se face scârbă de mine.

Nu e de mirare că Robert s-a uitat după alta.

N-am întâlnit-o pe Saskia decât o dată. Cu ani în urmă, când serialul era la început și toată lumea era încă prietenoasă cu toată lumea. Înainte ca toate resentimentele meschine și geloziile care se ivesc când lucrezi în același grup de oameni să-și facă apariția. Înainte ca actorii să-nceapă să-și numere reciproc articolele din ziare și să compare importanța pe care o avea fiecare în serial. N-am întâlnit prea mulți membri ai familiei de la serviciu a lui Robert (așa cum le spune el). Nu din perioada de la început. Dar chipul ei îmi este atât de familiar, așa cum îmi este al meu când mă uit în oglindă.

Mă-ntreb ce i-a spus despre mine și apoi mă decid că de fapt nu vreau să știu. *Soția mea nu mă înțelege. S-a culcat pe o ureche. Nu mai avem nimic în comun.* Bifați toate răspunsurile potrivite. Recitesc mesajul în mintea mea, pentru a suta oară. Este vreun strop de ambiguitate aici? Pot oare să mă-nșel? Poate fi doar un mesaj glumeț de la o colegă? *Sper că Paula a crezut-o!!! Te iubesc xxx.* Nu.

— Iisuse, ce ai pățit?

Myra mă privește de sus până jos când mă strecor pe lângă coada de clienți, îndreptându-mă spre camera din spate cu tricoul murat de sudoare.

— Plouă?

— E o poveste lungă, spun eu.

Mă spăl repede la toaletă angajaților, amintindu-mi în ultima clipă că nu am prosoape de hârtie cu care să mă șterg. Mă lipesc, așadar, cu corpul de aparatul de uscat mâinile, lucru care nu este atât de simplu pe cât credeam, pentru că aerul cald vine pe dedesubt, iar apoi mă îmbrac cu aceleași haine

transpirate pe care mi le-am scos. Salopeta mea (de culoare roz-pal, model retro chic, cu numele Myrei brodat cu litere italice pe buzunarul de la piept) va trebui să joace rolul unui scut. Să nu uit: să-mi aduc un schimb de haine cu mine dacă am de gând să mai încerc mersul pe jos. Sau poate să mă-ntorc acasă pe jos. E la vale.

— Doamne, nu sta prea aproape de clienți, spune Myra când trec pe lângă ea, încercând să servesc un cuplu de la masa din față.

Asta probabil înseamnă că hainele mele put puțin.

Când cafeneaua se mai golește, Myra mă încolțește.

— Deci care era treaba cu ascunzătorile? Ce-a făcut Robert?

— Nimic. Nu știu.

— Da, cum să nu, zice ea sceptică.

Iar apoi, din fericire, o lasă baltă. Știe că o să-i spun eu totul când va fi cazul.

*

Termin programul în fiecare zi la 14:30, după nebunia de la prânz, un compromis pe care i l-am smuls Myrei pentru că am fost de acord să lucrez fără pauză, înfulecând un sandviș ca să am energie când am o secundă să fug până în spate. Astăzi renunț la budinca obișnuită din resturile nevândute de ieri și mănânc o banană. E un început.

Când ajung acasă (în autobuz, cu picioarele îndurerate și slăbită de faptul că mi-am impus să nu mai mănânc ciocolată), plănuiesc ce să gătesc pentru cină. Robert e nebun cu sănătatea. Trupul îi este templu. Este dependent de zahăr, dar se află într-o continuă luptă cu sine însuși în privința greutății, de teamă că revistele glossy pot scrie oricând un articol despre burta lui. Ca urmare, eu de obicei încerc să stau departe de deserturi și termin prin a mă înfrupta din biscuiți undeva pe la jumătatea serii.

Azi petrec o veșnicie pregătind două feluri de negrese. Unul e practic un atac de cord la farfurie, plin de zahăr și unt, celălalt fel e o ciudățenie făcută din fasole, făină de cocos, îndulcitor și praf de cafea („NU CU PRAF DE CACAO!” striga din laptop personajul agitat de pe YouTube pe care l-am consultat deja în materie de idei de deserturi sănătoase. Se pare că e o diferență, cine avea habar?) Cu toate acestea, magazinul cu hrană bio pe unde trec zilnic în drumul meu spre stația de autobuz (dar în care nu am intrat niciodată) avea așa ceva, alături de restul ingredientelor. Dumnezeu știe ce gust o avea, dar o felie are doar 45 de calorii. Arată aproape identic. Destul de apropiate ca să nu observi diferența dacă n-o cauți cu lumânarea. Mai târziu, o să mă îndop cu varietățile de superhrană, pretinzând că versiunea de 300 de calorii pe care i-o servesc lui Robert este exact același lucru. Dacă pot face asta în fiecare seară o să se îngrașe cam jumătate de

kilogram la zece zile sau ceva de genul acesta și asta mă va face foarte fericită. Meschină? Cine, eu?

Vine acasă la șapte 19:30. Face duș și vine la masă la 19:40.

— Unde e George?

Își toarnă un pahar de vin roșu.

— Învață la Eliza.

Și asta e tot. Aici se termină conversația noastră. Îmi scormonesc prin creier după un subiect de discuție. Zilele astea, dacă nu e Georgia aici, tindem să mâncăm în tăcere. Îmi amintesc de vremurile în care ne luam vorbele din gură reciproc, atât de multe aveam să ne spunem.

— Ai avut o zi bună?

Mormăie un da, cu gura plină de pui.

— Saskia a ajuns la timp?

— A ajuns.

Nu-mi vine să-l întreb altceva decât „I-ai tras-o azi?”, așa că mă întorc la mâncarea mea. În mod clar, trebuie să caut niște subiecte comune de discuție.

4.

Ce e de făcut în privința Saskiei? În afara faptului că-mi vine s-o folosesc pe post de sac de box și apoi să-i așez capul pe peretele din living. Trebuie să mă asigur că relația lor e moartă și îngropată înainte să-i spun lui Robert să-și facă bagajele. Nu vreau să aibă niciun loc calduț unde să se refugieze. Mi-am tot stors creierul ca să-mi dau seama care e cea mai bună cale de a reuși chestia asta fără să mă dau de gol și cel mai bun plan la care m-am putut gândi e acesta: să fac apel la partea ei bună (dacă are așa ceva).

Dacă Saskia ajunge să mă placă, atunci cu siguranță – dacă nu e un monstru, ceea ce poate fi cu ușurință – vina se va strecura în sufletul ei. Una e să ai o aventură cu un bărbat însurat dacă-i înghiți gogoșile despre faptul că nevastă-sa e o scorpie al cărei unic scop în viață e să-l facă nefericit. E cu totul altceva s-o cunoști și să descoperi că e dulce și deloc amenințătoare și că-și iubește soțul și e evident că are senzația că și el o iubește.

OK, nu e un plan infailibil, dar e tot ce am deocamdată în minte. În plus, îmi voi satisface curiozitatea și o voi observa îndeaproape pe femeia pe care soțul meu a ales-o în dauna mea. Câștig pe ambele planuri. Trebuie doar să plănuiesc cum se va întâmpla asta.

Trebuie să mă mișc repede, pentru că filmările se încheie peste două săptămâni și apoi vine lunga vacanță de vară, după care nu voi mai avea ocazia să fiu în același loc cu ea.

Din fericire, se apropie un fel de petrecere. Știu asta numai pentru că încercam să găesc o perioadă în care să-i vizităm pe părinții lui Robert în Bath și, când am sugerat o posibilă dată, el mi-a spus că nu poate în acel weekend pentru că în vinerea respectivă e ziua de naștere a producătorului. Lui Robert îi place să-și facă întotdeauna apariția la orice adunare legată de muncă. Acum știu de ce.

Înainte mă invita și pe mine, dar eu refuzam, gândindu-mă că m-aș fi simțit a cincea roată la căruță și că, la urma urmelor, ar fi frumos să-și petreacă vremea apropiindu-se de colegii lui. Da. Știu. După ceva timp nu m-a mai invitat și, dacă e să fiu cinstită, m-am simțit ușurată. Conversația cu străinii n-a fost niciodată punctul meu forte.

— Petrecerea lui Josh e vinerea asta? Întreb eu când ne așezăm la televizor.

Ne uităm la *Countryfile*. Omorâți-mă. Pe bune, omorâți-mă. Dar lui îi place la nebunie și, în noul meu rol de nevastă ascultătoare, am fost de acord să-l urmăresc și eu măcar o dată. De fapt, chiar a fost sugestia mea.

Întrebați-mă orice despre creșterea porumbului. Haide, întrebați-mă.

— Mmm-hmm, face el, iar eu înțeleg că a încercat să spună da.

— Cred că vreau să vin și eu.

Expresia care i se aprinde pe față este incredibilă. Are un moment când cred că se va îneca de-a binelea cu Cabernetul Sauvignon din care ia o sorbitură. Se adună repede.

— Pe bune? Ce te-a apucat?

— Nu știu. Pur și simplu cred că ar trebui să fac un pic de efort.

— S-ar putea să... adică, n-o să te simți ciudat? Necunoscând pe nimeni?

— La început, probabil că da. Puțin. Dar... adică...

Ochi mari și inocenți.

— Nu mă vrei acolo?

Robert se uită oriunde, numai la mine nu. Nu mai e un actor atât de bun.

— Ba da, desigur, dar...

Mă-ntreb ce-i trece prin cap. Să inventeze o scuză de ultim moment ca să nu meargă? Oboseală sau o stare de rău? O va suna pe Saskia și-i va spune să rămână acasă? Dar oare ea măcar va fi acolo? N-am de unde să știu. E posibil să mă duc la o tâmpenie de petrecere degeaba. Dar e tot ce am.

— E acasă la el? Unde locuiește?

— Undeva în vestul Londrei. E o bătaie de cap.

Nu se poate uita la mine.

— Dar te duci oricum, nu-i așa? De-asta n-am putut merge la mama ta.

— Trebuie să trec pe acolo. Așa se așteaptă lumea.

Da, sigur, mă gândesc. E un edict pe undeva care spune ca toată distribuția și tot personalul trebuie să ia parte la o ocazie socială oarecare la periferia Londrei, doar pentru că așa vrea producătorul.

— Păi, e foarte bine. Acum o să ai companie la drum.

— Nu mai aveam de gând să trec pe-acasă. E în direcția opusă.

— Ne întâlnim la studio. Pot să iau un taxi.

Nu mai poate spune nimic. L-am prins cu mâța-n sac.

— OK. Dar să știi că nu voiam să stau prea mult. Doar cât să creadă Josh că mi-am dat silința.

— Bine. De-abia aștept.

Mă-ntreb dacă Saskia se aștepta s-o ia cu mașina. Dacă nu cumva acum trebuie să vină singură. Poate va considera că e prea mare bătaia de cap.

*

Vineri după-amiaza mă tot chinui să aleg cu ce să mă-mbrac. Pentru a treia zi la rând am mers pe jos prima parte a drumului spre serviciu, purtând niște pantaloni vechi de trening de-ai Georgiei, pe care nu i-a mai pus pe ea de ani de zile pentru că au niște culori la modă în 2014. Săptămâna viitoare am de gând să merg pe jos și dimineața, și după-masa. Nu e antrenament pentru maraton, dar tot e ceva. Evident, nu e nicio schimbare în privința aspectului meu fizic deocamdată. Tot măsura 48 port. Dar e-n regulă. Nu vreau ca Saskia să creadă că sunt o amenințare. Trebuie să mă compătimească, nicidecum să se ambiționeze și să devină competitivă.

Vreau să par dulce și din topor. Că-mi pasă cum arăt, dar nu prea mult. Într-un final, aleg o fustă neagră care mă avantajează și o bluză verzuie, care e drăguță și feminină, dar oarecum lălâie. Mă spăl și mă usuc în tihnă pe păr – una dintre cele mai frumoase trăsături ale mele: lung, des, strălucitor și castaniu – și mă machiez. La 17:30 sunt gata, deși taxiul meu nu trebuie să sosească decât la ora 18: 00.

— Cum arăt? o-ntreb pe Georgia, care dă buzna în bucătărie să-și ia o cola dietetică din frigider.

Mă măsoară din cap până-n picioare.

— Fabulos.

— Sunt cam emoționată. Nu știu de ce am zis că vreau să merg.

— Distrează-te, nu bea prea mult și nu face nimic din ce m-ar face să-mi fie rușine cu tine, dacă aș afla, spune ea, repetând exact discursul pe care i-l țin eu de fiecare dată când iese în oraș.

*

Taxiul mă lasă la poarta studioului și, așa cum am vorbit, îl aștept pe Robert să mă ia. Nu m-a invitat înăuntru, ca să vizitez platoul. E finalul zilei de filmare și zăresc plecând câteva chipuri pe care le recunosc de la televizor. Probabil că se-ndreaptă acolo unde mergem și noi. David, fermierul Giles în persoană, mă vede și-mi face cu mâna, dând jos geamul mașinii. L-am întâlnit de câteva ori în timpul filmărilor primei serii, când Robert și cu mine am ieșit să luăm cina cu el și cu soția lui. Dar nu a existat chimie între noi patru. Sunt totuși flatată că mă ține minte.

— Bună!

Mă duc către mașină. David pare să fie o fotografie a sa în mărime naturală. Cu șapca pe cap. În pielea fermierului Giles.

— Pentru cine să fie?

Îmi ia o clipă să-mi dau seama ce se-ntâmplă. Crede că sunt o fană, care așteaptă o fotografie cu autograf și poate șansa de a-și face un selfie cu el. Pentru o fracțiune de secundă îmi vine să-i dau apă la moară ca să-l scutesc de stânjeneală, dar apoi mă hotărâsc că lucrurile vor fi mai rele, de vreme ce-l voi vedea din nou peste o oră sau ceva de genul ăsta.

— Nu. Adică... sunt Paula, David. Soția lui Robert.

Pare derutat preț de o secundă, apoi, din fericire, răsuflă ușurat.

— Paula! Mi s-a părut mie că te cunosc de undeva! Ce cauți aici?

— Îl aștept pe Robert. Vii la petrecere?

— Da, din nefericire. Mă duc totuși mai întâi acasă, s-o iau pe Grace. De ce n-ai intrat?

Aproape că spun: „Pentru că Robert mi-a spus să aștept aici”, dar mă stăpânesc. Mă-ntreb în trecere dacă David știe despre Robert și Saskia. Dacă există vreo bârfă pe platou. Îmi alung acest gând din minte. Nu mă pot gândi acum la umilință.

— Ah... păi... știi tu...

Din fericire, David nu e foarte interesat de răspuns și alte câteva mașini s-au încolonat în urma lui, așteptând să plece.

— Păi atunci ne vedem mai târziu. Ești sigură că nu vrei totuși poza cu autograf? Poți să obții zece lire pe eBay!

Se îndepărtează, chicotind în barbă.

Mă asigur că nu fac contact vizual cu niciunul dintre ceilalți șoferi, ca să nu se întâmple din nou aceeași poveste. Ca urmare, când apare Robert, eu examinez o crăpătură din asfalt.

— Tocmai m-am întâlnit cu David. Credea că sunt la vânătoare de autografe, spun eu în timp ce mă sui în mașină, în speranța că-l voi face să râdă.

Mă bucur când izbucnește în râs.

— Clasic, spune el. Probabil că le dă și părinților lui fotografii cu autograf de Crăciun.

Înfumurarea lui David e unul dintre subiectele favorite ale lui Robert. N-a recunoscut niciodată că are tendințe asemănătoare în ultima vreme.

— Trebuia să-l las și să văd dacă-și aduce aminte de mine la petrecere.

— Nu! Trebuia să-i spui că vrei autograful meu, de fapt. Că nu-l vrei pe al lui, mulțumesc foarte mult.

— Ha! Și să-i fac o poză să vedem ce mutră face!

Mai schimbăm câteva replici de genul ăsta preț de câteva minute, făcându-ne reciproc să râdem, și aproape că mă simt ca odinioară, în vremurile bune. Apoi Robert spune:

— Vreau doar să fac act de prezență la chestia asta. Nu mă simt prea grozav. Migrenă, cred.

De obicei când Robert merge la o petrecere dată de cineva din echipă, ajunge acasă la orele mici ale dimineții, trezindu-mă cu eforturile lui exagerate de a nu mă trezi.

— Ah. Când te-a luat?

— După-amiază am simțit cum mă apucă. Pe bune, trebuia să contramandez.

Nu am de gând să-l las să scape.

— Haide, vezi cum te simți când ajungi acolo.

Ce-o să facă? O să mă scoată de-acolo dând din picioare și urlând în fața tuturor, înainte să-mi identific prada?

Robert se dă în spectacol, frecându-și tâmpilele și oftând. Lecția de actorie numărul 1: dacă personajul tău are o durere de cap, freacă-ți tâmpilele. Scot niște replici pline de compasiune (nu uitați, încerc să fiu soția perfectă) și încerc să păstrez conversația la un nivel lejer.

— Deci cine va mai fi acolo? Întreb eu cât stăm în trafic, aproape de Chiswick.

— N-am idee, zice el, ceea ce mi se pare de-a dreptul ridicol.

— Păi, cine merge de obicei la chestiile astea?

— Doar actorii și echipa de filmare, pe bune. Cine e prin preajmă. Cred că mâine se sărbătorește cu familia.

Freacă, freacă. Oftează, oftează.

— Vrei să conduc în locul tău?

— Nu, spune el, cu un glas de martir. Mă simt bine.

Locuința din Richmond a lui Josh e o frumusețe în vechiul stil Virginia, înțesată de iederă, și are de trei ori dimensiunea casei noastre. Sunt deja câteva mașini parcate pe alee și mă bucur că nu suntem noi primii. Vreau să

am ocazia de a mă pierde în mulțime înainte ca Robert să-nceapă să mă bată la cap că trebuie să plecăm acasă.

— Ar trebui să parchez pe stradă, zău. Ca nu cumva să ne blocheze careva.

Nu-l contrazic. Parcăm lângă trotuar. E o seară frumoasă, e încă lumină. Inspir profund aerul dulce, parfumat.

— Ar trebui să ne mutăm într-un cartier mai liniștit.

Robert mormăie.

— Nu vreau să fac naveta în fiecare zi.

Nu vreau să-i demonstrez că-i ia mult mai mult timp să ajungă la studio de acasă de la noi, din Chalk Farm, decât ne-a luat să ajungem aici. Îmi imaginez că ultimul lucru pe care și-l dorește Robert e să-și plănuiască viitorul alături de mine. Păi foarte bine, și eu la fel, vreau să-i pot spune. Nici eu nu te mai vreau.

Un tip care presupun că e Josh ne întâmpină la intrare. Atrăgător. La vreo 45 de ani, aș ghici. Foarte zâmbăreț, îmbrăcat cu jeanși și cu un tricou uzat, dar scump. E clar c-a dat fuga acasă și s-a schimbat în haine civile. Păr scurt, ten bronzat. Unul dintre acei oameni care se simt foarte bine în pielea lor. Opusul meu. S-a alăturat serialului abia acum vreo doi ani și știu că Robert n-are o părere grozavă despre el. Totuși e destul de prietenos. Ne oferă câte un pahar. Robert refuză paharul cu Prosecco, motivând că e la volan. Apropo, de obicei, când se duce la o chestie de genul ăsta ia un taxi ca să se poată aghesmui după placul inimii. În seara asta, în mod clar, vrea să fie pregătit s-o poată șterge rapid. În plus, mă-ntreb dacă el crede că dacă nu bea, n-o să beau nici eu. Și dacă nu sunt un pic alcoolizată n-o să am curajul să pun întrebări.

— Eu vreau, spun eu, luând un pahar de pe tavă. Mulțumesc.

— Începusem să cred că te-a inventat, spune Josh și tonul lui prietenos mă mai liniștește puțin.

— Paulei nu-i place de obicei să vină la petreceri, zice Robert un pic acuzator.

Îmi imaginez că e îngrozit c-o să-ncep să mă autoinvit la fiecare eveniment de acum înainte.

— Păi, mă bucur că te cunosc, în cele din urmă.

— E un loc frumos, spun eu, privind în jur.

De fapt, încerc să observ dacă Saskia este aici.

— Mulțumesc. Nu stăm aici de mult timp. Încă mai avem de lucru la casă.

El și Robert încep o conversație despre ceva ce s-a întâmplat azi pe platou. E o poveste destul de simpatcă despre una dintre actrițele mai în vârstă care își uitase rolul și repeta același lucru la nesfârșit, indiferent de ce

spunea Robert, care-i dădea replica. Era genul de lucru pe care odinioară Robert mi l-ar fi povestit în mașină ca să mă facă să râd, imitând acum faza pentru Josh.

Sunt deja vreo douăzeci de persoane adunate în livingul spațios, iluminat discret. Le studiez rapid pe tipe. Pe două le recunosc, fac parte din distribuție. Niciuna nu este Saskia. În camera alăturată e mai multă activitate, dar nu văd destul de clar ca să-mi dau seama cine e acolo. În timp ce-mi plănuiesc următoarea mișcare, ușa de la intrare se deschide și intră vreo doisprezece oameni deodată.

— Eu mă duc la toaletă, zic eu, în timp ce Robert e asaltat de o ploaie de saluturi.

Arată de parcă ar vrea să vină cu mine, dar cineva îl ia de după gât, iar eu dispar. Josh îmi arată încotro e baia. Desigur, eu nu vreau să merg la toaletă pe bune, așa că mă-ndrept spre cel mai întunecat colț și mă-nvârt pe lângă un grup de oameni, întrebându-mă ce să fac mai departe.

Și atunci o văd. Sau, mai bine zis, o aud. Glasul acela pătrunzător. Doar un strop din accentul ei de Exeter ridicându-se la suprafață când nu e vigilentă.

— Pe bune, a fost un țipăt! chițâie ea.

Îmi răsucesc brusc capul și o zăresc, alături de altă femeie, care pare că vrea să-i spună să tacă odată, dar știe că n-ar mai spăla-o toate apele dac-ar face asta. Cu părul lung, des, de un blond-mieriu strălucitor, tuns bob, cu un zâmbet de autosatisfacție pe buzele ei suspect de pline (îmi amintesc titlul dintr-o revistă de bârfe, pe care o citești la dentist: „Oare Saskia, nevasta fermierului, și-a făcut operații estetice?”, alături de mai multe prim-planuri ale chipului ei, părți care arătau un pic ciudat. Nici nu avea sens. Hargreaves, personajul lui Robert, nu e fermier. E vânzător de antichități. Dar de când trebuie să lăsăm adevărul să strice știrea?) Ochi albaștri-scânțietori, de culoarea cerului mediteraneean. Slabă ca naiba.

Mă uit de jur-împrejur ca să văd dacă Robert e încă ocupat. Îi văd doar creștetul prin mulțime, așa că-mi imaginez că-mi pot pune în aplicare planul în siguranță. Îmi croiesc drum spre cele două femei, studiind-o pe Saskia pe traseu. Fără tot machiajul ăla de pe ecran pare mai tânără, dar nu chiar desăvârșită. Când mă apropii, ezit. Nu-mi vine să mă înfig să mă prezint. Încerc să par un pic pierdută și autocompătimitoare, sperând c-o să li se facă milă de mine, dar îmi închipui că, în realitate, își spun: „De ce se tot învârte ciudata asta pe lângă noi?”

Vorbesc despre umărul înțepenit al Saskiei și despre faptul că nu pare să se simtă mai bine, indiferent ce-ar face. Saskia are o voce pe care-mi imaginez că ar folosi-o un chihuahua dacă ar putea vorbi. Sau un pechinez.

Schiau, schiau, schiau. Ori o muscă. Un țânțar mic și enervant, care vrea să te muște de călcâi.

— Cel mai rău lucru e să-ți pierzi complet independența. Trebuie să ceri ajutor la toate cele. Mai deunăzi a trebuit s-o rog pe Sarah să mă ducă acasă pentru că mă durea atât de tare că nu puteam schimba vitezile! Mă face să mă gândesc cum o să fie când o să fiu bătrână și neajutorată, haha!

Chiar spune așa, „haha!”

Reușesc să-i întâlnesc privirea celeilalte femei și zâmbesc. Slavă Cerului că există bune maniere. Acum se simte obligată să-mi zâmbească și ea și sunt sigură că se va gândi să mă includă în discuție. Din nefericire, nu pare să aibă o etichetă atât de avansată, pentru că se întoarce din nou la Saskia și mă abandonează.

Încep să discute apoi despre sport. Saskia muncește mult să rămână în formă, în ciuda durerilor sâcâitoare. Descopăr că pasiunea ei e Bikram-yoga. Cea pe care, cum ar veni, o practici la saună.

— Mie mi se pare o formă de tortură, zice amica când reușește să spună o vorbă și-mi devine mai simpatică, în ciuda faptului că mă ignoră.

— Devii dependent, spune Saskia. Eu mă duc în fiecare sâmbătă dimineață și mă țin în formă tot weekendul. E acea senzație că scap de tot răul strâns în timpul săptămânii, că o iau de la zero. Mă umple de energie...

— Eu consider că weekendul este un succes răsunător dacă ies din pijamale, o-nterupe cealaltă femeie, în mod clar disperată să poată interveni în discuție. Unde mergi? Am o prietenă care se duce la sala de pe Regent's Park Road.

— La Marylebone. West One Hot Yoga. E mai discret. Mai puțină lume.

— Păi atunci ți se potrivește de minune. Să nu uit, trebuie să merg și să aprovizionez bufetul înainte să se consume toate chestiile care îngrașă. Vrei să-ți aduc ceva?

— Nu, mulțumesc. Am mâncat mai devreme.

Mincinoasă. Fac pariu că e genul care ronțăie dintr-o țelină și pretinde că a luat cina.

— Mă-ntorc într-o secundă.

Cealaltă femeie dispare. Nu prea am vreme de subtilități. Saskia se uită în jur după altcineva cu care să trăncănească. Nu pot să aștept să intre în vorbă cu altcineva, sper că se decide să se împrietenească exact cu mine. Mă uit rapid ca să mă asigur că nu ne-a remarcat nimeni. Camera s-a umplut și nu mai văd unde, presupun, Robert încă mă așteaptă să mă-ntorc. N-am nimic de pierdut. Arunc cu boltă paharul cu Prosecco pe spatele înveșmântat în purpuriu al Saskiei. Ea țipă și se-ntoarce acuzator.

— O, Doamne Dumnezeule, îmi pare atât de rău!

Scot o batistă din geantă și încep s-o șterg pe spate.

— M-am împiedicat de șemineu.

Văzută de aproape, Saskia e agreabilă, dar nu senzațional de frumoasă. Nu știu de ce, dar asta îmi dă curaj.

— E-n regulă, spune ea. Nu-ți face griji.

— Dacă vii până la baie te ajut eu să te speli. Altfel o să duhnești a alcool.

— N-ar fi pentru prima oară, zice ea și zâmbește.

Are un surâs minunat, naiba s-o ia.

— Te rog, lasă-mă să te ajut să te ștergi. Nu cunosc pe nimeni aici și nu vreau să fiu ținută minte drept tipa care a stricat bluza cuiva.

— Nu e nimic special, zice ea, Nicole Farhi. O am de mult. De cel puțin trei ani, pur și simplu mi-a plăcut nuanța. Nu crezi că roșul are ceva aparte? E o culoare atât de veselă...

A terminat de vorbit? Îmi asum riscul.

— Chiar și așa...

— Bine, cred că n-are ce să strice.

O conduc spre baie.

— Doamne, îmi pare extrem de rău. Eu sunt Paula, apropo.

Dacă-și dă seama cine sunt după nume n-o arată, deși sunt sigură că Robert a avertizat-o că voi fi aici.

— Saskia. Și nu-ți mai cere atâtea scuze. A fost un accident. Putea să se întâmple oricui. Eu am căzut odată peste bordură și am scăpat înghețata pe un bebeluș! Îți imaginezi?

După ce intrăm în baia tradițională, aranjată cu bun-gust – cu vană, faianță cu model floral deloc kitsch, chiuvetă originală, așa spune de porțelan –, încep s-o șterg pe spate cu hârtie igienică și apoi îmi folosesc paharul, pe care nu știu de ce-l mai am în mână, ca să picur apă pe pată.

— O să fie și mai ud, mi-e teamă. Apoi pot s-o mai usuc un pic din nou.

Îmi dau silința preț de un moment, storcându-mi mintea ce să mai spun. Întregul scop al acestui exercițiu este ca Saskia să afle cine sunt și, poate, să fie lovită de vinovăția pe care eu să mă bazez mai târziu. Am rămas fără cuvinte din cauza încercării mele caraghioase. Din fericire, Saskia simte nevoia de a trăncăni, în ciuda situației stânjenitoare.

— Deci de ce ești aici dacă nu cunoști pe nimeni? Doar pentru mâncarea gratuită, haha? Că doar nu pentru compania strălucită, îmi imaginez.

E momentul să-mi fac intrarea.

— Ah... pentru că soțul meu lucrează la serial. Robert Westmore.

Încerc să n-o privesc când îmi rostesc numele, nu vreau să mă dau de gol. Simt că atmosfera s-a schimbat, totuși. Aproape imperceptibil, dar s-a schimbat.

— Ah! Tu ești soția lui Robert! Desigur.

Și mi se pare că văd o mică scânteie în ochii ei, când măsoară concurența de sus până jos.

Îi zâmbesc cât pot eu de luminos și sincer. Deschis, prietenos. Categorie, nu suspicios. Trebuie să-i captez atenția. Să-i câștig încrederea. Să par vulnerabilă.

— Ne-am mai întâlnit o dată, de fapt... acum câțiva ani...

— Ah, da, la cina aceea, nu-i așa?

Nu era așa deloc. Era la petrecerea de final de serie, dar treacă de la mine.

— Nu știu de ce am venit, sincer. De obicei spun nu. Nu mă descurc prea bine între oameni pe care nu-i cunosc.

Atenție. Nu deveni prea jalnică.

— Dar cine se descurcă? Nu cred că lucrul ăsta se află pe lista nimănui de situații preferate.

I-am udat bluza mai mult decât era nevoie, în încercarea de a nu lăsa conversația să lăncezească. Acum i-o flutur în stânga și-n dreapta, de parcă așa s-ar usca.

— Nu te stresa prea tare.

Trage cu ochiul peste umăr în oglindă la propria spinare.

— Câteva minute în plus vor face diferența. Ar trebui să-ți plătesc nota de la curățătorie, serios. Ca să fiu eu liniștită.

— Nu e deloc nevoie, spune Saskia, iar eu mă trezesc gândindu-mă că pare destul de drăguță.

Probabil eu aș face un circ mult mai mare dacă m-ar uda cineva cu ceva cu miros pătrunzător la o petrecere. Dar îmi amintesc că ea știe cine sunt, știe bine că se culcă cu soțul meu. La urma urmelor, nu e atât de drăguță.

Știu că nu pot continua la nesfârșit. Saskia se va enerva dacă n-o voi lăsa să plece. Am un ultim impuls de inspirație.

— Gata, zic eu. Mai mult de-atât nu cred că pot să fac.

Vreau să se relaxeze, ca să-mi ofere o ultimă intrare.

— Mulțumesc. E atât de cald dincolo că se va usca oricum imediat.

Se răsucesc să iasă.

— Ah, apropo, spun eu. Am auzit fără să vreau ce spuneai despre umărul tău. Îl cunosc pe *cel mai bun* fizioterapeut. O prietenă de-a mea s-a dus la toată lumea și când a ajuns la el s-a vindecat în câteva săptămâni. A spus că diferența a început să se simtă imediat.

Ochii Saskiei se luminează imediat. Cum să nu muște momeala?

— Ai numărul lui telefon? Sau măcar numele lui...?

— Trebuie s-o-ntreb pe prietena mea. Dar o să-ți fac rost de el.

Probabil crede c-o să-i dau detaliile lui Robert ca să i le transmită. N-o să aibă norocul ăsta.

— Mulțumesc. Ar fi nemaipomenit. Mi se pare că am ajuns în punctul în care am nevoie de un miracol.

— Păi, din câte înțeleg, cam așa stau lucrurile.

Acum tot ce trebuie să fac e să-l caut pe cel mai bun fizioterapeut din Londra.

*

Saskia și cu mine ne luăm la revedere călduros și-mi croiesc drum prin mulțime ca să mă-ntorc unde l-am lăsat pe Robert. Discută cu un bărbat și o femeie, dar văd cum aruncă priviri neliniștite în jur, încercând să mă localizeze.

— Unde ai fost? spune el când apar lângă el.

Aprorape îmi vine să cred că i-am lipsit.

— Poveste lungă. Am vărsat paharul cu băutură pe cineva.

— Cred c-ar trebui să ne cărăm în curând, îmi șoptește el la ureche.

— Sigur, îi răspund.

Misiunea mea aici s-a terminat.

5.

Robert pretinde că simte nevoia să zacă în pat dimineața, așa că-l las în pace. Îmi pun pantalonii de trening ai Georgiei și mă plimb în jurul blocului, cumpărând două cafele la întoarcerea acasă, ca alibi. Robert întotdeauna ieșea pe furiș și-mi aducea un latte când se trezea mai devreme, în weekenduri. Nu-mi amintesc de când n-a mai făcut asta.

Când revin acasă fac un duș (nota bene: dacă mergi 400 de metri și transpiri, ar trebui probabil să faci ceva în legătură cu asta) și apoi mă gândesc ce pot sugera să facem tot restul zilei. Cumpărături? O chestie prea solicitantă. Robert se enervează suficient acum, când e oprit pentru fotografii la fiecare câteva minute de oameni care vor să-i spună povestea vieții lor. O galerie de artă? Idem. Ne-am putea duce la un talcioc sau la vreun târg de antichități nesimandicos. Pe vremuri petreceam ore întregi la astfel de târguri, uitându-ne la rarități. La început ne făceam iluzii despre ce o să cumpărăm când vom avea bani de aruncat și, mai târziu, când cariera lui Robert a început să meargă bine, achiziționam toate ciudățeniile. O cutie de lemn sculptat, o pereche de sticle verzi vintage, un vechi poster de varieteu. Era una dintre activitățile noastre preferate.

— Ai chef să mergem la Swan³? zic și-i ofer paharul cald cu latte când apare.

— Doamne, nu. Am de gând să lenevesc azi, să nu fac nimic. Ultimul lucru pe care mi-l doresc e să stau cu orele în mașină.

Păi atunci, asta e.

*

Mai târziu, caut pe Google umeri înțepeniți. Se pare că Londra e plină de fizioterapeuți care pretind că știu soluția. Nu există nicio cale de a ști care spune adevărul și care nu. Îi trimit un mesaj rapid Myrei: „*Știi pe cineva care a avut un umăr înțepenit și poate recomanda un fizioterapeut ca lumea?*” Mă mai gândesc puțin și adaug: „*Pe aici pe-aproape de preferat?*” Myra cunoaște pe toată lumea din apropiere și știe problemele tuturor. Le discută în gura mare în fața altor clienți. Divorțurile, copiii reușiți, hemoroizii.

Trei minute mai târziu primesc un răspuns: „*Te simți bine? Ce ai pățit?*” Așa că trebuie să mai trimit un mesaj în care-i explic că nu pentru mine întreb.

*

— Mai târziu vrei să repetăm replicile? Întreb, în timp ce-i duc lui Robert la prânz o salată de pui.

El stă tolănit pe canapea uitându-se la Sky Sports, la discuția dinaintea meciului. Eu mi-am omorât timpul curățând dulapurile din bucătărie. Suntem întruchiparea unui cuplu tipic din anii '60.

— N-am apucat să mă uit deloc peste ele deocamdată.

— OK, dacă apuci...

— Dar îți mulțumesc.

Se concentrează asupra salatei. E o situație disperată.

— Azi e FA Cup, nu-i așa? spun eu, dând din cap spre televizor.

Și uitatul la meciuri era, odinioară, una dintre chestiile pe care le făceam împreună. Orice sport, nu conta, câtă vreme puteam alege o echipă cu care să ținem.

— Prima semifinală.

Îmi aduc și eu salata – lăsând deoparte cartofii noi și felia mare de pâine pe care le mâneam odată – și mă așez lângă el, pe canapea. Dar nu înainte de a căuta pe Google cine joacă și de a studia niște forumuri, ca să văd care sunt subiectele controversate ale zilei. Îl simt încordându-se, de parcă ar crede că am venit să-i stric tot chef. Așa că tac. Fac un comentariu la începutul meciului, despre cine va câștiga – informat, mi se pare mie – iar după vreo zece minute e deja relaxat și discutăm despre selecția echipei, de parcă

³ The Swan Fine Art Auction – casă londoneză de licitații (N. tr.).

vreunul dintre noi știe despre ce vorbește. La pauză se ridică, face pentru amândoi câte o ceașcă de ceai și aduce doi biscuiți pe o farfurie, iar mie mi se pare un gest prietenos. Iau un biscuit și-l așez pe brațul de lângă mine ale canapelei, deși nu am deloc intenția de a-l mânca (și trupul meu e un templu, nu știai?). Știu că nici el nu-și va mânca biscuitul pentru că niciodată nu-l mănâncă, dar gestul contează. Când văd că e absorbit de repriza a doua îndes biscuitul în buzunarul puloverului. Dacă ar fi observat că refuz ceva dulce și-ar fi dat seama categoric că se-ntâmplă ceva. Biscuitul stă acolo, arzându-mi o gaură zaharisită în buzunar, cerând să fie mâncat, dar eu îl zdobesc între degete, ca să nu mă mai ispitească.

La finalul meciului am senzația că a fost o după-amiază oarecum reușită. Și, ca să fiu cinstită, uitasem cât e de distractiv să te uiți la competiții sportive.

— A doua semifinală e mâine, spun eu, luând ceștile de ceai.

— Ne vedem la meci, zice el și am senzația că da, am făcut un mare progres.

Apoi telefonul îi bâzâie, semn că i-a venit un mesaj, și-mi amintesc motivul pentru care fac toate astea. Mă-ntreb dacă e Saskia. Dacă i-a scris să-i spună că seara trecută a petrecut cincisprezece minute închisă cu mine într-o baie. Asta o să-l sperie de moarte. Nu pot decât să-i urmăresc fața când citește mesajul. Apoi ridică telefonul, arătându-mi ce scrie.

Mart, scrie la numele expeditorului, unul dintre asistenții principali de platou.

— Au schimbat programul pentru luni. Perfect, că oricum n-am repetat replicile.

— Corect, spun eu, amintindu-mi să zâmbesc.

Totul e normal. Nu suspectezi nimic.

*

Luni, pe la amiază, Myra are un nume pentru mine. Știu că atunci când o voi suna pe Saskia să-i dau informația trebuie să profit de ocazie. N-are sens să-i dau, pur și simplu, detaliile despre fizioterapeut, să-i spun la revedere și să sper c-a fost suficient. E complet împotriva firii mele să mă împrietenesc cu cineva cu forța, dar de data asta este fix ceea ce trebuie să fac. Din fericire, Saskia își va manifesta curiozitatea față de rivala ei agățându-se de oferta mea.

Mulțumită internetului, acum știu numărul de telefon direct de la birourile de producție. Inima îmi bate aproape în gât când formez numărul.

— Bună ziua, *Fermierul Giles*, se aude o voce cântată de femeie.

— Ăăă...

Aproape că închid. Îmi spun să răsuflu.

— Aș putea vorbi cu Saskia Sherbourne, vă rog?

Face o pauză. Desigur, nu mi-a trecut prin cap că probabil primesc tot felul de telefoane de la tot felul de nebuni, noapte și zi, care vor să discute cu actorii. Știu că oamenii trimit coroane și scrisori de condoleanțe când moare vreun personaj. Mă blestem că nu i-am cerut Saskiei numărul de mobil.

— Sunt Paula Westmore, soția lui Robert.

Aștept un oftat care să-mi spună că numele meu este necunoscut, ca al oricărei neveste disprețuite, dar nu aud nimic de genul ăsta.

— Sigur. Bună, Paula. Stai să văd dacă e la ea în cabină.

Îmi face legătură și aud sunând. Apoi aud un clic.

— Paula! Hei!

Sar în sus și aproape că scap telefonul din mână.

— Bună. Eu doar... cum ți-a fost weekendul?

— Grozav, mulțumesc. Am avut de învățat replici de mi-a venit rău, știi și tu cum e. Sau probabil că nu știi, ce noroc pe tine. Te-ai distrat vineri? N-ai stat prea mult.

Nemernică.

— Robert avea o migrenă. Dar da, a fost distractiv. Vreau să-mi cer scuze din nou că te-am făcut ciuciulete. De obicei nu mă plimb peste tot vărsându-mi băutura pe oameni.

— Păcat, ar trebui s-o faci. E terapeutic. Și, oricum, bluza și-a revenit. E ca nouă. Nu-i nicio problemă.

— Deci... spun eu. Ți-am făcut rost de numele tipului cu umărul.

— Mi-ai salvat viața. Mă doare atât de rău că nici nu pot să-mi desfac sutienul.

Râde. De fapt nu râde, ci spune „Haha”. Încerc să alung imaginea pe care comentariul ei mi l-a creat și îi comunic detaliile.

— O să-l sun chiar acum.

— E aproape de jobul meu, îi spun, ceea ce e oarecum adevărat, chiar dacă nu e atât de aproape.

Cinci minute cu autobuzul mai degrabă decât o plimbare pe jos. Dar ea nu trebuie să știe asta.

— Anunță-mă când te duci la el, poate ne vedem la o cafea sau ceva de genul ăsta. Dacă vrei...

Mă simt ca un adolescent care invită o fată în oraș pentru prima oară. De ce naiba ar accepta invitația? Ce-i iese la faza asta? Ezită preț de-o clipă. Probabil încearcă să-și răspundă și ea la întrebare.

— Bine... minunat. Care e numărul tău de telefon?

Nu-mi dau seama dacă vrea să fie doar politicoasă. Las toată povestea în seama ei. Altceva nu am ce face.

Am întârziat la muncă. Robert e plecat la vreo două filmări de noapte, așa cum face cam din două în două săptămâni. Episoadele se filmează de-a lungul a două săptămâni, zece zile în cel mai bun caz, dintre care două în Oxfordshire, pentru turnarea scenelor de exterior. Depinde dacă personajul lui Robert apare în aceste scene sau câte are de filmat, astfel că poate fi plecat o singură noapte sau amândouă.

Întotdeauna am savurat acele seri când suntem doar eu cu Georgia, sau chiar numai eu. Acum am sentimente amestecate. E o ușurare să iau o pauză de la noua mea persoană, neobosită și interesată (de exemplu, azi-de-dimineață, la micul dejun: Eu [după o căutare frenetică pe Google]: „Ai auzit de individul ăla care intenționează să facă un transplant de cap?” Lui Robert îi plac la nebunie poveștile despre oameni de știință demenți), dar mă și chinui imaginându-mi ce se poate întâmpla într-un hotel de la țară unde locuiesc cu toții pe perioada filmărilor. Georgia a plecat aseară ca să învețe la Eliza, așa că am încercat să mă destind cu noua serie a filmului *House of Cards*, care de-abia a apărut pe Netflix, și am sfârșit prin a viziona patru episoade unul după altul. Apoi m-am dus la culcare prea târziu și am dormit prea mult.

Aud autobuzul apropiindu-se huruind în spatele meu, în timp ce măndrept spre stație. N-am de ales și trebuie să alerg după el când mă depășește. Gâfâi cât pot în pantalonii de trening ai Georgiei, fluturând din brațe către oamenii care așteaptă, în speranța că unul dintre ei l-ar putea opri ca să ajung și eu. Desigur, toți presupun că sunt nebuna cartierului și-și întorc privirea în direcția opusă. Încă mai alerg deșelat când ultima persoană urcă în autobuz și ușa se închide. La naiba.

Mă trântesc cu zgomot pe bancheta meschină din stație, încercând să-mi recapăt răsuflarea. Și apoi îmi dau seama. Tocmai am alergat mai mult decât în toată viața mea de adult la un loc. OK, au fost doar o sută, maximum o sută cincizeci de metri. Și gâfâi mai rău decât am văzut-o gâfâind pe Paula Radcliffe⁴ după ce a alergat maratonul. Dar am făcut-o. O săptămână de mers pe jos o parte din drum m-a adus la această reușită incredibilă.

De fapt, nu e chiar adevărat că n-am alergat de când m-am maturizat. Acum câțiva ani, rușinată de o ședință de cumpărături când trebuia să-mi iau o ținută pentru nunta unei prietene, m-am decis să mă ocup puțin de mine. Am împrumutat altă pereche de pantaloni de trening de-ai lui George și am anunțat că mă duc la alergare. Reacția lui Robert („Poftim? Tu??”) nu m-a descurajat. Am plecat de acasă, mai întâi mergând. După ce am cotit pe

⁴ Atletă britanică, specialistă pe distanțe medii și maraton (N. tr.).

strada Prince of Wales am dat-o într-un fel de târâială chinuitoare. M-am simțit epuizată imediat. Plămânii parcă stăteau să-mi explodeze. Nu aveam o bustieră de sport (de ce să am așa ceva?), așa că sânii îmi fluturau în sus și-n jos de parcă voiau să mi se desprindă de piept. Dar nu asta m-a descurajat. Ci niște băieți care strigau „Vine cutremurul!” și apoi râdeau de se spărgeau. Am văzut cum un trecător chicotește când unul dintre băieți mi-a imitat mersul ondulat. Am cotit la primul colț și m-am întors acasă, cu coada între picioare. Robert n-a întrebat ce mi s-a întâmplat și eu m-am bucurat.

Îmi dau seama că-n dimineața aceasta nimeni nu s-a holbat la mine. De fapt, s-au străduit cu toții să *nu* se uite la mine, ca nu cumva să fie nevoiți să se implice în lupta mea disperată. Nu eram o grasă care încerca să-și reentre în formă, adică un obiect de ridiculizat. Era o grasă care alerga după autobuz, ceva aparent mult mai acceptabil din punct de vedere social.

Am avut o revelație.

6.

Surprize, surprize! Saskia îmi scrie ca să-mi spună că are programare la Omul Minune. Îi amintesc despre cafeaua pe care vreau să i-o ofer după (dacă se miră de ce sunt atât de insistentă, nu mă întreabă. Probabil crede pur și simplu că n-am prea mulți prieteni și are dreptate. Sunt unul dintre cazurile clasice care „au pierdut legătura cu prietenele de când s-au măritat”. Nu-mi place să recunosc, dar ăsta e adevărul. Lui Robert nu i-a păsat niciodată prea mult de prietenele mele, iar eu am renunțat la toate amicitiiile în favoarea noilor cunoștințe – de obicei acolo unde bărbatul era cineva cu care Robert avea o legătură, iar eu trebuia să mă implic într-o camaraderie forțată cu soția acestuia. N-am niciun dubiu cine rămâne cu toți acești oameni în caz de divorț. Nu că mi-ar păsa. O prefer oricând pe Myra în locul a zece prieteni de-ai lui Robert), iar ea acceptă cu grație.

Aranjez cu Myra să-mi iau liber (o programare la spital de care am uitat să-i spun). Îi promit să lucrez o oră în plus sau ceva de genul ăsta la sfârșitul zilei. Saskia și cu mine ne-am fixat întâlnirea la Pain Quotidien, în Highgate, în apropierea clinicii. Iau autobuzul din stația de lângă patiserie și ajung în mai puțin de zece minute, plimbându-mă relaxată, de parcă aș fi apărut de după colț.

Saskia e deja afară când apar, sorbind ceva dintr-o cană mare, fără mâner. Zâmbește când mă vede.

— Hei!

V-am spus că urăsc oamenii care spun „Hei?”

— Bună. Cum a fost?

— Senzațional. Și, uite, mi l-a fixat cu bandă!

Își suflecă mâneca tricoului ca să-mi arate banda kinetică albastră.

— E prima oară când nu agonizez după câteva săptămâni, îți rămân datorare grupa mare.

V-am spus că urăsc oamenii care spun „grupa mare”?

Fac semn chelneritei și comand un latte. Pălăvrăgim un pic despre durerile și suferințele noastre și cât de nasol e să îmbătrânești. Încă nu înțeleg de ce mi-a acceptat invitația, dar apoi spune:

— De cât timp sunteți căsătoriți tu și Robert?

Uite-așa, din senin. Ah! Deci vrea informații. Vrea să se tortureze cu toate detaliile vieții de familie a amantului, detalii pe care el nu le împărtășește. Mă pregătesc de interogatoriu. Să-mi amintesc: ochii mari și să nu par ofensată. Dulce, deschisă și încrezătoare.

— De optsprezece ani, spun eu, zâmbind, de parcă gândul acesta m-ar face fericită. Aproape. Peste câteva luni e aniversarea noastră.

Pot să-i arunc și ei o firimitură.

— Minunat. Faceți ceva special?

Ține minte, trebuie să i se facă milă de mine, nu să simtă că trebuie să se lupte cu mine pe viață și pe moarte pentru bărbatul ei.

— Ah, nu știu. Robert e atât de ocupat...

— Toate devin monotone după o vreme, nu-i așa? Josh mereu spune...

Nu aud restul frazei pentru că nu mă pot gândi decât „Cine mama dracului e Josh?” Și apoi îmi amintesc dintr-odată cum Robert bombănea pentru că postul de televiziune l-a angajat pe soțul Saskiei ca nou producător al serialului. Mormăind că acum ea o să primească cele mai bune replici. L-am cunoscut. Am fost la ea acasă. Joshua, în treacăt menționat pe Wikipedia, este soțul Saskiei, Josh.

— Josh e soțul tău?

Ea dă din cap.

— Nu știai? De opt ani.

Ne-ntreține o pereche care se apropie s-o roage pe Saskia să facă un selfie. Ea reușește să fie rafinată și dominatoare în același timp.

— Ești și mai frumoasă în realitate, se bâlbâie femeia, iar eu trebuie să mă stăpânesc ca să nu mă strâmb.

Cei doi pleacă fericiți, iar Saskia mă privește de parcă mi-ar spune „Ce să-i faci? Nu-i vina mea că sunt populară”.

— Nu aveți copii, nu-i așa?

Acum încep să fiu la fel de băgăcioasă ca ea, dar chiar vreau să aflu dacă sunt singura victimă colaterală. Sunt destul de sigură că nu au copii, dar știu că Josh are trei dintr-o căsnicie anterioară și Wikipedia nici măcar nu s-a gândit să-i menționeze.

— Nu. Cel puțin nu deocamdată. Nu mă grăbesc. Nu că vreau să amân până e prea târziu, dar știi, niciodată nu mi se pare momentul potrivit...

Privesc în gol, îmi imaginez cum mă îndepărtez de ea. Când îmi revin, ea vorbește în continuare.

— ... nu l-a făcut pe primul până la 43 de ani și totul a mers fără probleme, dar nu poți ști niciodată, nu-i așa? Voi aveți o fiică, corect?

Mă concentrez din nou.

— Georgia. Pleacă la facultate anul acesta. În fine, să sperăm... Examenele finale, știi tu.

Aș putea vorbi la nesfârșit despre George și despre trăsăturile ei speciale și unice, dar trebuie să mă opresc. O s-o las pe Saskia să joace rolul celei care vorbește prea mult.

— Pariez c-o să-i duci dorul. Trebuie să fie groaznic, după toți anii ăștia în care trebuie să te gândești la fiecare mișcare de-a lor și apoi, brusc, n-ai nici cea mai vagă idee ce au de gând să facă. Nu... Nu vreau să spun c-o să intre-n belele sau ceva de genul ăsta. Doar că...

Simt cum lacrimile îmi înțepă ochii. Înghit în sec cu zgomot. Încerc să nu mă gândesc că Georgia se va muta de acasă. Nu cu toate celelalte probleme pe cap. Mormăi în semn de aprobare și Saskia se uită la mine cu ceea ce pare a fi compasiune autentică.

— Totuși, știi cum se spune. Pentru un cuplu, viața începe de la zero când pleacă de acasă copiii. Poate că va fi ca a doua lună de miere, haha!

Nici măcar nu mă înjosesc să-i dau replica. Târfa.

Și, apropo, nu pot să-i suport pe oamenii care spun „haha” în loc să râdă. Mai ales când e o reacție la ceea ce au zis ei înșiși.

*

Iată ce cred despre Saskia. Dacă nu știam ce știu despre ea, probabil aș fi plăcut-o destul de mult. Nu suficient cât să-mi doresc prietenia ei, dar destul cât să nu vreau să-mi tai venele dacă mă-ntâlnesc cu ea la o petrecere. E un pic enervantă dar, la suprafață, pare o persoană de treabă. Dar eu știu adevărul. Și aici stă toată diferența.

Trebuie să-i mai arunc un pic de momeală.

— Nu pot niciodată să-l conving pe Robert să-și ia o vacanță, îi spun eu, amărâtă.

— Mda, filmările se cam prelungesc. Dar nici în pauza din vară, totuși? Atunci are timp la dispoziție.

Ridic din umeri, mă uit în jos, la masă.

— Uneori îmi vine să cred că nu vrea. Nu știu... n-ar trebui...

Asta o prinde.

— Nu. Continuă.

— Păi, uneori mi se pare că nu-i suntem suficiente, eu și Georgia. Scuze, nu știu de ce-ți spun ție asta...

Îi place la nebunie. E cu urechile ciulite. Se agață de fiecare cuvânt de-al meu.

— Sunt sigură că nu-i adevărat. Ce te faci să crezi așa ceva?

— Ah, e o prostie. Serios. Cred că lucrurile de genul ăsta se-ntâmplă când ești căsătorit de multă vreme. O s-o scoatem noi la capăt și de data asta, mereu o scoatem.

Clipesc, alungând niște lacrimi imagine. Sau poate sunt reale. În acest moment nu sunt prea sigură. Adevărul e că, deși am terminat-o cu Robert, asta nu înseamnă că nu jelesc încheierea căsniciei mele.

— Nu te-am întrebat cu ce te ocupi, spune ea, schimbând vorba exact când îmi beau ultima înghițitură de cafea.

— Lucrez la o patiserie, zic eu.

Aștept obișnuita privire aruncată „rotunjimilor” mele dar, spre lauda ei, Saskia nu face chestia asta.

— La servire, desigur. Nu la...

— La ce patiserie?

— E secret. Adică, e o chestie particulară. Nu că nu vreau să-ți spun unde lucrez. Nu e parte dintr-un lanț de magazine sau ceva de genul ăsta. Încolo...

Fac cu mâna vag înspre patiserie, dar nu dezvălui că se află la câțiva kilometri distanță.

— Doamne, cum rezisti tentației?

Îmi imaginez că se gândește că, în mod evident, nu rezist.

— Trebuie să-mi reintru în formă imediat.

Își trece mâna peste abdomenul perfect plat când spune asta. Așteaptă s-o contrazică, așa cum fac de obicei oamenii ca ea. Și, pentru că o joc perfect pe Doamna Dulcică și Inofensivă, mă forțez să fac asta.

— Mie mi se pare că arăți destul de bine.

Își dă ochii peste cap.

— Aparențele pot fi înșelătoare. Sunt una dintre persoanele acelea slabe care se îngrașă imediat. Sunt mulțumită de dimensiunile mele, dar nu sunt tonifiată.

— E mai bine decât o persoană grasă-grasă, ca mine.

Aproape că adaug „haha”, dar nu reușesc.

— Ah, dar tu nu ești... Începe ea să spună, iar apoi se oprește, pentru că până și ea știe că ar fi caraghioasă dacă ar termina propoziția.

Să vă explic niște chestii despre dimensiunile mele, pentru că Dumnezeu știe ce vă închipuiți. Sunt mare, nu mă-nțelegeți greșit, dar nu atât de mare, încât trebuie să mă dau jos din pat cu macaraua. Nu am nevoie încă de centuri prelungite de siguranță în avion, dar au început să mă strângă un pic. Sunt masivă peste tot – sâni, spate, coapse, brațe – dar trăsăturile încă sunt identificabile, nu sunt deocamdată un trup imens și amorf. Sunt destul de solidă ca prima insultă la care recurge cineva când îl enervez – cum s-a întâmplat ieri, când m-am băgat fără să vreau în fața cuiva la coada de la autobuz – să fie, totuși, „graso”. Vacă grasă. Târfă grasă. Port măsura 48-50. 95 și ceva de kilograme ultima oară când m-am cântărit, deși nu fac asta prea des. Când oamenii se uită la mine, prima oară văd grăsimea și apoi orice altceva.

Când am plecat înapoi la serviciu, eu și Saskia eram cele mai bune amice, deși m-am stăpânit din toate puterile ca să nu mă aplec peste masă și s-o strâng de gât. Spunând „haha” în timp ce fac asta.

— Ar trebui să ne mai vedem și cu altă ocazie, zic eu.

Din fericire, se pare că Saskia e pornită să afle mai multe detalii despre viața privată a iubitului ei.

— Neapărat. O să te anunț când îmi fac următoarea programare.

— Minunat.

Se înclină și-și ia la revedere, îmbrățișându-mă.

— Ne vedem, spune ea, în timp ce eu mă îndepărtez, și mă opresc o clipă, imaginându-mi că mai are ceva de spus.

Dar nu, desigur, nu are, așa că rămân oarecum suspendată în mijlocul gestului, apoi plec, făcându-i cu mâna.

*

Dacă n-aș ști ce știu n-aș avea niciun motiv să nu-i spun lui Robert că m-am împrietenit cu una dintre colegele lui. E cu dus și întors, pentru că presupun că Saskia nu-i va spune, pentru că Robert s-ar panica îngrozitor din cauză c-ar putea fi descoperit. Sunt destul de sigură c-o s-o roage să nu se mai întâlnească niciodată cu mine. Dar ea probabil crede că eu îi voi spune, la modul nevinovat. Deci, cântărind situația, fac lucrul cel mai sigur de făcut.

Aștept până când ne așezăm la cină, toți trei, apoi lansez bomba, cât de relaxată pot. O fac cu un zâmbet pe buze, ca să nu creadă că-l atac.

— Ah, ghici cu cine m-am văzut azi? Cu Saskia.

Pentru o clipă cred c-o să se înece cu risotto, dar el, ca un adevărat actor ce este, se repliază.

— Serios, unde?

— Am băut o cafea împreună. E o poveste lungă. Adică nu-i așa lungă, dar nu e deloc interesantă.

— Nici nu mi-am dat seama că vă cunoașteți.

— Nu prea ne cunoaștem. Pe ea am vărsat paharul de băutură la petrecere.

— Corect.

Văd că moare să întrebe mai multe, dar nu vrea să se dea de gol.

— Pare OK. Dar plină de ea, desigur. Vorbește mult. E greu să mai spui și tu ceva, adaug eu, ca să mă amuz puțin.

Robert râde scurt, dar nu pare a fi râsul lui.

— Cam așa ceva.

— Mi-ai spălat bluza albă? face Georgia, din senin.

Și uite-așa subiectul se închide. Îmi imaginez că Robert nu-l va redeschide, ca să nu încep să mă-ntreb de ce.

7.

Mi se pare frustrant că-n mare parte din timp nu fac altceva decât să aștept. Să aștept ocaziile de a relua legătura cu Robert, să aștept să văd dacă Saskia mă contactează din nou, să aștept ca eforturile mele jalnice de a slăbi să dea roade.

O discuție prietenească despre fotbal în fiecare săptămână sau ceva de genul ăsta nu va fi suficientă ca să reaprindă scânteile căsniciei noastre. Mai ales că de-acum sezonul competițional se termină. Trebuie să fiu mai hotărâtă pentru că altfel, înainte să-mi dau seama, se face octombrie, iar Robert și Saskia vor dispărea în asfințitul tomnatic fără nicio grijă pe lume. Am încercat să fac o listă a tuturor lucrurilor pe care Robert și cu mine le făceam împreună, dar, în afară de vânatoarea de antichități și de privitul competițiilor sportive, nu mă pot gândi la altceva concret. Pur și simplu ne înțelegeam. Sfârșitul poveștii.

Cred că și eu eram pe atunci altcumva. Nu doar în privința înfățișării. Mai puțin stresată. Mai încrezătoare. Dar și el era altcumva. Mai relaxat. Mai puțin preocupat de felul în care-l privește lumea. Când mă gândesc la noi doi în acele vremuri, ne văd mereu stând pe terasa unei cafenele, prăpădindu-ne de răs. Petreceam ore întregi bând o cafea și privind oamenii. Inventam povești despre ceilalți clienți și despre necunoscuții care treceau pe lângă noi. Încercam să ne imaginăm ce spun aceștia, scornind mici dialoguri,

imitându-le vocile. Acum sună stupid, dar asta este imaginea de când eram cei mai fericiți. Nu știu când am încetat să mai facem asta.

Îmi dau seama că singurul lucru pe care-l pot controla sunt eu însămi. De când am ratat autobuzul la mustață și am avut revelația aceea, am conceput o întreagă strategie, în fiecare după-amiază merg pe jos prima parte a drumului de la muncă spre casă, rămân în urmă, la câteva sute de metri distanță de prima stație, până ce aud autobuzul venind și atunci, când trece pe lângă mine, încep să alerg, fluturând din mâini. Întotdeauna îl ratez la un kilometru. Și atunci, când îmi recapăt răsuflarea (după cinci minute), gâfâi zgomotos, ca și cum m-aș hotărî s-o iau pe jos, și fac la fel cu stația numărul doi. O pot face doar de două ori. E suficient ca să transpir din greu, cu picioarele arzând și cu fața roșie pentru restul drumului meu cu autobuzul.

Primele dăți m-am uitat în jur să văd cine-și bate joc de mine. Dar, ca și înainte, nimeni nu se uita la mine, decât poate cu milă pentru că n-am ajuns în stație la timp.

Sunt o adevărată masă de urme de bătăături, bășici, iritații dubioase sub sâni. Genunchii mă dor de parcă m-ar fi pocnit cineva peste ei cu un baros. În unele dimineți gambele mele refuză să colaboreze și, practic, am ajuns schioapă.

Știu că am nevoie de ajutor, dar nu sunt pregătită să-l cer, deocamdată. Nu sunt gata să întâmpin privirile surprinse și râsetele înăbușite când măntorc cu spatele. Nici măcar nu am cea mai vagă idee cui să-i cer ajutorul.

Așa că adaug povestea de dimineață cu autobuzul în programul zilnic. Încep să-mi fac un rucsac cu haine de schimb și un prosop. Păstrez secretul pentru mine.

*

Totuși Myra, ca o vrăjitoare ce e, și-a dat seama că se-ntâmplă ceva. Mă hărțuie fără încetare. E ca un porc căutător de trufe când vine vorba despre secrete. Știe că sunt acolo și le va dezgropa cu prețul vieții ei.

La început, cred că-și imaginează că am menopauză precoce. Cum altfel se pot explica transpirațiile și nevoia de a-mi schimba hainele în fiecare dimineață? Când îi spun răspicat că nu e cazul, presupune că am ceva probleme îngrozitoare acasă (ceea ce e adevărat, dar, desigur, ea nu știe nici jumătate) și că m-am mutat într-o grotă fără apă curentă, dar mi-e prea rușine să recunosc. Simt că rămân fără moduri de a o pune la punct când, într-o dimineață, spune:

— Ai slăbit cumva?

— Nu cred... mă bâlbâi eu.

Se oprește din ce făcea – adică din curățatul mașinii de făcut cafea – și zângănitul numeroaselor brățări pe care le are întotdeauna pe mâini,

sunetul obișnuit al zilei mele de muncă, se oprește brusc. Mă măsoară critic de sus până jos, cu mâinile-n șolduri. Trebuie să mă abțin să nu-i spun că părul ei scurt și roșu îi stă în cinci direcții diferite, așa cum face de fiecare dată când se străduie prea tare. Mijește ochii la mine.

— Ba da. Te simți bine?

Așa se întâmplă când nu ai grijă cum arăți ani întregi; oamenii presupun că dacă slăbești înseamnă că ești bolnavă, nu c-ar putea fi alegerea ta. Deși nu vreau să permit nimănui să-mi afle secretul, nici nu vreau să-nceapă să se-ngrijoreze în privința mea și să-mi recomande vindecători holistici și diete cu sucuri care lecuiesc cancerul.

— Mă simt bine, spun. Probabil din cauză că-mi fac griji pentru examenele Georgiei sau ceva de genul ăsta.

— Nu credeți că Paula a slăbit? zice Myra cu voce tare, adresându-se unei cliente obișnuite, doamna Cobham, care tocmai se așază la o cană de ceai și o felie de tort cu fulgi de ciocolată.

Doamna Cobham mă studiază prin ochelarii ei cu rame groase.

— Nu sunt sigură. Poate. Ești la regim, drăguță?

— Nu, spun eu și mă prefac absorbită la culme de ștergerea tejghelei, sperând că astfel vor înțelege că discuția a luat sfârșit.

— Ah, am uitat că sunteți oarbă ca un liliac, zice Myra cu afecțiune, iar doamna Cobham râde îngăduitoare.

Asta-i faza cu Myra: le poate spune oamenilor cele mai îngrozitoare chestii, dar scapă basma curată pentru că toți o iubesc și nu zice niciodată nimic cu răutate.

— Doar glumește cu dumneavoastră, doamnă Cobham, spun eu. Încearcă să mă stârneasă pe mine.

*

Epuizată, o invit pe Myra la mine într-o seară, când știu că Robert și Georgia nu sunt acasă.

— Ce se-ntâmplă? face ea.

Deși suntem prietene bune, n-o invit prea des pe la noi. Lui Robert nu-i plac prea mult musafirii.

— Ah, la naiba! N-o să-mi spui că ți-ai găsit altă slujbă, nu-i așa? Sau că vrei concediu de maternitate? Ești gravidă?

Se uită zâmbind, la burta mea.

— Sigur că nu! Vreau să vorbesc ceva cu tine, asta-i tot.

Cum poate să reziste?

Ajunge la exact 19:30, cu o cutie de prăjituri rămase nevândute. Încerc să mă prefac că nu sunt acolo. E suficient de greu la muncă, dar acum sunt gratis și la mine-n casă.

Ne așezăm la masa din bucătărie și ea deschide cutia, împingând-o spre mine. Îmi adun toată voința.

— Deocamdată nu, mulțumesc.

— Chiar ești la regim, croncăne ea. Știam eu.

O spune de parcă m-ar acuza de o crimă, ceea ce regimul chiar e, în ochii Myrei. Unul dintre motivele pentru care o iubesc la nebunie pe Myra Jones este că se declară pe de-a-ntregul fericită așa cum este. E mai masivă și mai în vârstă decât mine, trăiește singură și nu-i pasă deloc de lucrurile astea. E o adevărată inspirație.

— OK. Da. Sunt.

— De ce? Ești superbă.

— E o poveste lungă. E... O, Doamne, Myra, pot să am încredere în tine și să-ți dezvălui ceva?

Ochii aproape că-i ies din cap. Se-ntinde după sticla de vin roșu ce se află între noi pe masă și toarnă câte un pahar pentru fiecare.

— Desigur. Orice. Știu că-mi place un pic bârfa, dar n-aș spune nimic mai departe dacă tu nu vrei.

Știu că e adevărat. Myra e o prietenă foarte loială.

— E vorba de Robert, spun eu. Are pe altcineva.

Aștept să priceapă ce i-am spus. Expresia ei trece de la șoc la compasiune, apoi la furie și în cele din urmă din nou la compasiune.

— Nenorocitul. Ești sigură?

Îi povestesc ce s-a întâmplat până acum. Rămâne cu gura căscată când îi spun că e vorba despre Saskia și o cască și mai tare când îi povestesc că m-am întâlnit cu ea la cafea, dar intru-n amănunte și ea așteaptă să termin.

— Doamne. O să-l dai direct pe ușă afară, nu-i așa?

— Categorie. S-a terminat.

— Bine. Mereu mi s-a părut că e cam cretin.

Sunt șocată.

— Poftim?

— E așa, mereu înfumurat. Ca și cum așteaptă ca toată lumea să-i ridice statuie.

— Ca să fiu cinstită, o grămadă de lume îi ridică statuie.

— Știu, dar nu asta-i ideea. E ca și cum s-ar crede mai bun decât toți. De parcă e mai important ca toată lumea pentru că apare la televizor.

Știu că are dreptate. Asta e faza cu Myra. Observațiile ei pot fi dureroase, dar au întotdeauna un sâmbure de adevăr. M-am obișnuit ca Robert să fie Mister Popularitate, așa că e greu să recunosc.

— Credeam că te înțelege bine cu el.

— E soțul tău. N-o să-ți spun că am impresia că omul pe care-l iubești e un imbecil cu aere de superioritate. Rahat, nu, n-o să-ți schimbi părerea, nu-ia așa, și conversația asta ar fi fost foarte stânjenitoare.

— Pe care l-am iubit, spun eu. Omul pe care l-am iubit. Nu cred că-l mai iubesc. Nu cred că-l mai iubesc de mult, de fapt.

— Deci care-i planul tău? Să-l faci să-și da seama cât de mult te iubește și apoi să-i spui să totul s-a sfârșit?

— Cam așa ceva.

Sună imbecil, știu.

— Îmi place la nebunie, spune ea. I-o plătești așa cum trebuie. Totuși e nevoie de ceva mai mult decât să slăbești câteva kilograme și să vorbești cu el despre fotbal.

— Știu. Am nevoie de ajutor.

Își freacă palmele, cu o expresie pe care o capătă doar atunci când caută niscaiva căi de a-și face afacerea și mai profitabilă.

— Elementul surpriză este crucial. Trebuie să se uite la tine și să-și spună „Uau!” Ca și cum te-ar observa pentru prima oară. Ai noroc că, deși ai grăsimă pe corp, ești slabă la față. Pentru o vreme nu va fi evident ce se întâmplă. Mă rog, în afară de atunci când... încă vă mai...?

Numai Myra poate întreba asta direct.

— Nu cât să se observe. Și în rarele ocazii când o facem deja am băut amândoi câteva pahare...

— OK. Suficiente detalii. Poartă haine lălâi. Și e nevoie de ceva mai mult decât alergatul după autobuz. Trebuie să mergi la sală.

— O, Doamne, nu.

Gândul la toate acele trupuri perfecte trăgând de fiare mă face să plâng.

— Sau ia-ți un instructor personal. Trebuie să faci ceva ca să dispară tot, nu să rămâi ca un sac imens de piele care atârână.

— De ce te-ai pornit așa dintr-odată cu chestia asta? Credeam că ai zis că arăt bine așa cum sunt?

— Arăți bine. Poți să te îngrași la loc mai târziu, dar Robert e probabil cel care vrea să strângă-n brațe o slăbănoagă. Pariez că Saskia e slabă ca o coadă de mătură. Am dreptate?

— Da, am spus cu amărăciune.

— Știam eu. Deci e simplu. Poți să slăbești. Tot ce trebuie să faci acum e să încerci să-l faci să se îndrăgostească de tine ca persoană, din nou.

— Din păcate, nu e atât de simplu.

— Încetul cu încetul, zice ea. Fă în continuare ce faci acum. Totul e de ajutor.

— Iau astea cu mine, zice ea, strângând cutiile cu prăjituri la plecare, o sticlă și jumătate de vin mai târziu. Nu vrem să ai ispita sub nas. Serios, nici să bei n-ar mai trebui.

Ridic din sprâncene într-un fel care sper să transmită ce părere am despre ideea asta.

Ea izbucnește în râs.

— Nu, ai dreptate. Ar fi deja prea mult.

Mă îmbrățișează din toată inima.

— Mulțumesc, Myra, spun eu, lipită de umărul ei.

Mă simt mult mai bine acum, că mi-am descărcat sufletul.

— O să fie totul bine, spune ea. De fapt, n-o să fie, dar măcar o să fie și el nefericit.

*

Îmi reproșez că n-am întrebat-o pe Saskia mai multe despre relația ei. Am fost atât de șocată de faptul că l-a pomenit pe Josh, încât nu mi-a trecut prin cap să-ncerc să deslușesc dacă sunt genul de cuplu care acceptă ca ea să se încurce cu un alt bărbat (chiar există oameni ca ăștia?) sau dacă el e în aceeași situație ca mine. Oare el o suportă pentru că e artistă ori vreun rahat de genul ăsta sau ar fi pur și simplu devastat dacă ar afla adevărul? Nu mă pot abține să nu mă gândesc că mi-ar fi fost util dacă aș fi știut.

Nu se mai pune problema s-o sun din nou, dar mai am o armă în arsenal. Pasiunea Saskiei pentru hot yoga, în particular pentru orele de sâmbătă dimineața din Marylebone.

Desigur, Marylebone e plin cu ore cursuri de Bikram⁵. Toți oamenii aceia agili și frumoși care se scaldă în transpirația celorlalți, zi și noapte. Eram atentă când trăgeam cu urechea, totuși. Îmi amintesc numele centrului. West One Hot Yoga are trei ore de câte 90 de minute în fiecare sâmbătă dimineață. Una cu noaptea-n cap pentru superfemei de la 7 a.m., apoi de la 9 și de la 11. Îmi închipui că între cursuri cineva trebuie să intre și să dea cu mopul.

N-am nici cea mai vagă intenție să mă duc la curs, evident. Ar trebui să cheme cineva ambulanța. Eu nu fac nici măcar yoga la rece. Planul meu e să trec pe acolo întâmplător când iese ea de la curs. Ah, ce coincidență! Ce drăguț să te-ntâlnesc aici! Merită încercarea.

N-am nicio șansă să-l conving pe Robert că trebuie să fiu în West End la 8:30 sâmbătă dimineață, când se termină prima oră de yoga. Îmi plac prea mult lenevelile din weekend. Îmi pot imagina însă că Saskia poate sări lesne din pat când se crapă de ziuă, gata să plece să-și modeleze trupul până la

⁵ Stil de hot yoga, care se practică în camere încălzite la peste 40 de grade (N. tr.).

perfectiune, dar era prea mult. M-am decis să spionez următoarele două ore de yoga. Dacă nu e, nu e și gata. Și chiar dacă e, s-ar putea grăbi, ar putea fi cu o prietenă sau ar putea avea o viață de care să-și vadă. Dar, în acest moment, e singura mea idee.

Vine un moment delicat, când Georgia declară că vrea să meargă la cumpărături cu mine. Eu mi-am anunțat intențiile de la cina de vineri. George, ca de obicei, e pe drum spre Eliza. Robert se luptă cu o altă negresă „sănătoasă” care îngrașă. Aseară a ajuns la concluzia că piureul meu de rădăcinoase e „fantastic” și m-a întrebat care era ingredientul misterios. Am râs și nu i-am spus că în porția lui am adăugat jumătate de tonă de unt (care nu s-a regăsit în farfuria mea și a Georgiei). Știu că vor trece luni întregi până ca toate astea să se adune pe abdomenul lui plat, dar faza asta mă face fericită. E ca și cum aș planta niște bombe micuțe pe dinăuntru lui știind că, într-una dintre zilele astea, ele vor exploda la unison și-i va plesni nasturele de la pantaloni exact când o admiratoare înfocată îi va cere un autograf.

— Nu se poate, am zis eu, aproape violent. Îți caut cadou pentru ziua ta.

Ziua de naștere a Georgiei e de-abia peste șase săptămâni dar, cu încrederea în sine specifică tinereții, mă crede imediat pe cuvânt.

— Ah, Dumnezeuule! Ce? Ce cadou e?

— Nu știu încă. E doar un raid preliminar ca să-mi fac oarece idee. E o misiune de căutare.

Robert mormăie.

— Vrei să vin și eu?

Râd îngăduitoare.

— Nu! Data viitoare, când restrâng variantele.

— Poți să mă scoți pe mine la o gustare, îi spune Georgia, iar chipul lui Robert se luminează.

Îi place că ea vrea încă să-și petreacă vremea cu el. E un tată minunat. În toate sensurile, în afara unuia singur.

*

Sâmbătă ajung la West One Hot Yoga (care se dovedește a fi West1 Hot Yoga! – mă-ntreb dacă au plătit pe cineva să vină cu găselnița asta. Adică, pe bune. Primesc puncte-n plus pentru semnul exclamării?) cu vreo cincisprezece minute înainte să se termine cursul care a început la 9:00. E o cafenea oarecum vizavi (slavă Cerului pentru așa-zișii hipsteri din Marylebone care vor să fie sănătoși și pentru obsesia lor pentru flat white⁶), așa că aleg masa cu cea mai bună perspectivă, îmi comand un ceai și aștept.

⁶ Espresso cu spumă de lapte (N. tr.).

Încerc să inventez niște replici care să-i trezească interesul Saskiei, dar care să nu-i dea impresia că mariajul meu e deja mort și îngropat. Când hoardele de trupuri transpirate încep să iasă la 10:30 eu deja am scornit un întreg scenariu care mă prezintă drept soția iubitoare, năucă și sfâșiată de răceala bruscă din partea soțului. Ar trebui să ai inima de piatră ca să nu-ți fie milă de mine.

Am pregătit și câteva întrebări importante despre mariajul ei. Trebuie doar să găsesc o cale să le strecur în conversație fără să mă dau de gol.

Nu-ndrăznesc să-mi iau ochii nici măcar o secundă de la mulțimea care iese; dacă o ratez n-am rezolvat nimic. Sunt surprinsă să văd și câțiva bărbați. Îmi imaginasem o încăpere plină de femei blonde și slăbănoage, trase la indigo. Și, în majoritate, descrierea li se potrivește, de fapt. E ca și cum te-ai uita după un urs polar pe un aisberg plin cu alți urși polari. Pe viscol. Sunt orbită de atâtea capete blonde ca mierea. Mă uit în continuare, până ies și ultimii. Cei mai mulți par să se ducă acasă fără să facă duș (nici nu le trece prin cap), așa că presupun că toți locuiesc prin apropiere. Cu toții își poartă cu mândrie costumele mulate de Lycra pătate de transpirație. Uitați-vă ce-am îndurat! Dar nu-i așa că merită pentru un asemenea corp?

Urmează o mică sincopă și, exact când credeam că toată lumea a plecat, fără niciun semn din partea Saskiei, apar câteva femei cu părul ud, dar curat, purtând haine obișnuite. Aproape imediat încep să sosească altele, probabil pentru cursul de la ora 11:00. Desigur, nu-mi trecuse prin cap că Saskia m-ar putea observa la venire și atunci n-aș mai avea niciun fel de scuză că o oră și jumătate mai târziu stau în același loc.

Fac tot ce pot ca să nu atrag atenția asupra mea, adică stau acolo, pur și simplu, fără să-mi dau exact seama ce trebuie să fac. Chelnerița vine și măntreabă dacă mai vreau ceva, dar eu o trimit la plimbare, atât sunt de concentrată la misiunea mea. Pe la 10:50 o zăresc pe Saskia pe partea cealaltă a străzii. Are părul strâns într-o coadă în creștet. Colanți și o vestă colorată și strâmtă. Geanta cu echipamentul pe brațul drept. Vorbește la telefonul mobil. Probabil cu soțul meu.

Țin capul în jos și-mi încrucișez degetele. Dacă mă observă stând aici, nu spune nimic, și sunt destul de sigură că nu va rata ocazia de a-și evalua încă o dată de aproape rivala. Respir ușurată. Acum că știu că e chiar acolo, am la dispoziție o oră și jumătate pe care trebuie s-o fac să treacă mai repede. Urăsc să-mi părăsesc locul în caz că pleacă mai devreme (am auzit că oamenii mai leșină pe la ore din astea din când în când, lucru la care-mi pare rău că n-am asistat până acum) sau că n-o să mai găsesc alt loc mai târziu. Totuși, nu pot sta aici bând ceai la nesfârșit. O să dau în bâțâială până iese ea. Și prăjiturile arată prea apetisant. În plus, sunt oameni care trec pe aici,

uitându-se urât la mine ca să-mi dea de înțeles c-ar trebui să le cedez masa mea de la soare.

Plătesc nota și o iau spre Selfridges. Aș putea să caut cadouri pentru Georgia cât sunt pe-aici. Face optsprezece ani, așa că va trebui să facem tam-tam mare. Vrem să-i cumpărăm câteva lucruri care s-o ajute să se descurce departe de casă (nici nu vreau să mă gândesc la asta), dar Robert și cu mine am vorbit de asemenea aseară (o seară amicală petrecută pe canapea, privindu-i pe unii bătându-se până la leșin la UFC. Genul de lucruri care apropie un cuplu) despre lucruri pe care le poate păstra. Ceva de care să-și aducă aminte întotdeauna. „O hotărâre de divorț înrămată”, aproape că mi-a scăpat, dar am reușit să mă stăpânesc. Acum mă-ndrept spre raionul cu bijuterii și mă holbez pentru o vreme la prețurile enorme.

Când mă-ntorc la West1 Hot Yoga! toate mesele de la cafeneaua de vizavi sunt, așa cum credeam, ocupate. Așa că mă învârt pe lângă labradorul gras care își așteaptă sandvișul de la niște stăpâni care par absorbiți de propria mâncare. Ideal ar fi să stau jos și să mă uit la un meniu când va ieși Saskia. Ar fi mai ușor s-o invit să mi se alăture. S-o întreb dacă vrea să stea în picioare pe trotuar nu mi se pare o propunere atât de interesantă.

Chelnerița care m-a servit cu numai o oră și jumătate înainte nu dă niciun semn că m-ar recunoaște. Cam așa de tare ies în evidență în mulțime.

— Doar un loc? Îmi spune ea, zâmbind.

— Deocamdată. Aștept o prietenă.

— Avem locuri înăuntru.

— Prefer să aștept, dacă e-n regulă.

Oamenii de la masa pe care o vânez ridică privirile, dezamăgiți. Evident, sperau să-mi mut ochii triști și disperați în altă parte.

— Nicio problemă. Vă aduc meniul să vă uitați pe el cât așteptați.

Îmi verific telefonul. Mai sunt trei minute până la sfârșitul cursului. Inima începe să-mi bată ca o vijelie. Și, ca la un semnal, încep să se scurgă afară. Mai întâi cele încruntate și transpirate – nici picior de Saskia – apoi, cinci minute mai târziu, exact când mă așez la masă – cele care au făcut duș, cu părul curat și umed. Două, trei, apoi iat-o. Înainte să-mi dau seama ce fac, îi fac semn cu mâna și-o strig pe nume.

Se uită la mine. Mă vede. Confuzie totală. Apoi un surâs.

Arată excelent în jeanșii scurți și mulați și în tenișii Converse (sper să aibă glezne de elefant, dar, din păcate, nu are așa ceva). Poartă aceeași bluză roșie pe care i-am vărsat băutura.

— Paula! Ce Dumnezeu cauți aici?

Nu te bâlbâi. Nu vrei să creadă că ești un fel de urmăritoare obsedată.

— Cumpărături pentru ziua de naștere.

Dau ochii peste cap.

— Georgia împlinește optsprezece ani peste câteva săptămâni și-ncerc să mă-ntrec pe mine însămi.

— Se pare că faci toate eforturile, haha, spune ea, arătând că am un meniul în mână.

— M-ai prins. Ah, vrei să mi te alături? Beau doar o cafea și apoi mă-ntorc la nebunie.

Mă bazez că se va gândi că e o ocazie prea bună ca să fie irosită. Poate să afle niște informații în plus despre starea căsniciei amantului ei, iar el nu se poate supăra pe ea, căci ce putea face? Șovăie doar pentru o clipă.

— OK, minunat. O cafea rapidă.

Se așază lângă mine.

— Ce făceai pe-aici? Întreb eu, mimând inocența.

Hot yoga? Care hot yoga?

— Bikram. Sunt obsedată. Dependentă de transpirație. Nu-ți face griji, am făcut duș, haha!

— Întotdeauna mi-am dorit să-ncerc! Se face prin apropiere?

Premiul BAFTA pentru tipa îmbrăcată în albastru-pastel.

— Chiar acolo.

Face cu mâna înspre studioul care are un semn mare pe el: „West1 Hot Yoga!”

— Ar trebui să vii într-o zi. Eu sunt aici în fiecare sâmbătă. Nu ratez ora, orice s-ar întâmpla.

— Chiar și cu umărul?

— Chiar și cu umărul. Doar evit să apăs prea tare pe brațul acela deocamdată. Ah, individul tău face minuni, apropo.

— Te-ai mai dus la el?

— De două ori. Voiam să te sun, dar a fost în ultima clipă...

Sau mai degrabă, te-a rugat Robert să n-o faci.

— Ah, e OK. La muncă a fost nebunie așa că probabil n-aș fi putut... dar te simți mai bine. Mă bucur mult.

Mă pune la curent cu tratamentul ei și-mi spune cât de mult și-a îmbunătățit mișcărilor, iar eu mă prefac că-mi pasă.

— Asta-i bluza cu pricina? spun când epuizează subiectul.

— O, da! Deci, după cum vezi, nu e ireparabil distrusă.

— Acum mi-e frică să nu vărs din greșeală cafea pe el. Dacă am un soi de compulsie?

— Îmi asum riscul. Ce-ai mai făcut?

— Ăăăm... bine, zic, cu o urmă controlată de îndoială în glas.

Nu exagera cu autocompătirea sau o s-o calci pe nervi.

— N-a sunat foarte convingător.

Asta i-a captat atenția. Când chelnerița apare, ea se decide că-i e foame și comandă o salată. („Nicoise, te rog, draga mea. Cu sosul lângă”). Comand și eu. Cu sosul pe deasupra. Oricum l-aș turna pe tot. Nu sunt încă pregătită pentru salată goală.

— Deci, ce se-ntâmplă? spune ea, după ce chelnerița ne ia comanda.

Îi zâmbesc scurt și suav. Biata femeie curajoasă, încercând din toate puterile să se țină tare.

— Ah, nu mare lucru... Am... Avem o perioadă mai ciudată. Cred, cu... nu știu... și mai e și Georgia...

— E un lucru dificil pentru cupluri, să se trezească dintr-odată cu cuibul gol. Nu că m-aș pricepe prea mult la asta, desigur...

Dau din cap ca să-i dau de înțeles că mi-a spus asta deja.

— E de-nțeles că ție și lui Robert vă e greu să...

Așteaptă, sperând că voi dezvolta ideea. Cât de ușor i-ar fi dacă i-aș spune că mariajul nostru e la final. Evident, n-o să-i dau satisfacția asta.

— Uneori... n-ar trebui să vorbesc despre Robert când el nu-i de față, mai ales că voi doi lucrați împreună...

— Nu i-aș spune nimic, nu-ți face griji. Știu când trebuie să-mi țin gura.

Aproape că izbucnesc în râs, dar în schimb oftez, ca și cum cântăresc problema.

— Uneori mi-e teamă că, atunci când vom rămâne doar noi doi, va-ncepe să se gândească la faptul că nu mai are niciun sens...

Când spun asta, o lacrimă autentică îmi izvorăște în colțul ochiului. Joc teatru, dar nu joc teatru. Saskia se-ntinde și-mi pune mâna îngrijită peste a mea și mă stăpânesc cât pot ca să nu i-o dau la o parte.

— Sunt sigură că nu-i adevărat. Aveți un trecut, asta trebuie să-nsemne ceva...

Ridic din umeri.

— Poate...

Ne-au sosit salatele și chelnerița ne dă târcoale în mod bizar, neștiind ce să facă. Saskia își dă mâna la o parte, ca să-i facă loc. Mă șterg la ochi cu degetele.

— Doar că... noi întotdeauna am fost atât de apropiați, iar acum păream foarte... distanți. Tu ai momente din astea... știi tu, cu Josh... când simți că nu e acolo uneori?

— Oh, Joshie e un scump, spune ea. Sunt atât de norocoasă în privința asta. Nu trebuie să-mi fac griji... scuze, sună groaznic să-ți spun așa ceva. Nu voiam să sune așa.

— Nu-i nimic. Ești norocoasă. Mă-ndoiesc că există multe cupluri care pot spune că nu au perioade în care unul dintre ei se simte nesigur.

— Am făcut un pact când ne-am cunoscut, spune ea, privindu-mă fix în ochi.

E o actriță mai bună decât credeam.

— Că vom fi mereu sinceri unul cu altul. Dacă unul dintre noi face ceva care-l calcă pe celălalt pe nervi sau ne facem reciproc nefericiți o să mărturisim fără reținere. Funcționează.

— Dar dacă unul dintre voi crede că celălalt îl înșală...?

Ea râde ușor.

— I-aș tăia ouăle, haha!

Deci, în mod clar, nu au o relație deschisă.

— Cum a ajuns să lucreze la serial?

— N-a avut nimic de-a face cu mine! Mă rog, nu direct. El e liber profesionist, știi, și tocmai terminase un alt job la BBC, așa că și-a oferit serviciile. Nu spun că i-a dăunat că era soțul meu – de fapt, asta sună oribil, să nu-i spui niciodată c-am zis așa ceva. Ar fi avut șanse să fie acceptat oricum, dar i-am pus o vorbă bună și producătorii executivi au înclinat balanța în favoarea lui.

Nu-mi pot imagina de ce producătorii executivi ar asculta de o actriță considerată o pacoste când trebuie să angajeze pe cineva nou care să conducă serialul. Cel mai probabil ce mi-a spus atunci Robert era adevărat: s-au gândit că n-ar strica să fie cineva pe acolo care să încerce măcar s-o țină sub control.

— Cum v-ați cunoscut?

Își mută privirea în altă parte, ca o eroină a lui Tennessee Williams care-și amintește ceva dulce-amar.

— La *Under the Blue Sky*, spune ea, referindu-se la un alt serial oribil în care juca, înainte de a obține un rol principal în *Fermierul Giles*.

În acela era vorba despre un cuplu de expați stabilit în Spania. Cred că și acolo juca rolul vecinei arțăgoase, dar sexy.

— El lucra în departamentul scenarii. Îl convingeam să-mi scrie toate replicile suculente, haha!

Fac și eu haha odată cu ea, doar ca să fiu drăguță.

— Tu și Robert sunteți împreună încă din facultate, sau am visat eu?

Dau din cap și fac din nou o mutră jalnică.

— De douăzeci de ani. E greu de crezut uneori.

— E senzațional. Ce realizare.

Îmi mușcă limba.

— De-asta e atât de greu, știi, în acest moment...

— E mare lucru, nu? Tot trecutul, spune ea, privindu-mă cu ceea ce pare a fi sinceră compătimire.

— Asta-i momentul în care mușcă momeala.

— Îmi las ochii în jos. Ca Lady Di la o conferință de presă.

— E totul.

*

Când ne luăm la revedere știu că am prins-o. I-am insuflat o urmă de vinovăție. Acum trebuie s-o fac să dureze.

— Nu... Poate nu-i pomenești lui Robert că ne-am văzut, spun eu când ea mă-mbrățișează, după ce-am stabilit că ne vom întâlni curând. Pentru că lucrați împreună și n-aș vrea să-și facă griji că am discutat cu una dintre colegele lui despre viața noastră personală.

Ușurarea de pe chipul ei e atât de evidentă că aproape îmi vine să râd. Îi ofer un bilet gratuit. Un loc în primul rând la spectacolul căsniciei mele.

— Sigur că nu. Hei, ar trebui să vii la Bikram săptămâna viitoare. Putem lua prânzul după aceea.

— M-aș duce direct la Urgență. Poate altă dată. Hai să luăm doar prânzul.

— S-a făcut, zice ea, îmbrățișându-mă din nou. Te sun.

*

Încă încerc să fac o listă a tuturor lucrurilor pe care Robert și cu mine le făceam înainte cu plăcere, ca să mai avem câteva ședințe bune de reconectare care să-i reamintească de ce a crezut dintotdeauna că sunt sufletul lui pereche. (Sfatul Myrei: cumpără o oglindă, așază-i-o în față și lasă-l să se uite la el însuși; asta o să-l facă fericit.) Să pui pe hârtie care sunt pasiunile pe care le împărtășiți cu partenerul de viață e mai greu decât credeți. Doar dacă nu mergeți încă la dansuri de societate sau nu faceți sex în public, adică. Și majoritatea activităților care-mi vin în minte – dansul până la 4:00 dimineața luând ecstasy, mersul la demonstrații antirăzboi – nu mai sunt lucruri pe care tânjim să le facem niciunul dintre noi, din câte-mi dau eu seama, de vreo optsprezece ani încoace. E ciudat cum tot la ce mă pot gândi ca pasiune comună datează dinaintea apariției Georgiei. După ce am devenit o familie și am început să facem chestii în familie, restul lucrurilor ni se păreau un pic imature, un pic triviale.

Până acum pe listă am așa: urmărirea competițiilor sportive, hoinăritul prin târguri de vechituri, weekenduri petrecute în afara orașului, plimbări. Am adăugat plimbările, deși și eu, și Georgia am renunțat la asta cu ani în urmă. El pentru că a crezut că e un mod jalnic de a-ți petrece duminica, eu pentru că eram prea ocupată să mă-ndop ca să mă calmez. E ceva ce cred că putem resuscita acum, totuși.

În următoarea duminică, una foarte însorită, încep să pregătesc un picnic chiar înainte să se trezească Robert. Am cumpărat toate chestiile lui favorite de la un magazin de delicatese de pe stradă – ardei mici și roșii umpluți cu brânză de capră, taramasalata⁷ și pitta, mini-quiche. Le împachetez alături de somonul afumat și de sandvișurile cu brânză cremoasă (pline de grăsime pentru el, „mai ușoare” pentru mine) și o jumătate de sticlă de Prosecco. Am planificat ruta, așa cum făceam odinioară. La doar cinci sau șase kilometri depărtare (nu la cincisprezece, cât mergeam în trecut, dar am presupus că Robert nu va fi prea bucuros dacă va trebui să mă care-n brațe pe ultimii zece kilometri), înspre Heath⁸, în grădinile din Golders Hill Park. Înainte mergeam și stăteam acolo ore întregi când Robert nu avea nimic de lucru, iar eu eram mamă casnică, privind-o pe Georgia alergând în sus și-n jos pe scări, chicotind. Îmi făceam griji că e singură la părinți. Încă-mi fac. I-ar fi fost mai ușor de îndurat povestea asta dac-ar fi avut un frate sau o soră. Dar asta nu s-a întâmplat, chiar dacă noi am încercat.

Îl aud foindu-se în dormitor. Îmi iau inima-n dinți. Îmi repet replicile în minte. „Trebuie nu doar să le spui, trebuie să le simți”, îl aud spunând pe unul dintre foștii mei profesori. Am crezut întotdeauna că era un idiot fișos, dar în acest moment pare exact sfatul de care am nevoie.

Aud zgomotul toaletei, apoi pașii lui, poc, poc, poc pe coridor, până apare. Zâmbesc strălucitor.

— 'neața!

— Hă, face Robert.

N-a fost niciodată o persoană matinală. Își dă părul la o parte de pe față, un obicei pe care-l are de când îl știu. Singura diferență e că pe atunci avea păr castaniu-închis și des, iar acum i se vede chelia în creștet. Știu cât de mult urăște chestia asta. Detestă faptul că, orice-ar face, nu poate opri exodul şuvițelor de păr, care-i părăsesc capul ca șobolanii corabia care se scufundă. Se gândește să-și facă un transplant. Machiorii îi fac ceva miraculos cu un fel de praf negru, ceea ce-nseamnă că nu i se vede începutul de chelie la cameră, dar e numai o chestiune de timp. Ca să compenseze, și-a lăsat barba să crească, ca orice alt bărbat din țara asta în acest moment. El crede că-i conferă calitate hipsterești. Eu cred că seamănă cu Moș Crăciun când era tânăr.

Chipul altfel arătos, cizelat al lui Robert este tras un pic înapoi de ochi. Nu c-ar fi ceva nasol la ei, dar sunt total neremarcabili. Nu are privirea aceea pătrunzătoare care să-l ajute să obțină rolurile principale. Sunt de un

⁷ Salată de pește, specialitate grecească (N. tr.).

⁸ Hampstead Heath, vechi parc din Londra (N. tr.).

albastru-cenușiu păcios. L-am văzut de nenumărate ori în oglindă, exersându-și privirea oțelită, când credea că nu mă uit la el. Totuși nu-i reușește. La vârsta mijlocie e în pericol să arate obișnuit. Păcat.

Îi așez în față o cană cu cafea. Se-ntinde după ea cu ochii cârpiți și o ia cu lăcomie.

— E o zi superbă, zic și-i surâd. Așa că am pus ceva la cale.

Mă privește rezervat.

— Oh, Doamne.

— Nu, o să-ți placă. Mergem, parcăm mașina sus în Hampstead și ne plimbăm până la grădini. N-am mai făcut asta de ani întregi. Am pregătit deja un picnic.

Aștept să obiecteze, întrebându-mă dacă nu trebuia să mai stau puțin, ca să se trezească mai bine.

— De când vrei tu să mergem la plimbare?

— De acum. O să ne distrăm.

— Ultima oară când am propus asta cred că vorbele tale exacte au fost: „De ce aș face așa ceva?”

Ridică din sprânceană la mine. O provocare, dar una ghidușă. Izbucnesc în râs.

— Da, mă rog, hai doar să spunem că am văzut unde greșeam.

Se uită pe fereastră.

— Chiar e o zi superbă.

Știu că vrea să facă vreun comentariu apropo de faptul c-o să-ncep să gâfâi pe la jumătatea drumului. Încerc să-i abat atenția. Îi flutur în față punga de picnic.

— Am ardei umpluți cu brânză de capră.

Îmi zâmbește forțat.

— Păi, în cazul ăsta...

Bingo!

*

O oră mai târziu, ne plimbăm dincolo de iazul Whitestone, până în vârful dealului. Robert merge mereu repede, de parcă-l urmărește ceva mare și înspăimântător, totuși nu vrea să lase să se vadă c-ar vrea mai degrabă s-o rupă la goană. În consecință, gâfâi deja, ceea ce-mi afectează încercările sclipitoare de a face conversație. (Printre altele, m-am documentat asupra evoluției pregătirilor pentru Jocurile Olimpice de la Rio, asupra noilor piese din teatrele din toată țara și despre ce se mai întâmplă în *The Archers*⁹, toate

⁹ Serial extrem de longeviv, difuzat de BBC (N. tr.).

subiectele dragi inimii lui.) Încetinesc pasul, sperând că va încetini și el, dar merge mai departe. Dacă așa continuăm, în curând va trebui să mă așez.

— Putem să... ăăă... trebuie să mergem puțin mai încet...

Se întoarce și se oprește.

— Ah, sigur. Scuze.

Măcar acum șchiopătăm unul lângă altul. Pentru cineva din afară pare un gest apropiat. Mă hotărâsc să testez unul dintre subiecte.

— Ah! Am citit că e o nouă producție a lui *Noises Off*¹⁰, spun, încă râsuflând din greu. Începe turneul național luna viitoare.

— Corect, zice el.

Îmi dau seama că e ca un cățel Jack Russell care crede că a văzut un șoarece; moare de nerăbdare să mărească pasul și să dispară în pădure. Robert a crezut dintotdeauna că plimbarea trebuie să fie exercițiu fizic, nu doar plăcere.

— Ar trebui să mergem s-o vedem. Se joacă în Windsor, probabil că e cel mai aproape.

— Mmm-hmm.

— Vrei să mă uit după bilete? Am putea rămâne peste noapte pe undeva pe acolo...

— Nu și dacă mai am de filmat. Știi că-mi place să-ncerc să evit alte angajamente în weekendurile alea.

— Sigur, spun eu, dezumflată.

Noises Off era una dintre cele mai bune arme pe care le aveam. E o piesă pe care Robert o iubește, într-un oraș pe care-l adoră.

— Mă rog, poate mergem totuși când ai pauză.

— Grozav.

Mai încerc o dată.

— Ah! Am citit și o chestie despre Stone Roses¹¹! S-au întors în turneu, îți poți închipui? Am putea să râdem puțin.

Robert face o mutră care spune, practic: „ce mama dracului tot zici acolo?”

— Mie mi se pare tragic.

Mergem în tăcere câteva minute și telefonul începe să-i sune în buzunar. Aștept să se uite cine e, dar el merge mai departe, privind în depărtare.

— N-ai de gând să răspunzi?

— Nu. Probabil e cineva care mă-ntreabă dacă vreau să reclam un accident pe care nu l-am avut niciodată.

¹⁰ Piesă scrisă de dramaturgul englez Michael Frayn (N. tr.).

¹¹ Trupă engleză de rock din Manchester, care și-a întrerupt activitatea în 1996, dar și-a reluat-o în 2011 (N. tr.).

— Poate e ceva important. Dacă e de la muncă?

Soneria s-a oprit. Își scoate telefonul din buzunar și se uită la ecran, ținându-l astfel încât să nu pot vedea eu, dar e foarte evident că asta face.

— Număr necunoscut, zice el. Ți-am spus. O să-l pun pe *silent*.

*

Mergem pe poteca noroioasă care duce direct la grădini și ne-ndreptăm spre porțile principale către Golders Hill Park. Nu discutăm s-o luăm pe acolo, pur și simplu pe acolo ne plimbam înainte, și simt un pic de tristețe pentru că relația noastră funcționează pe pilot automat.

E aglomerație astăzi pentru că e weekend și e soare. Familiile se joacă pe iarbă. Unii deja s-au așezat la picnic, deși nu e nici ora 12:00. La cafenea se vede coada până afară, dar eu vreau să rămânem la vechile noastre ritualuri pe cât de mult se poate.

— Vrei să iau cafea?

Se uită la coada lungă.

— Serios?

— Desigur. Stai aici, n-o să dureze mult.

Se sprijină afară de un zid, iar eu mă așez la coada care înaintează lent. Văd cum își scoate telefonul din buzunar și-l examinează. Scrie repede un mesaj și-l trimite. Lasă-mă să ghicesc. „*Nu mă mai suna! Sunt cu Paula. La plimbare!!!!*” Oricum, ceva de genul ăsta. Mi-o imaginez pe Saskia proaspătă și strălucitoare după ședința de Bikram de ieri (și după gustarea cu mine), zâmbind când citește mesajul. Dându-și peste umăr părul șuvițat în timp ce naivul Josh îi aduce cu dragoste o cafea.

Când mă uit din nou, Robert își face un selfie cu un fan înfocat. Regula pare a fi că, dacă o singură persoană prinde curaj și-l abordează fără să primească un pumn în față pentru îndrăzneală, pe urmă toată lumea din apropiere se gândește să-și încerce norocul. Știu c-o să se enerveze. Blestemând faptul că e țintă sigură și nu poate pleca pentru că nu-l voi mai găsi.

Mă bucur o clipă de disconfortul lui și apoi fac ce-ar face orice nevastă bună și devotată. Îi trimit un mesaj, spunându-i să se ducă la grădini și o să-l găsesc eu după ce iau cafeaua. Desigur, el presupune că-i scrie Saskia – știu c-o să vrea să-i citească mesajul cât de repede cu putință – și-l privesc cum ridică tăcut mâna spre o admiratoare de la coadă, care cu siguranță trăiește povestea vieții ei, și vâra mâna în buzunar, privind în jur cu vinovăție, nu cumva să-l prind asupra faptei. Când îmi vede numele se uită înspre cafenea și eu îi fac cu mâna, încurajatoare.

Citește mesajul și zâmbește recunoscător. Văd cum îi respinge pe restul vânătorilor de autografe, spunându-le, presupun, că a apărut o urgență, și pleacă.

După ce am în cele din urmă marele premiu în mâinile mele, știu exact unde-l voi găsi. Ne așezam întotdeauna în același loc, pe scări, după un colț unde e o singură bancă. Desigur, dacă e deja ocupată când ajunge el acolo, atunci nu am idee unde s-ar ascunde, dar când cotesc dau de el. Măcar de data asta nu e cu nasul îngropat în telefon. Stă sprijinit pe spate, cu fața spre soare și cu ochii închiși. A făcut efortul de a desface coșul de picnic în mijlocul băncii. Mă stăpânesc să-i atrag atenția că alimentele perisabile ar fi fost mult mai fericite dacă ar fi rămas în punga termică un pic mai mult. Noua Paula nu i-ar face observație pentru absolut nimic.

— Doamne, îmi pare rău, spun eu apropiindu-mă. N-am știut c-o să dureze atât.

— Nu-i nimic. E destul de bine aici. E liniște.

Îi dau cafeaua și mă trântesc la capătul celălalt al băncii, îmi las capul pe spate, închid ochii. Are dreptate. E plăcut.

*

Mai târziu, când mă murez în baie, încercând să-mi calmez mușchii revoltați, mă felicit pentru această zi reușită. Nu cred că s-a reaprins scânteia dintre noi – departe de așa ceva – dar am petrecut o după-amiază plăcută unul în compania celuilalt. Pe la finalul plimbării înapoi spre mașină găfâiam ca un mops fumător, dar am reușit. Nu m-am așezat pe nicio bancă refuzând să mă mișc și așteptând să aducă mașina ca să mă recupereze. (M-am gândit la asta la un moment dat, dar am reușit să-mi țin gura.)

Când am ajuns acasă am știut, din felul în care i-a povestit Georgiei pe unde ne-am plimbat, cât de frumoasă era pădurea, despre iepurașii pe care i-am văzut, că s-a simțit bine. 1-0 pentru mine.

8.

Cum îi dai cuiva vestea că soția lui are o aventură cu soțul tău? Nu pare un subiect de conversație la un dineu.

Poate că mă joc cu focul, dar am decis că trebuie să provoc un cutremur. Dacă stau și doar pierd un kilogram pe săptămână și aștept ca fie Saskia, fie Robert să aibă remușcări și să se despartă nu e suficient. Trebuie să preiau controlul.

Mă-ntreb dacă vreunul dintre ei și-a pus problema ce se va-ntâmpla cu Josh când adevărul va ieși la suprafață. Nu mai poate rămâne la serial. Nici nu-mi pot imagina cât va fi de umilit. Se așteaptă oare ca el să fie un gentleman și să se dea la o parte, pierzându-și astfel slujba? Mă simt indignată în numele lui.

Nu pot lua telefonul ca să-i spun că mariajul lui pare să fie pe terminate.

Dar știu unde locuiește și știu și când poate fi singur acasă.

Doar trebuie să-mi adun curajul să fac asta.

*

Între timp, m-am decis s-o invit pe Alice, sora lui Robert, la noi la cină. Nu știu cum de pot justifica un astfel de gest altruist. Hai să spunem doar că Robert își adoră surioara. Eu, pe de altă parte, aș prefera să fiu încuiată într-un studio uriaș de Bikram, înecată în transpirația Saskiei, și obligată să fac mișcări de yoga la 40 de grade vreme de o săptămână decât să-mi petrec timpul cu ea.

Știu că sună îngrozitor. E sânge din sângele soțului meu, singura lui soră. Mi-ar plăcea profund dacă el ar simți față de oricare dintre membrii familiei mele ce simt eu pentru Alice. Și nu e ca și când n-aș fi încercat. Când Robert și cu mine ne-am întâlnit prima oară am fost entuziasmată să aflu că Alice era cu doar câțiva ani mai mică. Mi-am imaginat că vom fi cele mai bune prietene, aliate, confidente. Și apoi ea a venit în vizită.

M-am simțit intimidată de ea imediat. Era de-a dreptul cool. Cumva, pe ea, jeanșii prespălați, balerinii, tricoul în dungi și eșarfa înnodată artistic sugerau stilul Andrey Hepburn, nu stilul vânzătoare de ceapă, cum mi-ar fi stat mie dacă aș fi încercat. Avea părul lung și blond, cât trebuia de dezordonat, ochii perfect conturați cu rimel și o țigară care-i atârna în colțul gurii. Și dacă n-ar fi emanat șmecherie, emana încredere în sine. Ceva ce mie mi-a lipsit întotdeauna. Visurile mele conform cărora ea mă va privi cu respect când am primit-o în marele oraș s-au spulberat și au ars în flăcări.

A spune că Alice era răsfățată era echivalent cu a spune că Hitler era un pic răzbunător. Era clar că Alice obținea imediat tot ce-și dorea. Am luat bilete pentru toți ca să vedem diverse piese la National – bani pe care nu-i aveam, dar voiam să fac o impresie bună. Alice a arătat imediat că-l voia pe Robert numai pentru ea. Actriță aspirantă (toți membrii familiei lui erau actori; întotdeauna mi-am imaginat casa lor ca pe o capitală a teatrului mondial), era disperată să vadă piesa, dar când a aflat că erau trei bilete, și nu două, a-nceput să bată din picior ca Violet Elizabeth Bott¹² și a spus exact așa: „Eu am venit să te văd pe tine. Nu vreau să-mi petreacă toată seara cu

¹² Personaj feminin din serialul *Just William*, fiica răsfățată a unui milionar (N. tr.).

ea”, chiar cu mine de față. Am așteptat ca Robert să-i spună să nu fie proastă, dar el m-a luat deoparte și mi-a zis că ea are, de fapt, dreptate. Așa că s-a dus singuri. Nici măcar n-au încercat să vândă biletul în plus ca să-mi dea banii înapoi.

Ca să fiu cinstită, avea doar optsprezece ani când am cunoscut-o. Am crezut c-o să mai crească și-o să-și dea seama, la un moment dat, că nu e buricul pământului, dar asta nu s-a întâmplat niciodată. A intrat la RADA anul următor și astfel, de fiecare dată când mergeam la ei în vacanțe, trebuia să ascult tot clanul (inclusiv pe Robert) spunând că e cea mai bună școală de teatru din lume și numai cei cu adevărat talentați au șansa de a intra acolo (voind să insinueze că orice nimeni fără har putea intra la *North London School of Speech and Drama*). Nu știu de ce, dar Robert n-o lua niciodată personal, așa cum făceam eu. Era convins că sora lui era un fel de Mesia, așa cum și părinții lui erau convinși de asta. Ar trebui să subliniez aici că-i ador pe părinții lui Robert și ai lui Alice. Doar că au o slăbiciune, atâta tot. Și slăbiciunea aceasta se numește Alice.

Oricum, ați înțeles ideea. A fost alintată și pupată-n fund până a devenit insuportabilă.

Dar iată cum stă, de fapt, treaba cu Alice. Are aproape patruzeci de ani. Treizeci și opt. N-a jucat niciodată în niciun rol la nivel profesionist. Bine, nici eu n-am făcut-o. Dar ea încă se consideră actriță, în vreme ce eu m-am resemnat și lucrez într-o patiserie. Ea încă merge la ateliere și la audiții deschise și vorbește ca și cum ar avea agenda plină de angajamente artistice. Ceea ce și are, doar că nu a scos niciodată bani de pe urma lor. E una dintre cei 99 la sută pentru care treaba n-a mers niciodată, oricât de mult s-au străduit. Și n-a avut niciodată vreo slujbă. Din câte știu, încă trăiește pe banii părinților. LA TREIZECI ȘI OPT DE ANI! Locuiește într-un apartament pe care i l-au cumpărat ei, în Islington. Primește o rentă lunară în contul bancar. Și ne prefacem cu toții că asta nu se-ntâmplă, de fapt. Între audiții bâjbâie în diverse căutări artistice, niciuna neaducându-i vreun venit.

Totuși are tupeul să mă trateze în continuare ca pe o formă de viață inferioară pentru că am renunțat la viața mea de aspirantă șomeră și mi-am luat o slujbă plătită.

Multă vreme am încercat să mă-nțeleg bine cu ea. Slăbiciunea lui Robert însemna că nu accepta nicio critică la adresa ei și, în plus, nu voiam să devin persoana aceea care vorbește de rău familia partenerului de viață de câte ori prinde ocazia. Dar vizitele ei au început să mi se pară insuportabile. A devenit din ce în ce mai dificil s-o ascult vorbind la superlativ despre rolurile ei și ratările la mustață (se afla mereu printre ultimele două la orice rol dădea audție, potrivit propriilor declarații, și, desigur, n-aveai cum să

dovedești că n-a fost așa, după cum bine știa), iar regizorii care o sunau spuneau că erau disperați să-i găsească un rol potrivit, știam că mănâncă rahat. În alte circumstanțe poate că mi-ar fi fost milă de ea. Dar atitudinea ei și tendința întregii familii Westmore de a o trata ca pe un fel de vedetă nedescoperită făcea acest lucru imposibil.

Așa că n-am mai invitat-o pe la noi de multă vreme. De câte ori dă un semn de viață întotdeauna îi sugerez lui Robert să se-ntâlnească ei doi, fără mine. (Încerc să fac să sune ca și cum ar fi de dragul lor.) Și când sunt obligată să mă văd cu ea – de Crăciun, la nunți sau la înmormântări – îmi mușc limba cât de mult pot și accept că, pur și simplu, voi fi exclusă din conversațiile lor.

Alice nu s-a măritat niciodată (e o nemernică prea egoistă pentru asta). Și n-a avut niciodată copii pentru că atunci, desigur, ar fi trebuit să-și asume responsabilitatea și pentru altcineva decât ea însăși.

Georgia îi spune „Baby Jane¹³”, dar numai când n-o aude Robert.

Una peste alta, în strădaniile mele de a face lucruri care să-i arate lui Robert ce soție fantastică sunt, i-am trimis un e-mail lui Alice și am întrebat-o dacă are chef să vină la noi la cină, sâmbătă seară. Chiar dacă sunt sigură că ar prefera să nu fiu acolo, gândul ispititor că-și va petrece vremea cu fratele ei, alături de mâncare gratis și băutură, sunt niște chestii la care, în mod evident, nu poate rezista. Primesc un răspuns scurt, câteva minute mai târziu: „*Da. Minunat*”.

— Mătușica Alice vine pe la noi în weekend, îi spun Georgiei, care se-nvârte pregătindu-se de școală.

— O, Doamne, pe bune? Când?

— Sâmbătă seară.

Îi cade fața. Știu deja că și-a făcut program și n-am de gând să încurc agenda socială a unei fete de 17 ani în ultimul moment.

— Știu că ieși în oraș, dar ar fi drăguț să fii pe-aici doar cât s-o saluți.

Se relaxează vizibil.

— Bine. Dar trebuie să-mi iei apărarea dacă-ncepe cu predica.

Predica e o chestie legendară între mine și Georgia. Alice a presupus dintotdeauna că Georgia va dori să urmeze tradiția familiei și va merge la școala de teatru. Vestea că s-a înscris la Medicină și că nu are niciun interes în a juca pe scenă, a stârnit stupefacție.

— Toți membrii familiei Westmore merg la școala de teatru, a spus Alice, citând parcă din Biblie.

— Nu și ăsta de-aici, a replicat Georgia, pufnind-o râsul.

¹³ Titlul unui cântec al lui Rod Stewart (N. tr.).

Cumva, a reușit întotdeauna să nu ia foarte în serios părerile mătușii sale, așa cum și merită.

— Dar... s-a bâlbâit Alice.

M-am întrebat o clipă dacă va cere sărurile de leșin ca să-și trateze acest soc. Nu m-ar fi mirat deloc. În schimb, m-a privit acuzator.

— Cred că te moștenește pe tine.

— Eu... eu chiar am fost la școala de teatru, dacă-ți aduci aminte, i-am răspuns șovăind.

— A, da, uit mereu, spune ea. Pare destul de incredibil.

Ăsta, desigur, din partea lui Alice, era cel mai jignitor lucru pe care s-a gândit să-l spună.

— Ha! a pufnit Georgia, iar eu m-am minunat din nou la felul în care fiica mea poate trata nesimțirile lui Alice drept glume nevinovate.

Asta o făcea inatacabilă.

— Sincer, mătușică Alice, nu mă interesează. Sunt foarte fericită cu ce mi-am ales.

Alice s-a lansat într-o lungă (și plicticoasă) diatribă despre nobila artă a actoriei și cât de important era să-ți exprimi creativitatea și să nu te lași înrobite de o slujbă care să te sufocă. Mi-am suprimat dorința de a mă amesteca și de a spune că totul era în regulă în cazul lui Alice, ea avea părinți care erau fericiți s-o întrețină, dar George voia să-și croiască propriul drum în viață. Am lăsat-o să bată câmpii, cu Robert dând din cap din când în când la mesajul ei înțelept.

E un discurs care s-a repetat de multe ori de-atunci și e numit „predica”, de Georgia și de mine.

— Așa o să fac, îți promit, îi spun acum. Mă gândeam doar c-ar fi frumos față de tata.

Când îi dau vestea lui Robert mă simt prost pentru o clipă că asta înseamnă atât de mult pentru el. Oare am stat în calea relației lui cu unica soră doar pentru că nu-mi place de ea? Totuși, senzația aceasta nu durează prea mult. Ea e un coșmar, iar el e... mă rog, știm cu toții ce este el. Cu toate astea, știu că am făcut lucrul care trebuia. Am mai urcat câteva trepte pe scara Soției Perfecte.

— Va fi și George aici? întreabă el, în drum spre ușă.

— O să iasă în oraș, dar o să rămână cât să spună bună seara.

— Suficient cât să primească predica, spune el și chicotește.

Sunt luată prin surprindere. Habar n-aveam că s-a prins de gluma privată a mea și a Georgiei. Îmi încălzește inima un pic. Un picuț.

— Exact.

Sâmbătă dimineață plec de acasă, chipurile către Selfridges' Food Hall ca să cumpăr delicatese pentru cină. De fapt, am luat deja tot ce-mi trebuie de la magazinele din cartier și totul stă frumos în frigiderul de la patiserie, de unde le pot lua mai târziu.

În realitate, mă-ndrept spre Richmond. Dacă Saskia nu s-a trezit cumva fără vreun picior, ea merge acum în direcția opusă, la ora de la West1 Hot Yoga! Simt că mi se face rău. Tremur. Mă-ntreb ce naiba am în cap de fac asta.

Încerc să mă calmez gândindu-mă la seara care mă așteaptă, cu Alice. Asta a fost întotdeauna strategia mea cu ea. Să-ncerc să gândesc clar și să-mi măsoz replicile la orice comentariu tăios pe care-l aruncă la adresa mea, ca să nu-mi sară țandăra. E foarte terapeutic. Încerc să mă gândesc la cel mai răutăcios și lipsit de tact lucru pe care mi l-a spus vreodată. În final, reduc lista la două, între care nu pot alege.

Primul e „Ai fi aproape drăguță dacă ai mai slăbi”.

Asta a fost rostită acum câțiva ani, când petreceam Crăciunul alături de familia lui Robert, iar eu mă îndopam cu delicioasa plăcintă cu carne tocată, făcută în casă. Acel „aproape” m-a dat pe spate. Nici măcar atunci când, în mintea ei sucită, s-a gândit să-mi facă un compliment, tot n-a reușit să-l facă să sune măcar puțin flatant.

Și mai e „Sunt atât de încântată că Georgia pare să fi moștenit mai multe gene din partea familiei Westmore. Cel puțin n-o să fie nevoită să-și facă griji pentru ce mănâncă”. De parcă silueta slăbănoagă a lui Alice ar fi fost naturală și nu rezultatul autoînfometării serioase, cuplate cu douăzeci de Marlboro pe zi. De parcă Robert n-ar fi petrecut ore întregi pe banda de alergat, încercând să țină cântarul la respect.

Când spune chestiile astea, tot ce pot face e să mă stăpânesc și să n-o pocnesc. Dar când nu e prin preajmă, lucrurile astea mi se par de-a dreptul amuzante. Fac ca timpul să treacă mai ușor. Când ridic privirea din nou, trenul e aproape de Richmond. Merg pe jos vreo zece minute, în zona unde casele sunt mai mari și mai retrase față de stradă, îmi amintesc zidul scund de piatră cu nalbe de grădină în spatele lui și acoperit de caprifoi. O idilă demnă de o carte poștală, dintr-o mică oază din sud-vestul Londrei.

O zăresc de-a lungul străzii și încetinesc pasul. N-am de unde să știu dacă Saskia s-a dus de fapt la Bikram sau nu. Mă uit la ceas – mai sunt vreo zece minute până la începerea cursului. Mă gândesc să-i trimit un mesaj, dar nu știu ce să spun, în afară de a o întreba direct unde e, ceea ce i s-ar părea un pic ciudat. Dar acum sunt aici. Nu vreau să mă pierd cu firea. Îmi pregătesc în cap un discurs în care explic că eram prin zonă și m-am oprit așa, la

plesneală, în caz că e acasă. O să creadă că sunt o urmăritoare, dar tot ar fi mai bine decât să afle ce pun la cale cu adevărat.

Înainte să-mi dau seama ce fac mă trezesc în fața ușii lor de la intrare. E o mașină pe alee, dar ar putea aparține oricăruia dintre ei. Cumva reușesc să sun la ușă și să n-o iau apoi la goană.

Așteptarea e agonie pură. Apoi aud ceva mișcare. Un bărbat tușind.

Mutra lui Josh arată că mă recunoaște, dar nu știe exact de unde anume.

— Bună.

Apoi își dă seama.

— A, ești Paula, nu-i așa? Mi-a luat puțin să-mi cadă fisa cine ești. Ce Dumnezeu cauți aici?

E atât de deschis și prietenos – chiar dacă e și un pic contrariat – încât știu că n-are habar ce vreau să-i spun.

— Ăăă... Ești... Saskia e acasă?

Acum pare de-a dreptul confuz. În mod evident, Saskia nu l-a pus la curent cu prietenia noastră incipientă.

— Nu. Te aștepta?

— Nu. Deși am luat masa de câteva ori împreună în ultima vreme, deci... Uite, Josh, știu c-o să ți se pară un pic bizar, dar pe tine voiam să te văd. Putem sta de vorbă puțin?

Pare încolțit. Sunt sigură că-i stric planurile de a petrece o zi minunată în liniște și mă simt prost că n-are idee cât de mult i-o voi strica. El crede că e un mic inconvenient când, de fapt, sunt pe cale să-i distrug viața. Aproape că-mi vine s-o las baltă.

— Sigur. Ăă... vrei să intri? E totul în regulă... Robert...?

Desigur, presupune c-o să-i spun că una dintre cele mai mari vedete ale sale e la dezalcoolizare sau ceva de genul ăsta.

— Da. Nu e vorba despre muncă. Nu chiar.

Îl urmez în holul de la intrare, apoi la bucătărie.

— Cafea? spune el, iar eu zic da, doar pentru că mi se pare greu să refuz pe cineva care-mi oferă cafeină.

Totuși, trebuie să-i curm repede suferința, știu asta.

— O să spun direct ce am de spus, încep eu, iar el se oprește, cu filtrul de cafea în mână.

Nu e niciodată de bine când auzi vorbele astea. Are mâini frumoase. Mâini capabile, ar spune mama mea. Îi plac la nebunie bărbații cu mâini capabile.

— Cred că... s-a întâmplat că... cred că Robert și Saskia au o aventură.

Izbucnește în râs.

— Poftim? Nu fi caraghioasă.

— Îmi pare rău, Josh. E adevărat. Am citit un mesaj.

A pălit la față.

— Arată-mi.

— Nu pot. Nu am parola lui Robert, deci n-am putut să-i fac poză sau ceva de genul ăsta, dar îl știu pe dinafară.

Se așază pe un taburet la bar, a uitat de cafea. Mi-ar fi prins bine cafeina, să fiu sinceră, dar mi se pare nepoliticos să-i cer.

— Atunci cum de l-ai văzut?

Îi explic toată tărășenia. Până și mie mi se pare de necrezut, trebuie s-o spun. Expresia lui rămâne neschimbată.

— Și ce spunea? Continuă.

Inspir profund. Trebuie s-o nimeresc la fix.

„Doamne. Semnul exclamării. Era gata să fim prinși aseară. Semnul exclamării. MULT PREA riscant! Sper că Paula a crezut-o. Semnul exclamării, semnul exclamării, semnul exclamării. Nu m-am simțit prea bine să trebuiască s-o mint în față. Semnul exclamării. Te iubesc. Pupic, pupic, pupic”.

Mă sprijin și mă uit la el, neștiind ce să mai spun. Își trece mâna prin părul tuns scurt.

— Apoi i-am căutat prin lucruri și am găsit o chestie. O inimioară. Un fel de dovadă de iubire, nu știu. Oricum, mai era și o felicitare...

Repet cuvintele de pe felicitare, inclusiv cei doi pupici de la final, nu vreau să omit nimic.

El tace o clipă, apoi spune:

— Ai avut vreo bănuială înainte?

Scutur din cap.

— Nu. Mă rog, câteodată m-am întrebat de ce întârzia uneori...

Pentru că nu am dovezi de arătat, îmi trece prin cap că-și imaginează că inventez elaborat. Sau că sunt o nebună care-i poartă pică frumoasei sale soții.

— Dar tu...?

Mă privește de parcă sunt dusă cu capul.

— Doamne, nu. Niciodată. Să-nțeleg că a recunoscut?

Fac o pauză pentru efect. Trebuie să priceapă exact ce-i spun.

— Nu i-am spus deocamdată că știu.

— De-abia azi ai aflat?

— Nu. Acum câteva săptămâni. Uite care-i treaba, Josh...

Încă stau în picioare și mă simt un pic amețită, așa că mă așez pe unul dintre scaunele de la bar.

— Vreau să te rog să n-o pui deocamdată în fața faptului împlinit. Pe Saskia. Știu că sună ridicol. Știu că tot ce-ți dorești acum e să pui mâna pe

telefon și s-o-ntrebi ce mama dracului se întâmplă. Așa eram și eu când am aflat. Dar mi-e teamă că dacă află că știm, asta le va da scuza perfectă ca să oficializeze relația...

— Nu, spune el, și seamănă cu un animal rănit.

— Îmi pare rău că a trebuit să fiu eu cea care-ți spune asta.

— O să-l omor, în gâtul mă-sii, zice el și mă abțin să-i amintesc că la dans e nevoie de doi parteneri.

— Stai la coadă.

El nu râde, cum speram eu să facă. Sigur că nu, tocmai i-am spulberat lumea.

— Spuneai că te-ai întâlnit cu ea? zice el, ca și cum ar fi auzit de-abia acum informația.

— Da, dar...

Mă-ntre rupe.

— De cât timp durează chestia asta?

Habar n-am.

— N-am idee. Nu s-a schimbat nimic cu adevărat, de-asta totul e atât de derutant.

— Crezi că... Adică, vorbim de luni întregi? De ani?

— Nu știu. Sincer. Ți-am spus tot ce știu.

— Și ești categoric sigură, nu-i așa? Adică, ce scria în mesaj și de faptul că era de la Sas?

— Da. În afara cazului în care el are pe altcineva în agendă sub numele de Saskia.

Se agăț de chestia asta de parcă i-aș fi aruncat un colac de salvare pe timp de furtună. Sare de pe scaun și-ncepe să se plimbe-n sus și-n jos.

— Asta e. De ce ar risca să fie prins în halul ăsta?

Nu mint, deși m-am gândit și la asta. Dar m-am hotărât că am dreptate. Poate că dacă ar fi avut o altă femeie ascunsă sub numele Saskiei ar proteja-o pe respectiva dacă ar fi prins, dar tot ar fi în rahat până la gât. Ideea e că Robert nu s-a gândit niciodată că eu aș vedea ceva incriminator. N-avea niciun motiv să se ascundă.

Îndoiala lui Josh îmi oferă însă o plasă de siguranță.

— Poate că mai e un motiv pentru care să te abții s-o confrunți. Imaginează-ți că eu m-am înșelat și tu o acuzi de ceva ce n-a făcut. Îi știi parola?

Dă din cap.

— Sigur că da.

Asta mă ia ușor prin surprindere.

— Pe bune? Eu n-am idee care e a lui Robert. El își folosește amprenta digitală.

— Sas și cu mine am împărțășit mereu lucrurile de genul ăsta. De-asta toată chestia asta pare de-a dreptul...

— Nu te-ai uitat niciodată prin telefonul ei, totuși?

Se uită la mine de parcă l-am acuzat c-a jefuit un pensionar în scaun cu roțile.

— Sigur că nu!

— Păi cred că e momentul să-ncepi. Dacă te poți uita la alte mesaje între ei, se poate confirma. Sau infirma, nu se știe niciodată.

— Rahat, face el, trântindu-se din nou pe unul dintre scaunele de lângă superba masă de lemn vechi din mijlocul bucătăriei.

Acum sunt mai sigură că nu se va da de gol imediat și încep să observ cât de elegant decorată e casa lor. Ca într-o revistă, numai că locuită. Cu dragoste.

— Nu vreau să devin acea persoană.

Îmi dau seama că trebuie să mai aștept înainte să-l informez de restul planului meu. Nu e pregătit.

— Doar promite-mi, te rog, că n-o să-i spui nimic până nu vorbim din nou. Trebuie să ne punem de acord în privința a ce vom face și când vom face. Altfel, dacă-i vei spune Saskiei, se va duce direct la Robert și-i va zice și voi scăpa totul de sub control. Te rog, Josh, singurul lucru care mă menține sănătoasă la cap e să știu că am toțiășii în acest moment.

Deși-mi dau seama că e devastat, e un tip de treabă. Îi pare rău pentru mine. Știu că fiecare fibră din el vrea să se ducă în Marylebone, s-o scoată de la cursul ei idiot de hot yoga și să-i ceară să-i spună adevărul, dar nu cred c-o va face.

Mă-ntreabă despre inimioară și i-o descriu cât pot de bine. Bilețelul. „S”-ul.

— Îmi pare rău încă o dată că a trebuit să fiu eu cea care-ți dă vestea. M-am gândit doar că meriți să știi...

— Ai procedat corect, zice el și măcar asta e o ușurare. E la fel de nasol pentru tine cum e și pentru mine și știu că nu ți-a fost ușor.

Schimbăm numerele de telefon înainte să plec. Îl trec în agendă sub numele de „Gail”. Eu nu sunt proastă.

*

Robert e în toane bune. De când i-am spus c-am invitat-o pe Alice, a fost amabil cu mine. E oarecum enervant. El și Georgia au făcut curat în apartament. Nu știu cum o fi convins-o să facă asta sâmbătă dimineață. A

mituit-o, îmi imaginez. O înțelege secretă ca Georgia să poată încălca vreo regulă pe care am impus-o eu.

Nu prea-mi pasă. Georgia e conștientă, cât poate fi o adolescentă, de importanța examenelor sale. Robert a înțeles asta întotdeauna mai bine decât mine. Eu tind să mă panichez. Simt nevoia să-i reamintesc la nesfârșit să n-o dea în bară. O aud pe mama care-mi făcea la fel și, deși țin minte că mă enerva la culme că nu avea încredere în mine, eu tot repet ca papagalul aceleași lucruri.

Azi tac din gură. În parte pentru că sunt ușurată că nu trebuie să fac eu curat. Mă concentrez pe despachetatul plasei pe care am recuperat-o de la patiserie pe drum înspre casă (aproape că n-am mai scăpat de Myra, care era disperată să mai afle detalii), punând conținutul în frigider. Zâmbește, îmi spun. Nu mai are sens nimic dacă te dai de gol acum că te roade ceva.

— Ce-a mai făcut Alice în ultima vreme? Ceva ce-ar trebui să știu?

Robert vorbește la telefon cu sora lui cam o dată pe săptămână. Am încetat de mult să mai întreb despre ea. El râde sec.

— Ca de obicei. Cred că avea un iubit de-o vreme încoace, dar se pare că s-a terminat acum.

Alice avea un șir nesfârșit de iubiți bogați, de obicei mai în vârstă decât ea. Dacă mă-ntrebați pe mine, ea este una dintre acele persoane care se hrănesc din conflicte. Îi plac extremele, certurile cu țipete și despărțiri isterice, urmate de scuze devastatoare și de promisiuni că se va schimba. Odată am întrebat-o – când încă mă prefăceam că-ncerc să leg o prietenie cu ea de dragul lui Robert – de ce atrăgea întotdeauna relații cu surplus de dramă, iar ea a ridicat din sprânceană, a tras un fum prelung din țigară și spus:

— Mă face să simt că trăiesc.

M-am abținut cât am putut să nu râd. Dar asta e Alice. E vedeta principală în propriul film din mintea ei. De obicei e un film în franceză, de neînțeles și în alb-negru, îmi imaginez.

— Probabil că deja are pe altcineva, spune Robert acum, drept șarjă prietenească.

— Cunoscând-o, probabil că așa e, aprob eu.

— Mi-aș dori să se stabilească la cineva, zice el.

N-am vorbit niciodată serios despre asta, de ani întregi, pentru că eu exprimam întotdeauna un sentiment similar, iar Robert devenea defensiv și spunea ceva penibil, gen „Alice e un spirit liber sau un fluture”. Așa că sunt de-a dreptul surprinsă să-l aud spunând asta acum. Chiar și mai surprinsă, având în vedere faptul că stabilitatea mea pare să fie ultimul lucru la care se gândește de câțva timp încoace.

- Știu. Nu că ne-ar fi recunoscătoare dacă-i spunem asta.
— Nu, spune el. Mai bine să nu-i dăm niciun sfat pe tema asta.

*

Alice sosește într-un vârtej de eșarfe de mătase și parfum Chanel No. 5. Între degetele mâinii drepte îi flutură cu delicatețe o țigaretă electronică, iar în stânga strânge o sticlă cu ceva efervescent.

Se aruncă în brațele fratelui ei, mimând zgomotos că-l pupă pe ambii obraji, apoi face același lucru cu Georgia și, cu mult mai puțin entuziasm, cu mine. Chiar o aud spunând „Muah! Muah!” când se apropie de urechea mea. Arată bine într-o bluză marinărească și jeansi prespălați suflecați. Balerini în picioare. Practic, aceleași haine pe care le purta când am întâlnit-o prima oară, acum aproape douăzeci de ani. Părul ei lung și blond e pieptănat într-o parte și răvășit la modul studiat. Ochii verzi îi sunt machiați cu rimel. Încă e o frumusețe, nu încape nicio îndoială.

— Ai slăbit.

Mă ține la distanță de un braț, prinzându-mă în capcană, în timp ce Robert și Georgia se răsucesc să privească. Eu mă înroșesc de vinovăție. Era clar că Alice, care e obsedată de aspect – și la fel de slabă și astăzi –, va observa.

— Ah, nu cred. Poate puțin. Am mers la o plimbare... adaug eu, de parcă un urcuș pe Heath ar fi putut aduce o diferență vizibilă.

Deși probabil nu e departe de adevăr.

Mă prinde de talie și strânge. Ca de obicei, sunt îmbrăcată într-o bluză largă și colanți. Apucă o bucată destul de mare de carne – mie așa mi se pare, în vreme ce eu stau acolo, simțindu-mă ca o vită evaluată la piață.

— Ai slăbit. Categorie.

— Chiar, mamă, parcă ai slăbit puțin.

Georgia îmi zâmbește larg. Știu cât de mult ar însemna pentru ea să-mi reintru în formă.

De fapt, chiar mă simt flatată că Alice a observat, deși asta îmi aduce aminte că a fost dintotdeauna obsedată de faptul că m-am îngrașat atât de mult. E de la poliția măsurilor la haine. Pentru ea, o femeie care se delasă și se îngrașă mult e echivalentul uneia care-și neglijează copiii. De câte ori are o relație sordidă cu vreun bărbat însurat spune într-un fel atotștiutor, că soția „s-a delăsat”, insinuând astfel că e vina nevestei că el a fugit cu o narcisistă slăbănoagă care-și petrece fiecare minutul făcându-și griji pentru cum arată. Și uitându-se mereu dezaprobat la mine.

Din fericire, Robert și-a pierdut deja interesul față de trupul meu.

— Ce să-ți aduc, Alice? Sticla aia e rece?

Ea îi întinde șampania.

— Nu chiar, dar merge.

— Avem și rece, mă bag eu în vorbă, cu un zâmbet mare și fals pe față.

Șampania e pe lista chestiilor favorite ale lui Alice și în plasa mea de cumpărături se găsește o sticlă de șampanie.

— Avem? Întreabă Robert și mă privește întrebător.

Nu avem niciodată.

— Am cumpărat eu, spun. Ocazie specială.

El mă recompensează cu un surâs, impresionat că satisfac gusturile scumpe ale soră-sii.

— Excelent. Pe asta o pun la rece pentru mai târziu, bine?

— Arăți minunat, ca de obicei, Alice, zic eu, cu ochii mari, fără strop de sarcasm.

Ea încearcă să fie modestă:

— O, nu, mi-am pus și eu pe mine vechitura asta.

Aproape că mă pufnește râsul. Sunt o actriță mai bună decât ea.

Ne așezăm la masa din bucătărie, cu ușile balconașului deschise, pentru că e o seară frumoasă. Alice începe monologul „Povești despre mine” – ceea ce practic înseamnă că vorbește despre ea și despre viața ei fabuloasă pentru următoarea jumătate de oră. Sunt povești despre iubiți care au răpit-o și au dus-o în sudul Franței și despre pețitori nedoriți care sunt pe jumătate morți după ea.

În timpul tiradei, mă deconectez și doar o privesc. În ciuda bănuielilor mele că a recurs la Botox (plătit de Dumnezeu știe cine), tenul ei începe să arate un pic ca hârtia. Ridurile fine se insinuează ca niște plante agățătoare în jurul ochilor. Chestia asta mă frapează ca un amănunt aproape tragic. Să fii cineva pentru care înfățișarea a fost întotdeauna cel mai important lucru. Să te consideri o frumusețe răvășitoare toată viața ta, doar ca să observi cum aceasta începe să pălească înainte ca altceva să-nceapă să aibă însemnătate. Măcar eu am încetat să mă bazez pe aspectul meu exterior în urmă cu ani buni. Nici nu-mi imaginez cât de obositor trebuie să fie.

Primul lucru care m-a șocat la Alice când am cunoscut-o n-a fost lipsa ei totală de interes în privința mea, ci încrederea în sine. Știa întotdeauna că toată lumea din încăperea a remarcat-o. Îmi amintesc că o dată mi s-a plâns că fetele n-o plăceau pentru că erau intimidare de frumusețea ei. Fusese mereu o maestră a laudei de sine ascunsă sub o falsă modestie. Biata de mine, săraca de mine – apropo, ai observat că sunt superbă? Credea cu tărie în faptul că oamenii care nu voiau să-i fie prieteni erau pur și simplu geloși.

Eu, pe de altă parte, credeam că indiferența ei față de mine înseamnă că sunt ștearsă. Provincială și naivă, în contradicție cu sofisticarea ei urbană și

sclipitoare. Mi-a luat ani întregi ca să-mi dau seama că era, pur și simplu, speriată c-o să devin mai importantă decât ea în viața lui Robert.

Mă ridic și-mi fac de lucru, pregătind mâncarea. Măslinile sunt deja pe masă și, în timp de vorbește, Alice ronțăie una cu dinții ei mici și perfecți. Apetitivul e salată cu brânză de capră, gata preparată, în afara faptului că a trebuit să prăjesc un pic brânza. Brânză din care știu că Alice va lua o îmbucătură, o va declara delicioasă și apoi o va lăsa în farfurie. În acest moment mi-ar plăcea să fiu în stare să fac același lucru, dar arată atât de apetisant, încât îmi iau liber o seară de la dietă. E și așa suficient de traumatizantă.

— Deci, spun eu, făcând un efort să fiu prietenoasă, ce mai faci? Nu cumva mi-a spus Robert că ai un spectacol nou sau ceva de genul ăsta?

Chiar mi-a spus, acum câteva săptămâni, înainte de nașterea noului eu. Știu asta pentru că a închis telefonul și mi-a spus că Alice se hotărâse să scrie și să joace o piesă despre propria viață fascinantă, iar eu am zis ceva de genul: „Iisuse Hristoase, cine-o să se ducă să vadă așa ceva?”

Se luminează la față, are o nouă ocazie de a vorbi despre sine.

— Da! Sunt de-abia la început, știi. M-am gândit, pur și simplu, că am câteva povești extraordinare de spus și ar trebui să le pun pe hârtie. Deocamdată caut un regizor.

— Senzațional, spun.

Nu-i senzațional deloc. Am auzit povestea asta de mai multe ori, piese pe care Alice e pe punctul să le producă și-n care să joace.

Niciuna dintre ele nu apucă să vadă lumina zilei.

— Unde te gândești s-o pui în scenă?

Ea clatină șampania în pahar.

— Ah, mă rog, ideal ar fi ceva gen Donmar...

Georgia pufnește, apoi își revine. Depozitul Donmar are o capacitate de vreo 250 de locuri. Nu sunt 250 de oameni pe lume care să vrea să meargă și s-o vadă pe Alice bătând câmpii despre ea însăși, nici dacă piesa s-ar juca de acum până la sfârșitul vieții ei.

— Corect. Wow! Nu e așa că... vreau să spun, chestia asta va fi rezervată cu mult timp înainte...

— Da, desigur, spune ea. Și mă-ntreb oarecum dacă n-ar fi mai bine într-un loc mai intim. Știi tu, mai conversațional. Cum ar fi King's Head. Sau Etcetera.

Locurile pe care le pomenește sunt din ce în mai mici, dar tot fabulează. O singură reprezentație într-un teatru de dimensiunea unei debarale, cu un singur loc, ar trebui să fie suficientă. Ar putea să-l ducă pe tipul cu care se vede în acea perioadă. Ah, probabil că și Robert ar vrea să meargă. Ar putea

să facă o stagiune prelungită cu două reprezentații. Desigur că nu spun nimic din toate astea.

Îl văd pe Robert că mă privește, fără-ndoială așteptându-se să mă încrunt, așa că-mi păstrez expresia deschisă și prietenoasă.

— Va trebui să spui povestea despre tipul care te-a distribuit în filmul acela care nu exista. E extraordinară.

Știu că asta e una dintre poveștile preferate ale lui Alice despre ea însăși. Nu cred niciun cuvânt. E vorba despre un tip foarte atrăgător, de mare succes (se pare că toți bărbații care o curtează pe Alice sunt atrăgători și plini de succes), care a organizat o falsă audiție doar ca s-o cunoască. Îmi amintesc că prima oară s-a enervat când mi-a spus asta pentru că i-am răspuns că, în mod evident, era un infractor sexual periculos și c-ar trebui să-l reclame la poliție. Acum o ascult repovestind toată faza, dar râd și mă minunez în momentele potrivite.

Scot grătarul și pun brânza pe farfurii. Georgia simte că e clipa să evadeze. Se produce un iureș cu îmbrățișări și mult parfum.

— N-am avut timp să vorbesc cu tine ca lumea, spune Alice bosumflată.

— Ne vedem în curând. Am întârziat, minte Georgia și dispare înainte să-nceapă predica.

Din păcate, asta înseamnă că trebuie s-o suport eu.

— Ce păcat, începe Alice de-ndată ce ușa de la intrare se închide. Dar presupun că trebuie s-o lăsăm să facă propriile greșeli.

De obicei, aici aș fi izbucnit. Nu suport felul în care crede că le știe pe toate despre toată lumea. Și cel mai rău e că-și închipuie că toată lumea trebuie s-o sfârșească așa, ca ea. Astăzi îmi mușc limba.

— Exact. Nu poți forța pe nimeni să facă nimic din ce nu-și dorește. Oricât ai vrea asta.

— E adevărat, din păcate.

Soarbe din șampanie. Apoi își îndreaptă atenția spre fratele ei.

— Așadar, Robbie...

E singura persoană care-i spune vreodată Robbie. El nu e deloc un Robbie. I-am spus o dată Rob, la începuturile relației noastre, și a fost foarte categoric, zicând că el este un Robert.

— ... ce mai face marele fermier Giles?

Pălăvrăgesc veseli, iar eu îi las în pace, concentrându-mă să ciugulesc din brânză, exact ca Alice. Minunat, uite cum devine noul meu model în viață.

Robert zâmbește relaxat.

— Nu-i așa că e plăcut? Ar trebui să facem asta mai des.

*

Când pleacă într-un taxi sunt deja extenuată din cauza efortului prelungit de a mă preface că-mi pasă, dar Robert este atât de bine dispus, încât probabil că a meritat chinul. Se-ntinde după sticla de vin și toarnă în ambele pahare.

— Mă duc să mă pregătesc de culcare, spun căscând. Mă întorc să beau vinul. Lasă curăţenia pentru mâine.

— O să umplu doar maşina de spălat vase.

Îl las s-o facă. Mă duc în dormitor să mă schimb. Pe la jumătate, fac ceva ce nu fac niciodată – mă duc şi mă postez în faţa oglinzii imense, doar în chiloţi. Ştiu că Alice are dreptate. Hainele mi se par mai largi şi sunt sigură că am slăbit câteva kilograme. Deşi mă aşteptam să fiu plăcut surprinsă, am o dezamăgire. Colăceii de grăsime încă mi se revarsă în toate direcţiile. Braţele îmi flutură când le mişc şi genunchii mă dor, din cauza efortului de a-mi susţine trupul în fiecare zi. Deşi încep să mă simt mai puternică, nu există nicio urmă de muşchi pe nicăieri.

Poate c-am slăbit, dar nu se vede. Desigur, am evitat să mă uit în oglindă de atât de mult timp, încât nu m-am zărit niciodată când eram foarte grasă. Dar eram mai grasă de-atât, în mod clar. Grasă şi imensă.

Mă bag nefericită în pijamale (un alt tricou larg şi o altă pereche de colanţi, ce caraghios!) şi mă-ntorc la bucătărie. Robert s-a reaşezat la masă, cu paharul în mână.

— Cred c-o să mă duc la culcare, de fapt. Sunt praf.

— Ah, spune el şi pare dezamăgit.

Nu e genul care să bea de unul singur. Ştiu că-mi permit să pierd punctele albe pe care le-am câştigat în seara asta, aşa că mă forţez să cedez.

— OK, bine, o să beau un pahar, dacă tot mi l-ai umplut.

Mă aşez vizavi de el.

— Mulţumesc pentru seara asta, spune el. Ştiu că poate fi uneori dificilă, dar înseamnă mult pentru mine s-o văd pe la noi.

O altă steluţă aurie în dreptul meu. Încerc să fac conversaţie – nu pot merge mai departe cu subiectul „n-a fost minunat s-o avem pe Alice musafir?”. Sunt înspăimântată c-o să vrea s-o invite în fiecare weekend. Din fericire, mă salvează Georgia care dă buzna pe uşă, cu câteva vodci la bord.

— Gata, pot să intru? şuieră ea, şoptind conspirativ.

— Domnişoară, sunteţi beată? râde Robert.

— Doar un pic. A mai rămas ceva şampanie?

— Nu! spunem Robert şi cu mine la unison.

— Mi-aţi stricat tot cheful.

— Acum chiar că mă duc la culcare.

Dau pe gât ultima înghiţitură de vin roşu.

— Și tu la fel, îți sugerez.

Își dă ochii peste cap, dar se duce împleticindu-se în camera ei, făcându-ne cu mâna.

— Crezi că suntem niște părinți oribili pentru că ne lăsăm fiica de șaptespe ani să vină acasă amețită?

— Și ce dacă, noi n-am făcut asta niciodată la vârsta ei? zice el, cu un zâmbet.

Doamne, mă gândesc, eram doar cu câțiva ani mai mari decât Georgia când ne-am cunoscut. Ce deprimant!

— Era altceva.

El ridică din sprânceană.

— În ce sens?

— N-am idee.

Lucrurile merg atât de bine încât încep să mă-ntreb dacă nu cumva o să vrea să facem sex. Robert are întotdeauna inițiativa. Eu am renunțat la asta acum câțiva ani, pentru că am început să-mi fie teamă că se va uita la burta mea umflată și mă va respinge. Și nu se-ntâmplă prea des. Chiar rar, de fapt. Mai ales în ultima vreme – acum îmi dau seama – din motive evidente. Dar când o face, se-ntâmplă de obicei într-o seară ca asta. Câteva pahare de alcool, un pic de conversație despre zilele de mult trecute, amândoi făcând un mic efort. O, Doamne, sper că nu. Nu când știu că de fapt nu cu mine vrea să fie.

Mă înclin și-l sărut pe creștet.

— Noapte bună.

Când ajunge și el în pat mă prefac cu talent că dorm buștean.

9.

Când telefonul zbârnâie anunțându-mă că am un mesaj și văd pe ecran numele Gail sunt o clipă derutată. N-am nici cea mai vagă idee cine e. Apoi îmi aduc aminte și mă uit în jur cu vinovăție, ca și cum urmează să fiu descoperită.

E scurt și la obiect.

Putem vorbi?

Robert doarme adânc, din cauza șampaniei și a vinului roșu. Trimit un mesaj înapoi, „*Sună-mă în 5 minute*”, îmi pun pantalonii de trening ai Georgiei și ies în stradă, tot în pijama, cu un hanorac pe deasupra. Cu telefonul lipit de mână, așteptând să sune. Nu îndrăznesc să-l sun pentru că

nu știu dacă e undeva unde poate răspunde în siguranță. Impulsurile acestea simultane de teamă și entuziasm.

Sunt înnebunită din cauza așteptării și, exact când cotesc pe strada principală, soneria telefonului meu – melodia generică pe care nu m-am obosit niciodată s-o schimb, ceea ce-nseamnă că-mi verific geanta ori de câte ori sună telefoanele oamenilor din jur – se aude dintr-odată. Mă uit la numele de pe ecran și răspund, înainte de a suna și a doua oară.

— Bună.

— Paula. Sunt Josh, zice el, ca și cum nu mi-aș fi dat seama de asta până acum.

— Da. Bună. Ce mai faci?

— La alergat. Tu?

— Mă plimbam. Deci?

Îl aud cum inspiră profund.

— Cred că s-ar putea să ai dreptate.

— Rahat. Spune-mi.

— Am prins ocazia să mă uit târziu aseară, când ea s-a dus să facă baie. Era un singur mesaj între ei...

— Serios?

Mi se pare greu de imaginat cum un singur mesaj poate fi atât de devastator, încât să constituie o dovadă irefutabilă.

— Și...?

— E un răspuns la cel pe care l-ai văzut tu. Scrie doar: „*Totul e-n regulă. Nu-mi scrie; ar putea vedea*”.

Aștept continuarea, dar asta e tot. O parte din mine vrea să se încrunte și să-i spună lui Josh că asta nu dovedește nimic, dar știu că, de fapt, dovedește.

— Rahat.

— Este... Nu știu dacă pot suporta una ca asta.

Vocea lui Josh se frânge. Îmi pare extrem de rău pentru el. Spre deosebire de mine, el tot mai credea că mariajul lui este perfect, până ieri.

Hai să-ncepem.

— Uite ce cred eu. Vreau ca Robert să primească exact ce dorește. Știu că probabil nu simți la fel ca mine. Probabil că tu vrei să-ncerci să-ți salvezi căsnicia. Dar, oricum privești problema, trebuie să ne străduim să-i despărțim. Încercarea noastră de a-i separa o să-i facă să ne urască și probabil îi va uni.

Traversez strada, ajungând în parc. Aerul e greu de mirosul lavandei. Căinii, fericiți cu atâta libertate după ce au stat îngrădiți o seară întreagă, aleargă în jur, înnebuniți. Îi explic lui Josh planul meu, așa cum e el. El mă ascultă fără să mă-nterupă.

— Nu sugerez să faci același lucru sau să cauți și tu răzbunare, vreau doar să te rog să mă ajuți să-i despărțim. Și să nu-i lăsăm să afle că știm până când nu-i despărțim.

Asta e oferta mea. Cine l-ar putea condamna dacă refuză să aibă de-a face cu chestia asta?

— Nu știu, Paula. Nu știu dacă mă pot purta normal în prezența ei. Sau în prezența lui. Trebuie să lucrez cu ei, pentru numele lui Dumnezeu.

— Nu spun că va fi ușor. Dar cel puțin așa, când se vor despărți, va fi pentru că așa vor ei, nu pentru că tu i-ai spus ei că așa trebuie.

Tăcerea se prelungește atât de mult, încât mă-ntreb dacă nu cumva s-a întrerupt legătura. Îmi desprind telefonul de ureche și mă uit la el. Trei liniuțe.

— Josh?

— Aici sunt, spune el. Mă gândeam.

— După ce se termină, vei avea toate atuurile. Te poți hotărî s-o confrunți sau nu.

— Știu, știu, spune el nerăbdător. Scuze, nu voiam să mă răstesc la tine. E mult, știi bine.

— Poți să renunți în orice moment. Doar să te asiguri să mă anunți.

Încă o pauză, apoi spune:

— OK. O să-ncerc, asta e tot ce-ți pot promite.

— Mulțumesc.

— Deci care e planul tău ca să-i despărțim?

— Trebuie doar să-i facem să se simtă vinovați, atât.

Cădem de acord să ne întâlnim peste câteva zile. E un început.

*

Am prea multă energie ca să mă duc direct acasă. Urc până în vârful dealului, dorindu-mi ca disconfortul provocat de epuizarea fizică să copleșească orice alt sentiment. Mă gândesc la cum se va trezi Saskia, plină de bucuriile unei zile de duminică, și dacă va observa că soțul ei și-a schimbat perspectiva în privința ei pentru totdeauna. El îi va zâmbi cu îngăduință, dar ochii îi vor rămâne triști. Aproape că mă-nfior când mă gândesc la asta. Când ajung în vârf, sunt learcă de transpirație și gâfâi ca o locomotivă cu aburi. Mă răsucesc pentru a mă întoarce și mă trezesc cuprinsă de dorința de a alerga. Așa că alerg. Cu grația lui Lee Evans¹⁴ care se tot împiedică pe scenă, mă rostogolesc la vale, fluturând din brațe. E o chestie entuziasmantă. Și e la vale, desigur, lucru care ajută mult.

*

¹⁴ Actor englez de comedie (N. tr.).

Mă-ntâlnesc cu Josh două zile mai târziu. M-a sunat și m-a întrebat dacă vreau să ne vedem la o cafea. Sunt cel puțin surprinsă, dar nu pierd șansa de a afla ce se petrece. Ne întâlnim la o cafenea din Holland Park. Cu ceai verde de chi-chi și pudră de macha¹⁵.

— Nu trebuia să fii la muncă? îl întreb când mă așez.

E deja acolo, bând ceva care seamănă cu ciocolata albă, dar care ar putea fi latte. Provoc pe oricine să observe diferența. E în toiul zilei de filmare și, presupun, producătorii sunt o necesitate.

— N-or să-mi simtă lipsa pentru câteva ore.

Ridică din umeri.

— Robert și Sas filmează o serie de scene în bucătărie, deci măcar sunt sigur că vor fi ocupați.

— Cum a mers?

Are ochii roșii ca și cum n-ar fi dormit, cu reprize lungi de plâns. Mă panichez. Dacă s-a dat de gol?

— Rău, spune el. Nu-ți face griji, încă nu s-a prins că știi, adaugă, de parcă mi-ar citi gândurile.

— Nu vreau s-o jignesc, dar trebuie să fie oarbă dacă nu vede că e ceva în neregulă. Arăți ca naiba.

— Mulțumesc, râde el. I-am spus că am făcut o alergie oribilă. Pufnesc și-mi trag nasul și mă tot frec la ochi.

— Ai observat ceva diferit la ea... acum, că știi?

El ezită un moment, în vreme ce se apropie chelnerița, căreia îi comand un ceai de mentă. Eram atât de emoționată că mă-ntâlnesc cu el, încât am băut rapid trei cafele de dimineață și apoi a trebuit să fac o plimbare ca să mă liniștesc.

— Nu, dar am știut dintotdeauna că e o actriță bună.

Reușesc să nu mă strâmb.

— Chiar a vorbit despre Robert. S-a plâns că el își încalecă replicile cu ale ei într-o scenă sau alta.

— Clasic. Și Robert se plânge tot timpul de ea. Asta e în mod evident strategia lor.

Ia o înghițitură din cafeaua lui uriașă.

— Cred că la început chiar nu se înțelegeau. Doar dacă nu crezi că povestea asta a început în primul sezon?

Nici nu mă pot gândi la asta. Că Robert mă-nșală poate de cinci ani. Clatin din cap.

¹⁵ Tot un soi de ceai verde (N. tr.).

— Nu. E ca intriga unei piese proaste. Doi oameni se detestă reciproc atât de mult, încât e evident că între ei e o tensiune sexuală.

Josh râde și chipul i se transformă, trăsăturile tăioase dispar.

— De fapt, am avut o poveste ca asta anul trecut, mai ții minte? Credeam la vremea respectivă că e un clișeu nenorocit. Voiam s-o scot din scenariu, dar tocmai venisem și nu voiam să devin antipatic tuturor scenariștilor.

— O, da! Personajul Saskiei și veterinarul! Vezi tu, adevărul oglindește ficțiunea.

Expresia i se schimbă din nou.

— Crezi că scenariștii știau despre Sas și Robert și s-au gândit c-ar fi nostim să scrie un episod bazat pe ei?

Ridic din umeri.

— S-au întâmplat lucruri și mai ciudate. Nu poți să-ncepi să-ți faci griji dacă oamenii știu sau nu. Nu acum.

Plimbă lingurița prin cafeaua lui îmbibată în alcool. Ridică privirea la mine, cu un surâs mic pe față.

— Săptămâna viitoare e ședința serialului.

Fermierul Giles e o combinație între telenovelă și dramă la care filmările nu-ncetează, de fapt, niciodată. Fac 23 de episoade pe an, cu două săptămâni pauză de Crăciun și o lună liberă în timpul verii. Oamenii nu se mai satură de intrigile rurale și familiare ale serialului. E ridicol de demodat și melodramatic și trece de la o intrigă la alta așa cum Taylor Swift trece de la un iubit la altul.

În fiecare an, chiar înainte de vacanța de vară, producătorii și scenariștii participă la o ședință și toată lumea vine cu idei, ca să se asigure că au suficient material pentru sezonul următor. Tot acesta este momentul în care se decide ce personaj părăsește serialul sau dacă apar unele noi. Pentru o clipă mi se pare că vrea să spună că-l va da afară pe Robert. Oricât de mult îmi doresc răzbunarea, nu cred c-ar fi o idee bună ca tatăl fiicei mele să-și piardă locul de muncă.

Cred că Josh mi-a citit expresia pentru că spune:

— Nu voiam să spun că... ne-am putea distra însă puțin cu intrigile...

După ce actorii se asigură că le-au fost reînnoite contractele pentru încă o serie, atenția lor se-ndreaptă spre traiectoria poveștii. Pentru că, după ședință, personajele heterosexuale au devenit gay sau invers, iar amantii s-au dovedit a fi frați. Un actor care jucase rolul unui tată și soț dulce și tandru poate descoperi peste noapte că a fost, în tot acest timp, un criminal în serie. Hai să spunem că nu are sens ca un membru al distribuției să dea personajului său profunzime, pentru că nu-l cunoaște cu adevărat. Nimeni nu-l cunoaște.

E întotdeauna uluitor cât de personal iau unii dintre ei chestia asta. Robert râdea de protestele anuale, când actorii spuneau „personajul meu n-ar fi făcut niciodată așa”, caracterizându-le drept prețioase. Dar asta probabil pentru că Hargreaves rămăsese, în mare măsură, același de la început.

— Ha! Ah, Doamne, putem să le dăm niște roluri nasoale?

Dintr-odată mă simt mai optimistă decât în ultimele câteva săptămâni. Chiar dacă e o tentativă illogică de a-i despărți pe Robert și pe Saskia, mă va face fericită. Și-mi va oferi șansa de a juca rolul soției empatice.

— Care ar fi cel mai groaznic coșmar al Saskiei?

El nu pare să șovăie când răspunde:

— Să nu mai fie frumoasă.

— Poate-o desfigurați cumva. Un accident.

— Nu, ar fi prea dramatic. I-ar plăcea la nebunie, pentru c-ar crede că va câștiga un premiu BAFTA. Poate ar fi mai bine să se delase, ca temă continuă.

— Să se-ngrășe! Ai putea s-o faci foarte grasă.

Deși toată lumea trebuie să păstreze secretul după ședință, până când scenariile apar, peste câteva săptămâni, mereu se află câte ceva. Robert vine mereu acasă cu câte-o informație pe care a prins-o din zbor, cu chipul strălucind de bucurie răutăcioasă. Pentru că Josh și Saskia sunt căsătoriți, el îi poate povesti ce se-ntâmplă în serial când are chef. Și oricum, în acest caz, actrița va afla mai devreme secretul, oricine-ar fi ea, ca să-nceapă să se îndoape din timp cu plăcinte.

Josh râde.

— Ar trebui să-și petreacă toată vacanța de vară îngrășându-se. O, Doamne, asta e genială. Fă-o, te rog.

— O să mă omoare.

— Dar va merita. O să ne și ajute. Robert pune mare preț pe aspectul exterior.

— Va trebui să-i conving și pe scenariști, evident. Cumva, nu cred că va fi prea greu. Nu sunt sigur că e persoana lor favorită.

Am auzit povești despre cum Saskia se năpustea pe platou, strigând că ultimul scenariu era de căcat și cine l-a scris nu poate redacta nici măcar un manual de utilizare pentru un congelator. Să nu uit însă că am auzit chestia asta numai din gura lui Robert, deci cine știe cât adevăr e în ea?

— Și o să trebuiască să inventez o poveste bună care să meargă cu asta. Nu poți să spui „cineva se îngrașă”. Trebuie să existe un motiv.

— Detalii, zic eu. Poți s-o faci. Altceva?

— OK, spune el, iar eu văd că-i place din ce în ce mai mult ideea. Ceva pentru Robert.

— N-ar suporta să fie personaj negativ. Adoră să fie idolatrizat. Toate bătrânelele cred că e un scump.

Josh surâde.

— Care e cel mai urât lucru în care-l putem transforma? Știi! Într-un pedofil!

— Iisuse. Mergem prea departe. Nu cred că Georgia...

— Ai dreptate. Nu e oricum serialul potrivit. Ne-am pierde jumătate din audiență. Ce altceva? Bețiv violent? Își bate soția?

— N-ai mai făcut asta cu celelalte personaje?

— Dumnezeu știe. Probabil. Escroc? Gata, știi. Zici că-l plac bătrânelele? Atunci, hai să-l facem pe Hargreaves un impostor, care escrochează bătrânii din localitate și le fură economiile.

— Perfect. Se dovedește că le fură moștenirile prețioase de familie de ani întregi. Trebuie să fie cu adevărat rău.

— Malefic, mă aprobă el. Și o să-ncerc să strecur ideea și în primele câteva episoade.

Primele două sau trei episoade ale sezonului următor sunt deja scrise în oarecare măsură, din cauza schimbărilor rapide, îmi zice el. După ședința de creație, scenariștii fac mereu eforturi să rescrie unele secțiuni pentru a integra noile întorsături ale poveștii. În acest fel, Robert va afla curând veștile. N-are niciun sens să plantăm explozibili și să nu-i detonăm decât la final.

Ne mai gândim și la alte lucruri care le-ar putea face viața nefericită pe platou. Hargreaves va avea un flirt cu Marilyn, barmanița mai tânără (și-n curând mai drăguță, de vreme ce personajul Melody, interpretat de Saskia, „s-a delăsat”). Voluptuoasă, cu părul negru ca pana corbului. În mod clar, lui Robert îi va plăcea asta la nebunie, ideea că Hargreaves e încă perceput suficient de viril cât să atragă o femeie care are jumătate din vârsta lui, dar va fi o mare lovitură pentru mândria Saskiei. Ei îi place să se creadă sirena serialului. În schimb, hotărâm noi, va flirta și ea cu un grăjdar arătos, iar acesta îi va râde în față.

Personajul lui Robert, Hargreaves, va intra într-o afacere cu Smyth, nerușinatul mascul alfa. Asta nu-i o problemă în sine, doar că Robert îl disprețuiește cu înverșunare pe Jez, actorul că-l joacă pe Smyth. (Atenție însă, el o „disprețuia” și pe Saskia, din câte știam eu, până acum câteva săptămâni, așa că cine știe, poate el și Jez au, la rândul lor, o aventură.) Nu poate suporta să fie în aceeași încăpere cu el și, din câte-mi spune Josh, îi e

chiar teamă de el, pentru că Jez e un psihopat violent. Robert nu se pricepe să fie speriat, în mod clar nu-i convine deloc.

— Trebuie să lucrez la ideile astea ca să mă asigur că scenariștii vor fi de acord cu ele. Cu toții votăm la fiecare intrigă, așa că trebuie să-i conving, spune el din nou, și sper că nu e vreun fraier inefficient căruia or să i se opună toți și-l vor călca în picioare dacă nu le plac ideile lui.

Nu pare să fie așa, dar nu se știe niciodată. Îmi aduc aminte că Robert mormăia despre el că e total neremarcabil, dar să nu uităm că Robert are propriile lui bătălii.

— Desigur, zic eu, chiar dacă numai una dintre ele are succes, tot e ceva.

Îmi privesc telefonul. Suntem aici de o oră și timpul a zburat. Cine știa că răzbunarea poate fi atât de distractivă? Cred că Josh are aceleași sentimente. Nu-mi pot imagina că viața cu Saskia e plină de voieșie. E greu să mi-i imaginez pe ei doi murind de răs din cauza unei prostii.

— Probabil ar trebui să mă-ntorc, spune el acum, făcându-i semn chelneriței ca să-i aducă nota.

Îmi refuză hârtia de cinci lire pe care i-o flutur prin față.

— Te simți bine, totuși? spun eu, un pic vinovată.

Îi cade fața și-mi doresc să nu-l fi întrebat așa ceva. Poate că ora asta în care ne-am făcut reciproc să râdem și am făcut planuri împotriva oamenilor care ne înșală a valorat mai mult decât discuțiile despre cât suntem noi de supărați.

— E un căcat, ce pot să spun? O să fiu bucuros când luăm pauza de vară.

— Nu poate fi ușor să-i vezi împreună.

— De ce crezi că te-am întrebat dacă ne putem întâlni acum? Ori făceam asta, ori mă uitam la ei cum se împacă giugiulindu-se în bucătărie de cinșpe ori la rând.

Mi se-ntoarce stomacul pe dos. N-am avut niciodată nimic împotriva scenelor de dragoste ale lui Robert cu partenera de pe ecran. Nu e ca și cum ar juca în *Cele cincizeci de umbre ale lui Grey*. În *Fermierul Giles*, a sta în pat aproape de cineva de sex opus, chiar și complet îmbrăcat și cu pătura trasă până la bărbie, e considerat ceva un pic îndrăzneț. Dar săruturi, îmbrățișări, toate chestiile astea, nu-mi păsa de ele. De ce să-mi pese? Actoria e o meserie ca oricare alta. Dar ideea că le face acum, gândindu-mă că ne păcălesc pe toți ascunzându-se la vedere, mă face să vomit.

— Fără scene cu săruturi, zic eu, înainte să mă pot stăpâni.

— De acord.

— Plec numai pentru câteva săptămâni!

Georgia pare îngrozită. Se duce în Ibiza cu câțiva prieteni, pentru că examenele s-au terminat. Am condus-o amândoi la aeroportul Luton ca să ne luăm la revedere. A mai fost plecată cu colegii ei de câteva ori și înainte, deci nu e mare scofală, dar de data aceasta pare ceva simbolic. A terminat școala. Va ieși pe ușa casei noastre pentru totdeauna. Am impresia că Robert se gândește cam la același lucru, pentru că-și stăpânește cu greu o lacrimă, în timp ce ne luăm la revedere de la ea la terminalul Plecări.

— Trei săptămâni, spun eu. N-am stat trei săptămâni fără să te văd din ziua în care te-ai născut.

Ea se uită în jur, observă că părinții Elizei sunt și ei cam plângăcioși și se relaxează, acceptându-ne îmbrățișările. Robert și cu mine o înconjurăm cu brațele în același timp, ceea ce face să părem că ne îmbrățișăm unul pe altul, cu George storcită la mijloc. Mă-mpotrivesc dorinței de a mă desprinde și de a-l împinge cât colo, în același timp.

După ce ea pleacă, Robert și cu mine rămânem acolo așteptând, neștiind ce să facem mai departe. Apoi o pereche de bătrânele, îmbrăcate elegant pentru călătorie, așa cum numai oamenii în vârstă o fac, de parcă s-ar duce la cină, îl observă și se-ndreaptă spre noi, ca să ceară o poză, fără îndoială.

— Vrei să mergem? spun eu, fără să mă dau de gol că le-am văzut.

— Sigur, zice el, dar bătrânelele sunt mai rapide decât mine, strigându-l zgomotos, lucru care-i face pe toți să se răsucescă și să se uite curioși.

Dintr-odată totul arată ca un film cu zombi, deși protagonistul nu e în pericol de a fi mâncat, ci fotografiat până la moarte.

— La naiba, murmur eu în barbă, fără să mă pot stăpâni.

Știu că jumătate din dimineața mea se va irosi aici.

— Eu mai bine... îmi cer scuze...

Se întoarce către mulțime cu un zâmbet strălucitor, mereu profesionist.

Îl privesc încercuit, înghiontit din toate părțile de bătrânele simpatice, și-mi verific telefonul să văd dacă am vreun mesaj. Așa am făcut toată săptămâna, de parcă asta ar fi fost slujba mea cu normă-ntreagă, să aștept vești de la Josh. Până acum o singură misivă scurtă. Ca răspuns la întrebarea mea „*Cum merg treburile?*” de joi am primit un „*Totul e bine*”, deloc lămuritor. Ședințele, știam eu, fuseseră miercuri și joi. Mă-ntreb dacă a impus măcar una din ideile noastre sau dacă ăsta e un semn că a reușit cu mai multe dintre ele, la un nivel superior.

Sunt pe punctul de a mai scrie un mesaj când Josh îmi răspunde, ca prin farmec.

Poți vorbi?

Desigur, Saskia va fi la Bikram, tonifiindu-și trupul ei superb. Sunt tentată să-mi asum riscul. Robert e în continuare înconjurat de morții vii și se pare că așa vor sta lucrurile pentru o vreme. Mă hotărâsc că merită riscul. Josh va înțelege cu siguranță că trebuie să închei convorbirea, dacă va fi cazul.

— Dacă-nchid, să nu mă suni din nou, îi zic eu înainte să mă poată saluta.

— Normal, spune el, de parcă ar fi cel mai firesc lucru de pe lume. O să fiu scurt, oricum. Voiam doar să te anunț că a mers perfect. Toate ideile noastre au fost aprobate.

— Ha! E uimitor. Bravo ție.

— Scenariștii le mai rumegă, dar pot să-ți spun că Saskia va trebui să mănânce de-acum înainte pentru trei sau patru persoane.

— Ai apucat să-i spui?

— Nu. O să mă omoare. Desigur, n-o să recunosc niciodată c-a fost ideea mea. O să-i zic că m-am opus, dar am fost depășit numeric. O să creadă pur și simplu că sunt incapabil.

Mă-ntorc spre mulțimea din jurul lui Robert, chiar atunci el se uită la mine spunându-mi din priviri: „Poți să vii să mă salvezi?” și revin la telefon.

— Bravo ție.

— M-am gândit că vrei să știi. Și vom planta primul semn al carierei malefice de escroc a lui Robert chiar în primul episod. Asta înseamnă că-i pot spune despre asta în timpul vacanței.

Mă uit la soțul meu, înconjurat de publicul lui iubitor, niciunul dintre fani neavând sub 70 de ani.

— Perfect.

Deodată îmi dau seama că Robert vine spre mine, surâzând de parcă și-ar cere scuze admiratorilor să-i și făcându-mi semn să-i spun că trebuie să plecăm, nu contează de ce. În secunda în care scapă din ghearele lor, expresia i se schimbă într-o iritare acuzatoare.

— Trebuie să-nchid, zic eu și închei convorbirea cu Josh, fără să mai apuce să-și ia la revedere.

— De ce mama dracului nu m-ai salvat? spune Robert furios.

Apropo, acesta a fost rolul meu întotdeauna. Trebuie să fiu personajul negativ și să-l iau de-acolo, în vreme ce el protestează, spunând c-ar vrea să mai rămână și să mai discute cu „marii nespălați”, așa cum îi numea el în particular.

— Scuze. A sunat Myra.

Dă ochii peste cap.

— Credeam că n-o să scap niciodată de acolo.

— E drăguț cât de mult te adoră, totuși, nu-i așa? Măcar tu ai noroc că joci un personaj atât de simpatic.

Încerc să nu rânjesc când spun asta.

*

Pentru că Robert susține că n-o suportă pe Saskia, am voie să vorbesc urât despre ea de câte ori prind ocazia, fără să pară că sunt o scorpie. E un hobby. Lui Robert îi place întotdeauna să urmărească serialul. Spune că-l ajută să-și îmbunătățească personajul, dar eu știu că-i place să-și vadă mutra și să se minuneze cât de bine joacă el în comparație cu ceilalți. (De fapt, mi-a și spus asta odată. Îi place să atragă atenția asupra nuanțelor prestației sale și să fie sigur că știu și eu cât e de special.) L-am ratat joi seară, când am scos-o pe Georgia la masă ca să sărbătorim terminarea examenelor, așa că sâmbătă ne așezăm ca să vedem episodul, cu paharele de vin în față.

— Doamne, ce s-a întâmplat cu Saskia? spun eu la un prim-plan. Fața ei arată foarte ciudat. Crezi că și-a făcut o operație nereușită?

Ca să fiu sinceră, Saskia arată de zece ori mai bine decât oricare dintre noi într-o zi bună, dar eu știu cum să-l scot din minți pe soțul meu.

Desigur, el trebuie să fie de acord cu mine.

— Ha! Probabil.

— Probabil se simte amenințată de Marilyn, zic eu, pomenind personajul cu care, deși Robert nu știe încă, Hargreaves va avea o aventură în curând. E greu să ai toată cariera bazată pe felul cum arăți și apoi să vezi cum asta se duce naibii. Adică, talentul ei actoresc n-o s-o ducă foarte departe.

E adevărat că Saskia nu e o mare actriță. Se fofilează, doar pentru că are de interpretat cam același fel de roluri.

Ca să fiu sinceră, nu mă simt chiar bine când fac astfel de comentarii. Eu nu sunt o scorpie înăscută și femeile își bat capul cu felul în care arată și fără contribuția mea. Dar când el mormăie ceva în semn de aprobare mă simt trădată. Voiam să-l oblig să spună și el ceva urât despre Saskia.

— Fata aia care-o joacă pe Marilyn e superbă, nu-i așa?

Poate-l ajut să-și mute atenția asupra altei femei.

— Și e și bună. Credibilă.

— A mers la RADA, spune el, de parcă așa s-ar explica totul.

— A fost un episod bun pentru tine, îi spun eu când vine genericul.

N-o să vă mint, *Fermierul Giles* mă plictisește până la lacrimi. E atât de monoton, dar cu aceste intrigi exagerate din când în când producătorii țin telespectatorii cu sufletul la gură. Totul e un pic exacerbat, de la rivalități la coafuri.

El cască și se-ntinde.

— Un singur lucru am de spus despre Josh. I-a făcut pe scenariști să-și mai condimenteze un pic ideile. Scenariile sunt clar mai bune.

— De ce nu-ți place de el? Mie mi se pare că face treabă bună.

— E un tip de treabă. Mă rog, l-ai cunoscut. Nu sunt sigur că e destul de capabil, asta-i tot.

— Mi-ai spus cumva că e însurat cu Saskia? Sau am visat?

Robert se strâmbă.

— Da, este.

— Așa a obținut slujba asta?

— Dumnezeu știe. De fapt, nu-i corect. Cred că are suficientă experiență. Pe hârtie, cel puțin.

— Saskia a devenit mai bună de la venirea lui?

— Nu cât să observ.

Trebuie să recunosc că Robert nici nu tresare când îi pomenesc numele. Nicio clipă nu se străduiește să-și dea seama ce trebuie să spună sau să se abțină pentru a nu se da de gol.

— Nu cred că e foarte distractiv să fii căsătorit cu cineva și apoi să fii nevoit să-l disciplinezi la muncă.

— Nu cred că e deloc distractiv să fii căsătorit cu ea.

Râde din toată inima la propriul lui comentariu și mă forțez să râd și eu.

11.

E prima mea ședință cu antrenorul personal pe care mi l-a găsit Myra. Am încercat să protestez, dar ea n-a acceptat, în ciuda impresiei ei că sunt tentată să mă las pe tânjeală când e vorba de forma mea fizică, e hotărâtă să mă ajute să-mi ating scopul de a mă răzbuna pe Robert. Lui i-am spus că lucrez o oră în plus după-amiaza. Și chiar dacă sunt îngrozită, mă bucur că am o scuză să nu mă duc acasă. Ideea că se va-nvârti pe acasă în următoarele patru săptămâni mă umple de groază.

Myra flutură mâinile în semn de rămas-bun de parcă e prima mea zi de școală.

— Să nu te-ntorci superslăbănoagă, bine?

— Foarte amuzant. O să fiu norocoasă dacă mă mai întorc.

Mă aștept ca sala să fie plină de tineri perfecți, care-și ung mușchii cu ulei și ridică greutatea uriașe deasupra capetelor ca și cum ar fi niște bețișoare. Locul însă e liniștit. În timp ce aștept emoționată ca fata din spatele recepției să-și termine convorbirea telefonică, mă uit în jur. O femeie – mai în vârstă

decât mine, aş spune, dar într-o formă fantastică – pare a face ceva chinuitor într-un colţ al încăperii, dar râde, ceea ce e semn bun. Poate că are parte de endorfinele despre care vorbeşte toată lumea sau poate e doar masochistă. În afară de ea şi de instructorul ei, sala e goală.

E un şir de aparate pe care le recunosc – două cross-trainere, două biciclete, trei benzi de alergare – apoi o grămadă de obiecte negre de metal, care par nişte instrumente dintr-o cameră de tortură. Aproape că mă răsucesc ca să ies valvârtej.

Exact când mă gândesc serios la asta, recepţionera închide telefonul şi se-ntoarce spre mine zâmbind.

— Paula?

Dau din cap agitată.

— Eu sunt.

— Nu fi atât de înspăimântată. O să fie bine. Îi spun lui Chas că ai venit.

Când am făcut programarea, cu Myra stând lângă mine în timp ce am sunat ca să se asigure că nu dau înapoi, am fost dezamăgită că erau numai antrenori bărbaţi disponibili în intervalul orar pe care-l voiam eu. Nu ştiu de ce, dar mi se părea că dacă aş fi avut o femeie-instructor totul ar fi fost mai puţin umilitor. Avusesem coşmaruri cu un tinerel care râde cu colegii lui vorbind despre găina grasă pe care se străduie s-o readucă în formă.

Când apare, Chas se dovedeşte a fi mai în vârstă decât mă aşteptam – undeva pe la 35 de ani – şi pare un tip cumsecade. La început, pentru că primul lucru pe care-l face e să-mi spună că trebuie să mă cântăresc şi să-mi testez grăsimea corporală. Îi zic că e-n regulă, nu vreau să ştiu cât cântăresc, iar el râde şi-mi spune că n-am încotro, deci ar fi mai bine s-o fac mai repede şi să scap.

Vorbeşte cu mine într-o cameră mică alăturată, în vreme ce mă prinde de colăceii din talie şi de pe braţe cu ceea ce pare a fi un cleşte.

— Deci care e programul tău obişnuit de fitness?

Izbucnesc în râs.

— Plimbarea până la frigider?

Urăsc să fac asta. Glume despre propriile mele dimensiuni. E felul meu de-a spune: „Da, şi eu ştiu că sunt grasă”.

El e suficient de amabil ca să suradă.

— Pe bune, totuşi...

— Ăăă. Nimic, de fapt. Mersul pe jos, presupun. Zilele trecute am alergat la vale pe un deal.

— Cât de des mergi pe jos? Şi cât?

Acum face un fel de calcule pe hârtie, bazate pe ce i-a spus cleştele.

— În fiecare zi aproape. Doar vreo cincisprezece, douăzeci de minute.

Aștept să se strâmbe. În schimb, expresia nu i se schimbă de la optimismul prietenos dinainte.

— Păi, e ceva. Nu trebuie să subestimezi importanța mersului pe jos.

— Dar fac asta de numai câteva săptămâni...

— Bine, scoate-ți pantofii și șosetele și urcă pe cântar. Ai idee câte kilograme ai?

Scutur din cap că nu. Mint. Acum câteva săptămâni, în ziua în care mi-am început noul regim, m-am forțat să privesc adevărul în față. 95,4 kilograme. El se uită la cântarul electronic.

— 93,89 de kilograme.

Încerc să fac calculul în minte. Nu-mi iese.

— Nu știu cât înseamnă asta.

Scrie greutatea la notițele mele.

Nu-mi vine să cred.

— Oau. Am slăbit aproape două kilograme, în doar câteva săptămâni.

Chas zâmbește.

— Credeam că ziceai că nu știai câte kilograme ai.

— Spuneam adevărul. Căci credeam că am 95 și uite că am vreo 93.

— Asta a făcut mersul pe jos.

În ritmul ăsta, Chas rămâne fără slujbă, iar eu o să-mi petrec vremea mergând pe jos prin nordul Londrei.

— Și care e obiectivul tău principal? Scăderea în greutate?

— Da. Și tonifierea, știi tu. Nu vreau să-mi atârne pielea.

— Greutățile se vor ocupa de asta. Cu dieta cum stai?

Îi povestesc despre îmbunătățirile pe care le-am făcut în ultima vreme și pare impresionat. Chas însuși pare o reclamă vie pentru alimentația sănătoasă. Chiar și părul lui, care e des și ușor umflat, spune că dieta lui e perfect echilibrată. Dinții îi sunt albi, ai unui om care n-a pus niciodată gura pe vin roșu. Îmi reamintește de David Hasselhof, dar fără poza pe care scrie „armăsar”. Se uită la calcule.

— Deci grăsimea ta corporală e de 44 la sută. O s-o verificăm regulat ca să vedem dacă descrește.

44 la sută. Sunt 44 la sută grăsime. 44 la sută din mine arată precum cocoloașele din țevile de la o chiuvetă înfundată.

— Iisuse.

— O s-o facem să scadă, nu te-ngrijora.

Mi-ar plăcea să fiu la fel de încrezătoare cum e Chas. Sper că va spune că asta a fost totul pentru ziua de azi și că munca grea începe data viitoare, dar, desigur, nu așa merg treburile. Nu m-am simțit niciodată mai stânjenită. Nici măcar nu folosim greutatea („Te iau ușor”), dar după puțin mers lent pe

bandă, o serie de genuflexiuni și de urcări pe un stepper jos și câteva mișcări de braț cu benzile elastice, transpir de parcă aș fi la saună și gâfâi ca un bulldog.

— Nu pot... spun eu de vreo mie de ori și, ca să nu mint, el mă lasă din când în când să-mi trag sufletul.

Am impresia că e ultima oară când se va întâmpla așa ceva.

Ultimele cinci minute sunt o binecuvântare, căci el îmi întinde mușchii chinuiți cât eu stau pe podea, ca lovită de camion.

— Când mai ai programare? spune el în vreme ce eu mă dezlipesc de saltea, lăsând o urmă transpirată cât mine de mare.

Îmi imaginez niște savanți extraterestri examinând urma peste mii de ani, de parcă ar fi Giulgiul din Torino. Vor conchide că oamenii erau masivi, mamifere amorfe făcute din 44 la sută grăsime.

Vreau să spun „niciodată”, dar am rezervat douăzeci de ședințe ca să mă forțez să mă duc (și pentru reducerea generoasă).

— Joi, gem eu.

Îmi surâde cu dinții lui mari și drepți.

— Minunat. Și bravo. Ai început și ai făcut o promisiune, asta-i cel mai important.

Aș vrea să-l pocnesc, dar nu am puterea.

Știind că Robert va fi probabil acasă când o să ajung eu, fac un duș rapid și mă schimb în hainele de la muncă. Nu se pune problema s-o iau pe jos. Transpirația încă picură de pe mine când mă urc în autobuz.

*

— A înnebunit de furie.

Josh îmi zâbește de partea cealaltă a mesei. Suntem în aceeași cafenea, cu cafelele pe masă. Oficial, lucrez câteva ore în plus la Myra, și Josh e la birou, pregătind următoarea serie de filmări de după vacanță.

— OK, povestește-mi totul. Ce i-ai spus?

— Am încercat să sune totul cât mai optimist. Ca și cum are povestea asta importanță pentru ea...

— Care-i povestea, apropo? Îmi imaginez că nu merge cu „te îngrași și te delai”.

— Mănâncă la modul compulsiv de când a aflat că nu poate avea copii.

— Iisuse. Cine ar accepta așa ceva?

— Știu. E o telenovelă în cel mai rău sens al cuvântului. Dar, să fiu sincer, telespectatorii vor adora faza asta. E o tragedie.

— Deci când te întorci după pauză se va întâmpla deja?

— Exact. Dar încearcă să păstreze secretul față de Hargreaves, pentru că se teme c-o va părăsi dacă va afla că nu poate avea copii.

— Își mănâncă sentimentele!

El râde.

— Corect.

— OK, deci i-ai comunicat chestia asta.

— I-am spus c-o așteaptă o intrigă grozavă și c-o să atragă foarte multă atenție, și evident că s-a bucurat. Apoi i-am zis despre ce e vorba și ea m-a întrebat dacă va trebui să poarte proteze. Desigur, nu se pune problema, din cauza costurilor și a timpului pe care-l pierzi ca să le pui în fiecare zi...

— Și?

— Și apoi i-a căzut fisa. M-a întrebat dacă-i cer cumva să se îngrășe și i-am spus că de-aia îi dezvălui intriga de-acum, ca să-nceapă cât mai curând. Ah, am uitat! I-am dus și un tort mare. Numai cu frișcă și ciocolată. Și m-am dus să i-l cumpăr atunci.

— Ha!

— Practic mi l-a aruncat în față. Tot spunea că refuză s-o facă. Așa că atunci am spus: „Uită-te la Charlize Theron. S-a urâțit îngrozitor când a jucat rolul acelei criminale în serie și a câștigat o puzderie de premii”.

— O, Doamne, chiar crede c-ar putea câștiga un premiu BAFTA.

Chiar dacă n-ar trebui să-mi pese de asta, chiar dacă se va întâmpla după ce totul se va fi terminat, pentru că BAFTA se decernează de-abia în aprilie sau mai, tot detest faptul c-ar putea fi cel mai bun lucru care i s-a petrecut vreodată Saskiei.

— A, nu, nu va câștiga.

— Cum poți să fii sigur?

— Pentru c-o să uit s-o înscriu. Depinde de producători ce serial pun la bătaie. Dacă nu participă la cursă, n-are cum să câștige.

— N-o să afle?

— Cum? Dacă nu-i spune nimeni...

Nu-mi dau seama dacă e mândru de întorsătura poveștii din felul în care se lasă pe spate și se uită la mine.

— O, Doamne, te-ai dovedit a fi un geniu malefic.

— Fac și eu ce pot.

— Deci Charlize Theron a luat premii atunci?

— Nu imediat. A negociat foarte mult cât trebuia să se îngrășe. Cât de repede putea să slăbească la loc. Plângea la greu și spunea „dacă nu mă mai găsiți atrăgătoare când o să fiu grasă?” – și aștepta reacții. Ceea ce era superb, puțin spus. Adevărul e că nu mi-ar păsa dacă ar avea o sută treizeci de kilograme și ar fi aceeași persoană care credeam că e acum câteva săptămâni.

— Mă rog, asta spui acum...

Mă-ntre rupe, mai însuflețit decât niciodată.

— Țsta e adevărul. Îmi iubesc soția. Nu sunt atât de prost s-o judec numai după înfățișare.

— E norocoasă, spun eu cu nostalgie.

— În mod evident, ea nu crede asta.

Urmează o tăcere stânjenitoare în care eu nu știu ce să zic, iar el cred că se simte un pic aiurea pentru ieșire. În cele din urmă spun:

— Nu, mă rog, cine știe ce cred ei?

— Nu mă pot concentra la muncă, întrebându-mă ce pune ea la cale. Măcar când filmăm pot să-mi fac o idee.

— Robert a fost plecat ieri toată după-amiaza. Spunea că și-a aranjat o lecție de golf.

Josh își lasă fața în mâini.

— Sas mi-a spus că se duce la spa. A zis că n-are sens s-o sun pentru că fie va fi la masaj, fie va fi prea extaziată după aia ca să mai poarte o conversație. Rahat.

— N-are sens să ne torturăm încercând să ne imagină detaliile. Știm ce fac, nu trebuie să știm cum și unde.

Își lasă cana de cafea jos și mă privește.

— Chiar crezi că-și plănuiesc un viitor împreună?

— Habar n-am.

Are din nou lacrimi în colțurile ochilor. Și le șterge și-l văd cum încearcă să-și controleze tremurul bărbiei, ca să nu izbucnească în plâns. Mă uit în altă parte, dându-i timp să se adune. Mă-ntreb dacă nu cumva chelnerița crede că suntem un cuplu care trece printr-o perioadă mai dificilă.

— M-am uitat pe program pentru când ne-ntoarcem la filmări, spune el, încercând să zâmbească.

E de-a dreptul sfâșietor să-l privești.

— Încerc să-i programez pe cât pot în zile diferite. Să-i împiedicăm să se-ntâlnească. Evident, jumătate din scenele lor sunt împreună, deci...

— Bună asta. Orice obstacol le putem pune în cale. Poate ar trebui să ne rezerv o vacanță sau ceva de genul ăsta. Să-l țin departe vreo săptămână. Ca să fiu sinceră, nu-mi doresc să petrec mai mult timp cu el decât sunt nevoită, în acest moment.

— Crezi că va accepta?

Pare încrezător și știu că s-ar simți mult mai bine dacă nu s-ar tot întreba în fiecare minut ce tot face nevastă-sa, în loc să muncească.

Sunt ani întregi de când Robert și cu mine n-am mai mers într-o vacanță de vară cum trebuie pentru că, oriunde ne-am duce, devine paranoic că

oamenii îi fac poze pe ascuns în slip. Ceea ce se și-ntâmplă, de cele mai multe ori.

— Ducă-se naibii. O să rezerv și gata. O să-i spun că-i o surpriză. Dacă mergem unde vrea el să meargă dintotdeauna, o să par Nevasta Anului, chiar dacă e supărat pe mine.

*

În cele din urmă, toate locurile bune sunt rezervate pentru că e sezonul vacanțelor și majoritatea oamenilor au avut bunul-simț să facă rezervări dinainte. Îmi propun să-i cer Myrei două săptămâni libere și să-l anunț pe Robert că am făcut-o ca să petrecem mai mult timp împreună cât nu lucrează. A spune că pare îngrozit când îi aduc asta la cunoștință e un deserviciu adus cuvântului „îngrozit”. Imediat după ce-l anunț îmi dau seama că el și Saskia plănuiseră să-și petreacă zilele astea împreună. Nici măcar nu trebuie să mă lipesc de el ca marca de scrisoare ca să fiu sigură că asta nu se va-ntâmpla. Planurile sunt suficiente.

Stăm pe balconul nostru care dă înspre grădina de jos. După o săptămână de ploaie la Wimbledon soarele a apărut dintr-odată și jumătate din Londra pare să fie pe-afară, savurând momentul. Robert culege absent frunzele moarte de pe mușcatele din ghivecele de lângă el.

— Îmi imaginam că ne putem petrece vacanța la domiciliu, spun eu, prefăcându-mă că nu-i urmăresc expresia feței. Nu-mi plăcea deloc ideea că trebuie să stai singur, eu fiind la serviciu și George plecată. Credeam c-o să te plictisești de moarte.

Nu mă poate contrazice. Robert ar fi (de obicei) prima persoană care recunoaște că urăște să stea singur prea mult timp. Are nevoie de public.

— Am niște chestii aranjate, totuși. Planuri, zice el irascibil.

Ridic din umeri, ca și cum n-ar fi deloc important.

— Cum ar fi?

— I-am spus lui Alice c-o să-mi petrec o zi cutreierând galeriile cu ea. Și golf. Mă gândeam să mai iau câteva lecții.

— Poți să faci toate astea, spun eu luminoasă. Pot să vin și eu cu tine și Alice. Sau, mai bine, vă duceți voi la treburile voastre culturale, și apoi ne întâlnim cu toții la prânz. Pe unde umblați, știi cumva?

— Nu am stabilit detaliile deocamdată.

— Și m-ai bătut întotdeauna la cap să-nvăț golf. Aș putea veni cu tine la o lecție.

Se strâmbă.

— Tu urăști golful.

Așa e. Îl urăsc. Pentru mine e pe aceeași treaptă cu darts-ul și cursele moto. Sporturi care n-ar trebui numite sporturi.

— Numai pentru că n-am încercat niciodată. O să fie distractiv. În orice caz, Myra a angajat deja pe cineva să-mi țină locul, așa că vrei, nu vrei, nu scapi de mine.

— Bine, spune el, nepăsându-i deloc că-mi taie vorbele scurt.

— Mă gândeam c-o să fii încântat, spun eu, aproape izbucnind în lacrimi.

Doar cât să-l fac să se simtă prost, nu cât să-l fac s-o ia la goană. Mă descurc foarte bine, prefăcându-mă că încerc să-mi stăpânesc lacrimile. Mă uit în altă parte, de parcă încerc să mă ascund de el.

El se înmoaie, pentru că nu e un monstru. Mă gândesc pentru o clipă că el nu-și dorește să fiu nefericită, orice-ar face el.

— Sunt, iubirea mea. Mi-aș fi dorit să-mi spui dinainte. Poate că săptămâna următoare ar fi fost mai bine...

— Voiam să-ți fac o surpriză. Nu m-am gândit.

Se înclină și mă sărută pe creștet.

— O idee bună, mulțumesc.

— Și dacă ai planuri e-n regulă, spun eu, știind că deja i-am stricat cheful și n-o să se mai simtă atât de invincibil ca să dispară de acasă pentru perioade lungi.

Și mă voi asigura că oricum n-o va face, apelând la elementul surpriză din când în când.

— Sunt mulțumită să mă-nvârt pe aici de una singură, știi asta.

Când îi scriu lui Josh ca să-i spun ce am făcut, primesc înapoi o fețișoară zâmbitoare.

12.

Sunt din nou lângă West1 Hot Yoga! de data asta avem o întâlnire. I-am trimis Saskiei un mesaj prietenos acum câteva zile – „*Ai chef să mâncăm împreună sâmbătă?*” – și ea aproape c-a zis sărut mâna.

Categoric arată radioasă, nu știu dacă de la Bikram sau de la sesiunea prelungită pe care sunt destul de sigură c-a avut-o cu soțul meu când Josh și cu mine eram amândoi la muncă joi. Ceea ce se-ntâmpla era aproape supranatural (când i-am spus c-o să-ntârzii un pic la serviciu – din cauza lui Chas și a aparatelor sale metalice de tortură, deși nu i-am mărturisit asta, desigur – a zis că oricum n-o să fie acolo pentru că și-a aranjat un meci de golf cu un jucător profesionist de la clubul din Highgate la care e membru), dar nu am ce să fac în privința asta. Am încercat să-mi canalizez furia interioară în efortul fizic, cum am citit că fac majoritatea oamenilor, dar n-

am reușit decât să-i spun lui Chas că e un nemernic când m-a rugat să adaug niște greutate la a treia serie de urcări pe stepper.

În orice caz, nu știu ce i se-ntâmpla Saskiei, dar arată bine. Mă-mbrățișează și-mi spune cât de mult se bucură că mă vede.

— Arăți foarte bine, spune ea sincer.

— Și tu.

Poartă o pereche de jeanși albi suflecați și o bluză mulată de culoarea zmeurei, care-i expune decolteul generos tuturor celor interesați. Și o pereche de șlapi fițoși. Picioarele și brațele îi sunt acoperite de un bronz-mieriu care e prea frumos ca să fie natural. Arată la fel de tonifiată ca întotdeauna, așa că-mi imaginez că Josh pierde lupta cu pusul la îngrășat. Îmi trag tricoul peste burtă și mă urăsc că fac asta.

— Cum te bucuri de vacanță? Credeam că pleci pe undeva.

— Păi, desigur că Josh nu-și ia liber, nu crezi? Și singură nu e amuzant. Și toate prietenele mele lucrează, așa că biata de mine sunt blocată la domiciliu.

Mă agăț de replica ei, punând jos meniul pe care tocmai îl luasem.

— O, da! Săptămâna trecută n-a fost sedința cu scenariile? Robert e întotdeauna ca pe coji de ouă, întrebându-se ce soartă îngrozitoare va avea în sezonul următor.

— Mie-mi spui.

Râd fals.

— Sunt sigură că tu n-ai de ce să-ți faci griji. Josh n-ar îndrăzni.

Mă privește smerită.

— I-am spus întotdeauna că nu trebuie să mă trateze diferit de restul actorilor.

Da, bine.

— Deci ai vreo informație? Sau trebuie să păstreze secretul?

Face o pauză gândindu-se dacă-mi poate sau nu spune veștile rele. Pe de altă parte, mă place și știe că, fiind măritată cu unul dintre ceilalți actori, cunosc regulile, așa că am senzația c-o va face. Aștept răbdătoare.

— Așa ar fi de obicei, dar... o, Doamne, Paula, nu trebuie să spui nimănui, nici măcar lui Robert...

— Sigur că nu. Nici măcar nu i-am spus că suntem prietene, mai știi?

Așa că-mi povestește totul. Cât de mare va fi provocarea și cum Josh i-a spus că probabil va câștiga niște premii. Mimez surprinderea când ajunge să-mi dezvăluie că trebuie să se îngrașe zdravăn.

— Oau. Cât devotament! Bravo ție.

— Știi că pare superficial, dar nu știu dacă pot.

— Crede-mă, e simplu.

— Haha. Știu ce vrei să spui. Dar dacă nu pot slăbi la loc și rămân...

Tace brusc, probabil dându-și seama că e pe cale să mă insulte.

— O să poți. Gândește-te că e o provocare. Josh are dreptate, or să te copleșească nominalizările la BAFTA.

— Așa crezi? spune ea, părând optimistă pentru prima oară și eu mă gândesc „O, Doamne, cât seamănă cu Robert”.

Își doresc doar laude și atenție. Sunt ca niște școlărițe pretențioase care știu că sunt mai drăguțe decât oricine altcineva, dar au nevoie s-o tot audă. La nesfârșit.

— Categorical. Și, hei, te pot ajuta. Sunt expertă.

— N-ar mai trebui să te crezi inferioară tot timpul, zice ea, ceea ce este un lucru drăguț, trebuie să recunosc.

Chelnerița apare să ne ia comanda. Saskia cere obișnuita ei salată Nicoise cu sosul alături.

— O, nu, nu asta, spun. Ia ceva mai sățios.

Protestează dându-se în spectacol, apoi alege un cartof copt cu brânză și unt. Doamnele transpirate de la West1 Hot Yoga! ar face apoplexie.

— Cu brânză în plus, zic eu în numele ei. Și unt în plus. Totul în plus.

Pentru mine comand salată Nicoise și mă forțez să cer sosul pe margine.

— Tu ce faci? spune ea în timp ce așteptăm să vină mâncarea. Tu și Robert plecați pe undeva?

Nicio aluzie, nici cel mai mic semn că ar ști ceva. Îmi imaginez că Robert i-a spus despre vacanța noastră de-acasă. Despre cum i-am dat vestea și i-am stricat vara. Mă hotărâsc să-mi bat un pic joc de ea. Când i-am spus lui Josh că ne-ntâlnim – oferindu-i detaliile poveștii – sfatul lui a fost să nu joc în continuare pe cartea simpatiei.

— O să vadă slăbiciunea și o să dea înapoi. Sas nu e solidară cu femeile. Nu e nici empatică în privința asta. Acolo unde ție ți-ar fi milă de o altă femeie, ea ar vedea o oportunitate.

L-am întrerupt.

— N-aș fi făcut asta deloc.

— Păi, da, asta-i secretul. Tot ce spuneam e că nu cred că va funcționa s-o faci să-i fie milă de tine.

Am dat să spun: „Pare adorabilă, pricep de ce vrei să-ți salvezi căsnicia”, dar, desigur, n-am făcut asta.

— Nu, ne-am trezit prea târziu, îi zic ei acum. Deși Robert m-a convins să stau câteva săptămâni acasă ca să petrecem un pic de timp împreună.

Nu e asta povestea în ceea ce-o privește. În varianta adevărată care i-a fost prezentată, Robert a fost la fel de îngrozit de decizia mea, cum îmi imaginez că a fost și ea. Aștept o reacție și, pentru că nu e o actriță atât de

grozavă, se dă de gol că asta era o chestie nouă pentru ea. Maschează chestia asta destul de repede, totuși.

— Ce drăguț. Vă-nțelegeți mai bine?

— Știi tu, de fapt, chiar da. În ultimele câteva săptămâni a fost, în fine... să spunem, foarte atent.

Ridic din sprânceană într-un fel care sper să transmită că viața sexuală a mea și a lui Robert s-a trezit din nou la viață. Funcționează (Doamne, mă pricep). Pare c-o să i se facă rău. Îmi oferă ceea ce pot descrie drept o strâmbătură. Un rictus care nu exprimă nimic.

— Oau. Asta e grozav. Mă bucur mult pentru tine.

— Și eu! Nu știu ce s-a întâmplat, dar am fost ca niște adolescenți desfrânați de vreo săptămână încoace.

Aproape râd când spun asta. E atât de departe de adevăr. Mutra ei e de neprețuit. Ochii căscați, gura larg deschisă.

— Adică, scuze că sunt atât de explicită, dar... știi tu... sunt sigură că pot avea încredere în tine.

De fapt, există riscul ca această nestemată s-o facă să uite înțelegerea de a păstra prietenia noastră în secret și o să se năpustească asupra lui ca să-l ia la întrebări. În adâncul sufletului, știu totuși că n-o va face. N-ar risca ca el să afle că ea pune întrebări, discutând despre el cu nevastă-sa, pe la spatele lui. Ar face-o să pară mult prea nesigură.

— Sigur că poți. Nu e de mirare că arăți atât de bine.

Încearcă să râdă. Se hotărăște să scoată un „haha” sec.

Mă-ntreb dacă arăt diferit. Mai bine. În cele câteva săptămâni care au trecut de când n-am mai văzut-o am făcut mai mult sport decât în ultimii zece ani la un loc.

— Deci ce plănuieți să faceți în cele două săptămâni libere? Dacă tot te-a convins Robert?

Nu se poate stăpâni, trebuie să afle toate detaliile.

— Ce răsfățuri ți-a rezervat?

— Nu sunt sigură deocamdată. E foarte misterios.

— Doamne, ce palpitant!

— Cred că pur și simplu se simte vinovat c-a fost puțin distras în ultima vreme. Mă simt prost acum că ți-am povestit despre asta. Exageram, cred.

Ea strânge colțul șervețelului ei în pumn. Nici măcar nu cred că-și dă seama că face asta. Savurez momentul.

— Să sperăm. Sunt sigură că ai dreptate.

Păstrăm tăcerea preț de-o clipă. Nu-mi mai încap în piele de bucurie pentru mica mea victorie. Saskia are o față aproape furioasă, de parcă m-ar învinui că, aparent, soțul meu dă semne că ține la mine.

— A spus ceva la muncă vineri că ați dus-o pe Georgia la aeroport în weekendul trecut...

Știam eu! Robert încercase să protesteze pentru că nu era nevoie de amândoi să ne luăm la revedere și să facem circ că George pleacă numai pentru câteva săptămâni. Și știam, pur și simplu știam, că spera să se sustragă și să se întâlnească în acel timp cu Saskia. Josh ar fi crezut că ea e la Bikram. Eu aș fi fost prinsă undeva în Luton. Ar fi fost crima perfectă. Așa că am exagerat, spunând că George a zis că ne vrea pe amândoi acolo. Că era foarte emoționată pentru că era ultima ei vacanță de vară, înainte de a pleca de acasă. Un pic mai târziu s-a strecurat afară din casă „la alergat”, fără îndoială cu mobilul în mână. Un punct pentru mine.

Totuși, nu e nevoie să-i spun Saskiei toate astea.

— Mă rog, eu am făcut asta. El s-a jelit că trebuie să se trezească prea devreme, sufletețul drag. L-am lăsat dormind ca pe un adolescent.

Sincer, dacă ar inventa cineva o cameră invizibilă pe care s-o operezi doar cu ajutorul unei clipiri de pleoape, aș scoate banii pentru ea imediat, numai ca să-i immortalizez expresia.

— Ah. Din felul în care vorbea, credeam că e o chestiune de viață și de moarte.

Încearcă să facă o glumă, dar știu că e revoltată pentru că a mințit-o. Că au avut ocazia perfectă să se întâlnească, dar, nu se știe de ce, el a ales să-i servească o scuză.

— Tipic Robert, spun eu și-mi dau ochii peste cap, într-un fel sper eu afectuos.

Simt că am făcut destule pentru o singură zi. Acum ea e cea paranoică și nesigură. Nu vreau să risc s-o pierd de tot, deși îmi imaginez că curiozitatea o va face să-și dorească disperat să ne întâlnim din nou.

— Cum a fost la yoga?

— Bine.

Aștept mai multe detalii. Aștept pălăvrăgeala fără sens. Dar ea se concentrează la cartoful ei copt – de dimensiunea unui mic submarin – de parcă ar fi un scenariu pe care trebuie să-l învețe până mâine.

Las hotărâtă sosul pe marginea farfuriei și atac salata.

*

Pentru că va trebui să anulez două săptămâni de antrenamente cu Chas, am programat niște ședințe în plus săptămâna aceasta, știind că Robert va fi supărat în cele mai multe zile, încercând să priceapă de ce amanta sa încrezătoare și relaxată a devenit dintr-odată disperată și suspicioasă. Să nu mă-nțelegeți greșit, încă-l urăsc pe Chas și tot ce reprezintă el cu pasiune (nu-i corect, el e superamabil, doar c-aș prefera să nu mai fiu nevoită să-l

văd niciodată), dar am o misiune. În vreme ce Saskia își va mări gabaritul, eu voi intra la apă.

Am ales să-mi iau liber în cele două săptămâni din mijlocul vacanței lui Robert. Mi s-a părut cel mai perturbator. În felul acesta, să sperăm, Saskia va fi oftată pe el în următoarele câteva zile după veștile mele șocante, dar nu-i vă putea spune de ce. Apoi își va petrece următoarele două săptămâni întrebându-se ce face el cu mine, neputând să-l sune când dorește, neavând altceva de făcut decât să aștepte s-o contacteze el. Și atunci va rămâne singură o săptămână până la reluarea filmărilor, timp în care, aproape inevitabil, relațiile se vor răci, pentru c-o să-i povestesc cât de bine ne-am simțit împreună. Nu prea o să fie idila lungă de-o vară la care sperau.

Ajung zilnic acasă de la serviciu, vânătă și traumatizată, cu părți din mine care nici nu știam că există țipând și protestând. În ciuda eforturilor lui Chas de a mă pune să fac stretching la finalul fiecărei ședințe, mă doare trupul ca niciodată. Mi-a fost rău o dată (după ce m-a pus să-mping o cutie grea de lemn de-a lungul și de-a latul sălii), am plâns de două ori (când m-a rugat să-mping cutia grea de lemn a doua și a treia oară) și am înjurat de mai multe ori decât mi se pare acceptabil. În tot acest timp, Chas a zâmbit larg și vesel, cu dinții lui lați, albi și drepți și mi-a strigat cuvinte de încurajare. Îi spun că-mi doresc să-l pocnesc, așa că el sugerează să adăugăm boxul la programul nostru de acum încolo. Sunt mult prea epuizată ca să mă cert cu el.

Cu toate acestea, nu pot să neg faptul că unele părți din mine intră la apă. Părți întâmplătoare, cum ar fi câțiva centimetri deasupra genunchilor și chestia aia tremurătoare din jurul sutienului. Chas îmi spune că fiecare slăbește în felul lui, dar mă asigură că tot restul trupului meu va face în curând același lucru. N-o să mai fiu în principiu o persoană grasă, ci una cu niște genunchi mai subțiri și cu sutiene care atârnă. Toate hainele îmi sunt mai mult sau mai puțin largi și cred că au început să mi se tonifieze și mușchii. Se văd în adâncime, dar se văd. În cea de-a treia zi merg pe jos tot drumul până acasă după ora cu Chas și chiar îmi place. Mă gândesc că am fost răpită de extratereștri. Asta nu sunt eu.

Cu o singură excepție, Robert e absent în fiecare după-amiază, când eu ajung acasă, așa că fac o baie fierbinte și-mi ling rănilor de război. Încerc să nu mă gândesc pe unde umblă și ce face. Josh și cu mine comparăm notițele în privința orelor și scuzelor pe care le primim și suntem destul de siguri că au petrecut majoritatea zilelor împreună, doar că habar nu avem unde. Caut semne pe la noi prin dormitor, în caz că Robert are tupeul s-o aducă aici, dar nu găsesc niciun fir blond de păr și nici nu miros pe nicăieri parfumul ei tare și floral. Când îi spun asta lui Josh, recunoaște c-a făcut același lucru. Deși el spune, de fapt, că a studiat patul conjugal cu o lupă ca să caute fire de păr

publian necunoscut, ceea ce ne face pe amândoi să râdem isteric când ne gândim la absurditatea gestului.

În serile în care Robert și cu mine stăm acasă împărtășim o tăcere amicală, bem o sticlă de vin și ne uităm la televizor. Nu-l chestionez niciodată ce-a făcut în timpul zilei, nu subliniez că răsuflarea îi miroase a vin, deși îmi spune că s-a plimbat toată după-amiaza în Hyde Park sau că are o dungă mică de ruj roz lângă urechea stângă când îmi povestește cât de tare s-a enervat în John Lewis¹⁶, încercând să găsească un dulap nou. Nici măcar nu-i spun că nu vreau un dulap nou, nici nu i-am spus vreodată așa ceva. Zâmbesc, râd, glumesc și râd la glumele lui. Cine n-ar vrea să fie însurat cu mine?

Vineri seara, când Robert se-ntoarce, în cele din urmă, de la „o partidă de golf”, pare frânt de oboseală. Agitat. Nu prea era comportamentul unui om care-și petrecuse ziua pe la țară, urmărind o minge pe care o tot pierdea. Pentru cineva care se bronzează ușor, nu are nicio culoare pe chip, într-o zi de vară atât de frumoasă și de însorită. Mă opresc din a-l întreba dacă nu a purtat vreun voal sau dacă nu cumva Highgate are propriul microclimat, dacă nu cumva el stătuse sub un cer noros în vreme ce eu mă scăldasem în soare. Eu mă bronzasem o idee doar venind acasă pe jos, deși mă dădeam cu cremă protectoare cu factor 30, doar atât am de zis.

Desigur, îl întreb despre joc (care a avut loc, ce convenabil, împotriva cuiva pe care nu l-am cunoscut niciodată, un tip pe care l-a întâlnit la clubul de golf și n-are nicio intenție de a-l revedea și-n alte locuri). E întors pe dos, totuși. Ceva s-a întâmplat.

Când prind momentul potrivit îi trimit lui Josh un mesaj, întrebându-l dacă poate vorbi. Răspunsul pe care-l primesc sună așa:

Nu. Jumătate de oră?

Nu pot risca. Robert s-a dus să facă un duș, dar apoi va apărea.

Nu pot, răspund eu. Măine?

Cădem de acord să vorbim după ce Saskia va pleca la Bikram. Sunt oarecum tentată să-mi dau întâlnire cu ea, dar i-am spus deja lui Robert că masajul meu de sâmbătă dimineață a fost anulat. Mă roade curiozitatea, așa că-i trimit un alt mesaj lui Josh:

Ea pare OK?

Încă aștept replica atunci când Robert se întoarce și se duce la dulap ca să ia niște pahare pentru vin. Mai târziu, când apuc să mă uit la telefon, văd răspunsul:

Nu prea, de fapt.

¹⁶ Magazin universal britanic (N. tr.).

Saskia avea ochii roșii, îmi zice el când vorbim a doua zi dimineată. Mă plimb în parc în cercuri, după ce i-am spus lui Robert că mă duc de urgență să iau lapte, pentru că s-a terminat. Asta a însemnat că a trebuit să vărs laptele semidegresat pe care-l aveam în chiuveta din bucătărie când el nu era atent. Știam că nu mă va contrazice. Niciunul dintre noi nu-și putea începe ziua fără cafea.

— Crezi că s-au despărțit? Întreb eu, fără suflu. Pare prea simplu.

A făcut o pauză, apoi a vorbit.

— I-am verificat telefonul când dormea. Nimic, de bună seamă.

— Doamne, e atât de enervant să nu știm ce se-ntâmplă.

— Mă-ntreb cum comunică, spune el.

— Telepatic, zic eu, iar el izbucnește în râs. Așa de intensă e relația lor.

— Simt că nu mai știu cine e.

Oftează. Mă așez pe o bancă, cu fața la soare, așteptându-l să vorbească.

— Poate ar trebui să-mi reduc pierderile...

— Stai puțin. Habar n-avem ce se-ntâmplă.

Mă uit la o fetiță cu hanorac roșu care aleargă după un porumbel.

— Crezi că sunt un idiot pentru că vreau să rămân cu ea?

— Nu contează ce cred eu.

Mă ridic și merg mai departe. În timp ce vorbim fac și un pic de sport.

— Dar asta crezi? Fii sinceră.

Ei bine, m-a întrebat, îi răspund.

— OK. Da, așa cred. Pare a fi o vacă absolută. Ai putea găsi pe cineva mai bun.

El râde și mă simt ușurată.

— Nu, pe bune, spune-mi ce crezi.

Când ajung lângă blocul nostru, îmi dau seama că am uitat de lapte. Mă răsucesc și mă-ndrept din nou spre strada principală.

13.

Cu ajutorul Myrei am pus la punct un program neobosit pentru vacanța de la domiciliu a mea și a lui Robert. Galerii de artă, matineuri, plimbări în parc. Ostenesc numai când mă gândesc la el și, ca să fiu sinceră, mi-ar plăcea să stau pe acasă câteva săptămâni nefăcând nimic, dar nu asta e ideea. Încerc să aranjez câte o ieșire în fiecare zi în speranța că nu va tânji după „o partidă de golf”. Și-mi păstrez planurile destul de vagi ca să nu aranjeze el

nimic înaintea mea. Chiar am pus la cale câteva seri acasă la părinții lui Robert, deoarece știu că trăiește cu impresia că nu-i vizitează destul. Mie-mi convine. Îi iubesc pe mama și pe tatăl lui Robert. Cum de-au ieșit din ei Robert și Alice nu reușesc să-nțeleg.

Lloyd și Christine sunt amândoi actori, desigur, deși niciunul nu mai lucrează zilele astea. Amândoi au avut mica lor felie de succes în anii '70. De fapt, s-au cunoscut pe platoul unui serial despre o școală – unul avea 24 de ani, celălalt 23, dar jucau rolurile unor puști de 16 ani – care a durat vreo patru ani. După asta, amândoi au avut dificultăți în carieră și, din fericire pentru Robert și Alice, au pus bazele unei afaceri cu antichități care mergea destul de bine. Lui Robert îi place să spună în interviuri că acesta este unul dintre motivele pentru care s-a simțit atât de bine jucând rolul lui Hargreaves, de parcă a lua o vază în mână și a o întoarce cu fundul în sus e un talent pe care a trebuit să-l șlefuiască ani întregi. Niciunul dintre ei n-a renunțat însă la actorie și, din când în când, apăreau în diverse seriale dramatice. De fapt, Lloyd tocmai a filmat câteva zile la *Game of Thrones* și a venit acasă spunând că n-a văzut atâtea sfârcuri la un loc toată viața lui.

Sunt ridicol de mândri de Robert în felul acela în care numai părinții pot fi. Și, partea cea mai bună, mă iubesc mult, necondiționat, se pare. Singura lor nepoată, Georgia, poate merge pe apă, dacă-i întrebi pe ei.

Locuiesc în centrul orașului Bath, într-o casă pe care au cumpărat-o în 1975 pentru mai nimic și acum probabil valorează vreo cinci miliarde. E casa în care au crescut Robert și Alice și de fiecare dată când merg acolo trebuie să mă lupt cu invidia, gândindu-mă ce fel de copilărie au avut ei. Nu că a mea ar fi fost nasoală. Deloc. A fost doar un pic plictisitoare. Un pic insipidă. O casă cu două camere la parter și două la etaj în suburbii, cu o salcie micuță în grădina din față și cu mers la biserică duminica. Întotdeauna îmi imaginez că Robert și Alice au crescut într-o frenezie artistică sofisticată. În timp ce eu mă jucam Kerplunk¹⁷ cu Cathy, vecina de alături, ei erau la teatru sau li se permitea să soarbă dintr-un cocteil cu șampanie, la o petrecere fabuloasă în grădină. Mă-ntreb ce s-o fi ales de Cathy. Se pricepea foarte bine la Kerplunk. Probabil e chirurg acum, cu mâinile alea pricepute.

Casa părintească a lui Robert era una dintre frumusețile de culoarea mierii, cu patru nivele și cu terasă pentru care e celebru orașul Bath. Oarecum retrasă față de stradă, cu balustrade negre înconjurând curtea din față. O grădină surprinzător de mare în spate. Cu parchet de lemn și cu jaluzele originale, restaurate și aduse la vechea lor glorie, întotdeauna sunt

¹⁷ Joc cu bețișoare pe care jucătorii trebuiau să le extragă pe rând din grămadă, fără să le atingă pe celelalte. Echivalentul jocului Marocco (N. tr.).

multe discuții despre parcare și despre cât de greu este să găsești un loc pe- aproape, dar nu cred c-aș găsi alt cusur despre traiul de aici. Mă rog, în afara infidelității soțului meu, adică.

Din cauza problemei cu parcare am venit aici cu trenul și, când ne facem apariția într-un taxi după o călătorie scurtă de la gară, Christine stă veselă la unul dintre geamurile din față, așteptând să ne zărească. Probabil c-a stat acolo toată dimineața, pentru că nu cred că i-am spus cu care tren venim.

— Draga de ea, spun și-i fac cu mâna, iar fața ei se luminează.

Robert zâmbește cu indulgență. Ce-i al lui e al lui. Își iubește sincer părinții.

Motivul pentru care am pus la cale această vizită acum nu e doar pentru că știu că Robert se va bucura sau pentru că mi-e mai ușor să mă relaxez în preajma lui, cu Lloyd și Christine de față, căci n-aș vrea să-și dea seama de atmosfera proastă dintre noi. Ci pentru că vreau să-l fac să se simtă vinovat. Or fi ei superindulgenți și orbi la defectele copiilor lor, dar știu că le-ar fi foarte greu să-și ierte fiul dacă acesta m-ar înșela. Lloyd și Christine au rămas împreună la bine și la greu și sunt mândri de chestia asta. Toate ispitele erau în fața lor, așa spun mereu despre viața lor în lumina reflectoarelor, dar ei le-au evitat în mod constant. Știau ce contează cu adevărat când se așterne praful.

— Dragilor! spune Christine, deschizând teatral ușa de la intrare.

Nu e făcută pentru apariții discrete. Ne îmbrățișează pe amândoi, într-un vârtej de eșarfe și de parfum care miroase ca și cum ar fi fost îmbuteliat în anii '70. Christine e încă o frumusețe, dar începe să semene cu un lemur speriat și de-abia trezit din somn din cauza micilor operații – pe care n-o să le recunoască niciodată – pe care și le-a făcut ici și colo. Ochii îi sunt acum rotunzi cum nu erau când era mai tânără, toate pungile eliminate cu bisturiul. În tinerețe își pensa exagerat sprâncenele (așa era moda) și nu i-au mai crescut niciodată ca lumea, așa că acum are niște dungi maronii și nefirești care se arcuiesc permanent deasupra ochilor, la vreo juma de centimetru mai sus decât locul inițial al sprâncenelor ei. De data asta remarc că are obraji netezi și rotunjori. Umflați ca doi piepți grași de pui. Mi-ar plăcea să-i spun c-ar trebui să înceteze, că e superbă așa cum e, dar ar însemna că admit că am observat și e o lege nerostită conform căreia niciuna dintre noi nu face asta.

— Haideți, haideți. Lloyd e la magazin, dar se întoarce repede. De-abia așteaptă să vă vadă.

Ne lăsăm bagajele pe hol și o urmărim în uriașa bucătărie de la demisol. Ușile dau înspre grădina din spate și înspre curtea din față. Casa lui Lloyd și Christine este atât de mare, încât Robert și cu mine avem aici dormitorul

nostru permanent (la fel ca Alice), deși venim în vizită doar de câteva ori pe an. Dar cu toții știm că prima chestie pe listă când venim în vizită e o ceașcă de ceai (înainte de ora 12:00) sau un gin tonic (după ora 18:00).

Simt că mă relaxez când absorb căldura pe care mi-o oferă Christine, de parcă e un radiator mobil dat la maximum. Dacă aș fi fost pisică, știu în poala cui m-aș așeza.

— Ce mai faci, draga mea?

Mă desprinde un pic de ea.

— Arăți la fel de bine ca întotdeauna.

— Și tu, îi zic, pentru că arată bine.

Orice și-ar face la față nu m-ar determina să-mi schimb părerea.

Când Lloyd se-ntoarce acasă (mă strânge în brațe ca un urs) intrăm pe FaceTime cu Georgia în timp ce ea stă-ntinsă pe un șezlong, la plajă. Lloyd și Christine nu prea-nțeleg ce se-ntâmplă și tot spun chestii de genul „Când a filmat asta?” (Lloyd) și, la un moment dat, când le explic că asta se petrece în timp real, Christine face cu mâna și țipă „Cucu!” la nesfârșit. Aproape că-mi dau lacrimile de răs când închidem, după ce am stabilit că se distrează de minune și că nu-i este deloc dor de noi. Mă uit la Robert și descopăr că se distrează la fel de tare.

La cină (gătită de Christine și Lloyd împreună, ca într-un episod pe dos din *I Love Lucy*) nu-mi vine să cred cât noroc am când Lloyd pomenește cât de trist i se pare faptul că fiul unor vechi prieteni de familie divorțează, pentru c-a descoperit că soția sa se vede cu un alt bărbat de ani întregi. Exact deschiderea de care aveam nevoie.

— E pur și simplu îngrozitor. Cum poate fi cineva atât de crud față de persoana pe care-ar trebui s-o iubească?

Știu că vorbesc cu cine trebuie, în ceea ce-i privește pe Lloyd și pe Christine. Trebuie doar să aprind un artificiu și se pornesc și ei.

— E oribil, spune Christine. Adică, el nici nu avea idee, îți dai seama?

— Oamenii nu sunt pregătiți să repare nimic în zilele noastre.

Lloyd preia ștafeta.

— Un pic de plictiseală și deja partenerul a plecat cu altcineva.

— Toată lumea vrea satisfacții imediate zilele-astea.

Christine și Lloyd folosesc des expresii ca „zilele-astea”.

Rareori la modul pozitiv. Acum ea se apleacă sprijinindu-se pe coate, continuându-și discursul.

— Pe vremea noastră, dormeai cum îți așterneai. Nu-i așa, Lloyd?

— Așa e. Îți spun eu, am avut noroc.

Se-ntinde și-și pune mâna peste a ei, iar eu trebuie să mă abțin ca să nu lăcrimez. Sunt atât de drăguți.

Robert tace mâlc. Cred că se teme că dacă spune ceva, se va da de gol. Christine însă nu-l lasă în pace.

— Cred că-l cunoști, Robert. Mark Tyler. Nu era cu tine-n clasă la școală?

— Ah, ăă, da, cred că da. Nu eram chiar prieteni, de fapt.

Pare un pic fals, în mod evident dorindu-și să schimbăm vorba.

— Dar e oribil, nu-i așa? E un băiat atât de simpatic, insistă Christine. Poți să-ți închipui? Erau căsătoriți de douăzeci de ani. Aveau doi copii.

— Mmm... face el. Nasol.

— Am întâlnit-o de câteva ori, nu-i așa, Lloyd?

Lloyd dă din cap, aprobând-o.

— I-aș spune eu ce cred despre ea dacă aș vedea-o acum.

— Mă rog, spune Robert tare, schimbând subiectul. Mi-ar plăcea să mai beau un pahar cu vin. Mai vrea cineva?

*

Vreme de două zile, părinții lui Robert ne răsfăță și ne fac toate poftele. Sunt atât de încântați că pot avea grijă de noi amândoi, încât, deși instinctul meu mă îndeamnă să-i ajut cu gătitul și curățenia, așa cum aș face în oricare alt cămin, mă abțin și-i las să continue. Nu e greu să-mi dau seama cum profită de ei cineva ca Alice.

Când vine vorba despre ea, în timp ce stăm la masa imensă din grădină, savurându-ne coniacul de după cină, mirosul caprifoiului e copleșitor, iar eu îmi păstrez părerile pentru mine însămi. Nu vreau să fiu eu aceea care le spune că fiica lor are tot atâtea șanse să capete un rol principal într-un spectacol cât are să fie distribuită în rolul următorului James Bond. Nu doar pentru că n-ar interesa pe nimeni, ci și pentru că n-ar munci și nu s-ar implica pentru ca una ca asta să se întâmple.

— Mă-ntreb când va avea prima reprezentație... spune Christine și iar o iau de la capăt, readucându-și aminte despre teatrele unde lucrau în anii '60, cum li se spunea atunci și ce-au devenit acum.

Robert și cum mine îi lăsăm să bată câmpii. Îmi imaginez că așa își petrec serile când sunt doar ei doi, ținându-se de mână și trezind la viață amintirile, cu atâta drag.

— Ne-am văzut cu ea săptămâna trecută, nu-i așa, Robert? zic când se opresc puțin.

— Mmm... face Robert.

E tăcut în seara asta. Mă-ntreb dacă încearcă să-și dea seama dac-ar fi sigur să se furișeze și s-o sune pe Saskia de la o cabină telefonică. N-ar îndrăzni s-o sune acum, totuși, nu seara, când e posibil ca Josh să fie prin preajmă. În ciuda regulii lor fără mesaje, el e clar agitat din cauza faptului că ea i-ar putea scrie, pentru că, din când în când, se uită la telefon, ridicându-l

din fața lui, de pe masă, într-un fel în care numai el poate vedea ecranul. La un moment dat se duce înăuntru, luându-și mobilul cu el. Crede că nu observ sau că, dacă observ, nu înțeleg ce se-ntâmplă.

— Știu. Ce drăguț. E minunat că voi trei vă-nțelegeți atât de bine, spune Christine, iar eu îmi mușc limba și zâmbesc.

*

Îmi verific mobilul când Robert e la baie și ne pregătim de culcare. Am un mesaj de la „Gail” care spune atât: *Asta*, alături de o captură de pe ce pare a fi pagina de Wikipedia a Saskiei.

Sunt un pic derutată pentru că la început nu știu la ce să mă uit, dar apoi observ partea în care ea își declară vârsta. Acum, acolo scrie: „Sherbourne pretinde că are 38 de ani, dar, în realitate, are 43”.

Pufnesc în râs.

Trag cu urechea ca să fiu sigură că Robert nu vine în cameră. Josh a adormit probabil deja, dar îi trimit oricum răspuns.

Tu ai făcut asta??

Răspunsul lui vine aproape imediat.

Eu? Cum să fac așa ceva?

Apoi pune o fețișoară zâmbitoare. Râd în gura mare exact când Robert se întoarce de la baie.

— Un filmuleț cretin cu pisici, zic eu, în chip de explicație.

Îi arunc replica, dar nu-l rog să-l vadă. Lui Robert nu-i plac animalele. Își dă ochii peste cap, dar nu la modul răutăcios.

— Mii de ani de evoluție au condus la asta. Filmulețe cu pisici care se izbesc de uși de sticlă.

Râd și eu cu el.

— Hai să ne uităm atunci, zice el și eu știu că face un efort să fie drăguț.

Eu, însă, sunt prinsă cu mâța-n sac. Apăs o tastă aiurea pe telefon, ca să sterg mesajele incriminatoare.

— Ah, nu mai știu unde era. L-am văzut pe Twitter.

— Ah, în fine, zice el, urcându-se lângă mine în pat. Or să mai fie o mie la fel mâine.

— Ai avut o seară frumoasă? Îl întreb în timp ce el se întoarce să închidă veioza de pe noptiera lui.

— Minunată, zice el. Ar trebui să vin aici mai des.

Crede că nu m-am prins. Probabil că nu și-a dat seama de ce-a făcut. Dar eu am auzit-o, schimbarea aceea subtilă de la „noi” la „eu”. Îmi spune tot ce trebuie să știu despre ce-i trece prin cap.

*

În cea de-a doua săptămână mă mănâncă rău de tot să mă-ntorc la serviciu. Mi-e dor chiar de o ședință cu Chas, ceea ce arată cât de rău merg lucrurile. Vreau să stau singură, așa cum nu mi-am dorit niciodată înainte. Am obosit să fiu amabilă, optimistă, Paula cea de treabă, dar trebuie să vă spun că mă descurc de minune. Lui Robert i-a plăcut chestia asta, în ciuda propriei firi. A primit toate lucrurile lui favorite (mă rog, în afara unei blonde enervante anume) pe tavă, ca micul Lord Fauntleroy – de ce nu s-ar fi distrat? Am fost la piese de teatru, am fost pe la galeria Courtauld și pe la Royal Academy, ne-am plimbat pe Heath. Am rezistat eroic la discuții despre *Top Gear* și am petrecut ore întregi pe internet în timpul dimineților, căutând subiecte amuzante pe care să le deschid a doua zi la micul dejun. Ba chiar ne-am rezervat o lecție de golf (în același timp, dar cu persoane diferite, bineînțeles. Nu cred că ar fi fost prea fericit să rabde o oră în care cineva ar fi tot repetat „Deci ține croșa așa. Nu așa. Invers”) și, chiar dacă-mi venea să mă arunc de pe pod pe la jumătatea lecției, i-am tot bătut câmpii după aceea cât de mult m-am distrat și cât de mult m-am înșelat în toți acești ani. A fost încântat, mi-am dat seama. Nu că vrea să joc cu el, desigur, mai ales că jumătate din partidele lui de golf nu sunt partide de golf, dar a apreciat fără-ndoială sentimentul. Pentru două săptămâni pe care le petreci cu cineva cu care nu vrei să fii, de fapt, au trecut cât se poate de bine.

14.

Saskia s-a îngrășat patru kilograme, îmi spune Josh vesel, cu următoarea ocazie. Sunt pe drum spre serviciu, sărind practic în sus de fericire că l-am lăsat pe Robert încă în pat. Ultimele două săptămâni mi-au demonstrat că nu mi-e deloc teamă să fiu de una singură. De fapt, de-abia aștept.

— În trei săptămâni? E foarte bine.

— A început să și arate. E devastată.

— Arată îngrozitor?

Imediat după ce spun asta îmi dau seama că e cam mult pentru urechile lui Josh. E prea de treabă.

— Nu. Doamne, nu, nu asta vreau să spun. Încă arată superb. Doar că nu se mai poate vedea așa. O face să-și piardă încrederea în sine.

— Povestea vieții mele. În fine, sunt destul de sigură că azi se întâlnește cu Robert, deci să sperăm că el observă.

Josh îmi zice c-o să-l cheme pe Robert la o ședință săptămâna aceasta, ca să discute noua poveste a personajului său. Mai e doar o săptămână până la

reînceperea filmărilor și întreaga harababură se pune în mișcare pentru încă un an. Doi actori au fost concediați (unul nepopular în rândul spectatorilor, îmi spune Josh, și altul prea plictisitor ca să mai găsească scenariștii povești și pentru el) și deja li se comunicase că vor părăsi serialul în următoarele câteva episoade. Mi-e un pic milă de ei, își vor pierde slujbele din senin. Vor mai trece luni sau poate chiar ani întregi până ce-și vor găsi un alt rol plătit.

— Și când o să-ți iei liber?

El izbucnește-n râs.

— Dumnezeu știe.

*

Chas s-a hotărât că e momentul să mă cântărească din nou, ca pe o vacă premiantă la piața de carne. M-a ciupit deja cu forcepsul, deși mai avea să-și completeze calculele. Așa umilitor cum e, mă bucur că m-am întors. Când îmi spune veștile, mi se pare că nu aud bine.

— 84,8 kilograme.

Se uită peste notițele de data trecută.

— E minunat. Aproape cu nouă kilograme mai puțin.

— Ești sigur că nu sunt 91 de kilograme?

Trag cu ochiul la notițe.

— Bravo, spune el, zâmbind. Și procentajul de grăsime corporală este...

Mâzgălește ceva pe foaia de hârtie. Parcă aștept să anunțe câștigătorul de la *X Factor*. Suspansul e insuportabil.

— ...treizeci și opt.

— Uau. Și asta-i de bine?

— E excepțional. La 39 la sută ești considerat obez, deci tu te încadrezi acum în categoria supraponderalilor.

Asta mă face să pufnesc în râs.

— Deci nu mai sunt obeză la distanță de unu la sută?

El observă că m-am înveselit.

— Exact. Și e o mare realizare.

— Dar dacă mănânc câteva pungi de chipsuri și stau o zi pe canapea o să fiu probabil din nou obeză.

— Ai toate motivele ca să nu mai faci acele lucruri.

Când ajungem în sală mă pune la treabă mai mult ca înainte pentru că, așa cum îmi tot reamintește, nu m-a văzut de două săptămâni. Nu-mi pasă. Chiar și când mă simt rău, fac tot ce-mi spune. Nici măcar nu mă plâng.

*

S-a întâmplat ceva.

Ceva important.

E puțin să spun că a fost ceva neașteptat. Dacă e să fiu sinceră, nu e în primele zece lucruri care credeam că se vor întâmpla. Probabil nici printre primele un milion.

Au trecut mulți ani de când am sărutat ultima oară pe cineva într-un parc, la lumina zilei. Și au trecut mulți ani de când am sărutat ultima oară pe cineva care nu era Robert. Ca astea două condiții să se petreacă în același timp trebuie să aibă aceeași cotă la pariuri ca Donald Trump să devină președinte. Hopa, stați așa.

N-a durat mult. A fost doar o clipă, înainte de a-mi reveni în fire și de a-l împinge cât colo. Dar aș minți dac-aș spune că nu mi-a plăcut. Mai mult pentru faptul că era o noutate, cred. Nu datorită celui care m-a sărutat. Cel puțin așa încercam să-mi spun.

Mai târziu, încerc să pun cap la cap toate amănuntele. E un pic încețoșat, pentru că rezultatul final a estompat oarecum ce fusese acolo înainte. Ne sprijineam pe o balustradă, într-o parte liniștită din Hyde Park, admirând iazul de dincolo de ea, după ce căzuserăm de acord să ne-ntâlnim la intrarea cea mai apropiată de hotelul Mandarin Oriental, îi povesteam lui Josh cum mi-am sacrificat toate principiile prețioase prefăcându-mă că sunt interesată de golf.

— Nu te merită, a zis Josh, iar eu am râs și am spus că amândoi meritam ceva mai bun. Nu, a adăugat el cu – îmi dau seama, privind în urmă – un soi de intensitate. Vorbesc serios.

Până să mă dezmeticesc, chiar s-a întâmplat. Nu m-a tras lângă el, pur și simplu. Ne-am privit o clipă fix în ochi, și am savurat momentul, am ridicat brațele. Apoi gura lui era lipită de-a mea și eu am fost atât de șocată, încât am lăsat să se întâmple asta.

Mi-am revenit în fire destul de repede. Chestia asta nu avea cum să ne fie de vreun ajutor. Oricât de plăcută era senzația, oricât de flatată eram, fără îndoială, nu era corect.

M-am îndepărtat cât de ușor am putut, în circumstanțele date.

— Nu, am spus, cu răsuflarea un pic tăiată. N-ar trebui.

— Chiar îmi place de tine, Paula, a zis și, trebuie să recunosc, am simțit o fluturare în stomac pentru că nimeni nu-mi mai vorbise așa de foarte multă vreme.

Dar, pe bune? Chiar îi plăcea?

— Nu e corect. Am fi la fel de răi ca ei.

— Nicidecum.

Mi-a dat părul la o parte de pe față și am simțit cum roșesc. Am încercat să mă stăpânesc.

— Josh, tu încerci să-ți salvezi căsnicia. Cum o să te ajute dacă mă săruți pe mine?

S-a uitat în depărtare. A oftat.

— Nu cred că mai vreau asta. Nu cred că mai poate fi salvată. Nu-mi mai pasă ce face. Aș spune că s-a terminat.

Asta era o noutate. Totuși mă simțeam jenată.

— Chiar dacă e adevărat, e prea devreme. Ar fi o relație de consolare.

A zâmbit. E mare păcat că el și Saskia n-au avut copii, căci ar fi fost înzestrați cu niște zâmbete criminale.

— Ar fi chiar atât de rău?

— Ar fi încurcat. Trebuie să ne concentrăm la ce e important. Să-i facem să se despartă... stai așa, de ce-ți mai pasă dacă se mai despart sau nu acum?

— Pentru că-ți pasă ție. Și pentru că nu vreau ca ea să aibă parte de un final fericit. M-am molipsit de dorința ta de răzbunare.

A ridicat din sprâncene și a dat din ele ca să știu că glumea.

— OK, bine, hai să lucrăm la asta și să vedem ce se întâmplă.

— Ești sigură că nu te mai pot săruta o dată?

Și-a trecut degetele peste fața mea, atât de ușor încât am simțit mângâierea și în cu totul alte părți ale trupului. Ce se întâmplă? Nu mă gândisem niciodată la Josh în felul acesta, dar trupul meu părea să creadă că poate ar fi trebuit s-o fac.

Mi-a fost greu să răspund, dar am zis că sunt sigură. De fapt, nu, n-am zis asta deloc. De fapt, am zis: „OK. Doar o dată, bine? Ca să-mi amintesc senzația”.

Așa că m-a sărutat, iar eu m-am adâncit în senzație și am savurat-o. Pentru o clipă foarte scurtă am uitat de tot: de Robert, de Saskia, de faptul că un grup de adolescenți își băteau joc de noi, trecând pe-acolo.

— Ești minunată, știi bine asta, a zis el când s-a desprins din nou, iar eu, cu manierele unei puștoaice de treisprezece ani, am pufnit în râs și am spus:

— Încetează.

— Pot să aștept, a spus. Sau nu, dacă tu nu vrei... Îmi place la nebunie faptul că nu vrei să faci nimic pe la spatele lor.

După ce zis asta, m-a tras spre el și m-a sărutat pe frunte. Eram atât de confuză, în același timp flatată, entuziasmată, excitată și îngrozită, că nu știam ce să fac, așa că m-am întors și am plecat.

După asta, între noi am simțit o stinghereală care nu mai fusese acolo înainte. Ne-am continuat drumul – amândoi gândindu-ne, în mod evident, că e mai bine să mergem mai departe – dar conversația noastră a părut forțată. Am început să-mi fac griji că-l voi pierde ca aliat. Că-i voi răni orgoliul într-un moment când era deja rănit. Când am ajuns la Bayswater Road m-a

anunțat că trebuie să se-ntoarcă la serviciu. Filmările reîncepuseră luni și întregul platou era un haos.

— Nu-ți face griji, a spus el când ne-am luat la revedere, cu un cuplu respectabil la câțiva pași în urma noastră. Nu va fi întotdeauna la fel de penibil. Trebuie să mă duc și să-mi ling rănila puțin.

— A fost drăguț, am zis. Nu-i vorba că n-ar fi fost drăguț.

— Doamne ferește să fie asta prezentarea oficială.

A râs, iar eu am simțit cum mă mai relaxez un pic.

— Măcar a fost drăguț și irezistibil?

Deci uitați care e problema. Oricât aș încerca, nu pot trece cu vederea ce s-a întâmplat. N-am nicio îndoială că Josh voia numai să se răzbune pe Saskia sau să simtă că a preluat controlul asupra situației sau ceva de genul ăsta. Poate că la momentul respectiv chiar a crezut că-i place de mine, nu știu. Și acum orgoliul său e puțin rănit, dar o să-i treacă.

Problema, de fapt, e cu mine. Îmi tot repet momentul în minte. Nu m-am gândit niciodată c-o să-l găsesc atrăgător pe Josh – evident, arată bine, dar eu nu am căzut niciodată în fund după înfățișare; nu și fără alte detalii care s-o susțină – dar brusc îmi dau seama că asta s-a întâmplat. Sunt atât de tristă, încât, imediat după ce cineva se arată un strop interesat de mine, mă-ndrăgostesc fulgerător? DA! vă aud pe toți strigând. În mod clar.

Mă pot consola cel puțin cu gândul că am făcut ceea ce trebuia. Nu numai pentru că vreau să-i fiu superioară lui Robert din punct de vedere moral și e greu să faci asta dacă te protestezi cu altcineva. „Tu ai făcut-o primul” nu prea merge aici. Mai degrabă e vorba că nu vreau să mă expun și mai multor dureri de inimă. Nu vreau să mă-ndrăgostesc de cineva, doar ca să văd cum respectivul se sucește și spune că a fost o mare greșeală și că trebuie să ne vedem fiecare de drumul lui.

Nu cred c-o să mă-ndrăgostesc de Josh. Dar înțelegeți voi ce vreau să spun.

*

Și acum mi se pare prea stânjenitor să-i scriu vreun mesaj. Să nu creadă cumva că-l plac. V-am spus că am treisprezece ani? Chiar atât am, judecând după maturitatea emoțională de care dau dovadă. În mod interesant, mi-am dat seama că mai există bărbați arătoși care ar putea fi interesați de mine și asta mă făcea să-l suport mai ușor pe Robert. Ca și cum mă făcea să-l urăsc mai puțin. Să-mi pese mai puțin.

*

Vineri am primit un mesaj de la Saskia, în care mă-ntreba dacă vreau să ne întâlnim sâmbătă, la ora obișnuită.

Sau tu și Robert încă sunteți în vacanța la domiciliu? m-a întrebat ea acuzator.

În mod evident, era disperată să audă ce era mai rău. M-am decis s-o las să transpire și i-am trimis un mesaj scurt.

Nu pot sâmb. R vrea ca noi 2 să ne petrecem ultimele 2 zile împreună! Săptămâna viitoare?

Am încercat să-mi imaginez mutra ei când a citit mesajul. Mi-am închipuit agonia prin care trecea gândindu-se că ne-am distrat atât de bine, încât Robert n-ar suporta să stea departe de mine nici măcar o clipă.

S-ar putea să vin la fizioterapie luni sau marți, a scris ea. Bem cafeaua pe-acolo?

Am decis să nu subliniez faptul că e ciudat că nu știe în ce zi are programarea, având în vedere faptul că era atât de greu să faci rost de așa ceva. Și că era greu de crezut că va găsi o oră disponibilă pentru a se potrivi cu intervalul în care sunt liberă. Știam că minte și știam că și eu mint; nu trebuia să mai subliniem asta. Luni e ziua cu Chas, așa că sunt de acord să ne-ntâlnim la cafeaua obișnuită în Highgate marți, pe la 14:45.

*

Mă hotărâsc că e momentul să accelerez un pic lucrurile și uite-așa, sâmbătă dimineață (încă la „masaj”. Ați fi crezut că m-am relaxat suficient până acum), mă întâlnesc cu Myra pe Oxford Street și facem ceva ce n-am mai făcut de șapte ani, pe puțin. Ne cumpărăm haine frumoase. De fapt, la drept vorbind, nu e chiar adevărat. Am mai cumpărat ținute drăguțe uneori, dar în general am optat pentru hainele largi, fără formă. Mă băgăm într-un cort și ziceam că m-am îmbrăcat. Azi silueta mea de 80 și ceva de kilograme caută niște haine care i se potrivesc. Care o pun în valoare. Chas ar fi mândru de mine.

— Ce mama naibii, face Myra când probez prima ținută, la H & M. Ai făcut talie. De unde dracului a venit chestia asta?

— De la Chas, îi zic, iar ea îmi zâmbeste lasciv.

Myra îl adoră pe Chas. A intrat într-o zi la cafenea (din întâmplare, nu-i spusese că lucrez acolo) și practic ea a-nceput să saliveze când i l-am prezentat. Îi place aspectul lui musculos. De atunci, ridică enervant din sprâncene de câte ori pomenesc numele lui Chas, de parcă suntem într-un grup conspirativ de fane. Nu mă crede în ruptul capului că mie nu-mi place de el, așa c-o las pur și simplu să creadă ce vrea.

— Nici aripioarele nu-ți mai flutură ca odinioară.

— Doamne, Myra, știi cum să complimentezi o fată.

— Ce? ziceam și eu. Ca ale mele. Uită-te.

Ridică un braț și și-l mișcă în sus și-n jos. Fac și eu la fel. Creăm o briză atât de puternică, încât fata de lângă mine se mută mai încolo.

— Și ale mele, uite.

— Da, dar numai când le miști tu. Ale mele fac așa tot timpul, de parcă ar fi de capul lor.

— De-asta m-ai trimis la Chas, nu uita. A fost ideea ta.

— Trădătoarele, spune ea cu afecțiune.

Ca să fiu sinceră, sunt la fel de uluită ca ea când mă uit în oglindă. Trupul meu nu s-a schimbat mai mult decât cred eu că se observă, dar mă simt mai confortabil cu el. Nu vreau să-l mai ascund într-un tricou supradimensionat.

Cumpăr o rochie drăguță de vară, cu model cadrilat, cu partea de sus mulată și fără mâneci (fără mâneci!) și fusta cloș, niște pantaloni capri și câteva bluze care chiar mi se potrivesc. La Topshop adaug un pulover cu mânecă scurtă și o chestie largă, dar care e mulată pe bust.

Și, pentru prima oară în istorie, îmbrăcăminte specială pentru sala de sport. OK, o altă versiune a colanților, dar sunt colanți de sport. Nu colanții „m-am resemnat, du-mă afară și scurtează-mi suferința”. În plus „țin transpirația la distanță”, orice ar însemna asta. Câștiguri pe toate planurile.

Când ajung acasă, le ascund pe toate în garderoba Georgiei. N-am terminat deocamdată.

*

Duminică îi spun lui Robert că mă duc să mă tund, iar el fuge la terenul de golf. Câteva ore mai târziu, ies de la salon cu jumătate de cap făcut șuvițe și bronzată cu spray-ul. Miros ca un câine care s-a bălăcit într-un iaz plin cu bălării și, în acest moment, arăt de parcă aș fi fost înmuiață în vopsea de lemn de mahon. Dar fata de la salon – care a văzut părți din mine în timp ce stăteam acolo într-un slip de hârtie, cu vopseaua curgând și încercând să ignor umilința, părți pe care nu le mai văzuse nimeni de ani întregi – îmi spune că totul va arăta mult mai natural când o să spăl spray-ul mai târziu.

— Ai căzut în strachina cu sos? spune Robert când ajunge acasă.

Sunt îmbrăcată în ținuta mea obișnuită fără formă, cu noul și strălucitorul meu păr legat la spate, dar nu pot ascunde faptul că am o altă culoare decât cu cea care am plecat de-acasă, azi-de-dimineață.

— Ah, m-am hotărât să-mi fac un bronz cu spray-ul. Myra mă tot bate la cap.

Nu e atât de interesat ca să mă chestioneze mai departe, iar asta îmi convine de minune.

Mărți dimineață îmi usuc părul și-mi pun rochia cadrilată. Trebuie s-o port cu pantalonii de trening, pentru că am de gând să merg pe jos, dar combinația arată chiar drăguț.

Robert tocmai se trezește când eu sunt pe punctul de a pleca de-acasă. Jur că rămâne mut când mă vede.

— Arăți bine, zice el, și ăsta e, poate, cel mai frumos compliment pe care mi l-a făcut de ani întregi.

— Mulțumesc, zic eu lejer.

Vreau să observe, dar nu vreau să creadă că i se pregătește ceva.

— Scuze dacă cearșafurile arată ca naiba. Credeam c-o să se ia toată vopseaua la duș.

— Le pot schimba eu.

Nu mai spune nimic, dar îmi dau seama că mă privește în timp ce mă-nvârt prin bucătărie.

Toată ziua, clienții obișnuiți mă admiră în toate felurile. Mă simt ca un ponei căruia-i admiră lumea crupa. Sau ca un avocado care așteaptă să fie declarat copt în galantar, la Tesco. Nu știu de ce, dar se pare că e acceptabil ca mușterii noștri să-mi atingă părul și să mă prindă cu mâinile de grăsimea de pe brațe, chiar dacă redusă, scoțând exclamații felurite despre transformarea mea. E flatant, dar în același timp se-nalcă niște granițe pe care, în mod normal, nu le-aș permite oamenilor să le încalce.

*

Saskia e deja acolo când ajung la cafenea. Am mers pe jos tot drumul și n-am transpirat deloc. Aproape că n-o recunosc. Patru kilograme sunt doar patru kilograme, dar, din nefericire pentru Saskia, trei dintre ele par să i se fi lipit de față.

— Bună! Arăți bine, spun eu, în vreme ce ea mă-mbrățișează.

— Las-o baltă, zice ea, strâmbându-se. Tu însă chiar arăți grozav.

Mă măsoară de sus până jos. Mă-ntreb dacă transformarea mea pare la fel de radicală altora cum mi se pare mie a ei. Din felul în care nu-și poate lua ochii de la mine, sunt sigură că așa e.

— Ce ți-ai făcut? Arăți incredibil.

— A, știi tu. Încerc să mă port așa cum trebuie...

— Ah, funcționează, în mod evident. Eu mă simt jalnic.

Mai devreme, Josh mi-a trimis un mesaj în care-mi povestea că reacția celorlalți actori și ai echipei de filmare la balonarea Saskiei fusese o veritabilă încântare. După spusele lui, se îngrășase 5 kilograme, apropo. Nu prea rău în doar patru săptămâni. Venise deja plângând la el și spunându-i că are senzația că toți se holbează la ea și o vorbesc pe la spate. Ceea ce, probabil, era adevărat. Se numește bucurie provocată de necazul altuia. Sau karma. Saskia și-a petrecut toți acești ani tratându-i pe toți ca naiba și acum ei îi savurează nefericirea evidentă.

De-abia aștept să se difuzeze primul ep., îmi scrie el. Deja văd titlurile din ziare!

Din păcate, primul episod al noii serii va fi difuzat de-abia peste câteva săptămâni, dar am simțit o senzație plăcută când m-am gândit ce reacții va provoca. Un singur comentariu nasol pe Twitter despre felul în care arată o va arunca probabil în brațele disperării. Oamenii comentează pe marginea talentului ei actoresc tot timpul acolo și ea de-abia reacționează, dar o singură remarcă în privința bărbiei ei duble poate declanșa un dezastru.

Adevărul e că încă arată minunat. Și chiar Robert, cu obsesia lui pentru aspectul exterior, va fi de părerea asta. Dar am dat o lovitură serioasă încrederii ei în sine. Nu va mai fi aceeași persoană.

— Gândește-te la premii, zic acum și râd, ca să-i arăt că glumesc.

— Da, și gândește-te la cum voi arăta când voi urca pe scenă să le primesc, haha! Am avut câteva săptămâni mizerabile, ca să fiu cinstită, spune ea și observ că are cearcăne, ca și cum n-ar fi dormit.

— Doar din cauza mâncatului? spun eu cu ipocrizie.

E greu să nu zâmbesc când zic asta. Casc ochii larg. Sunt îngrijorată.

— Ah, mâncatul și alte câteva lucruri. Nu vreau să te plictisesc.

— Nu, spune-mi. Eu te bat mereu la cap cu problemele mele...

— Nu, nu e mare scofală, serios. Am petrecut prea mult timp de una singură, cred. Știi că asta te poate face s-o iei razna...

De fapt, nu știu.

— ...Mult mai important decât asta, spune-mi cum ți-a mers – cum îți ziceai? – vacanța la domiciliu.

Hai că-ncepem. Fața mi se luminează când îmi aduc aminte.

— A fost fantastic. Chiar mai bine decât dac-am fi plecat undeva.

Bat câmpii despre lucrurile pe care le-am făcut și locurile pe care le-am vizitat, de parcă chiar ar vrea să le audă. Nu vrea deloc. Știți privirea aceea pe care o are un câțel când ai o minge în mână și așteaptă să i-o arunci? Acea privire.

Când fac o pauză ca să râsuflu întră direct în subiect.

— Cum v-ați înțeles tu cu Robert, până la urmă? Asta-i întrebarea de un milion de dolari.

Aruncă-i-o. Aruncă-i mingea aia nenorocită.

Aș vrea să-i puteți vedea mutra. Sincer, v-ar pufni râsul și trebuie să fac eforturi ca să nu mă pufnească și pe mine. Aleg o mutră extaziată.

— Minunat. De-a dreptul superb. Sincer, Saskia, e o cu totul altă persoană. Doar am... nu știu, ne-am înțeles cum ne înțelegeam pe vremuri.

Prin contrast, pe fața ei se citește „îmi vine să vomit”.

— De ce crezi că s-a întâmplat asta?

M-am gândit la asta, știind c-o să mă-ntrebe.

— Nu știu. Mă-ntreb dacă nu cumva are legătură cu faptul că George va pleca în curând de acasă și că Robert vrea să ne reconectăm cumva, dar cred că, de fapt, e ceva mai profund. S-a întâmplat ceva care l-a făcut să se îndrăgostească din nou de mine... Știi că sună prostesc...

Saskia se uită în jur ca și cum ar vrea să găsească găleata de vomitat.

— Doamne. Nu. Sună ca un basm. A spus el ceva?

— Doar că... Nu le pot spune pentru c-o să mă simt prost... dar, da, lucruri frumoase. Lucruri adorabile.

Își pune o linguriță de zahăr în ceai, ceva ce n-am mai văzut-o făcând până acum, și amestecă energic. Ceașca se zgâlțâie, atât e de violentă mișcarea. Oamenii de la celelalte mese se uită-n jur.

O femeie rămâne cu gura căscată când își dă seama cine face tot acest zgomot. Își ia telefonul. Recunosc așteptarea fericită din felul în care oamenii se uită la Robert chiar înainte de a trece la atac. Într-o clipă, sare de pe locul ei și se-ndreaptă spre noi. Cu o șovăială nevrotică, pasiv-agresivă.

— Tu ești! spune ea, foarte zgomotos. Nu eram sigură. O, Doamne, sunt o admiratoare fanatică. Știu că urăști asta probabil, când încerci să-ți bei cafeaua cu o prietenă, dar dacă fiica mea...

Saskia îi taie macaroana.

— Nu vezi că port o conversație privată?

Practic tipă și toată lumea din local se răsucesce. De când mă-ntâlnesc cu Saskia, n-am văzut-o niciodată purtându-se altfel decât cuviincios cu fanii. Odată mi-a spus că era pregătită să plătească prețul pierderii intimității, pentru că dacă n-ar fi fost admiratorii n-ar fi avut serviciu. Zâmbesc agitată la femeia care așteaptă, dar ea nu e deloc interesată de mine.

— Wow. Nu e cazul să fii atât de nepoliticoasă, zice ea.

Mă hotărâsc să intervin și s-o salvez pe Saskia de sine însăși. De data asta. Numai pentru că sunt îngrijorată că dacă intră în vreun conflict, cineva ar putea filma toată scena și ar putea-o posta pe YouTube, și n-am niciun chef ca Robert să ne vadă împreună. În plus, așa îmi va fi datoare.

— Saskia tocmai a primit niște vești proaste, spun eu cu cea mai blândă voce posibilă.

Îmi pun mâna peste a Saskiei, ca să-mi arăt solidaritatea.

— Scuze. De-abia le-a primit, așa că...

Femeii îi cade fața.

— O, Doamne, e îngrozitor. Mie ar trebui să-mi pară rău, m-am băgat așa...

— N-aveai de unde să știi.

Îmi imaginez că se-ntreabă dacă ar fi totuși OK să solicite selfie-ul pentru care a venit. Nu m-ar surprinde. Din fericire, chiar atunci, o lacrimă i se rostogolește Saskiei pe obraz. Trebuie să fie reală, pentru că am auzit de la Robert că trebuiau să-i facă lacrimi false, cu glicerină, ca să poată plânge în serial. Robert însuși are un întreg repertoriu de plânsete de furie / regret / inimă zdrobită la care poate apela oricând i se cere. E foarte mândru de asta.

— O să vă las în pace, spune femeia, bătând în retragere. Sper că totul va fi bine.

Dau ușor din cap, de parc-aș vrea să spun: „E prea târziu deja”, doar ca să fiu sigură că pleacă.

— Te simți bine? o-ntreb pe Saskia, după ce suntem din nou singure.

Ea dă din cap și-și șterge lacrimile. Îmi zâmbește apos.

— Sunt bună, nu-i așa? Știam eu c-o voi speria, spune ea neconvingător.

— Ce face Josh? Întreb eu din senin.

Ea dă din mână a lehamite.

— Eh, știi tu.

Sunt surprinsă. De obicei, nu mai prididește să-mi spună cât de fericită e căsnicia ei.

— E totul în regulă?

— Da! Doamne, da, e-n regulă, zice ea, dându-și parcă dintr-odată seama că așa trebuie să prezinte situația, mai ales mie. Doar că e greu, știi, că nu petrecem deloc timpul împreună, asta e tot. Vreau s-o întreb în ce toane se scaldă Josh. Dacă a observat vreo schimbare la el. Dacă faptul că m-a sărutat și-a lăsat amprenta asupra lui. Evident, n-o fac.

*

— Ce mama naibii...

Robert s-a întors de la ședința cu Josh. Desigur, am vorbit deja cu Josh la telefon, așa că știu că lucrurile n-au mers bine. Sau au mers, depinde de cine țiiți.

A fost pentru prima oară când am vorbit după întâmplarea din parc. Când mi-a dat mesaj să mă-ntrebe dacă pot vorbi era să-i spun că nu, pentru că mi-era teamă că va fi ciudat. Din fericire, adulta din mine a învins, pentru că, de fapt, Josh s-a comportat ca întotdeauna. Deschis, prietenos, fără încordare. A limpezit apele dintre noi fără să stăm față în față și să lămurim lucrurile. I-am adus la cunoștință ultimele informații de la întâlnirea mea cu Saskia.

— E disperată, i-am spus eu, iar el a izbucnit în râs.

Robert își trânteste cheile pe masă.

— Puteau la fel de bine să mă facă pedofil.

— Nu e chiar așa, spun eu. Atunci chiar că n-ai mai fi putut ieși în public.

Ne aflăm pe hol. Robert nici n-a intrat bine pe ușă și mi-a și dat veștile. Acum se plimbă nervos în sus și-n jos prin bucătărie, iar eu mă țin după el. Desigur, nu m-am gândit prea bine cum să-i gestionez dispoziția proastă.

— Hargreaves n-ar jefui pe nimeni, cu atât mai puțin pe bătrânei.

— Când și-au făcut vreodată scenariștii griji ce e posibil și ce nu?

Pornesc cafetiera electrică și iau plicul de cafea.

— A organizat acel eveniment de strângere de fonduri, mai ții mine, când bătrânul domn Watkins era pe punctul să-și piardă casa. Și i-a plătit lui Mary Simmons mai mult decât merita pentru dantela ei veche, când i-a fost milă de ea că-i murise soțul. Am construit tot nenorocitul ăsta de personaj știind că are o inimă de aur.

Aproape că izbucnesc în râs. Știu că Robert își ia rolul în serios, dar acum, pe bune. E exagerat să spui că Hargreaves e un personaj complex, bidimensional. Deși, ca să fiu sinceră, una dintre dimensiuni ar fi „inimă de aur”, iar cealaltă ar fi „personaj masculin”.

Se trânteste pe unul dintre scaunele de la bucătărie. Mă duc la el și-mi așez mâna pe umărul lui, plină de empatie.

— E așa de rău? S-ar putea să fie o poveste bună. Tu mereu spui că scenariile sunt slabe.

— Știi bine care e publicul meu principal. Bătrânelele mă adoră. Și acum o să fiu personajul negativ. Or să-mi ceară capul. Or să facă o petiție ca să-l trimită pe Hargreaves la închisoare și mă vor scoate din serial înainte să mă dezmeticesc.

— Nu fi naiv.

— Ar trebui să mă plâng la șefii cei mari. Să le spun că Josh Carpenter habar n-are ce face. Distruge tot serialul.

— A fost decizia lui, vrei să spui?

— A lui și a scenariștilor. Sincer, n-ar fi în stare nici măcar să organizeze o pișare la berărie.

Mă așez lângă el, eu, vocea rațiunii.

— Poate ar fi mai bine să nu faci valuri. Vezi cum merg lucrurile o perioadă.

— ăsta e finalul personajului meu, o să ating fundul prăpastiei. Într-un fel sau altul, la anul or să mă dea afară.

— Ei bine, dacă te dau afară, asta e. Ieși în stil mare, așa cred eu.

El bate cu pumnul în masă.

— Și apoi?

— Ai știut dintotdeauna că nu va dura la nesfârșit. În actorie nu ai siguranța zilei de mâine.

Se scarpină-n barbă de parc-ar avea purici.

— Distrug serialul. I-au dat Saskiei un rol nenorocit. În care trebuie să se plimbe încoace și-ncolo arătând ca o balenă eșuată pentru că nu poate avea copii sau ceva de genul ăsta. Ce fel de rol e ăsta? Au pus-o la îngrășat încă din vacanță. Desigur, n-ar trebui să spun nimic, deci...

— Ce? spun eu lejer. Ca să nu dau fuga și să-i sun pe cei de la revista *OK!*?

— Știi ce vreau să spun.

— Doamne, fac pariu că detestă chestia asta. Am senzația că e una dintre persoanele obsedate de felul în care arată. Cât te poți îngrășa într-o lună? Poate nici n-o s-o mai recunosc când o s-o revăd.

El scoate un mormăit, care poate însemna orice.

— Imaginează-ți discuția dintre ea și Josh când a trebuit s-o convingă că trebuie să facă asta.

Izbucnesc în râs.

— Cred că e un om foarte curajos.

— E un idiot nenorocit, scuipe Robert, iar eu îmi amintesc că trebuie să-i arăt susținerea mea.

— Cu siguranță așa pare a fi. Nu-ți face griji totuși, probabil îl vor da afară pe el.

*

Mai târziu, îi scriu lui Josh.

Deci totul a mers ca pe roate.

Îmi răspunde repede.

Clasic. Mi-ar fi plăcut să fii și tu acolo.

Și mie, îi scriu.

Și, pentru o fracțiune de secundă, mă trezesc că-mi doresc să fi trăit acest triumf față-n față cu Josh. Imaginea ochilor lui căprui și intenși își face loc în mintea mea. N-am idee cum și de unde.

15.

Saskia și cu mine stăm la soare. Sau, cel puțin, la căldură. Soarele își face apariția doar ocazional. Atmosfera a devenit încărcată și capricioasă. Oamenii se plimbă de colo-colo transpirați, de parcă tocmai ar fi ieșit din duș. Totuși se simte o briză ușoară venind dinspre fluviu și profităm de ea cât putem.

M-a sunat când eram la muncă, de dimineață. A avut o zi liberă, mi-a zis (Robert filma la greu toată ziua. O secvență din scenele de la grajdurile fermierului Giles, cu toate animalele la pășunat, economisindu-se astfel banii

de producție. Urmau să adauge mugetele și behăielile mai târziu, la montaj) și se plictisea. Aveam chef să ne-ntâlnim?

Așa că am mers pe jos până-n Richmond ca să mă văd cu ea la una dintre cafenelele de lângă pod. Asta-i faza cu Saskia. Are un fel de putere Jedi care te face să fii de acord să-ți petreci ore întregi bătând Londra în lung și-n lat ca să ajungi într-un loc aflat la două minute de casa ei, chiar dacă ea e aceea care propune întâlnirea pe nepusă masă. Reușește să fie mereu în prim-plan.

Are ceva pe suflet, îmi dau seama. Am comandat ceva de băut – Cola Zero pentru mine, varianta plină de zahăr pentru ea – și acum așteptăm comanda, stând tăcute, privind rațele și bărcuțele. Saskia tăcută e și așa o ciudățenie destul de mare. Dar mai are ceva bizar. Ceva, dar nu știu exact ce anume.

— Deci, cum merg lucrurile? spun eu, negăsind ceva mai interesant de zis.

— Ah... știi tu... bine. Încă mă-ndop pentru Anglia și așa mai departe.

— Josh e OK?

— Dap.

Se-ntoarce și se uită la fluviu. Suspansul mă omoară. Sunt pe punctul de a o atrage din nou în discuție, dar chiar atunci mă privește fix, cu o mutră îngrijorată.

— Paula, pot să?... Am ceva să-ți spun.

Simt cum inima mi-o ia la galop. O să-mi mărturisească faptul că se culcă cu soțul meu?

— OK...

— E vorba despre Robert. El... O, Doamne, te rog, iartă-mă pentru că-ți spun asta...

Spune-mi odată și gata, îmi vine să țip. Știu oricum.

— Ce anume? Continuă.

— El... are o aventură.

Aștept să adauge „cu mine”, dar ea nu face asta. Stă acolo pur și simplu și se uită la mine, plină de îngrijorare.

— Nu-nțeleg.

— Îmi pare rău că eu sunt cea care îți dă vestea asta, dar am ajuns să te plac foarte mult și nu m-aș putea suporta dacă nu ți-aș spune...

Alarmerle încep să-mi sune în cap. Mintea mi se învârte, încercând să priceapă ce spune Saskia acolo.

— Cu cine?

Acu-i acu. Acum o să mi se confeseze că e vorba de ea. Își pregătește doar intrarea. Inspiră lent.

— Cu Samantha.

Mă uit la ea, dezorientată.

— Samantha, repetă ea. Fata care-o joacă pe Marilyn.

Rămân uluită în tăcere, cu gura căscată. Oare cum am putut înțelege toată faza atât de greșit?

— Samantha?

Saskia dă din cap.

— A trecut deja... știu de ceva vreme.

Mă gândesc la felul în care mă chestiona mereu despre cum îmi merge cu Robert. Oare ca să-și dea seama dacă știu sau nu? Ca să decidă dac-ar trebui să-mi spună sau nu?

— Cum ai aflat?

Se uită oriunde, dar nu la mine.

— Am intrat peste ei o dată.

Mă aud cum icnesc.

— M-am dus în cabina ei să împrumut ceva, nu mai țin minte ce. Încuietoarea e stricată, deci la ea e întotdeauna descuiat – încă de pe vremea actorului ăla care-l juca pe Ryan, ți-l mai amintești? În fine, el obișnuia să stea acolo și odată s-a încuiat pe dinăuntru și nu mai ieșea. Au trebuit să spargă ușa. Se pare c-a avut o criză din cauza steroizilor. Nu-ți cresc mușchi din ăia așa din senin...

Aștept, dorindu-mi să se întoarcă la poveste. Cred că-mi observă nerăbdarea pentru că închide subiectul despre Ryan și pasiunea lui pentru steroizi.

— În fine, erau pe canapea. Cred că erau la început, pentru că-și asumau un astfel de risc. Presupun că majoritatea oamenilor ar fi bătut la ușă, dar mie nu mi-a trecut prin cap.

— Chiar se...

— Cam așa ceva. Dar am ieșit cu spatele și nu m-au văzut. Dar câteva săptămâni mai târziu el era de-a dreptul enervant la o petrecere – știi cât de îngâmfat poate deveni? Așa că i-am spus că i-am văzut, doar ca să-l dezumflu. La început a negat, dar apoi a băut câteva pahare și, în cele din urmă, a recunoscut că e adevărat. Cred c-a regretat asta imediat, pentru că m-a implorat să nu mai spun nimănui. Și, desigur, n-am spus. Dar apoi tu și cu mine ne-am împrietenit...

— Știai când ne-am întâlnit prima oară?

Ea dă din cap.

— Știam. Îmi pare rău. Voiam să-ți spun ceva – am fost înșelată în prima căsnicie și știu cât e de groaznic să afli că erai complet indusă în eroare – dar nu credeam că e treaba mea. În plus, îi promisesem lui Robert. Dar apoi ai

Început să spui cât de bine mergeau lucrurile între voi și cum părea că s-a schimbat și a-nceput să mă roadă. Pentru că aventura lor continuă.

Asta nu explică mesajul, totuși. Încerc să-mi amintesc ce scria în el. De parcă mi-ar citi gândurile, Saskia spune:

— Chiar l-am acoperit o dată. Când l-ai sunat. Mai ții minte? Își lăsase telefonul în camera verde și când ți-am văzut numele am răspuns fiindcă mi-a fost teamă că altcineva s-ar fi dus să-l caute în cabina lui. Știam că sunt acolo împreună.

Acum îmi amintesc tot.

Doamne! Era gata să fim prinși aseară! MULT PREA riscant! Sper că Paula a crezut-o!!! Nu m-am simțit prea bine să trebuiască s-o mint în față! Te iubesc xxx

E posibil. Partea cu „Te iubesc” e puțin exagerată, dar Saskia e genul de persoană care își revarsă afecțiunea asupra tuturor chelnerițelor pe care le cunoaște de cinci secunde. Pentru ea nu-nseamnă nimic.

Nu are sens pentru mine cum de Robert are totuși încredere în ea. Îmi spune mereu că nu se împacă bine. Poate că a fost o strategie.

— De ce ți-ar fi spus ție? N-are nicio logică.

Ea ridică din umeri.

— Cred că – și iartă-mă dacă sună grosolan – cred că voia să demonstreze că încă poate seduce o femeie ca ea. Adică, ai văzut-o pe Samantha – mai tânără, înțelegi tu. Frumoasă. Cred că se dădea mare. Era destul de beat.

— Rahat, spun, iar Saskia crede că sunt supărată că tocmai am aflat că soțul meu se vede cu altcineva, așa că-mi pune mâna peste a mea.

— Meriți ceva mult mai bun, spune ea.

Nu pot să-i mărturisesc motivul pentru care sunt cu adevărat supărată, și anume că tocmai i-am sărutat soțul.

Soțul care nu s-ar fi gândit niciodată să mă sărute dacă nu l-aș fi convins că soția lui are o aventură.

Nici nu mă pot uita la ea. Inventez o scuză ca să pot pleca acasă. Trebuie să procesez ce se-ntâmplă.

— Te rog doar, spune ea când ne luăm la revedere, să nu-i dai de înțeles că știi de la mine. Mi-ar face viața un iad la muncă.

— Sigur că nu, zic eu. Nu mă duc valvârtej acasă ca să-l pun la zid. Nu până nu găsesc o cale plauzibilă în care aș fi putut afla. Nu te-aș amesteca niciodată în povestea asta.

— Îmi pare rău, Paula, spune ea, pentru a suta oară. M-am tot întrebat dacă trebuie sau nu să-ți spun.

— Ai procedat corect. Nu-ți mai face griji. E mult mai bine să știi.

Mă îmbrățișează și o îmbrățișez și eu, simțindu-mă cea mai rea persoană din lume.

*

Tot drumul către casă sucesc ideea pe toate părțile. Eram atât de convinsă că aveam dreptate în privința lui Robert și a Saskiei, încât am interpretat dovada ca să-mi convină mie? Încerc să privesc situația rațional.

*

Dacă nu încerca să studieze statusul căsniciei noastre, de ce s-a întâlnit cu mine de la bun început și de ce se întâlnește cu mine în continuare?

Poate chiar mă place? Poate îi e greu să-și facă prieteni noi pentru că e cine e, așa că a profitat de ocazie?

Dacă nu aveau o aventură, de ce i-ar fi răspuns Robert la mesaj spunându-i să nu-i mai scrie?

Pentru că-i era teamă să nu spună ceva despre Samantha, iar eu să văd? Pentru că-i era frică de faptul că Saskia se va da de gol din greșală? Pentru că n-o poate suferi și era o cale simplă de-a scăpa de ea?

Dacă nu se-ntâlneau, de ce lipseau la aceleași ore? De ce toanele lor păreau că se oglindesc?

Coincidență. Doar la asta mă pot gândi. La asta și la faptul că fusesem atât de dornică să văd niște semne care puteau însemna probabil orice, doar ca să-mi susțină mie teoria.

*

Când privesc problema așa, nu mai am nimic concret. Nimic care s-o incrimineze. Nimic care să justifice faptul că am dat fuga la soțul ei și l-am anunțat că-l înșală. Nimic care să justifice faptul că l-am făcut să creadă că mariajul lui s-a sfârșit.

Și, desigur, dintr-odată e evident că există mai multe femei în viața lui Robert al căror nume începe cu litera S.

Rahat. Până ajung acasă mă conving că sunt cea mai oribilă persoană care a trăit vreodată pe fața pământului. Când dau cu ochii de Robert aproape că-ncep să-mi cer scuze că m-am îndoit de el, până-mi aduc aminte că e la fel de vinovat ca și înainte. Numai Saskiei ar trebui să-i cer scuze.

Saskiei și lui Josh.

Nici nu mă pot gândi ce-o să-i spun lui Josh. O să mă urască, pe bună dreptate. Nu numai că am plantat sămânța îndoielii în căsnicia lui, dar l-am și încurajat să facă niște lucruri care-i pot periclita cariera. Mă gândesc că ne-am distrat când ne-a venit ideea cu îngrășatul Saskiei și mi se face rău. Karma pare să mă lovească pentru că sunt nesuferită, meschină și afurisită, toate lucrurile pe care eu le urăsc. Oricât de înspăimântător ar fi acest gând, trebuie să pun capăt acestei povești cât de curând.

Robert bate câmpii despre serial, dar eu nu-l ascult decât pe jumătate. Măntreb dacă e prea târziu ca personajul Saskiei să poată face dintr-odată copii. Greutatea pusă pe ea ar putea fi explicată printr-o sarcină. Ar putea să-i îndese o căptușeală ca să-i sporească proporțiile, iar adevărata Saskia ar putea pierde kilogramele care-o fac atât de nefericită. Pot să-i sugerez asta lui Josh, după ce-o să treacă peste ce am să-i mărturisesc. Dacă-o să treacă vreodată.

Robert spune ceva ce mă readuce la realitate.

— Ce ai zis? Scuze, mă gândeam la altceva.

— Spuneam c-am primit tranșa următoare de scenarii. Acum l-au pus pe Hargreaves să aibă o aventură cu Marilyn! Adică, nu că asta ar fi imposibil, dar el i-a fost întotdeauna devotat lui Melody. Parcă nu mai știe nimeni cine e Hargreaves.

Ah, la naiba, de asta uitasem. Planul nostru era s-o scoatem din minți pe Saskia. Nu mai cred nicio secundă că Robert e cu adevărat deranjat de noul scenariul. Îmi imaginez că totul îi merge ca pe roate.

— Câți ani are, vreo 22?

Nu mă pot abține. Chiar dacă trebuie să repar harababura pe care am provocat-o, nu-l pot lăsa să scape atât de ușor.

— Poftim?

— Cum o cheamă? Pe actrița care-o joacă pe Marilyn. Nu e tinerică de tot?

— Samantha? Habar n-am. De ce?

— Pentru că ai spus că se poate întâmpla. Ea și Hargreaves. Iar mie mi se pare destul de improbabil, asta e tot. Nu e ca și când el ar fi putred de bogat sau ceva de genul ăsta. Adică el are patruzeci și ceva de ani, iar ea are douăzeci și doi...

— Are patruzeci și unu de ani, mă corectează el și, pentru prima oară în după-amiaza asta, aproape că izbucnesc în râs.

— Cum zici tu. E prea bătrân pentru ea. E vulgar.

— Nu e vulgar. Multe femei tinere cred că bărbații mai în vârstă sunt atrăgători. Dar e ceva ce Hargreaves n-ar face nici în ruptul capului.

— Crede-mă, e vulgar. O să pară un bătrân pervers.

— Mă rog, asta nu mă face să mă simt mai bine, mulțumesc.

— Eram de acord cu tine, nimic altceva. E o idee oribilă. Dacă bătrânelele nu te vor urî pentru că devii escroc, or să te urască pentru că te ții după o femeie atât de tânără că-ți putea fi fiică.

— El, nu eu.

— Desigur, asta voiam să spun. Dar știm că ele nu vor vedea lucrurile așa.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Paula. Deja îmi fac suficiente griji în privința asta. Nu mă ajuți deloc.

Îmi dau seama, în adâncul sufletului, că, deși e îngrijorat de reacția pe care noua poveste o va stârni în rândul publicului, e mândru de aventura cu Marilyn. Lumea va vedea că Robert Westmore alias Hargreaves e în continuare destul de atrăgător, încât o femeie superbă și tânără să-l poată considera irezistibil. Și, din păcate, se pare că asta s-a întâmplat și în realitate. Deși sunt sigură că la mijloc stă faptul că, probabil, aceasta este prima slujbă a Samanthei, iar Robert e o figură bine-cunoscută de ani întregi. E un pește mare într-un iaz banal, obișnuit, de mărime medie, iar ei asta i se pare probabil ceva impresionant.

— De ce nu discuți cu Josh dacă te deranjează? spun, știind care va fi răspunsul.

Robert pufnește.

— Ce rost ar avea?

Ridic din umeri.

— Măcar știi c-ai încercat, presupun.

*

Mai târziu, în aceeași seară, ca să-n cerc să-mi iau gândurile de la Josh, o caut pe Google pe Samantha. Știu că va trebui să dau dovadă de maturitate și să-i spun tot adevărul cât de curând. Mă tot gândesc la el și la Saskia, acasă, ea neînțelegând de ce el s-a schimbat. De ce căsnicia lor fericită, aproape perfectă, pare să fi luat o întorsătură negativă. Am încercat să mă conving că nu e ceva ce pot îndrepta la telefon, așa că i-am trimis un mesaj în care i-am scris că trebuie să ne întâlnim urgent. Mi-a răspuns peste câteva minute:

Desigur. Când? X

Încerc să nu mă gândesc la ce crede el că vreau. Să repetăm momentul. Crede poate că m-am răzgândit și o să mă arunc cu capul înainte într-o relație cu el? Crede că voi renunța la ascendentul moral?

Plănuim să ne vedem mâine. Trebuie s-o forțez. El pretinde că are programul aglomerat (lucru de care nu mă-ndoiesc nicio clipă), iar eu îi răspund că mă pot întâlni cu el oriunde (numai la studio nu, desigur) la orice oră (scuze, Myra). Primesc câteva mesaje pline de îngrijorare – *Totul e OK??* sau ceva de genul ăsta. Încerc să-l asigur că totul e în regulă, fără să intru în detalii. Pentru că, de bună seamă, nimic nu e în regulă.

Ca să-mi iau mintea de la astea, mă hotărâsc să ies la o alergare. O alergare adevărată, nu una camuflată într-o goană după autobuz. Când îi anunț intențiile mele lui Robert, îmbrăcată în noile mele haine mulate de sport, care absorb transpirația, observ cum mă măsoară din cap până-n picioare. Uitasem că nu m-a mai văzut niciodată așa. Aștept să-mi spună sarcastic: „Cine? Tu?”

— Ai slăbit și mai mult? zice el, fără niciun strop de sarcasm.

N-are niciun sens să neg.

— Cred că da. M-am străduit.

— Chiar ai slăbit. Faci sport?

Nu știu de ce, dar mi se pare stânjenitor să recunosc asta.

— Oarecum.

— Ptiu, drace! Ce anume? Alergi?

— Mai mult merg pe jos. Greutăți. Mă duc la o sală...

— Ha! Ce ți-a venit?

Simt cum mă-nroșesc la față.

— Mă gândeam să-mi reintru în formă, atâta tot.

Sare în picioare.

— Vin și eu cu tine. N-am mai alergat de secole întregi.

Știu că asta e de bine, că vrea să facem ceva împreună – se spune că un cuplu care face sport împreună rămâne împreună, lucru pe care eu nu mi-l mai doresc, dar vreau să și-l dorească el, dacă-nțelegeți ce vreau să spun – dar e ultima chestie de care am nevoie. Am nevoie de un pic de spațiu să-mi limpezesc mintea și să mă gândesc cum o să-i explic totul lui Josh.

— Nu prea alerg. Mai mult merg, uneori mai repede. O să te enervezi.

— Te las în urmă, dacă e, și ne întâlnim acasă. Stai să mă schimb.

Nu-l prea pot refuza. Îmi spun că trebuie să profit la maximum de ocazie, s-o folosesc ca exercițiu de consolidare a relației. Faptul că Robert nu mă-nșală cu cine credeam eu nu schimbă nimic. Trebuie să mă concentrez în continuare și să-l conving că tot pe mine mă iubește. Și acesta e un progres, n-are sens să neg. Un progres enorm.

— Bine. Dar să nu te superi dacă o să clachez.

Pentru prima oară în viața mea, încep să alerg chiar din fața ușii și nu mă opresc până când nu ajung acasă din nou. În parte pentru că vreau să se termine mai repede, dar mai ales pentru că e o senzație plăcută. Mi se pare că am trupul puternic. E imposibil să te afunzi în gânduri negative când faci ceva atât de provocator din punct de vedere fizic, în ciuda faptului că Robert gâfâie lângă mine, uit tot ce se-ntâmplă și mă concentrez doar la alergare. După o vreme observ că Robert se chinuie să țină pasul cu mine. Încetinesc și-l las să mă prindă din urmă.

— Ce-ai făcut cu soția mea? spune el și se oprește să-și tragă sufletul.

Izbucnesc în râs, în ciuda tuturor celor petrecute.

— Haide. Fără oprire.

*

Tocmai am ieșit din duș și stau în dormitor, cu laptopul în brațe. Euforia provocată de efortul fizic a dispărut și am revenit violent cu picioarele pe pământ.

Căutarea „Samantha Smith” aduce un număr enorm de rezultate, dar mă duc direct la Wikipedia. E o postare scurtă, nu a fost în atenția publică de foarte mult timp. După câte se pare, Samantha e o bătrânică de 23 de ani, născută în Kent. Nu se menționează niciun partener de viață, nici de acum, nici din trecut. *Fermierul Giles* este primul ei serial profesionist.

Mă uit la câteva fotografii doar ca să treacă vremea mai repede. Una dintre ele este o poză din serial, de anul trecut. Robert și Samantha stau unul lângă altul. Ea pare proaspătă la față și hotărâtă, noua senzație sexy. El pare un unchi protector, genial în rolul său. E imposibil să mi-i imaginez trăgându-și-o, fie în serial, fie în realitate. Saskia se află de cealaltă parte a Samanthei, îmbrăcată într-unul dintre costumele de călărie caracteristice lui Melody. Vinovăția mă copleșește atât de mult, încât de-abia mai pot respira. Încât închid laptopul. Trebuie să găsesc o cale prin care să-ndrept lucrurile.

17.

— Ce porcărie nenorocită.

A trebuit să-i spun Myrei povestea despre Samantha-nu-Saskia pentru că am auzit-o zicându-i unui client că are ea informații că Saskia Sherbourne e un pic târă și nici nu se pricepe bine la asta.

— Ce mama naibii, face ea când află toată tărașenia. M-am strofocat să anunț pe toată lumea ce scorpie e.

— Ei bine, nu e. Va trebui să le transmiți numai lucruri bune despre ea.

— Nu-mi stă-n fire, spune Myra. Și ești sigură despre Samantha asta? N-am chef să-mi pierd prețiosul timp bârfind-o în stânga și-n dreapta, doar ca să aflu că, de fapt, e sora mai sfântă a Maicii Tereza.

— Saskia a intrat peste ei.

Myra face mutra unui copilaș care și-a dat seama că a fost păcălit să mănânce varză de Bruxelles.

— Nașpa. Pare că nu era atât de rău când credeam că e vorba de Saskia. Măcar era mai potrivită ca vârstă.

Slavă Cerului că n-am avut încredere în Myra sau în oricine altcineva ca să-i povestesc despre sentimentele pe care le am față de Josh. Nu cred c-aș suporta să fiu etichetată ca distrugătoare de cămine, după toate cele întâmplate.

— Stai așa. Nu te-ai mozelit cu bărbatu-său?

Rahat, am uitat. Ba i-am povestit, după câteva pahare de vin, într-o seară, iar ea a jurat să păstreze secretul.

— Șșșș! Ba da, dar numai pentru că am crezut că totul s-a sfârșit între el și Saskia. Mă simt oribil.

Myra ridică din umeri.

— A fost doar un sărut. Atât a fost, nu-i așa?

— Desigur! Dar e suficient de grav. Imaginează-ți cum s-ar simți...

— Deci asta a fost între tine și el? S-a terminat.

— Categorie s-a terminat. Nu c-ar fi început cu adevărat. Acum o să mă urască oricum.

Am încercat să nu mă gândesc la Josh. În locul lui, m-aș detesta de moarte. Tot ce pot spera e că el și Saskia o vor scoate la capăt și că, în cele din urmă, își va da seama că n-am făcut nimic din răutate.

— Oricum, a fost prea curând. Trebuie să te aduni înainte de a începe o relație cu cineva.

— Exact, zic eu și vorbesc serios. Trebuie să-mi amintesc ce trebuie să fac în situația asta.

— Erai atât de convinsă că era Saskia.

— Nu mai răsuți cuțitul în rană. Știu.

— Ah, rahat.

Se duce brusc spre un client, unul pe care l-am mai văzut pe acolo, dar al cărui nume nu-l cunosc.

— Te superi dacă-mi dai și mie să mă uit?

Practic îi smucește ziarul din mână înainte ca el să poată spune nu. Văd cu coada ochiului prima pagină. O fotografie foarte nereușită de-a Saskiei, părând nefericită și îndopându-se cu o prăjitură lângă un camion de catering, acoperă cea mai mare parte din aceasta. Sunt distrasă preț de o clipă de faptul că Josh e lângă ea, cu un pahar de carton în mână. Titlul urlă: „SADSKIA¹⁸ SUPRADIMENSIONATĂ”.

— Dă-mi-l încoace.

Myra îmi întinde ziarul. Sunt promise mai multe amănunte pe pagina șapte, așa că întorc repede foile.

Înăuntru e o altă fotografie granulată, de data aceasta făcută de jos, ca să-i accentueze conturul schimbat al obrazilor. Și o alta arătându-i burta un pic umflată care se ghicea sub tricou.

Sub poze, se dezbate dacă e sau nu gravidă sau dacă nu cumva a mâncat un prânz mai sățios.

În mod bizar, de-a lungul anilor, am apărut și eu în tabloide, din întâmplare. E inevitabil când soțul tău e star de televiziune. La începutul serialului *Farmer Giles*, la brațul lui Robert sau altcumva, mai recent

¹⁸ Joc de cuvinte, traducibil prin Saskia cea tristă (N. tr.).

învârtindu-mă în fundalul unei poze paparazzi, trăgându-mi tricoul în jos. Desigur, nu apare niciun comentariu despre mine, în afară de „soția lui de foarte mulți ani” sau „partenera lui de viață de foarte multă vreme”. Chestii care insinuează că n-aș fi fost genul de femeie pe care l-ar fi ales dacă ar fi fost celebru când m-a cunoscut. Urăsc chestia asta.

De această dată însă, cineva din echipa de producție care are un dinte împotriva Saskiei sau care avea nevoie de bani a anunțat, în mod evident, ziarele. Mă-ntreb dacă Saskia l-a văzut. Sunt sigură că oricine a făcut acest lucru s-a asigurat că-l vede. Cred c-o omoară chestia asta. Îi dau ziarul înapoi.

— Mulțumesc.

— Asta e chiar nasoală, spune Myra când mă duc lângă ea, la casa de marcat. Biata vacă. Deși „Sadskia” e destul de inspirat. Întotdeauna am crezut c-ar trebui să mă angajez ca să scriu titluri pentru tabloide.

Mă simt distrusă. Acum câteva zile, aș fi sărbătorit. Aș fi savurat supărarea Saskiei.

— E numai vina mea.

— Nu te tortura, nu are niciun sens.

*

Suntem într-un restaurant ieftin din Acton. Aproape de studio, dar nu atât de aproape încât să fim văzuți de vreun actor sau de vreun membru al echipei de producție ieșit în pauza de prânz. Se înclină să mă îmbrățișeze, îngropându-și fața în părul meu, când ajung și eu întârziată, după ce m-am rătăcit la metrou. Simt că-ncremenesc. Degajă o energie neliniștită, nervoasă. Presupun că asta e din cauză că e îngrijorat în privința celor ce am să-i spun atât de urgent, dar apoi scoate tabloidul din geantă și îl așază pe masă cu o reverență.

— Ai văzut asta?

O altă alarmă mititică începe să-mi sune în cap.

— Da. E... ăăă... un pic cam dur.

— E devastată, zice el, într-un fel în care nu pare a fi un lucru rău.

Desigur. Cum de nu mi-am dat seama? După ce a făcut modificările pe Wikipedia. Trebuie să fie evident.

— Tu ai...?

El dă din cap.

— Anonim, desigur.

Se lasă pe spate și mă privește în așteptarea unei laude.

— La naiba, Josh.

— Ce? E perfect. I-am zdrobit încrederea în sine. În plus, o va privi cu alți ochi după asta.

Încerc să scot odată vorbele din gură. Discursul meu pregătit cu atenție mi s-a șters din cap. Josh pune o mână peste mâna mea.

— Întotdeauna am crezut că a te răzbuna e jalnic, că te face o persoană la fel de rea ca aceea pe care o pedepsești. Nu știam cât de cathartică e experiența. Că te face să te simți că poți controla situația.

E adevărat, pare mai fericit decât oricând. Îi strâng mâna în mâna mea.

— Trebuie să-ți spun ceva. Nu e de bine.

Pare atât de îngrijorat pentru mine, încât trebuie să mă uit în altă parte sau o să-mi pierd hotărârea.

— Ce se-ntâmplă?

— Nu pot să-ți spun asta fără să sune nasol. Am dat-o-n bară. Am dat-o-n bară rău de tot...

— Paula...?

Scutur din cap.

— Lasă-mă să-ți spun. Și vreau să știi că îmi pare foarte, foarte rău. A fost, în mod clar, o greșeală enormă. O să... o să-ți spun, pur și simplu. Să nu mă urăști.

Încă-l mai țin de mână și i-o masez ca pe o minge de stres. Mi-e rău. Inspir adânc pentru a-mi calma stomacul.

— Nu cu Saskia are Robert aventura. Ci cu Samantha.

Pentru o clipă, pare empatic. Apoi își dă seama ce-nseamnă cuvintele mele pentru el. Își retrage mâna.

— Glumești, nu-i așa?

Simt cum lacrimile îmi înțepă ochii și clilesc ca să le alung.

— Nu. Nu glumesc. Am tras concluzia greșită. Îmi pare atât de rău, Josh.

— M-ai convins că soția mea îmi e necredincioasă pentru că ai „tras concluzia greșită”? Ce mama dracului?

Își pune coatele pe masă, își trece mâinile peste părul tuns scurt.

— Îmi pare atât de rău, spun din nou.

Nu știu ce altceva să spun.

— A fost o greșeală enormă. Am adunat doi cu doi și mi-a dat cinci.

Îi spun ce mi-a spus Saskia despre Samantha. Cum încerca doar să-mi fie o prietenă de nădejde.

— O, Doamne! zice el și sunetul pe care-l scoate seamănă mai mult cu un urlet.

Din fericire, cafeneaua e pe jumătate goală. Josh ia ziarul și-l aruncă spre mine.

— Asta. Asta e numai vina mea.

— Ar fi comentat oricum la un moment dat. Nu te învinovăți.

— Nu mă învinovățesc, spune el, pe un ton răutăcios, pe care nu i l-am auzit niciodată. Te învinovățesc pe tine.

— Nu te-am pus eu să le spui povestea ziariștilor.

După ce spun asta îmi dau seama că mai bine tăceam.

— Nu, tu doar m-ai rugat să te ajut să le distrug viața, ei și lui Robert. M-ai rugat să te ajut cu planul tău stupid ca să te simți tu mai bine.

Știu că e numai vina mea, dar tot simt nevoia să mă apăr.

— În fine, poate e un lucru bun pentru că, altfel, te-ai fi dus direct la Saskia și ai fi luat-o la întrebări.

— Da, și atunci ea m-ar fi convins că vorbeai numai prostii și eu m-aș fi simțit că un soț prost și gelos, dar s-ar fi terminat așa. Nu mi-aș fi pus slujba în pericol și nici căsnicia – care s-a dovedit a fi fericită. Nu mi-aș fi făcut soția să se simtă umilită și lipsită de încredere și bună de nimic.

— Nu știu ce să zic. Îmi pare rău. Mă simt ca o scorpie afurisită, dacă asta ajută în vreun fel.

Se ridică-n picioare și smulge ziarul de pe masă.

— Nu ajută.

18.

Desigur, nu mai primesc nicio veste de la Josh și nici nu-ncerc să-l contactez. Cu toate acestea, mă trezesc gândindu-mă la el și la Saskia tot timpul, și mă bucur când primesc un mesaj de la ea, în care mă-ntreabă dacă sunt OK. Îmi ia câteva clipe să-mi reamintesc că ea crede că încerc să mă refac după șocul veștii despre aventura lui Robert.

Sunt bine, mulțam. Tu ce faci, mai exact?

Nu-mi răspunde o vreme, probabil pentru că e nevoie de ea pe platou. Apoi:

Înseamnă c-ai văzut ziarele.

Absolut de căcat, îi scriu eu. Nu pune la suflet.

Prea târziu.

Mă-ntreabă dacă ne vedem sâmbătă, ca de obicei, iar eu accept cu bucurie. Sunt disperată să aflu dacă s-a schimbat ceva după ce i-am dat vestea-bombă lui Josh. Într-un fel, mă-ntreb dacă i-o fi povestit tot, ca să-i explice de ce s-a purtat atât de rece cu ea, dar nu cred că Josh va vrea vreodată ca ea să afle despre planurile lui de răzbunare. Nu-mi imaginez că ea va ierta așa ceva cu ușurință.

Ca să-mi țin mintea ocupată până atunci, ies la alergat în fiecare zi. Nu pot alerga foarte mult deocamdată, dar măresc distanța cu câte puțin de fiecare dată. Când ajung acasă, sunt toată numai pungi de gheață și comprese fierbinți și ibuprofen pentru articulațiile mele dureroase. Chas, impresionat de angajamentul meu subit (îi enumăr realizările mele la fiecare ședință de antrenament, ca un copil care încearcă să-și impresioneze părinții cu ce-a făcut la școală), aduce iar cleștele și declară că am mai scăzut cu 2,700 kilograme și 2 la sută grăsime. Surâd mândră, ca eleva preferată a profului.

Saskia vrea să vorbim despre mine, când apare cu strălucirea ei de după ora de Bikram. Stau la locul nostru obișnuit, iar chelnerița, cu care sunt acum la per tu (Monika, învățătoare din Polonia, locuiește în Wembley, traumatizată de perspectiva Brexitului, vorbește engleza de două ori mai bine decât mine), mi-a adus deja un latte uriaș degresat, fără măcar să mă mai întrebe. Când apare Saskia, mai vine cu un latte și cu două meniuri. Nu sunt sigură că vreuna dintre noi are chef să mănânce.

— M-am gândit la tine tot timpul de când te-am văzut ultima oară. Am presupus că nu i-ai spus nimic lui Robert pentru că el pare să se comporte la fel la muncă. Cum te descurci? Ești distrusă? Cred că ești...

Așa face întotdeauna Saskia, întreabă ceva și apoi nu-ți lasă timp să răspunzi. Chestia asta a început să mi se pară drăgălașă. Odihnitoare. Nu trebuie să mă gândesc cum să formulez un răspuns, o pot lăsa să se consume până rămâne fără idei. Dar nu cred că așa ceva se va-ntâmpla prea curând.

— ...încă nu-mi dau seama dacă am făcut bine sau nu că ți-am spus. Dar nu puteam să mă uit la una dintre prietenele mele apropiate știind ceva rău despre ea, ceva ce ea nu știa...

Sunt mișcată că m-a numit una dintre cele mai apropiate prietene de-ale sale. Nu mi-a trecut niciodată prin cap că mă vede așa, eram sigură că are un plan secret. Acum îmi dau seama că nu mi-a vorbit de fapt niciodată despre prietenele ei. Am senzația că, din cauza succesului, Saskia e foarte singură.

Îi curm suferința.

— Ai făcut bine. Categorie.

— Deci ai hotărât ce-o să faci?

Ridic din umeri.

— Deocamdată nimic.

Mă privește de parcă mi-aș fi pierdut mințile.

— O să-l lași să scape basma curată?

Deși am ajuns să-mi placă Saskia, n-o să-i spun planul meu de a-l pedepsi pe Robert.

— Nu. Dar nici n-o să-l acuz direct. O să nege și atunci ce-ar mai fi de făcut?

— Eu l-aș da pe ușă afară. De fapt, mai întâi i-aș tăia boabele, apoi l-aș da pe ușă afară.

— Nu e ușor... e și Georgia la mijloc...

— Care e femeie în toată firea... mă-ntrepu ea.

— Aproape, zic. Săptămâna asta e acasă și vreau să se bucure de perioada asta. E probabil ultima vară în care nu va avea nicio responsabilitate. Nu vreau să-și bată capul cu asta.

— Nu pricep cum de te poți stăpâni așa de bine, spune Saskia.

Nu-i spun că nu m-aș stăpâni atât de bine dacă n-aș fi decis deja că am terminat-o cu Robert. Că nu-mi mai pasă.

— Nu e nicio grabă. Mi se pare mai logic să acționez după ce gândesc, în orice caz. Cum e zicala aia? „Răzbunarea se servește mai bine rece”.

— Doar n-o să-l lași să scape nepedepsit. Meriți ceva mai bun.

N-ar mai crede asta dacă ar ști ce-am făcut. Cum am complotat. Îmi suprim dorința de a-i mărturisi.

— Mulțumesc. Îți mulțumesc pentru sfat, apropo.

Saskia soarbe din latte.

— Îți amintești cât de palpitant era totul când erai de vârsta Georgiei?

— Oarecum. Nu cred că atunci era la fel de stresant ca acum, totuși. Îți imaginezi cum ar fi fost ca toate greșelile tale să fie expuse pe rețelele sociale, ca să le vadă toată lumea?

— Haha! Toate prietenele tale postând poze care vor fi acolo pentru totdeauna. Am avut aparat dentar, ochelari, acnee, tot ce vrei. Cel puțin ziarele sunt hârtia pentru cornete de mâine, presupun. Cartofii prăjiți încă se mai vând la cornet? Pare atât de neigienic.

Râd din tot sufletul. Saskia se va referi mereu la aspectul exterior al lucrurilor. Nu se poate abține.

— Ziarele sunt toate online acum, nu-i așa? spune ea. Pozele acelea cu Sadsia vor sta pe net pentru tot restul vieții mele.

Rămânem tăcute un moment. Apoi nici eu nu mă pot abține.

— Cum e Samantha?

Știu că n-ar trebui să-mi pese, dar cuvintele îmi ies pe gură înainte să-mi reamintesc asta.

— Nu-ți mai irosi energia gândindu-te la ea.

— Adică, sigur e frumoasă...

Saskia pufnește.

— Are tinerețea de partea ei, asta-i tot. Va arată tot nasol când va ajunge de vârsta noastră, o să vezi.

Brusc îmi aduc aminte de pagina de Wikipedia a Saskiei. Mă-ntreb dacă Josh a schimbat-o la loc, dacă Saskia a văzut enormitatea.

— Mă-ndoiesc că el crede că va mai fi cu ea când ea va fi de vârsta noastră. Sau dacă va fi, va fi atât de bătrân, încât i se va părea că patruzeci e o vârstă superbă. Totuși, cum e ea ca persoană?

Nu c-aș vrea să mă amestec cu Samantha – am învățat din lecția cu Saskia să stau la distanță – dar trebuie să aflu detalii. Și, oricum, orice informație poate fi utilă. Poate că Robert s-a îndrăgostit de ea pentru pasiunea ei față de croșetat și pot face și eu un curs-fulger.

Saskia se gândește. Îmi dau seama că n-o place pe Samantha, dar nu i-ar sta în fire să fie afurisită sută la sută. Deși, ca să fim sinceri, replica despre înfățișarea Samanthei care nu va rezista testului timpului a fost cam la limită.

— E ambițioasă, spune ea. Și se crede invincibilă. Toate suntem așa la vârsta aceea, presupun.

— Eu așa eram, cu siguranță, zic.

Sunt gata să mă lansez într-o tiradă despre presiunea la care sunt supuși tinerii de azi în drumul spre succes, când Monika, din fericire, mă salvează de mine însămi, întrebându-ne dacă ne-am hotărât ce vrem să mâncăm.

— Salată de ton Nicoise, cu sosul pe margine, spune Saskia, iar eu măntreb dacă nu cumva a uitat că trebuie să se îndoape cu calorii.

— Nu trebuia să-ți iei și niște cartofi prăjiți? spun eu după ce Monika dispare.

Saskia îmi zâmbește larg.

— Josh spune că mă pot opri. A zis că schimbă povestea puțin pentru că le e teamă că Melody va deveni un pic plictisitoare. Acum...

Se uită-n jur să vadă dacă trage cineva cu urechea, așa cum lumea face deseori când sunt în oraș undeva cu ea sau cu Robert.

— ...Desigur, e top secret. Nici măcar lui Robert să nu-i spui ceva, pentru că nu știu dacă i-au spus deocamdată.

— Sigur că nu.

Sunt curioasă să aud ce scamatorie a făcut Josh.

— Ei bine, Melody e supărată pentru că nu-i poate da lui Hargreaves copii pe care el și-i dorește atât de mult bla bla și toată lumea crede că se-ngrașă pentru că e deprimată, dar...

Face o pauză mare și dramatică, iar eu aud zgomotul tobelor în capul meu.

— ... apoi se dovedește că e însărcinată. Medicii au încurcat borcanele. Deci pot să port una dintre burțile false. Nu trebuie să mă mai îngraș!

— Oau. Nu i-au spus categoric la finalul ultimei serii că nu poate avea copii?

Saskia dă din mână cu lejeritate.

- Detalii.
- Atunci mă bucur pentru tine. Să se-nvețe minte ziarele.
- Exact, râde ea. Haha! Știu că sunt superficială, dar încearcă tu să-ți arăți bărbia dublă în serial, ca să aibă toată lumea de ce să râdă.
- Povestea vieții mele, spun eu, zâmbind.
- Termină. Arăți superb. Mereu ai fost așa.
- Mulțumesc. Drăguț din partea ta că spui asta.
- Ea se sprijină pe coate și se înclină înainte.
- Deci, spune-mi cum o să-l pui la punct pe Robert.

*

Saskia și Josh, după cât se pare, au scos-o la capăt nevătămați. Nu sunt sigură de asta, evident, dar așa par a sta lucrurile. Mă bucur. E puțin spus. Sunt încântată, ușurată și un pic tristă în același timp. Mă trezesc gândindu-mă la momentul când Josh m-a sărutat și, deși sentimentul dominant e vinovăția, încă simt un impuls de plăcere când îmi amintesc acea fantezie. Și apoi apare senzația de regret că povestea aceea nu va merge niciodată mai departe. Nu doar asta, dar nici măcar nu mai putem fi prieteni.

Dar Saskia, îmi spun, e cea care contează. Aproape i-am distrus viața. În mod deliberat. Nici nu mă pot gândi la asta. Deși habar n-are, trebuie să fac totul ca să repar lucrurile, să mă asigur că e fericită.

Trebuie să fiu o prietenă bună.

PARTEA A DOUA

19.

Saskia

Aprinde un chibrit. Dă foc fitilului. Fă un pas înapoi.

Deși, ca să fim sinceri, sunt un pic dezamăgită că nu va da buzna și nu-l va confrunta imediat. Asta mă așteptam să se-ntâmple. Asta speram. Cine-și imagina că va fi atât de calculată? Nu credeam că are forța asta în ea.

Asta-i faza cu Paula. Are secrete adânci. Când am întâlnit-o prima oară era un pic pasivă, un pic alunecoasă. Mi s-a părut genul de femeie care ar aștepta răbdătoare cât soțul ei fute-n stânga și-n dreapta și apoi ar redeveni un preșuleț la picioarele lui, când el decide să se-ntoarcă acasă.

Doar că, desigur, Robbie nu mai trebuia să se-ntoarcă acasă. Trebuia să se mute cu mine după ce scăpăm de povară. Și prin „povară” înțeleg Georgia, și prin „scăpăm” înțeleg că va pleca de-acasă și se va duce la colegiu sau unde s-o duce ea. Știți ce vreau să spun. Nu m-am priceput niciodată la metafore. Sau asta e o comparație? În orice caz, ați priceput ideea. După ce Georgia urma să plece din cuib, neatinsă de drama părinților, Robert plănuia s-o părăsească pe Paula, eu plănuiam să-l părăsesc pe Josh și urma să ne facem un cămin împreună.

Acesta era planul.

Asta până când el mi-a spus că totul s-a terminat, acum câteva săptămâni. Uite-așa. Din senin. Chiar înainte de idioata aia de „vacanță la domiciliu”, cum insista Paula să-i spună. În ziua dinaintea acesteia, de fapt. Eram la mine acasă. Lui Robbie i se părea întotdeauna palpitant să fie în patul lui Josh. Îl urăște pe Josh. Eu, în ciuda tuturor lucrurilor, nu-l urăsc. Joshie este un om decent până la os. E bun, e dulce, mă iubește. Arată bine, aici nu e nicio îndoială. Are succes, în felul lui. Doar că nu e foarte... incitant. Îmi oferă siguranță. Și, la un anumit moment din viața mea, am crezut că voiam ceva sigur. Acum mi-am schimbat părerea.

Cum spuneam, Robbie și cu mine zăceam în pat în miezul zilei. Recunosc că eram un pic neliniștită. Toată pălăvrăgeala aia a Paulei despre cât de atent era Robbie în ultima vreme. Toate indiciile că el nu-și putea lua

măinile de pe ea. Mă făceau să-mi vină să vomit, dar nu mă puteam opri s-o întreb despre aceste detalii. Trebuia să aflu ce era mai rău.

Asta m-a făcut să mă împrietenesc cu ea de la bun început, ca să fiu cinstită. Chiar nu mă pasiona deloc să mă tot întâlnesc cu o femeie ciudată cu care vorbisem doar pentru că vărsase șampanie pe mine. Doar că mi-am dat seama că era o ocazie rară de a căpăta detalii din viața lui Robbie. Niciodată n-a fost prea generos cu dezvăluirea secretelor personale.

Ca să revin la acel moment – eram întinși în pat. După sex, asta așa, ca să vă dați seama de situație. Observați că a mai tras o ultimă salvă de tun înainte de a mă părăsi, apropo, haha! Îl întrebam ceva, nu mai țin minte ce anume. Dar știu că avea de-a face cu el și cu Paula – ceva stupid și umilitor ce ar fi trebuit să păstrez pentru mine, gen când s-a culcat ultima oară cu ea și cine a inițiat toată faza – când, brusc, el s-a ridicat în capul oaselor. M-a privit fix și am știut că e ceva în neregulă.

— Sas, nu mai putem face asta.

La început, chiar nu știam la ce anume se referă. La întâlnirile de la mine de-acasă? La trasul pe la spate? La bomboanele Ferrero Rocher? (Am uitat să menționez că în acel moment mâneam Ferrero Rocher. Încerca să mă ajute cu îngrășatul, deși știam că detestă ideea aceasta.) Cred că l-am întrebat „La ce te referi?”

— La asta. La noi.

Apoi mi-am dat seama. Trebuie să ai piele de rinocer ca să nu pricepi ce încerca să spună. Am simțit un val de adrenalină, dar am știut că trebuie să-mi păstrez calmul. Robbie urăște isteria sub orice formă.

— Ce te face să spui asta?

— Nu pot suporta faptul că n-ai încredere în mine.

Mărturisesc. De când mi-a povestit Paula despre nou-descoperita lui pasiune, am început să ezit un pic. Și chiar dacă nu puteam să-i spun pe ce se bazează suspiciunile mele, începusem să-l bat la cap cu nevastă-sa și de ce n-a părăsit-o încă și, mai ales, de ce fusese de acord să petreacă două săptămâni exclusiv cu ea, când eram amândoi liberi și ne-am fi putut vedea în fiecare zi. Chiar începusem să caut un apartament pe care să-l închiriem împreună la momentul potrivit. Doar până când am fi putut divorța și cumpăra o casă.

— Nu înseamnă că n-am încredere în tine. Sigur că am. Am avut un moment, nimic mai mult.

N-am putut dezvălui ce voiam, respectiv că știam de la sursă că el și Paula și-o trăgeau din nou până leșinau.

Când te vezi cu cineva care are o soție – sau un soț, presupun – trebuie să accepți că uneori face sex cu partenerul. E o realitate și cine spune că nu e

așa minte. Dar e o diferență între „fac asta pentru că trebuie” și „fac asta pentru că-mi place la nebunie să i-o trag”. Iar Robbie mi-a dat întotdeauna de înțeles că la ei e cea dintâi variantă.

În paranteză fie spus – Josh și cu mine încă facem dragoste într-un fel plăcut, dar oarecum plictisitor, cam o dată pe săptămână. Probabil că nu e rău deloc atunci când ești căsătorit de opt ani, dar nu mi-ar lipsi deloc dacă nu s-ar mai întâmpla de mâine.

— M-ai tot bătut la cap cu asta. De parcă după tot ce-am trăit împreună crezi c-aș alege-o pe ea în detrimentul tău.

Nu m-am mai putut abține.

— Mă rog, îți petreci astea două săptămâni tâmpite cu ea.

Muream să adaug: „Mi-a spus că a fost ideea ta, mi-a spus că erai disperat să petreci timp cu ea, doar voi doi”, dar nu puteam face asta, așa că trebuia să mă calmez, ca să nu par isterică și paranoică.

— Pentru numele lui Dumnezeu. La asta mă refer. Ți-am spus și ți-am repetat că nu am cum să scap de ea. Sunt doar două săptămâni nenorocite.

— Nu e doar asta, am zis, dar n-am putut explica de ce nu pot spune mai multe.

— Atunci ce e? De ce anume mă acuzi, mai exact?

Îmi dădeam seama că se enervează. Simțeam să-mi vine să plâng și am încercat să alung lacrimile, pentru că știam că n-or să mă ajute.

— Nimic. Nu te acuz de nimic. Las-o baltă.

— Nu ai voie să tot comentezi și apoi să spui „Las-o baltă, uită c-am spus asta”, a zis el și avea dreptate.

Trebuie să recunosc că în ultima vreme făceam asta la greu.

— Bine, atunci, am zis, încercând să par cât se poate de rațională. Mi-am făcut griji c-o s-o alegi pe ea și nu pe mine. Sunt proastă, știu. N-o să mai deschid niciodată subiectul, îți promit. Mai dă-mi o șansă.

Doamne, nimănui nu-i plac cerșetorii.

— Cred că ne-ar prinde bine o pauză, a zis el, dându-se jos din pat și adunându-și hainele. Nu spun despărțire, dar hai s-o lăsăm mai ușor o perioadă.

Și atunci nu știu ce mi-a venit. Am văzut roșu în fața ochilor. Mereu am fost un pic monstrul acela cu ochi verzi care e gelozia. Deși am ochi albaștri, haha! Înainte să-mi dau seama ce fac, am spus:

— Ai pe altcineva, nu-i așa?

Atunci și-a tras tricoul peste cap, aproape rupându-i mâneca.

— Nici măcar n-o să mă umilesc răspunzându-ți la asta. Acum plec, da? Hai să profităm de astea două săptămâni ca să ne gândim la diverse lucruri. Să nu mă suni, OK? Pe bune, Sas, vorbesc serios. Să nu mă suni.

Un suspin zgomotos mi-a scăpat fără să-l pot opri. Robbie și cu mine aproape că nu ne sunăm niciodată. A fost o hotărâre pe care am luat-o mai demult. Nu ne sunăm, nu ne dăm mesaje. Ne vedem aproape în fiecare zi la muncă, deci logica a fost că sunatul e doar pentru urgențe. S-a înfuriat cumplit când am încălcat regulile și i-am trimis un mesaj atunci, după ce am răspuns la telefonul lui și era Paula.

M-am panicat și voiam să-l opresc din sunat, ca să nu-l audă vreun mesager. M-am gândit c-o să intre cineva și o să răspundă la el ca să fie de ajutor. Eu eram goală pe canapeaua lui, deci m-aș cam fi dat de gol. El era la duș. Stupid de riscant, știu. Pur și simplu, ne-a luat valul. De obicei suntem mult mai discreți. Amândoi am învățat o lecție importantă din asta, vă asigur.

Am mințit totuși când i-am spus că nu m-am uitat cine sună. Sigur că m-am uitat. Știam exact cine e la telefon când am spus bună. Voiam doar să-i aud vocea, asta-i tot. N-aveam cum să mă dau de gol în ruptul capului, sunt o actriță mult prea bună ca să fac așa ceva.

Când i-am trimis mesajul băusem un pahar mare de vin și eram plină de adrenalină gândindu-mă la ce s-ar fi putut întâmpla. Presupun că voiam doar să re trăiesc momentul cu el. Un pic de distracție. Știam că n-ar fi trebuit s-o fac din momentul în care am apăsat TRIMITE, iar răspunsul lui tăios mi-a confirmat asta. Deci, gata cu mesajele. Am scăpat cu fața curată după faza aia și am căzut de acord că nu trebuie s-o repetăm.

— Promite-mi, spune el acum. Nu vreau să-mi pierd vremea păzindu-mi telefonul de teamă să nu faci tu vreo tâmpenie.

— N-o să fac, Doamne Dumnezeule!

— Vorbim peste două săptămâni, OK? Te sun de la clubul de golf, când voi fi sigur că Josh e la serviciu.

— Spune-mi doar că nu s-a terminat, am zis eu.

Știu, știu. Demnă de milă.

S-a înclinat și m-a sărutat pe frunte. Mi-am ridicat fața astfel ca buzele să ni se întâlnească și am știut, din felul în care el a acceptat acest sărut, că mai există speranță.

— Două săptămâni. Apoi stăm de vorbă.

20.

Acele două săptămâni au fost agonie pură. Nu numai că n-am putut vorbi cu Robbie, dar nici măcar nu m-am văzut cu Paula ca s-o interoghez despre

ce se petrece. Am încercat însă să-i trimit mesaje de câteva ori. Chestii generice care să nu-l facă să suspecteze nimic și să intre în panică la vederea lor, chiar dacă s-ar fi întrebat de ce-i scriu ei mesaje – „*Te distrezi?*” și „*Ce mai faci?*” Ea a răspuns „*Minunat*” la prima și „*Exceptional*” la a doua, ceea ce mi-a alimentat paranoia, fără să-mi spună însă ceva concret.

Deci trebuia să aștept să se termine. Speram că lui Robbie îi va fi dor de mine. Poate că el și Paula se-nțelegeau mai bine, dar nu era suficient. Nu se putea compara cu ce aveam noi, el și cu mine.

O să fiu sinceră, kilogramele pe care trebuia să le pun nu mai erau o problemă în acest moment. Înțelegeam de ce se vorbește despre mâncatul la nervi. Josh îmi tot spunea cât de bine mă descurc. Cred că într-o altă viață a fost *feeder*¹⁹. Părea că se distrează de minune văzând cum mă îndop și, de câte ori mă urcam pe cântar și aveam un kilogram în plus, zâmbea ca un părinte mândru că odrasla lui un pic retardată a primit premiul pentru prezență sau pentru că se joacă frumos cu ceilalți copii. N-o să vă ascund că mă călca pe nervi.

Și am încercat să-l sun pe Robbie, deși-mi ceruse să n-o fac – de pe mobilul coafezei mele, de la un telefon public (aveți idee cât de greu e de găsit un telefon public zilele astea, mai ales unul care să fie conectat la rețea și să nu fie folosit drept cafenea sau bibliotecă gratuită comunitară?), o dată chiar de la sală, sub pretextul că mi-am pierdut telefonul și că era o urgență. Nu mi-a răspuns niciodată. Cred că s-a hotărât să nu răspundă la niciun apel de pe număr necunoscut, pentru că aș fi putut fi eu.

În orice caz, ca să scurtez povestea, n-am așteptat să mă sune el după cele două săptămâni. L-am sunat în prima zi când am putut, când știam că Paula se va-ntoarce la serviciu. Am reușit să-l conving să se vadă cu mine – n-a vrut să vină acasă, așa că mi-am dat seama că nu e de bine. Ne-am întâlnit în Richmond Park, într-un loc pe care-l consideram al nostru, unde e mereu liniște și unde poți sta cu orele fără să vezi altă ființă omenească. Burnița, așa că nu eram decât noi acolo. Imediat după ce a ajuns, mi-a spus că nu s-a gândit la nimic altceva în ultimele două săptămâni și că era sigur că tot ce făcea era spre binele tuturor. Ne urmam fiecare drumul lui. Fără așteptări. Fără ezitări.

Am implorat, l-am rugat, am plâns. N-a fost deloc frumos, asta vă pot spune. Și, cum v-am mai spus deja, Robbie detestă plânsul. Deci asta nu m-a ajutat deloc. Urăște drama de orice fel, ceea ce e ironic, dacă vă gândiți bine. M-am simțit neputincioasă, nu știam ce să fac. Singurul lucru la care mă

¹⁹ Feeder – om care obține satisfacții sexuale din atracția către oameni grași sau obezi. Pentru a-i menține în această formă, uneori practică hrănirea, forțată sau nu (N. tr.).

puteam gândi e că se hotărâse s-o ia de la capăt cu Paula și să repare lucrurile. De ce, habar n-aveam. N-avusese de spus niciun cuvânt frumos despre ea de când îl cunoscusem.

De fapt, asta nu-i adevărat. El n-o vorbește de rău. Dar nici ca și cum ar fi fost iubirea vieții lui, nici măcar înainte să fim împreună. „Indiferent” este cuvântul pe care l-aș folosi. Ca mine cu Josh.

Nu e ca și cum i-ai urî. Sau nu ți-ar plăcea de ei. Pur și simplu, îți dorești să nu te fi căsătorit cu ei pentru că preferi să fii cu altcineva.

La un moment dat – și nu sunt mândră de asta – chiar am spus:

— E pentru că m-am îngrășat?

Lui Robbie i-a plăcut întotdeauna corpul meu. Am știut mereu că, în laudele față de silueta mea zveltă și subțire, se ascundea o critică la adresa delăsării Paulei.

— Nu fi caraghioasă, a spus el. Nici măcar eu nu sunt atât de superficial.

Dar ceva se schimbase, în mod evident. Nu era Paula, mi-a zis el. Deși se înțelegeau mai bine, nu era vorba despre ei. Căsnicia lor era moartă și îngropată. Era vorba despre el.

Nimic din ce i-am spus nu l-a convins. Se terminase. M-a rugat să-i respect decizia, să nu-i fac viața grea la muncă. Sau acasă. A trebuit să fiu de acord – ce altceva puteam să fac? Desigur, el nu avea idee că sunt prietenă cu nevastă-sa. C-o să aud toată povestea ultimelor două săptămâni dintr-o altă perspectivă. C-o să aflu că mă minte.

Și atunci m-am hotărât că n-o să las să se întâmple așa ceva. Nu puteam să-l las să se întoarcă la căsnicia lui ca și cum eu n-aș fi existat. Ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Și apoi, când am văzut-o pe Paula cu nasul pe sus și strălucitoare pentru că-l recâștigase, chiar fără să știe că participase la o întrecere, mi-am dat seama. Dacă eu nu-l puteam avea, atunci nici ea nu putea.

Fața ei când i-am spus despre el și Samantha – inspirată, nu credeți? Având în vedere scenariul pe care trebuia să-l urmez, avea să petreacă ore întregi cu ea pe platou. Ce soție nu s-ar simți amenințată?

Iar ea m-a crezut. Are încredere în mine. Suntem „prietene”.

Și deși acum ea își ia un răgaz, știu că totul s-a terminat între ei. Mă pot asigura că așa vor sta lucrurile. În cele din urmă îi va spune să-și facă bagajele și să dispară. După ce va pleca Georgia de-acasă. Doamne, ce e cu ăștia doi și fiica lor cea prețioasă? Ai crede că nu e în stare să se hrănească și să se îmbrace singură, atât de mult o pupă amândoi în fund. Numai despre asta am auzit în ultimii doi ani – de atâta vreme mă văd cu Robbie pe ascuns. Doi ani – cum nimic nu trebuie s-o supere pe micuța Georgia până când

pleacă la facultate și are viața ei, bla, bla, bla. De parcă o distanță de câteva mii de kilometri o s-o protejeze când dezastrul se va întâmpla.

Și, când ea va pleca de acasă, el unde se va duce? Îl cunosc pe Robbie. N-o să-și părăsească niciodată căminul fără să aibă altă casă în care să se instaleze. E unul dintre acei oameni care n-ar putea trăi singuri în ruptul capului. Și, între timp, o să-l anunț și eu pe Josh că s-a terminat (sunt puțin îngrijorată că s-ar putea să mă concedieze sau ceva de genul ăsta, dar sper să creadă că am un fel de criză a vârstei mijlocii și că n-o să mă combin cu altcineva și astfel să nu fie răzbunător. Oricum, nu e genul lui. Cum spuneam, e un bărbat extrem de decent. Plictisitor. Haha!), o să mă mut într-un mic apartament, într-o zonă drăguță (să nu uit: lui Robbie îi place la nebunie Maida Vale) și o să aștept.

E planul perfect.

21.

Paula

Tocmai am alergat cinci kilometri. Nici măcar nu glumesc. Fără să mă opresc deloc, cu excepția trecerilor de pietoni, ici-colo. OK, poate că mi-am schimbat puțin traseul ca să aibă mai multe treceri de pietoni. Și poate că m-am oprit la fiecare dintre ele, chiar dacă nu treceau mașini, uitându-mă-n stânga și-n dreapta ca să mă asigur și ca să-mi recapăt suflul, dar am reușit. E o bornă. Îi trimit lui Chas un mesaj ca să-l anunț. În mod clar, nu e cu niciun client, pentru că primesc imediat un răspuns caracteristic lui Chas.

„Minunat!”

Myra, pe de altă parte, îmi scrie: *„Ciudato!”*, urmat de *„Trădătoareo”*, urmat de *„LOL”*.

Faptul că știu că Robert are o relație cu Samantha, nu cu Saskia, înseamnă că sunt mai bine și mai prost informată în același timp. Știu, de exemplu, că nu sunt împreună de mai mult de doi ani, pentru că atunci a intrat ea în serial. Dar nu știu nimic despre viața ei particulară sau dacă înșală pe cineva. Nu mă pot insinua în viața ei așa cum am făcut cu Saskia, în mare parte pentru că nu știu cum, dar și pentru că nu cred că pot s-o fac din nou. Nu am energia necesară.

Am încercat să-mi amintesc dacă ea era sau nu la petrecerea lui Josh, dar nu eram atentă la ea, deci, dacă a fost, am uitat. Din câte-mi aduc aminte, n-am întâlnit-o niciodată. Spre deosebire de Saskia, Robert n-a bârfit-o

niciodată. De fapt, n-a vorbit despre ea deloc. Întotdeauna am avut impresia că actorii mai tineri din serial sunt în gașcă, petrecându-și împreună serile, ca și cum haita le-ar fi sporit puterile.

Desigur, am mai căutat pe Google detalii despre ea și am citit câteva scurte interviuri. Fiind personaj secundar, ea nu umple paginile ziarelor așa cum o face Saskia. Iată ce am aflat, printre altele: a mers la școala de teatru din Londra de la treisprezece ani, e fata lui tata (asta înseamnă că are complex patern? Nu știu), are un cățel care pare că nu poate merge, pentru că în toate pozele stă într-o geantă, adoră chipsurile cu brânză și ceapă. Detalii de-a dreptul fascinante.

I-am găsit pagina de Twitter. Poze cu cățelul. Poze Samantha și cățelul. Selfie-uri cu buzele țuguiate și bosumflate și cu un decolteu mai mult decât generos. Pare să li se adreseze oamenilor cu „iubire”. Am simțit cum mă apucă toate prejudecățile și am decis să nu mai caut nimic. Dacă mă transform într-o cotoroanță nu va fi de ajutor pentru nimeni, cu atât mai puțin pentru mine.

Hotărâsc că trebuie să abordez situația dintr-un unghi diferit. Ce primește de la ea și nu poate primi de la mine? Da, da, știu. În afară de asta. Trebuie să mă pun la curent cu One Direction sau *Geordie Shore*²⁰? Despre ce vorbește cu ea? Ce fac când nu sunt în pat? Trebuie să aibă și altceva în comun.

— Crezi că are vagin de designer? spune Myra săritoare când îi cer o mână de ajutor. Se pare că ăsta e ultimul răcnet acum.

Nu mă-nvrednicesc să-i dau vreun răspuns.

*

Georgia e acasă de câteva zile, bronzată tuci și plină de povestioare care-mi fac părul măciucă. Întotdeauna e mai simplu pentru Robert și pentru mine să comunicăm când fiica noastră e prin preajmă, dar cred că mă ajută să nu-mi mai pese ce face el când nu e lângă mine. În cele din urmă, i-am spus despre Chas și, în loc să fie indiferent sau să-și bată joc de mine, mi-a zis că i se pare grozav și că, evident, chestia asta funcționează, pentru că nu m-a văzut niciodată atât de sănătoasă și în formă.

Preț de o clipă înspăimântătoare, am crezut c-o să-mi propună să vină cu mine la sală, dar până la final n-a sugerat decât să alergăm mai des împreună, ceea ce am și început să facem. E-n regulă. Mă face să trag și mai tare. Și cât timp alergăm cot la cot gâfâind, nu trebuie să vorbim sau să-i demonstrez cât sunt de înțeleaptă. Tot ce trebuie să fac e să respir.

Ah, 82 de kile pe muchie. În caz că vă întrebați. Robert, în schimb, a pus câteva kilograme. Mă-ntreb de ce.

²⁰ Serial britanic pentru adolescenți, difuzat de MTV (N. tr.).

Saskia îmi spune că faza cu Robert și Samantha provoacă o atmosferă nasoală în platou. Ceea ce, desigur, înseamnă că toată lumea știe despre ei. Încerc să alung senzația de umilință.

— Deci acum nici măcar nu mai încercă să se ascundă?

— O, ba nu, se ascund, spune ea.

Stăm în cafeneaua de la parterul clădirii Fortnum and Mason, iar ploaia bate în ferestre. Ea își mai toarnă niște ceai, cochetează cu zahărul, apoi decide să nu-și pună.

— Dar asta înseamnă că e o tensiune aiurea. Au filmat scenele cu primul lor sărut săptămâna asta, știi?

Scutur din cap.

— În orice caz, una dintre fetele de la machiaj mi-a zis că a fost ciudat. Un pic cam intens. De obicei, oamenii glumesc când filmează astfel de scene. Nu că ea ar fi spus că se-ntâmplă ceva, era doar o observație. Nu vreau să-ți faci griji că știe toată lumea.

— Nu-mi fac.

— Adică, nu știu de ce, cred că se văd de ceva vreme, deci nu e ca și cum nu s-ar putea controla sau ceva de genul ăsta...

— Tu de cât timp ai aflat?

Îmi dau seama că n-am întrebat niciodată asta. Ea se gândește o clipă.

— Acum vreo șase luni. Desigur, nu știu când a început, dar așa spune că nu cu mult înainte. Nu și-ar fi asumat un astfel de risc.

Deci nu de atât de mult timp pe cât credeam. Mă gândesc la ce se întâmpla acum șase luni. A existat vreo schimbare majoră în comportamentul lui Robert? Nimic de care să-mi amintesc. Eram deja distanți la acel moment.

— Poate că era doar faptul că trebuiau s-o facă în fața celorlalți. Probabil supracompensau sau cam așa ceva. Nu cred că bârfește lumea despre ei cum sau ceva de genul ăsta... spune ea.

Mi-ar fi plăcut să mai pot discuta cu Josh. Cineva care știa exact ce se-ntâmplă, care mi-ar fi oferit adevărul adevărat, știind că nu trebuie să facă eforturi să nu-mi rănească sentimentele.

— Ce mai face Josh? zic eu, parțial ca să schimb subiectul, parțial ca să-mi satisfac curiozitatea.

Încă-mi amintesc de sărutul nostru din parc – cel de-al doilea, pe care am dorit să-l primesc ca să păstrez amintirea – și simt un val de căldură și amețelă o clipă, până când realitatea mă lovește.

— E bine, spune ea. Cred că e ușurat că nu mai trebuie să mă îndoape, haha!

— Trebuie să-i fie greu. Să știe lucrurile care se petrec în culisele serialului și să nu le poată discuta cu tine.

Asta-i pedeapsa mea, să mă asigur că Saskia crede numai lucruri bune despre Josh. Să mă asigur că le e bine împreună.

— Trebuie să-și facă treaba, înțeleg asta, spune ea, ridicând din umeri.

Vina în privința lucrurilor pe care i le-am făcut Saskiei încă mă roade. Nu-i pot mărturisi așa ceva niciodată. Nu atât faza cu Josh, care n-a fost, la urma urmelor, decât un sărut, deși pentru mine înseamnă mult mai mult – și cred că și pentru el. Ci pentru că l-am făcut să simtă altceva pentru ea, chiar și pentru scurt timp.

Vreau să-i ofer ceva care să cimenteze prietenia noastră. Vreau s-o fac să înțeleagă c-o prețuiesc. Și, ca să fiu sinceră, am și un interes personal. Dacă nu-i pot împărtăși gândurile mele lui Josh, măcar le pot împărtăși cu ea, ca să-i obțin perspectiva asupra lucrurilor. Cunoaște toate părțile implicate. Poate mă va ajuta să dinamitez relația lui Robert cu Samantha. Îmi fac puțin griji că mă va crede revanșardă și nesuferită, că-și va schimba părerea despre mine, dar cred că va fi impresionată. A fost atât de derutată, n-a înțeles de ce nu-l confrunt pe Robert, de ce nu-l dau afară și de ce nu-mi fac propria viață. Dacă mă gândesc mai bine, mă hotărâsc că merită să-i povestesc tot.

Desigur, vor exista omisiuni flagrante în mărturisirea mea. Nu-i pot dezvălui niciodată că toată povestea a început pentru că am crezut că Robert mă-nșală chiar cu ea.

— Pot să-ți spun ceva? întreb eu când ne vine comanda (file de biban de mare pentru mine, pește prăjit pentru ea).

— Sigur, zice ea, intrigată. Orice, știi bine asta.

23.

Saskia

Deci micuța Paula are un plan. V-am spus eu că are profunzimi nebănuite. Nu e bine, totuși. În niciun caz pentru mine.

Speram ca povestea mea despre el și Samantha o vor face:

a) să-l dea afară din casă sau

b) atât de paranoică și de suspicioasă, încât va pleca el, din proprie inițiativă.

Căci știm cu toții cât de mult apreciază el aceste trăsături, corect?

Nu mi-am imaginat însă niciodată că va dori să-l recâștige.

Dar să vedem cât va dura pasiunea lui reaprinsă când ea îl va tot întreba unde se duce și la ce oră se va întoarce. Chiar dacă ea se va ține de promisiune și nu-l va confrunta, nu se va putea preface non-stop că se iubesc la nebunie. Imaginați-vă justificata lui indignare când va crede că ea îl acuză de ceva, când de fapt, pentru prima oară în câțiva ani, stă și el cuminte! Mi-ar plăcea să fiu o muscă pe perete.

Vestea bună – pentru mine – e că totul s-a terminat între Robert și Paula, din punctul ei de vedere. La final de joc ea îl va părăsi.

Vestea rea e că, până atunci, ea speră că el se va îndrăgosti din nou de ea cu înflăcărare. Și, dacă el face asta, cu mine cum rămâne?

Vrea s-o ajut să-l despartă de Samantha, lucru genial, pentru că eu am inventat relația asta de la bun început. O pot ajuta cu siguranță, haha!

Între mine și Robbie lucrurile sunt foarte tensionate. Evident, avem grijă să nu se prindă nimeni – deși majoritatea angajaților cred că nu ne suportăm reciproc oricum, deci un strop de animozitate nu cred că ne-ar da de gol – dar e un chin. Nu pot accepta că s-a terminat atât de ușor. Doar pentru că m-am îndoit de el.

De la Paula nu pot căpăta niciun strop de înțelegere. Din fericire, a încetat să mă mai bată la cap cu sexul fantastic pe care-l fac ei doi. Presupun că i-am servit povestea cu Samantha acum pentru că l-a îndepărtat. Îmi place să mi-l închipui derutat, crezând că totul mergea bine acasă, când deodată ea i-a întors spatele din nou. Întrebându-se dacă nu cumva a greșit când mi-a dat papucii.

*

N-o să vă mint, e greu să îmbătrânești. Am doar treizeci și opt de ani (OK, patruzeci și trei când nu mă aude nimeni, deși practic am uitat și eu), dar pentru o femeie într-o televiziune înseamnă că ești preistorie. Nu că n-ar fi roluri. Sunt destule. E mai bine decât odinioară. Dar majoritatea sunt de mamă șleampătă, mătușă morocănoasă, profesoară plicticoasă. Nimic succulent. Și, Doamne ferește, niciunul în care să fii atracția principală. Mi-e dor de asta. Mi-e dor să fiu în centrul atenției.

Puteți să-mi spuneți că sunt superficială („Ești superficială, Saskia!”), dar asta e adevărul. Știu că nu sunt cea mai bună actriță din lume. Știu că am primit mereu roluri pentru că arăt bine. Nu m-a deranjat niciodată. Nu voiam să devin Judi Dench, n-am încercat să câștig premiul Oscar. Am încercat să mă bucur un pic de faimă și avere. Asta e o crimă?

Știu că mi-am asumat un risc încurcându-mă cu Robbie, deși Josh lucrează la același serial. Uneori mă-ntreb dacă nu cumva unul a fost reacția directă la celălalt. L-am propus pe Joshie pentru slujbă, el a primit-o, după care eu m-am simțit prinsă într-o cușcă. De parcă n-aș mai fi avut nimic care să fie doar al meu. Și o parte din mine s-a întrebat mereu dacă Robbie vede chestia asta ca pe un soi de concurență. Nu l-a plăcut pe Josh, a avut grijă să arate asta. Deci poate că a crezut că dacă mă seduce pe mine se răzbună pe el. Cel puțin la început. Îmi place să cred că apoi s-a îndrăgostit de mine. Că dacă a sugerat să ne clădim un cămin împreună (pentru c-a fost ideea lui, să ne înțelegem; eu nu i-am cerut să-și părăsească soția) însemna că vrea să-și petreacă restul vieții cu mine.

Am mizat pe faptul că atunci când totul se va duce de râpă eu voi fi mai indispensabilă serialului decât Josh. Sunt unul dintre personajele principale, am câștigat premiul pentru cea mai bună actriță în rol secundar, votată de public, după cel de-al doilea sezon. Cum poate concura cu mine un băiat din staff? Nu m-am gândit niciodată că poziția mea va fi amenințată.

Acum mă-ntreb dacă nu cumva am avut un noroc porcesc. În ierarhia personajelor din *Fermierul Giles*, Hargreaves vine clar pe locul al doilea, după fermier. Eu sunt probabil a patra ca importanță, după nevasta lui Giles. Iar Marilyn urcă încet, îi simt răsuflarea în ceafă. Povestea asta cu Robbie o s-o împingă de la spate serios. Am început să mă-ntreb dacă nu cumva pot deveni vulnerabilă în cazul în care Robbie se va decide brusc că nu mă mai vrea prin preajmă. Dacă va exista o situație gen „ori plec eu, ori pleacă ea”. Atunci va rămâne numai Josh ca tampon între mine și șomaj.

Deci trebuie să fiu un pic mai atentă. Nici nu-mi pot imagina ce va face Robbie dacă va afla că de la mine a pornit zvonul cu Samantha; că am intoxicat-o pe nevastă-sa tocmai când se înțelegeau atât de bine. Din fericire pentru mine, Paula a ținut întotdeauna să nu-i spunem despre prietenia noastră. Dacă păstrăm acest secret între noi, o să fie bine pentru toată lumea. Și apoi, cât de curând, ea o să-l acuze din senin. Cine va fi paranoică atunci? O să par Miss Super-raționala.

Va avea nevoie să se refugieze undeva și va trebui să mă asigur că se va întoarce în brațele mele.

24.

Nu știu dacă s-a întâmplat ceva care să înlesnească filmările sau dacă personajul lui Robert nu mai e la fel de utilizat ca în trecut, dar zilele de filmare nebună par să se fi sfârșit, cel puțin deocamdată. Adică ar trebui să spun că nu mai ajunge târziu acasă. N-am crezut niciodată că filmările îl fac să întârzie câte două ore, de câteva ori pe săptămână. Poate se întâmplă așa pentru că e Georgia acasă – nu de-adevăratelea, dacă înțelegeți ce vreau să spun – iar el își dorește să stea cu ea cât mai mult timp cu putință. Oricum ar fi, e pe acasă la greu în fiecare seară.

Georgia își face planuri pentru ziua ei. Vrea o petrecere, dar nu acasă. (Slavă Cerului; îmi făceam griji de câteva săptămâni cum să-mi înduplec vecinii, lăsând la o parte stresul c-ar fi trebuit să-i invit și pe ei.) Am cam lăsat-o pe ultima sută de metri, așa că acum dau telefoane în disperare, încercând să rezerv un loc care să fie cool, dar care să nu coste o avere. Robert e la duș.

Am încercat la trei cluburi (degeaba), două puburi (nu e suficient spațiu) și patru restaurante (prea din scurt). Caut demoralizată pe laptop, când aud telefonul sunând. Știu că nu e al meu, pentru că acesta e în fața mea, negru și mut. Deci nu poate fi decât al lui Robert, pentru că Georgia nu e acasă și, în orice caz, tonul ei de apel e întotdeauna o melodie – ultima oară era „Hotline Bling”.

Sunetul vine dintr-un sacou agățat de spătarul unui scaun din bucătărie. Ploua când a plecat la studio, dis-de-dimineată, așa că și l-a luat peste tricou. Sunt atât de rare momentele în care-și lasă telefonul nesupravegheat, încât nu mă pot abține. Bag mâna în buzunar de parcă aș fi un câine Jack Russell care intră într-o vizuină de șobolani. Mă uit cine sună. Sam S.

Samantha.

Pe bune? Îl sună când știe că e acasă? Sunt atât de furioasă pe nesimțirea absolută a gestului, pe faptul că nu dă doi bani că e acasă, cu nevasta și fiica, că răspund înainte de a-mi da seama ce fac.

— Telefonul lui Robert, spun eu, pe un ton ostil.

Inspir profund, încercând să mă calmez. Nu te da niciodată de gol în fața dușmanilor.

— Ah, tu ești Paula?

Îi recunosc vocea după ce-am văzut-o în serial. E stupid de tânără și de obraznică.

— Da, eu sunt. Robert e la duș, îmi pare rău. Pot să-i transmit vreun mesaj?

Știu că par o secretară înțepată, dar e tot ce pot face în această clipă.

— Eu sunt Sam Smith, spune ea, apoi izbucnește în râs. Nu *acel* Sam Smith²¹. Samantha. De la muncă.

În vocea ei nu e niciun indiciu c-ar fi comis gafa supremă.

— Voiam să vorbesc cu el despre scena aia tâmpită pe care o filmăm mâine. N-o înțeleg deloc.

— Corect, zic eu. O să-i spun să te sune.

Vreau doar să-nchid telefonul înainte de a spune un lucru pe care-l voi regreta, dar Samantha are chef de vorbă.

— E scenariul ăsta ridicol. Ți-a povestit despre el? Hargreaves și Marilyn?

Mai avea puțin și adăuga „bleah, vomit”. Asta nu pare deloc o femeie îndrăgostită de el.

— Vreau să spun că diferența de vârstă e caraghioasă. E ca și cum ar ieși cu taică-său. Nu... nu vreau să spun că Robert e bătrân sau ceva de genul ăsta... sau că nu e atrăgător... oh, Doamne, scuze, a sunat cum nu se poate mai prost. Doar că... n-a existat niciun semn înainte că asta se va-ntâmpla și pare cam improbabil, știi tu. Amândoi credem asta.

Sunt mai mult decât derutată.

— ăsta-i *Fermierul Giles*.

— Mie-mi spui. În orice caz, scuze, Paula, nu voiam să te deranjez...

Îl aud pe Robert apropiindu-se.

— E-n regulă, stai așa, că vine.

— Mi-a făcut plăcere să discut cu tine, apropo, spune ea, iar eu îi întind telefonul lui Robert.

Vreau să-i surprind reacția în cel mai mic detaliu. Îi văd o licărire în ochi când își dă seama că telefonul la care vorbesc e al lui.

— E Samantha.

Nimic? Dacă e să fiu absolut sinceră, dacă aș fi la tribunal și ar trebui să spun ce senzație m-a încercat când am rostit acel nume și i-am văzut reacția lui Robert, aceea ar fi ușurarea.

— Ah. Mulțumesc, spune el, luând mobilul.

Aștept să iasă din încăpere, aștept cel mai mic semn de încordare în glasul lui, dar el se așază pe un scaun de bar, lângă mine.

— Bună, Sam, spune el, pe un ton camaraderesc. Nu, nu, e-n regulă...

Râde ca răspuns la vorbele ei.

— Nu m-am uitat la scenariu. Stai puțin.

Scotocește prin foile pe care le-a adus acasă de la studio. Găsește scena cu pricina, o studiază din priviri.

— Iisuse. Înțeleg ce vrei să spui...

²¹ Sam Smith este și numele unui cântăreț britanic (N. tr.).

Gândurile mele îmi abat atenția de la conversația lor. Dacă-ș fi intrat în cameră fără ca el să-și dea seama, nu m-aș fi îndoit nicio clipă că vorbește cu un prieten sau cu un coleg. E oare atât de bun? Dar ea?

— E un copil de treabă, zice el când încheie conversația. Totuși, e o actriță execrabilă.

Râde și râd și eu odată cu el. Dar asta îmi răspunde la întrebare? Samantha e oare incapabilă să mă convingă că nu a avut nicio intenție ascunsă când l-a sunat pe Robert? Sau pur și simplu nu-i pasă? Sau poate e genul acela de persoană care nu se sperie când soția amantului răspunde la telefon pentru că o doare în cot de ea sau de căsnicia lor?

Când prind un moment o sun pe Saskia.

— Hei!

— Bună. Ai o clipă?

— E Amanda, o aud spunându-i persoanei care e cu ea în cameră.

Presupun că e Josh. Mi-i imaginez acolo, bând un pahar cu vin. Stând poate în splendida lor grădină, acum că vremea s-a făcut din nou frumoasă. Sunt mișcată de faptul că-mi respectă în continuare dorința de a păstra prietenia noastră secretă. Dumnezeu știe ce-ar crede Josh dacă-ș ti c-o sun acum.

Urmează o pauză, apoi ea spune:

— Bună, scuze, am urcat în dormitor. E totul OK?

— S-a întâmplat ceva foarte ciudat.

Îi povestesc toată trășenia. Cât de deschisă și prietenoasă părea Samantha. Cât de naturală a părut discuția lor.

— Nu cumva te-ai înșelat tu? Adică, e clar că l-ai văzut cu cineva, dar nu e posibil să fi fost altă femeie? Cineva care seamănă cu ea, poate?

— Îmi pare rău, Paula, era ea, fără doar și poate.

Poate că sunt eu naivă.

— Părea atât de autentică.

— Probabil a repetat. Adică... dacă tot a riscat și l-a sunat acasă...

Acum mă simt ca o idioată. Mi-i imaginez pe Robert și pe Samantha râzând pentru că m-au păcălit.

— Mă rog, cred că oricum n-are nicio importanță. Contează că se vede cu cineva, nu contează cine e persoana respectivă.

— Așa te vreau.

— De-abia aștept să se termine povestea asta mai repede. De-abia aștept să-mi încep viața cea nouă, pe puterile mele.

— Atunci dă-l afară chiar acum, zice ea.

— Știi că nu pot. Dacă fac asta, el câștigă.

— Atunci trebuie să ne dăm silința și să-i despărțim, zice Saskia, iar eu mă bucur că am o aliată. Cu cât o facem mai repede, cu atât te vei simți mai repede liberă pentru totdeauna.

Când termin de vorbit cu ea mă simt mult mai bine. Pentru că Saskia a văzut cu ochii ei, nu e nicio îndoială că Robert are o aventură cu Samantha. Chiar dacă a părut atât de amabilă acum la telefon, știu că totul e o prefăcătorie. Aș minți dacă n-aș recunoaște că m-a șocat cât de colegial și prietenesc a vorbit Robert cu ea. Mă face să cred că nu-l mustră deloc conștiința, în ciuda faptului că ne-am împăcat atât de bine în ultima vreme. Mă face să cred că am de purtat o luptă mult mai grea decât părea la început.

25.

Robert trebuie să plece pentru două nopți, ca să filmeze niște scene în Oxfordshire. Când nu e prin preajmă, îi răsfoiesc programul pentru săptămâna care urmează. În prima zi nu apare decât în două scene, una cu David, una cu Samantha. În restul timpului are de turnat doar scene cu două personaje, alături de David sau Saskia. Asta înseamnă că toți patru vor sta acolo peste noapte ca să fie gata în ziua filmării, cum se luminează.

În ziua a doua filmează mai mult cu David, apoi sunt scene între alte personaje din serial, care nu mă interesează. Deci Robert și David vor rămâne acolo și a doua noapte, alături de câteva personaje secundare, iar Saskia și Samantha se vor întoarce acasă după terminarea primei zile de filmări. Dacă ar fi să ghicesc, Robert va ajunge acasă marți după-amiază.

Îi scriu Saskiei și-o întreb dacă vrea să treacă pe la mine luni seara, după ce se întoarce în Londra. Mă aștept să sugereze să mergem la ea acasă – presupun că Josh va fi plecat până a doua zi – sau undeva aproape de ea, dar, spre surpriza mea, acceptă să taie orașul de-a curmezișul ca să vină la mine, o dată-n viața ei. Georgia a plecat din nou – lucrează în parcare nu știu cărui festival cu Eliza, muncind douăsprezece ore în schimbul unei sume derizorii și al unor bilete gratuite pentru următoarele două zile – deci știu că o să fim singure-singurele.

Chas mă examinează cu atenție după slujbă.

— Ia uită-te ce arme uriașe, strigă el când mă vede ridicând o pereche de greutatea deasupra capului.

Mă uit în oglinda care acoperă întregul perete al sălii de sport – cea în care de obicei evit să mă privesc – și văd o mică urmă de mușchi sub toată carnea aia moale și fleșcăită.

— Mai degrabă pistolete, spun eu, râzând de entuziasmul lui. Sau pistoale cu apă. În cel mai bun caz.

— Există pistoale cu apă foarte mari. Fii mândră de cheștiile astea, zice el când ridic din nou halterele. Le meriți pe bună dreptate.

— Ți-ai cumpărat un dicționar de clișee? Sau cartea *Cum să spui lucruri pozitive în zece lecții simple*?

— M-am născut optimist, spune el. Face parte din șarmul meu personal.

*

Saskia sosește, aducând o sticlă cu vin. Pare obosită. Chiar dacă i s-a permis să slăbească din nou, sunt șocată să văd că e în continuare rotunjoară. A înlocuit hainele ei mulate obișnuite cu un tricou mai larg și cu o pereche de pantaloni până la genunchi. Arată superb.

— Hei!

Ne îmbrățișăm, iar ea mă urmează înăuntru, uitându-se în jur. Mă bucur că am făcut ordine înainte să ajungă ea.

— E minunat, spune ea, trăgând cu ochiul în living, în timp ce ne ndreptăm spre bucătărie.

— E un apartament mic, zic eu și apoi regret că-mi cer scuze.

Mie-mi place la nebunie apartamentul nostru. E cam jerpelit, dar ni se potrivește perfect. Sau, cel puțin, așa am crezut întotdeauna. N-am înțeles niciodată nevoia de a te muta într-un loc mai țiător doar pentru că poți. Deja mă-ntreb cu îngrijorare dacă Robert mă va lăsa să stau aici după ce ne vom despărți, pentru că nu-mi imaginez c-aș putea locui în altă parte.

— Stăm aici de multă vreme și nu ne-a trecut prin cap să ne extindem. Deși Robert crede c-ar fi trebuit să facem asta acum câțiva ani buni.

— Nu vă extindeți, zice ea, râzând. Trebuie să fii prevăzătoare, sunt mai multe lucruri care se pot strica. Eu îmi petrec jumătate din viață așteptând diverși oameni care să repare diverse lucruri.

— OK, o să-mi aduc aminte de asta când o să câștig la loto.

Parcă-mi citește gândurile și spune:

— O să rămâi aici când... știi tu?

— Așa sper. Robert știe cât îmi place locul ăsta. A fost căminul Georgiei de când s-a născut. Și, oricum, mă-ndoiesc că Samantha va dori să se mute aici. Unde locuiește ea acum?

Așez două pahare mari în fața Saskiei, iar ea se agită să deschidă sticla.

— Ah. Nu sunt sigură. Nu știu de ce, dar cred că încă stă cu mama ei.

Iau unul dintre paharele de-acum pline și dau pe gât o înghițitură zdravănă.

— Iisuse. Și nu-mi spune, mama ei e de vârsta mea.

— Nu chiar. Nu c-aș fi întâlnit-o.

Ne așezăm lângă ușile deschise care dau spre curtea interioară, cu vedere la mica grădină comună.

— Deci, cum merg lucrurile? Ea a fost acolo noaptea trecută, nu-i așa? La hotel.

— A fost. Ah, ghici ce? Am aflat ceva.

Face pauză ca să-mi vadă reacția.

— Ce anume? Spune-mi.

— Ne-am nimerit la machiaj în același timp, așa că am tras cu urechea la ce vorbea. Machieuzele sunt ca psihoterapeuții, zău așa. Sau ca preoții. Oamenilor li se pare că le pot încredința cele mai întunecate secrete ale lor. Cred că din cauză că stai acolo ore-ntregi și trebuie să vorbești despre ceva...

Mă abțin cu greu să-i zic să treacă mai repede la subiect. Știu deja că Saskia se mișcă-n propriul ei ritm când vine vorba de povestit.

— ... în fine, vorbea despre iubitul ei – presupun că se referea la Robert. Cu siguranță n-am auzit-o pomenind de nimeni altcineva – și spunea că-și dorește cu disperare un copil...

Se lasă pe spate și se uită la mine triumfătoare. Mă lovește un val de greață. Nu mi-ar fi trecut niciodată prin cap că Robert și-ar mai dori copii. Sigur că-și mai dorește. E încă tânăr. Dar acum? Deja? Înainte să ne fi despărțit?

— Rahat, e tot ce pot rosti.

— Îmi pare rău. O, Doamne, chestia asta te-a supărat? Te-a supărat, nu-i așa? M-am gândit că va fi o armă bună oarecum. Adică, aș fi crezut că Robert n-o să mai vrea alți copii nici în ruptul capului. Nu în etapa asta. Iar ea spunea că el – iubitul ei – nu-și dorește prea tare. Părea ca și cum s-ar fi gândit să meargă mai departe și să lase chestia asta să se întâmple...

— Doamne, pe bune?

— Mă rog, m-am gândit că e o informație utilă. O să-l înspăimânte ideea, îmi imaginez.

Are dreptate. Robert va detesta ideea că Samantha ar putea rămâne gravidă fără știrea lui. Totuși nu știu cum aș putea folosi informația asta în avantajul meu.

— M-am gândit să-i scap asta așa, într-o discuție, spune Saskia. Că am auzit-o pur și simplu pe Samantha spunând că are de gând să rămână însărcinată „întâmplător”. Asta i-ar activa îndoiala, cu siguranță.

— E genial. Nu vreau să te rog să te amesteci, cu toate acestea...

Ea ridică din umeri.

— Ce-mi pasă mie? De fapt, va fi chiar distractiv să-i văd mutra. După tot ce ți-a făcut...

Ciocnim paharele. Aud melodia tematică din *Coronation Street* răsunând într-unul dintre celelalte apartamente.

— De ce vă urâți voi doi în halul ăsta?

Mereu am crezut că-nțeleg de ce n-o suportă Robert pe Saskia – cu întârzierile și comportamentul ei de divă – dar cine știe acum dacă e ceva adevărat în toate astea? Josh cu siguranță n-a vorbit niciodată în felul ăsta despre ea.

Îmi zâmbește sec.

— A, nu cred că ne urâm. Doar că nu ne înțelegem foarte bine în mod special. E o diferență. În fine, numai dacă nu ți-a spus el altceva. Poate că el mă urăște pe mine, haha!

— Nu, nu, nu voiam să spun asta. Eram doar curioasă, asta-i tot.

Se gândește un moment.

— Două egouri uriașe care se luptă pentru atenția celorlalți. Sau ceva de genul ăsta.

— Are logică.

— Cred că Robbie și cu mine adorăm să fim în centrul atenției. Deși, ca să fiu cinstită, toți actorii fac asta, după experiența mea.

— Parcă ai fi Alice. Sora lui. Ea e singura care-i spune Robbie.

— I-am spus Robbie? Nici măcar n-am observat. Asta pentru că am prieten, pe nume Robbie, care înnebunește dacă-i spune cineva Robert. Nu știu să-i fi spus vreodată Robert lui Robert al tău...

Ridică paharul și ia o înghițitură. Stăm, în tăcere. Mă rog, tăcere și vocea lui Steve McDonald spintecând aerul. Simt că am vorbit destul despre mine și problemele mele.

— Tu ce mai faci, apropo?

— Minunat. Mă simt bine. Urăsc când oamenii spun „Sunt bine”. Nu prea are sens și sună atât de americănește, nu crezi? Apoi mă apuc și-ncep s-o spun eu însămi, haha!

Și se pornește. O las să bată câmpii puțin. Sunt uluită că Samantha vrea să rămână gravidă deliberat, fără ca nici măcar să discute cu Robert. Că e gata să-l prindă într-o capcană în felul acesta. Mă cam face să-mi fie milă de el, deși asta ar fi o cale ca să afle primejdiile unei relații cu o femeie îndeajuns de tânără, încât să creadă că e permis să te joci cu viețile altora. Când îmi dau seama că Saskia a tăcut, n-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbea.

— Scuze, ce-ai spus?

— Ți ziceam despre Josh. Vrea să mergem la Barcelona în weekend, e aniversarea noastră. Acolo am fost în prima noastră vacanță împreună.

Dă ochii peste cap.

— Păi și ce ai cu Barcelona? Barcelona e minunată.

— Nu asta-i ideea. Nu știu de ce vrea el să mergem undeva. Adică, sunt nouă ani, nu e nimic special.

Mă gândesc cât de mult mi-ar fi plăcut odinioară ca Robert să fie genul de persoană care să mă răpească într-un weekend romantic. Ea spune, de parcă mi-ar citi gândurile:

— Știu că par teribil de nerecunoscătoare. Sunt doar epuizată, asta-i tot. Aș prefera să ieșim la un prânz bun, dar el face mare tam-tam că vrea să mă răsfete.

Sigur că vrea. E felul lui de a-i cere scuze. Nu că Saskia ar ști pentru ce anume își cere el scuze.

Mă gândesc la ochii lui buni. La obiceiul de a-și trece mâna peste cap. La felul în care m-a privit înainte de a mă săruta.

— Eu l-aș lăsa s-o facă, spun eu, întinzându-mă după sticla de vin. Dacă înseamnă atât de mult pentru el.

26.

Saskia

Probabil că n-ar fi trebuit să-i spun nimic Paulei, dar adevărul e că Josh e ca un guguștiuc enervant de îndrăgostit în această perioadă. Nu chiar așa, dar mă-ntreabă din cinci în cinci minute dacă mă simt OK și-mi aduce cafeaua la pat când încerc să zac mai mult. Știu, știu. Cele mai multe femei ar omorî pe cineva ca să fie căsătorite cu cineva la fel de atent după opt – aproape nouă – ani, dar aș putea supraviețui și fără el. Mă calcă pe nervi.

Așa se-ntâmplă când știi că e cineva care pur și simplu te adoră. Te face să-ți dorești să-i testezi sentimentele. Să-l dai afară pe ușă și să vezi cum reacționează. Care ar fi lucrul peste care n-ar putea trece? Mă rog, îmi imaginez că-n cazul lui Josh ar fi dacă ar afla de mine și de Robbie. Peste un mic flirt, o aventură trecătoare cu un bărbat pe care nu-l cunoaște, ar putea trece, probabil, cu timpul. Peste o poveste de dragoste matură cu cineva pe care nu-l poate suporta, mă-ndoiesc.

Așadar, a fost tare ciudat să stau în casa lui Robbie – Doamne ferește, i-am spus Robbie în fața Paulei! Saskia, idioată mai ești! – iar el să n-aibă habar c-am fost acolo. A fost pentru prima oară – nu s-a simțit niciodată bine să mă ducă acolo din cauza fiicei lui, bla bla. Amândoi ne asumam un risc cu partenerii noștri de viață, dar Georgia era un risc pe care el nici măcar nu s-a gândit să și-l asume. Așa c-am profitat de ocazie când m-a invitat Paula. De-

abia așteptam să le văd apartamentul. Chiar dacă de fapt nu-mi doream decât să-l am la dispoziția mea, măcar o dată-n viață.

E mai mic decât îmi imaginam. Cu greu ți-ai putea închipui că acolo locuiește o vedetă șmecheră de televiziune. Un bloc mare și vechi. Apartamentul lor e la etajul cinci (din fericire au lift, haha!), care dă, în spate, spre un fel de grădină comună. Probabil șase camere în total, dacă includem și baia. Luminos. Parchet ce pare original.

Dar gata cu discursul ăsta de agent imobiliar. Întotdeauna mi se pare fascinant (și uneori dezgustător) cât de diferit miros casele. De parcă fiecare cămin își creează propria aromă. La prima impresie, apartamentul lui Robbie și al Paulei mirosea a rufe spălate, produse de baie feminine, o urmă de usturoi de la ceva ce probabil a mâncat ea cu o seară înainte și un pic de umezeală în pereți. Una peste alta, nu e foarte rău.

Nici nu pot descrie cât de ciudat a fost să-i văd lucrurile lui Robbie în contextul acesta. Obiecte care-mi sunt atât de cunoscute, stând mărturie unei cu totul alte existențe a lui, care pe mine nu mă include. Am reușit să arunc o privire în cele două ocazii în care am fost la toaletă, care e convenabil situată chiar lângă dormitorul lor. Pe pat era un teanc de haine proaspăt spălate (de aici mirosul de rufărie) și în acea harababură am recunoscut lucruri pe care le știam atât de bine. Patul mare, cu cadru de lemn închis la culoare, de lângă perete, așternuturile albe, acoperite cu o pătură cu un motiv vesel, cu maci. Garderobe în perete, de-o parte și de alta a patului. Era clar care e jumătatea de pat a fiecăruia. Ultimul roman al lui John le Carré era destul ca să-i dea de gol. Nu m-am putut abține, am deschis ușa noptierei de pe partea lui de pat și m-am uitat rapid înăuntru. Obişnuita harababură de lucruşoare – medicamente de răceală, dopuri de urechi, monede. Nu ştiu de ce m-am întristat un pic. Era atât de banal. Țasta e lucrul pe care Robbie și cu mine n-am apucat niciodată să-l împărtăşim – banalitatea. Rămășițele zilnice care compun o viață.

Când m-am dus a doua oară la toaletă, am făcut un raid prin dulăpiorul de la baie, dar n-am găsit nimic instructiv, în afara unei cutii de Just For Men²². Ha! Și eu care credeam că e natural!

Mi-a fost greu să mi-l imaginez acolo, n-am de gând să vă mint. Mi s-a părut cumva mai neînsemnat. Mi-am amintit de vremurile în care eram adolescentă și ieșeam cu un băiat de care eram îndrăgostită de câteva luni. Totul mergea perfect. Toate prietenele mele erau invidioase. Mi se părea că e cea mai tare ființă pe care o-ntâlnisem vreodată, până m-a invitat la el acasă pentru prima oară. O singură privire în camera lui cu tapet înflorat

²² Vopsea de păr, mustăți și barbă (N. tr.).

jerpelit, pe care părinții lui nu-l lăsau să-l schimbe pe sub afișe, grămada de șosete și chiloți murdari, cremele antiacnee de pe biroul lui mic, și nu m-am mai putut uita niciodată la el cu aceiași ochi. Nu conta că în propriul meu dormitor încă era un poster cu Five Star²³ și papuci pufoși cu personaje din desene animate vârați sub vechea mea casă de păpuși. A scăzut în ochii mei. Din fericire, asta nu s-a întâmplat și cu Robbie. Am avut mai degrabă sentimentul copleșitor că trebuie să-l salvez de toate astea.

Apoi, chestia cu copilul a fost chiar inspirată. Adică, pe bune. Acum pot să-i spun că, „din greșeală”, mi-a scăpat bârfa de față cu Robbie. Că mutra lui dezvăluia un milion de secrete. Că, brusc, ea avea ochii roșii și plini de lacrimi și că ei par să nu-și mai vorbească deloc.

Și apoi Paula va simți că-i poate da papucii când e doborât și n-are unde să se refugieze.

Doar că, desigur, va trebui să mă asigur că el va simți că se poate refugia în brațele mele.

Sper doar ca Paula să nu vrea să se răfuiească direct cu Samantha, pentru că atunci toată lumea va fi extrem de derutată. Mai ales Samantha.

*

Robbie a început să filmeze o scenă nouă, în care Hargreaves intră în afaceri cu un șmecher pe nume Smyth, gunoiul satului. Toate dramele de televiziune au așa ceva. Știu că nu-i place deloc situația. E primul indiciu al dezvăluirii importante că Hargreaves a fost tot timpul un escroc, care-și prăda prietenii mai în vârstă, vânzându-le vechituri în schimbul economiilor lor de-o viață sau plătindu-le câțiva bănuți pe ceea ce el știe că e o antichitate valoroasă.

Personal, cred că-i o mișcare inspirată, într-un fel clasic și telenovelistic. (Acum aud glasul lui Robbie în mintea mea: „*Fermierul Giles* nu e o telenovelă, Saskia. E o serie TV de lungă durată. Nu rulează decât jumătate de an, asta e marea diferență”. Majoritatea însă știm că e o telenovelă, în afara numelui.) Ia personajul la care te aștepți cel mai puțin și pune-l să facă o prostie. Telespectatorii vor deveni dependenți, chiar dacă vor azvârli cu carnetele de pensie în el în plină stradă.

L-am întrebat pe Josh dacă și-a băgat coada în scenariul acesta. N-a fost niciodată cel mai mare fan al lui Robbie și nici măcar nu știe povestea. Dacă fi în locul lui, aș vrea să le fac probleme tuturor actorilor care m-au scos din minți, vă spun sincer. El s-a supărat totuși și mi-a zis că nu ar permite niciodată sentimentelor să intervină în jobul lui.

²³ Trupă muzicală londoneză (N. tr.).

Cea mai mare problemă e că Jez, actorul care-l joacă pe Smyth, e un psihopat. A apărut în serial de-abia anul trecut – un fost luptător în cușcă care a trecut în premieră la actorie – și de atunci ne terorizează pe toți. Din fericire pentru majoritatea dintre noi, personajele nu prea au motiv să se întâlnească, în afara vreunei scene ocazionale de la cârciumă, unde suntem în siguranță pentru că suntem mulți.

Robbie e îngrozit de el. De-a dreptul îngrozit. N-o să recunoască niciodată, dar l-am văzut făcând chestii exagerat de tovărășești când e cu Jez, care-nseamnă: „Sunt exact ca tine. Te rog, nu mă pocni”. A fost scandalizat când l-au băgat în serial, spunând că era o cascadorie și că va scădea credibilitatea show-ului (pe bune, nu știu totuși cum putea fi atât de serios). Cineva i-a spus, evident, lui Jez, pentru că a avut grijă să arate că nu-l suportă pe Robbie de la bun început. Și e un tip masiv. Care nu se poate stăpâni.

În orice caz, acum trebuie să petreacă zile întregi filmând împreună într-un decor care seamănă cu o alee ferită, unde cineva ar putea fi omorât și nedescoperit zile întregi (unde e asta în sătucul nostru imaginar e foarte neclar. Tuturor a încetat să le mai pese de geografie cu multă vreme în urmă). În câteva dintre scene, Jez trebuie să-l lipească pe Robbie cu spatele de zid și să-i urle în față. Una dintre fetele de la machiaj – nici ea nefiind vreun mare fan de-al lui Robbie, de când a urlat la ea o dată că pălăvrăgea în timpul repetițiilor – îmi spune că e o bucurie să-i privești. Teama lui Robbie e palpabilă. Între duble, Jez se pare că se plimbă prin platou, lătrând la toată lumea care se apropie de el, încercând să păstreze „momentul”, în vreme ce Robbie se adăpostește în spatele regizoarei.

Într-una dintre zilele în care ajung mai devreme, așteptând să filmez o scenă la coafor – una dintre scenele acelea enervante, de umplutură, despre care poți fi aproape sigur că vor fi scoase la montajul final – mă hotărâsc să mă plimb puțin prin studio, să văd care mai e treaba. Poate că Robbie mă va vedea ca pe un personaj prietenos, un adăpost pe vreme de furtună.

Când ajung acolo, ei repetă o scenă nouă. Se ceartă pentru prețul unor mărfuri sau pe un știu ce proprietăți. La un moment dat Jez îl împinge cu toată forța și Robbie se împleticește în spate. Se uită la regizoare, cerșindu-i ajutorul.

— Putem să... spune el agitat. Putem să păstrăm asta pentru dublă?

Regula, după cum știe orice om normal, e că te abții să faci lucrurile incomode în timpul repetițiilor, schițând ce ai de gând, dar fără să duci acțiunea la capăt. La fel e cu săruturile. Deși Robbie părea să uite de asta la început, când ne-am combinat, și, brusc, Hargreaves și Melody se pupăceau ca niște adolescenți excitați de câte ori scenariul le cerea un sărut rapid.

— Doar mimează că-l împingi, Jez, strigă regizoarea.

Cred că și ei îi ei teamă de Jez. Tuturor regizorilor le e teamă de el.

— Las-o mai moale.

— Sigur, scuze, amice, zice Jez, pe un ton total nesincer.

— De la început, strigă asistentul de platou. Liniște, toată lumea. Se repetă.

Trec din nou scena în revistă. Același moment, aceeași îmbrânceanță. E aproape comic. Nu, nu aproape, chiar e.

Robbie se oprește din nou.

— Pentru numele lui Dumnezeu...

Dă cu ochii de mine și privirea pe care mi-o aruncă este cea pe care o prețuiesc. Nu poate ascunde faptul că e bucuros că mă vede. Își dă ochii peste cap.

— Hai să trecem direct la dublă, strigă regizoarea.

Îi e și ei clar că lucrurile scapă de sub control.

— Ocupați-vă pozițiile, strigă asistentul. Liniște!

Toți încremenesc ca niște statui, ca la începutul fiecărei scene. Jez joacă ridicol de prost. Se-ncurcă la o replică și sfârșește prin a spune ceva care nu are niciun sens.

— OK, spune regizoarea când scena se poticnește, fiind evident că nu mai poate. Cred că am terminat cu asta. Hai să trecem mai departe.

Asistentul strigă detaliile scenei următoare, care e tot cu Robbie și Jez. E o mică pauză în care se discută niște chestii tehnice și mă bucur când văd, cu coada ochiului, că Robbie se strecoară lângă mine.

— Ai văzut asta? zice el înainte să-i spun bună dimineța. E nebun de legat.

— E o glumă proastă, spun eu. Nu poate să joace și pace.

— Mă gândeam să mă duc cu jalba-n proțap la Josh. Pe lângă toate celelalte, transformă serialul într-o farsă.

— Nu e ca și cum ți-ar fi frică de el, zic eu, asumându-mi riscul să vadă partea amuzantă a replicii.

Mă răsplătește cu un zâmbet și stomacul îmi flutură.

— Sunt îngrozit! Dar Josh nu trebuie să afle asta. O să-l conving că e vorba despre integritate.

— Pot să vorbesc eu cu el, dacă vrei.

Deși mă bucur de disconfortul lui Robbie, știu c-aș putea câștiga destule puncte albe ajutându-l.

— Faci tu asta? spune el, cu o voce plină de recunoștință.

— Desigur.

Chiar atunci, cineva îl cheamă să repete scena. Înainte de a se îndepărta, mă prinde de braț și spune:

— Tu ce mai faci? Ești OK?

— Supraviețuiesc, zic eu. Cam așa ceva.

E un mare progres.

27.

Paula

77 de kilograme și tot 36 la sută grăsime. Pierderea mea în greutate a încetinit acum, trupul meu s-a obișnuit cu exercițiile fizice zilnice. Nici măcar nu-mi pasă. Mă simt – și arăt – mai bine decât m-am simțit într-o veșnicie.

O pun pe Myra la curent cu veștile despre copil. Nu pot să-mi scot asta din cap. Cred că e unul dintre cele mai rele lucruri pe care o femeie le poate face unui bărbat. Ca să nu mai vorbim de viața nevinovată pe care o aduc pe lume.

— Doamne!

Îmi trânteste în față o cană cu cafea. Stau la una dintre mese, după ora de sport cu Chas, pentru că deocamdată nu am chef să mă duc acasă. Robert are zi liberă și nu mă mai pot gândi la ce putem face împreună, ca să treacă vremea. Deși sunt, practic vorbind, clientă în acest moment, tot sar să ajut din când în când, dacă așteaptă cineva să fie servit.

— Ai grijă să-ți termini divorțul înainte să se-ntâmple una ca asta, în caz că el se va hotărî să-și ia responsabilitățile părintești în serios.

— Șșș! spun eu, privind în jur să văd dacă trage cineva cu urechea. Își ia deja în serios responsabilitățile părintești.

— Iată! Nu vrei să ajungă să-ți spună că trebuie să vinzi apartamentul și să te muți într-o cocioabă pentru că el mai are o gură de hrănit.

— Nu cred... nu asta-i ideea, în orice caz. Dacă vrea să aibă o altă familie, e problema lui. Nasol e că ea face asta fără știrea lui.

— Mă rog, nu în întregime, rânjește Myra.

— Știi ce vreau să spun. Ce fel de fată face așa ceva?

— Una afurisită și manipuloare. Nu aș recomanda-o unui om mai bun.

Iau șervețelul și șterg masa unde ceașca mea a lăsat o urmă.

— Se merită reciproc, presupun.

— Deci Saskia o să i-o arunce în față?

Dau din cap.

— N-am rugat-o eu, s-a oferit voluntar.

— Începe să-mi placă de Saskia.

Se trânteste pe scaunul de vizavi de mine și apoi se ridică din nou, când intră cineva.

— E o mișcare inteligentă.

— S-ar putea să funcționeze, strig eu după ea.

*

Câteva zile aștept un semn de la Robert, că s-ar fi schimbat ceva. Mă port foarte frumos, ca atunci când Samantha va scădea în ochii lui să se uite la mine și să-și spună: „Asta e femeia cu care vreau să-mi petrec tot restul vieții”. Sau, în orice caz, ceva de genul ăsta.

Duminică seara, în timp ce discutăm despre notele excelente ale Georgiei, îl lovesc cu replica genială: „Îți vine să crezi că au trecut optsprezece ani?”

— Săptămâna viitoare, spune el, luând o trufă făcută-n casă (a lui, cu jumătate de kil de unt și cu foarte mult zahăr; a mea, cu ulei de cocos și îndulcitor. Aspect – identic. Îi măsoară burta care i se ițește peste pijama Ralph Lauren și mă-ntreb cum inima lui poate face față acestui asalt).

— O să-mi fie dor, ție nu? Nu doar c-o să-mi fie dor de ea. Nici măcar nu mă pot gândi la asta. O să-mi lipsească toată treaba cu maternitatea.

— Tot mama ei o să fii, spune el, bătându-mă ușor pe picior, de parc-aș fi un cal.

Stăm gârboviți pe canapea, unul lângă altul. Aproape, dar nu foarte aproape.

— Știu. Și nici n-aș vrea s-o iau de la început, sinceră să fiu. Nu acum. Nu bebeluși, nu anii de după bebelușie.

— Doamne, nu! Îți poți imagina? Nu cred c-am dormit vreo trei ani, nu-i așa?

Îl recompensez cu un surâs.

— Ceva de genul ăsta. Și închipuie-ți cum ar fi să ai de-a face cu un adolescent, peste treisprezece ani.

Se cutremură.

— Încerci să-mi provoci coșmaruri?

Îmi dau seama că am forțat destul nota. În mod clar, Robert nu e deloc disperat să devină din nou tată. Trebuie doar să aștept ca Saskia să-și pună magia în practică.

— Spune drept, ești trist că s-a decis să nu dea nicio petrecere?

În cele din urmă, George s-a enervat că n-a găsit un loc potrivit și a decis că, decât să-și piardă săptămâna viitoare stresându-se că petrecerea ei va fi o porcărie, mai bine n-o mai organizează. În schimb, a ales o cină elegantă,

apoi un club cu opt dintre cei mai apropiați prieteni ai ei. Totul sponsorizat de noi, evident, dar suntem foarte fericiți s-o facem. În special pentru că asta înseamnă că noi nu trebuie să mergem și putem ieși la masă într-o altă seară, doar noi trei.

— „Trist” nu e cuvântul potrivit, spune el. „Ușurat”, „bucuros” și „recunoscător” ar fi mult mai adecvate.

— La fel și la mine. E îngrozitor din partea noastră?

El ia o înghițitură din ceaiul de lemn-dulce. Avem o seară fără vin, într-o încercare de a ne păcăli ficatul că devenim abinenți. Eu consum lămâie și ghimbir.

— Oribil, zice el. Suntem niște părinți îngrozitori.

Apoi se înclină și mă cuprinde cu un braț, trăgându-mă mai aproape și sărutându-mă pe cap, lângă tâmplă. Nu e deloc erotic, dar e un gest neașteptat de afecțiune și, după părerea mea, e un progres.

*

Stau ca pe coji de nucă așteptând ca Saskia să-mi spună ce se mai întâmplă. Marți după-amiază, în cele din urmă, mă sună.

— O, Dumnezeule, zice ea, înainte să apuc să spun ceva.

Tocmai am venit de la serviciu și vreau să intru la duș.

— Trebuia să fi fost aici.

— I-ai spus! Spune-mi tot!

Face o pauză teatrală. Încerc să-mi păstrez răbdarea.

— OK. Va trebui să-ți spun versiunea scurtă, pentru c-or să mă cheme dintr-o clipă-n alta. Deci, trăncăneam între două scene. Se rearanjau reflectoarele, așa că aveam ceva timp de pierdut. Am așteptat să rămânem doar eu și cu el, evident, pentru că nu voiam să fugă cineva la Samantha și să-i povestească tot. În orice caz, într-un final am rămas noi doi și i-am spus, pur și simplu. Ca și cum aș fi fost preocupată de bunăstarea lui...

— Așa, din senin?

Trebuie să recunosc că o admir din tot sufletul pe Saskia.

— Oarecum, dar înainte de asta am zis altceva despre Samantha, ceva drăguț, că s-a descurcat bine la un cadru sau o prostie de genul ăsta, nu-mi mai aduc aminte, și apoi am spus: „Ah, dar trebuie să-ți spun ceva. Poate am înțeles eu greșit sau ceva de genul ăsta, de fapt sunt sigură că așa e... dar dacă aș fi în locul tău aș vrea să aflu...”

— Și...

— Desigur, n-a rezistat și a mușcat momeala. Așa că i-am povestit ce am „auzit”. Mutra lui, Paula! Evident, încerca să nu se dea prea tare de gol, pentru că erau oameni în jurul nostru, chiar dacă nu ne auzeau, dar totul era clar, dacă știai după ce să te uiți.

— Genial. Și el ce-a zis?

— M-a întrebat dacă asta a spus ea cu exactitate și dacă eu cred că ea chiar face chestia asta să devină realitate sau a fost doar o aiureală. Făcea bancuri, ca și cum ar fi fost totul o mare glumă, dar îmi dădeam seama că voia mai multe detalii. Apoi am fost chemați din nou pe platou, așa că asta a fost tot. Dar era clar că l-am răscolit. I-a zburat toată concentrarea după asta.

— Genial, spun eu. Îți rămân datoare. De-abia aștept să sosească acasă, să văd dacă-mi dau seama de ceva.

— I-am văzut în mulțime la prânz și ea nu părea prea fericită. Sper ca el să nu mă dea de gol la machieuză, dar, hei, ce poți face? Am o misiune de îndeplinit, haha!

— Mulțumesc, Saskia, mi-ai întrecut, sincer, orice așteptare.

— Mă rog, sper să meargă.

— Chiar dacă nu-l va face să-ndrepte lucrurile imediat, le va bate cu siguranță un alt cui în sicriu.

— Dacă nu e, atunci chiar nu știu ce trebuie să mai facem, îi promit c-o pun la curent mai târziu cu starea de spirit a lui Robert. Apoi mă plimb în sus și-n jos, întrebându-mă ce am de făcut, până când îmi amintesc că trebuie să arăt cât se poate de atrăgătoare când el va veni acasă după – să sperăm – o ceartă. Așa că fac un duș, mă spăl pe cap și mă usuc. Mă dau cu cremă hidratantă peste tot, îmi pun o pereche nouă de jeans, care aștepta ocazia potrivită (măsura paisprezece, nici măcar nu glumesc. Îmi venea să plâng când i-am probat și am văzut că-mi vin) și bluza aceea diafană pe care am achiziționat-o în prima expediție de cumpărături. Apoi mă dau cu oje pe unghiile de la picioare (asta-nseamnă că trebuie să-mi scot din nou jeanșii pentru că nu mă pot apleca în ei. Sunt diverse grade de a încăpea în ceva, dacă-nțelegeți ce vreau să spun) și mă machiez cât să arăt bine, dar să nu pară că m-am aranjat pentru el.

Toate astea îmi iau vreo oră, apoi încep iar să mă plimb în sus și-n jos. Nu știu niciodată la ce oră să-l aștept pe Robert în zilele de filmare. Uneori e numai în prima scenă, ca să termine pe la 9:30. Chiar mai devreme. *Fermierul Giles* se filmează repede. Azi, din câte-mi amintesc, e în majoritatea scenelor, deci probabil nu-l voi vedea până pe la 19:30, poate chiar mai târziu, dacă se hotărăște să mai rămână și să se certe cu Samantha. E de-abia 17:00, așa că mai am câteva ore la dispoziție ca să mă gătesc și să-l aștept.

Îmi pierd vremea făcând câteva prăjituri. Brioșe pufoase, o tavă cu cremă de zahăr pe deasupra, una cu glazură făcută cu îndulcitor. E un pic granulat, dar tot e delicioasă. Pe ale mele le decorez cu un P din bombonele colorate fără zahăr (da! Există așa ceva! Cine ar fi știut? Și cine-și imagina că-mi va

păsa de așa ceva până acum?) și pe ale lui Robert cu un R din bombonele pline de calorii și fără nimic sănătos în ele. Apoi le amestec pe o farfurie și le așez într-o parte, sub un clopot de sticlă.

Nu am niciun semn de la el, până termin de curățat așa că mă hotărâsc s-o sun pe Georgia, ca să-mi mai treacă vremea. Trebuie să se întoarcă peste câteva zile de la un alt festival, apoi va sta aici câteva săptămâni, inclusiv de ziua ei și când vor sosi rezultatele examenelor, așa că totul s-ar putea transforma într-o furtună sentimentală. Dacă furtuna va avea un singur prag sau mai multe, rămâne de văzut.

E pe un câmp, îmi spune ea, când îmi răspunde. Zilele astea e mereu pe câte-un câmp, asta nu mă prea lămurește. E în mijlocul unei ture de 36 de ore, indicând oamenilor unde să-și parcheze mașinile dacă vor să mai spere să și le mai găsească vreodată.

— Pe bune, mamă, nu m-am certat atât de mult toată viața mea. Nimeni nu vrea să parcheze unde spun eu.

— Și ce-ți pasă ție? Nu mai ești acolo când pleacă ei. Lasă-i să se blocheze unul pe altul.

Ea râde.

— Asta e una dintre lecțiile tale de viață? Nu-ți pasă dacă-ți faci bine treaba dacă nu mai ești apoi prin preajmă să suporti consecințele?

— Doar de data asta. Oricum or să fie toți praf, probabil. Nici n-or să vadă mașini, ci niște broaște uriașe sau ceva de genul ăsta.

O simt practic cum își dă ochii peste cap.

— Aici nu e Woodstock.

— Ca să știi doar, eu nici nu eram măcar născută când a fost Woodstock. Și era în America. Dar înțeleg că festivalurile nu mai sunt ce erau când aveam eu vârsta ta.

— Voiam să spun că ăsta e un festival de carte. Sunt șapte corturi la care se servesc ceai și prăjituri. Și un pahar de vin costă 13 lire. Nu se face nimeni praf.

— Deci când vii acasă?

— Poimâine. Stai așa...

O aud strigând niște indicații spre cineva pe un ton pe care nu i l-am mai auzit niciodată. De parcă o versiune total diferită, mai matură, a fiicei mele e acolo undeva, în lumea largă. Ceea ce, probabil, chiar e. Ar trebui să fiu mândră. Înseamnă că mi-am îndeplinit misiunea. Apoi revine.

— Scuze. A trebuit să-l opresc pe un idiot să blocheze o ieșire.

— Poate ar trebui să te gândești să te faci gardian la închisoare. Sau arbitru de fotbal?

— O să ignor chestia asta. Ar trebui să-nchid, pe bune, n-ar trebui să vorbim la telefon...

— Bineînțeles. Te iubesc!

Aud ușa de la intrare deschizându-se.

— Ah, stai puțin, George. Tata tocmai a intrat. Lasă-l să te salute repede...

Mă duc în hol, întinzându-i telefonul lui Robert.

— E George.

Chipul i se luminează, cum se-ntâmplă de câte ori are ocazia de a vorbi cu fiica noastră, așa că e greu de spus în ce dispoziție se află. Arată la fel. De parcă nu și-ar fi petrecut jumătate din după-amiază certându-se cu iubirea vieții lui.

— Bună! Lasă-mă să ghicesc. Ești pe un câmp...?

Îi las trăncănind veseli și mă duc să desfac o sticlă de vin. Când revine are un surâs larg pe față.

— Mi se pare că se distrează de minune.

Nimic din înfățișarea lui nu spune că a avut câteva ore grele. Îi torn un pahar cu vin roșu. Îi place la nebunie.

— Ai avut o zi bună?

— De fapt, grozavă, da, zice și pare că vorbește serios.

— De ce așa de bună? Ceva special?

— Nu, spune el. Doar o zi obișnuită, știi tu.

Cineva să-i dea omului ăsta un trofeu BAFTA.

28.

Saskia

Aleluia!

Știam eu că încă mă dorește! Știam eu că nu va putea sta departe de mine la nesfârșit.

Mă relaxam în cabina mea, la câteva zile după mica mea vizită pe platou. Era prima mea zi la filmări de la scurta conversație cu Robert, așa că nu apucasem încă să-mi fructific fărădelegile. Eram un pic în urmă și știam că scena mea nu se va filma decât după prânz. ăsta e un lucru pe care oamenii nu-l conștientizează despre actorii de film și televiziune. Jumătate din viață ne-o petrecem pur și simplu așteptând. Chiar atunci când lucrurile merg bine, ai câteva ore în care stai degeaba. Timp mort.

Oamenii îl gestionează în mod diferit. Unii au hobby-uri, așa că nu e nicio surpriză să intri peste cineva care tricotează sau brodează vreo oribilitate. Unii încearcă să-i implice și pe ceilalți în jocuri de poker sau canasta. Unii se apucă de băut (nu dăm nume, Jez, haha!). Poți să te plictisești de moarte. Nici măcar n-ai voie să te duci la plimbare prin împrejurimi, în caz că se hotărăsc brusc să schimbe programul. Eu încerc să fac yoga sau să meditez. Ceva care să adauge valoare vieții mele. Desigur, când Robert și cu mine eram împreună, era cu totul altceva dacă aveam timp mort în același timp.

Așadar, stăteam întinsă pe canapea, cu o mască pe ochi (castravete, ca să reducă umflăturile) când mi s-a părut că aud o bătaie în ușă. Am presupus că e unul dintre curieri care a venit să mă-ntrebe dacă vreau ceva de mâncare, așa că am strigat „Intră!” și nu m-am mișcat.

Apoi i-am auzit vocea.

— Foarte atrăgător.

Inima aproape că-mi sare din piept. Îmi smulg masca de pe ochi și-l văd. Robert. Stând în fața ușii închise, uitându-se fix la mine.

— Putem să vorbim?

M-am ridicat în capul oaselor și mi-am trecut mâinile prin păr ca să-l aranjez. Din fericire, purtam un halat scurt, de mătase, direct peste lenjerie. Nu trebuia să-mi fac probleme dacă-i place sau nu ce vede.

— Desigur. Ia loc.

A dat la o parte un teanc de haine și Dumnezeu mai știe ce era pe celălalt scaun din cameră.

Am deschis gura să mai zic ceva și apoi m-am forțat s-o țin închisă. Trebuia să aștept să spună ce avea de spus. Mi s-a părut că a trecut o veșnicie până când a zis ceva.

— Vreau doar să destind atmosfera, a spus. Nu vreau să fim dușmani.

— Nu suntem, am zis eu. Nu vom fi niciodată.

— Slavă Cerului. Nu mi-a plăcut deloc că n-am vorbit în ultimele săptămâni.

M-am împotrivit dorinței de a spune: „A fost decizia ta. Eu nu voiam să ne despărțim”. Mi-am învățat lecția. Nu-l acuza de nimic, nu fi solicitantă; și, mai presus de orice, nu-l întreba cum merg lucrurile cu Paula.

— Nici mie.

— Ai fost OK? spune el și mă privește cu milă, așa cum numai el știe – cu capul ușor înclinat într-o parte și cu ochii puțin închiși.

Mi-a venit oarecum să lăcremez, n-am de gând să vă mint. Am simțit că s-a schimbat ceva, de parcă am fi avut șansa de a o lua de unde am lăsat-o. Nu voiam s-o ratez.

— Mmmm hmmm, e tot ce-am reușit să îngân.

— Nu eram... a-nceput el. Nici măcar nu voiam să se sfârșească. Trebuie să-nțelegi, am simțit pur și simplu că n-ai încredere în mine. De parcă nu puteam face nimic așa cum trebuie.

Vă puteți imagina cât de frustrant a fost. Nu i-aș fi putut explica niciodată de ce am devenit dintr-odată geloasă. Nu pentru c-aș fi fost genul acela de persoană tot timpul și am ascuns-o cu grijă. Ci pentru că aveam dovezi. Aveam vorbele soției sale, care-mi povestea cât de minunate sunt lucrurile, cum brusc nu-și poate lua mâinile de pe ea, cum a dorit el să petreacă două săptămâni din prețioasa lui vacanță închis cu ea într-un fel de grădină a iubirii, gen John și Yoko.

Desigur, n-am spus nimic din toate astea. Acum că am otrăvit bine de tot mintea Paulei împotriva lui, cred că iubirea s-a terminat. Chiar dacă el vrea sau nu vrea.

Să nu mă-nțelegeți greșit, știu cât de jalnică sunt. Îmi amintesc de o chestie pe care o spunea fostul meu soț (nu Josh, el nu e fostul meu soț deocamdată, haha! Ci Simon, cu care m-am măritat tânără și care mai apoi ne-a băut toate economiile. Am plecat într-o noapte când avea o aventură, doar cu ce-am putut lua după mine, și n-am privit niciodată înapoi. Cred că la acel moment păream demnă de milă, dar sunt puternică pe dinăuntru. Muncesc din greu ca să obțin ce-mi doresc). Oricum, să faci sex cu cineva care tocmai a făcut sex cu altcineva... am urât întotdeauna chestia asta. Imaginea care-mi vine în cap! Bleah! Dar așa am fost mereu, în urma Paulei, mulțumită să fiu pe planul doi. Pentru că știam că, dacă-mi dă o șansă, l-aș putea recăștiga. L-aș putea face să uite din nou de ea. Dar, cum ziceam, n-am spus nimic din toate astea.

— Știi și-mi pare rău. Eu nu sunt așa. Mă știi de suficient timp ca să crezi că nu sunt geloasă, paranoică sau ceva de genul ăsta. Am avut un moment de derută, atâta tot.

A-nceput să se joace cu butonul cămășii. Era îmbrăcat în ținuta preferată a lui Hargreaves, o combinație între Lovejoy²⁴, David Dickenson²⁵ și un tip din Essex. Îmi pot imagina prima întâlnire pentru costume. Ce poartă comercianții de antichități la televizor? Haine șic, dar excentrice, nițel pretențioase. Ajunge. N-are sens să fim originali.

El a oftat.

— N-o vreau pe Paula. N-am mai dorit-o de ani întregi. N-ai avut de ce să-ți faci griji niciodată.

Păstrează-ți calmul.

²⁴ Personaj care dă numele unui serial de televiziune din anii '80-'90 (N. tr.).

²⁵ Vedetă TV și expert în antichități (N. tr.).

— Acum știu asta.

A urmat o tăcere lungă. Niciunul dintre noi n-a mai spus nimic și am început să-mi fac griji că vreun tâmpit de curier îmi va bate la ușă până la urmă, cu meniul de prânz. Dacă atmosfera s-ar fi stricat, ar fi trebuit să depun un efort enorm ca s-o reînsuflețesc. Am încercat să trimit vibrații. „Păstrați distanța!”

L-am privit și am observat că mă fixa cu atenție. M-am uitat în ochii lui și, înainte să-mi dau seama ce se-ntâmplă, era în fața mea, îngenuncheat, iar gura lui o căuta pe a mea.

După aceea am încuiat ușa. Cineva a bătut, în cele din urmă, dar am tăcut chitic până când a plecat. Apoi am început să chicotim ca niște școlari și am știut că totul va fi OK.

29.

Paula

Saskia pare veselă. O găsesc pe o bancă în Regent's Park, unde am stabilit că ne vedem, pentru că, din fericire, are o întâlnire în oraș. Radiază categoric, ca și cum ea ar fi însărcinată, nu personajul ei, Melody. Mă-ntreb pentru o clipă dacă nu cumva chiar e. Poate că modul lui Josh de a-i arăta că-i e devotat, că regretă că aproape și-a aruncat căsnicia pe fereastră dintr-o neînțelegere, a fost s-o lase gravidă. Deși nu cred că vreunul dintre ei își dorește cu înfrigurare să aibă un copil. Iar ea are, desigur, 43 de ani, indiferent de ce declară, vârstă la care e cam forțat să faci primul copil, dar s-au întâmplat lucruri și mai ciudate.

— Arăți minunat! îi spun după ce ne îmbrățișăm. Nu știu ce faci, dar funcționează.

— Nu mă face să vorbesc despre tine, zice ea. De-abia o mai recunosc pe femeia pe care întâlnit-o acum câteva luni.

— OK, hai să fim de acord că suntem amândouă senzaționale.

Încă mă simt stingherită când vine vorba să accept complimente despre înfățișarea mea. Nu am această genă grațioasă.

Ne cumpărăm cafea (în fine, eu îmi cumpăr cafea, iar Saskia își ia un ceai verde pentru că are o regulă potrivit căreia nu mai bea cafea după prânz) și apoi ne plimbăm până la grădina cu trandafiri, deși florile s-au cam trecut. Ne povestim banalități, dar, sincer, mi-e cam greu să mă concentrez pentru că mor de nerăbdare să aud informațiile complete despre Robert și

Samantha. Când ea lasă o rară pauză de două secunde în povestea în care-mi spune că și-a invitat părinții la masă, izbucnesc.

— Deci trebuie să-mi spui ce se-ntâmplă cu Robert...

— Cum? Ah... scuze. Eu pălăvrăgeam despre un știu ce prostie. OK, deci, i-am observat cu atenție de când i-am dat vestea cea bună și aș putea spune că relațiile dintre ei sunt de-a dreptul înghețate.

Iau o gură de cafea. Îmi arde limba.

— Au. Totuși acasă pare normal. Nu e ca și cum ar fi supărat sau ceva de genul ăsta.

— Așa pare și la muncă, să știi. Mă-ntreb dacă nu cumva crede că a scăpat ca prin urechile acului.

— Chiar crezi că s-au despărțit?

— Dumnezeu știe, zice ea, alungând o viespe hiperenergetică. Dar cu siguranță nu se mai comportă ca niște îndrăgostiți. Am filmat o scenă întreagă la cârciumă ieri și el nici măcar nu s-a uitat la ea. În timp ce ea nu l-a slăbit din ochi nicio secundă. În plus, ea are ochii roșii și încercănați. Una dintre machieuze mi-a spus că a văzut-o plângând. Le-a luat două ore să-i ascundă cearcănele. Există cuvântul „a dezîncercăna”? Dacă nu există, ar trebui inventat.

— Și el nu ți-a spus nimic?

— Nu prea ne-am mai văzut de atunci. Ah, am trecut ieri pe lângă el pe coridor când plecam, l-am întrebat ce mai face, iar el a dat ochii peste cap. Dar erau oameni în jurul nostru, așa că nu prea puteam discuta. Însă sunt convinsă că-mi va povesti ce se-ntâmplă, pentru că nu are cu cine vorbi în rest. Chiar dacă nu mă place foarte mult, eu sunt tot ce are.

E o chestie importantă, dar nu e suficientă. Trebuie să mă asigur că relația aceea s-a stins pentru totdeauna.

— Oare ce mai pot face ca să mă asigur că nu-și vor relua aventura peste câteva zile?

Saskia se gândește o clipă. Mă uit la o femeie micuță, scoasă la plimbare de câinele ei imens, care trage de lesă ca un bou turbat la plug.

Apoi Saskia se-ntoarce spre mine cu o mutră triumfătoare.

— Cred că, pur și simplu, trebuie să continui cu ce faci. Eu, pe de altă parte...

— Ce vrei să spui?

— Gândește-te. Robert știe că am aflat despre el și Samantha. Deci pot să-i spun orice. Aș putea inventa orice altceva ce-ar fi spus sau ar fi făcut ea ca să-l scot din minți de-a binelea...

— Trebuie să fie ceva care nu poate fi dovedit, zic eu.

Vă mărturisesc că simt cum mă cuprinde un val de adrenalină numai gândindu-mă la asta.

— Dacă simte că nu poate avea încredere în ea din cauza chestiei cu copilul, atunci chiar și cel mai mic detaliu îl poate enerva la culme.

— O, Doamne, am priceput!

Își trânteste paharul pe bancă, iar ceaiul se revarsă peste margini.

— O să-i spun c-am văzut-o flirtând cu Jez. Sau mai rău. Sărutându-l. E atât de îngrozit de Jez că nu l-ar înfrunta nici într-un milion de ani. O s-o întrebe pe ea. Ea va nega. El n-o va crede. Trebuie doar să găesc o cale de a mă asigura că nu-i spune că a auzit de la mine. Ar trebui să fie destul de simplu, având în vedere că eu sunt deținătoarea marelui lui secret...

— Doamne, Saskia, crezi c-ar trebui să facem asta? Nu e prea mult, să implicăm pe cineva care e total nevinovat?

— Jez n-o să afle niciodată.

— Ba da, va afla, pentru că Samantha probabil îi va spune. S-ar putea duce să-l roage să-i explice lui Robert că nu-i adevărat. Eu așa aș face, tu nu?

— Ai dreptate. Trebuie să mă gândesc bine. O să-mi vină mie o idee.

— Știi cât de mult apreciez chestia asta, nu-i așa?

— Mă poți răsplăti venind cu mine la o oră de Bikram, în weekend, haha!

Îmi vine-n minte răspunsul meu standard: nu, mulțumesc, urmat de vreo remarcă denigratoare la adresa greutateii mele și a lipsei formei fizice. Totuși replica mi se stinge pe limbă. Înainte să-mi dau seama ce fac, mă pomenesc că sunt de acord.

— Pe bune? spune ea, ridicând din sprânceană, un lucru pe care mi-am dorit întotdeauna să-l pot face și eu.

Obişnuiam să exersezi ore-ntregi în fața oglinzii când eram adolescentă pentru că aveam senzația că-mi oferă un aer de mister sofisticat. Totuși nu mi-a reușit niciodată, nici măcar când mi-am lipit bandă adezivă peste sprânceana care trebuia să rămână neridicată.

— Eram convinsă c-o să te opui mai mult de-atât.

— M-am schimbat.

— Sâmbăta asta?

Acum c-am spus da, simt că-mi pierd rapid cumpătul. Dacă sunt una dintre persoanele acelea care leșină? E-n regulă să faci puțină yoga (zic eu, de parcă am habar ce e aia. Am încercat cu un DVD odată, pentru că mi se părea că e mai ușor și mai nedureros decât sportul adevărat și a trebuit să renunț după zece minute pentru că am făcut o întindere la coapsă. Asta e singura mea experiență directă), dar îmi dau seama că e cu totul altceva când o faci în timp ce te coci.

— Nu sunt sigură. În weekendul ăsta e ziua Georgiei...

— Fricoaso. Bine, când decizi că ți-ai făcut destul curaj, anunță-mă din timp, pentru că trebuie să fac programare pe numele tău. Și o să vorbesc cu Adrienne, instructora, să știe că e o începătoare în sală. Dacă nu-i spun, o să-i dea bice și n-o să ai habar ce se-ntâmplă.

Îmi spun că e momentul să fiu curajoasă.

— Bine, la naiba, o s-o fac. Dar nu sâmbăta asta. Următoarea.

Saskia bate din palme ca un copil mic și entuziasmat.

— Excelent. Ce fată bună.

De-abia aștept să-i spun Myrei. Chestia asta s-ar putea s-o scoată din minți.

30.

Saskia

E prea amuzant. Nu, chiar e. Paula o să participe la o oră de Bikram! Adică știu că a pierdut o grămadă de kilograme, dar tot e o femeie măricică. Ceea ce eu – dacă aș fi în locul ei – aș considera prea mare. Cred că trebuie s-o admirăm totuși, s-a descurcat bine.

Credeam că sugestia mea cu falsa aventură dintre Samantha și Jez a fost inspirată, dar are dreptate, desigur; dacă ar fi adevărat, Robert ar lua-o la întrebări pe Samantha, iar ea va da toată vina pe Jez. Trebuie să-mi tot reamintesc că, deși Robert și Samantha nu sunt combinați (sper să nu fie!), Paula trebuie să creadă cu tărie că ei fac tot ce inventez eu ca să fie veridic. Fără fisuri de logică. Pe bune, ar trebui să-l pun pe unul dintre scenariști să inventeze ceva pentru mine. Deși, dacă mă gândesc mai bine, lor nu pare să le pese prea mult dacă poveștile lor sunt credibile.

Totuși, nu trebuie să fie ceva care s-o convingă pe Paula că Robert a părăsit-o pe Samantha pentru totdeauna (sau ea pe el, desigur, dar cred că așa ar fi mai ușor de crezut, dat fiind portretul pe care l-am făcut deja relației lor). Se apropie momentul când va simți că trebuie să-l dea afară înainte s-o părăsească el pentru – crede ea – Samantha. Georgia trebuie să plece de-acasă peste câteva săptămâni. Când încep facultățile? La sfârșitul lui septembrie? Deci peste vreo șase săptămâni. Am șase săptămâni la dispoziție s-o conving că între ei totul s-a terminat și că nu se va relua niciodată. Șase săptămâni ca să mă asigur că el va pleca din acel apartament și va intra în cel pe care-l voi aranja pentru noi doi.

Ah, asta-mi aduce aminte de ceva. Mi-am luat o zi liberă și am văzut câteva apartamente. Știu că e un pic prematur. Robbie și cu mine de-abia am făcut primii pași în tentativa de a ne reapropia (mă rog, nu chiar pași, mai mult am stat la orizontală, haha!). Așa că nu-i spun nimic despre asta, ca să nu se simtă presat. Dar trebuie să mă asigur că am pregătit cuibul perfect. Iar șase săptămâni înseamnă o perioadă scurtă. Când voi găsi locul perfect va trebui să trec de orice obstacole ca să fiu sigură că e al meu (presupunând că e deja liber. De fapt, trebuie să-i spun agentului imobiliar că nu e negociabil. N-am timp să-i aștept pe chiriașii dinainte să se adune și să se mute), să găsesc un decorator, să fac tot ce trebuie făcut, să cumpăr toate lucrurile necesare unui nou cămin... mă rog, hai să fim de acord că timpul e scurt.

Așa că mă duc să vizionez patru apartamente. Toate în Marylebone. Nici eu nu știu de ce, în afara faptului că-mi place aici și mi se pare destul de departe atât de Josh în Richmond, cât și de Paula în Chalk Farm. Nu primești prea multe pentru ce plătești, așa că mi-am depășit bugetul, dar mă gândesc că, după ce Robert se va muta, vom împărți chiria și va fi numai o chestiune de timp până ne vom găsi o casă de vis pe care s-o cumpărăm. O să-i las casa lui Josh. Deși mi se rupe inimă, la cât m-am străduit s-o fac să arate exact după sufletul meu. Mă rog, altcineva s-a străduit, dar tot m-a costat o avere, și nici măcar n-a fost terminată. Dar eu câștig mai mult decât el. Și având în vedere că va rămâne în curând fără slujbă, așa mi se pare corect. Ca să nu mai spun că toată povestea va fi devastatoare pentru el. Nu are nici cea mai vagă idee ce se-ntâmplă. Deci măcar atâta lucru pot să fac și eu. La fel, Robbie a spus mereu că nu va insista ca Paula să vândă apartamentul său.

Trei cu două dormitoare, unul cu trei, deși acesta îmi depășește cu mult bugetul. Toate cu parcare subterană, pentru că știu că Robbie s-ar stresa cu găsirea unui loc de câte ori ar pleca în oraș. Sunt aur curat într-o zonă ca asta. Va trebui să trag un pic de mine până vom găsi o casă unde să ne stabilim pe termen lung. Toate au un fel de balcon sau terasă pe acoperiș. Toate, trebuie să remarc, arată un pic mai bine decât apartamentul în care locuiește el acum.

De-ndată ce voi fi gata să mă mut o să-i spun lui Josh veștile nasoale. Nici măcar nu vreau să mă gândesc la asta acum. Știu că sunt o persoană îngrozitoare, știu că ceea ce fac e rece și calculat, dar nu mi-am dorit niciodată să-l rănesc. Aici nu e vorba despre el. E vorba despre mine. Și despre Robbie.

Și despre viitorul nostru împreună.

Paula

Georgia a împlinit optsprezece ani. Mie mi se pare că evenimentul ar trebui aniversat printr-o paradă impresionantă, fiindcă e o zi foarte importantă pentru mine și pentru Robert, dar, fiind cea mai mică din clasa ei, George n-a făcut altceva decât să aniverseze majorate de câteva luni bune. Ziua ei de naștere o sâcâie. Totuși, ne lasă să ne agităm la micul dejun cu cocteiluri Bucks Fizz²⁶ (Georgia: „E vreun strop de alcool în chestia asta, că are gust doar de suc de portocale?”) și ne suportă când ne apucăm să povestim despre ziua în care s-a născut – cum aproape c-a venit pe lume în autobuzul 24, pentru că nu aveam mașină și nu ne permiteam un taxi – fără să spună nici măcar o dată că a mai auzit istoria asta de o mie de ori.

Îi plac la nebunie cadourile – atât chestiile raționale și practice, cât și medalionul-inimioară de la Tiffany care are data nașterii ei gravată pe spate. Am rezervat pentru toți trei o masă pentru prânz la Oxo Tower, un loc unde și-a dorit întotdeauna să meargă, iar vremea se schimbă și, din umezeala și mohoreala zilelor trecute, devine însorită, fix ca să mâncăm afară. Robert și cu mine ne purtăm cum putem mai bine – el crezând că a scăpat, eu consolată de faptul că nu se va întâmpla așa ceva – și mă felicit în sinea mea că Georgia pare să nu resimtă tensiunea dintre noi.

Deodată mă copleșește un gând. Oare chestia asta n-o să fie mai rea pentru ea, totuși? Am protejat-o în așa măsură că n-are nici cea mai vagă idee că e ceva aiurea între noi. Când o s-o anunțăm că va merge fiecare pe drumul său, nu cumva va fi de zece ori mai rău pentru ea fiindcă n-a avut șansa de a se pregăti? Ar putea începe să creadă că toată copilăria ei fericită a fost o minciună și o să pună totul la îndoială. Dar, pe de altă parte, i-am fi putut ruina viitorul dacă și-ar fi făcut griji pentru fericirea părinților ei în timpul examenelor de admitere. Ca să nu mai pomenesc că Robert și cu mine n-am discutat niciodată despre faptul că ar merge ceva rău în căsnicia noastră. El a făcut ce-a făcut, iar eu am aflat, asta e tot. N-avem oricum nimic concret de spus Georgiei. Ideea e că nu există o cale corectă sau greșită de a-i spune copilului – pe care-l consideri fericit – că părinții se despart. Tot ce putem face e să ne străduim să gestionăm situația cât mai bine cu putință.

— Te simți bine, mamă? zice ea acum, în timp ce ne așteptăm felul principal. Ești departe cu gândul.

²⁶ Cocteil cu două treimi șampanie și o treime suc de portocale (N. tr.).

— Mă gândeam la vacanța în care ne-am dus în Devon, spun, apelând la o amintire fericită de familie, și tu te-ai împrietenit cu statuia unui heruvim din grădina hotelului. Nu mai voiai să pleci de lângă ea.

— Aveam trei ani!

Robert izbucnește în râs.

— Ne-ai spus că-l cheamă Tinky.

— Erai obsedată de *Teletubbies*²⁷.

— E primul lucru de care-mi amintesc, zice Georgia. Vacanța aia.

— Dar când am fost în Scoția mai ții minte? spune Robert, apoi ne lăsăm purtați de un val de amintiri colective din copilăria ei.

Orice s-ar întâmpla, nimic nu poate schimba momentele acestea.

*

— Vrei să ne uităm la serial? spune Robert, după ce George și Eliza se urcă în taxi, îmbrăcate trăsnet pentru noaptea la club care le așteaptă.

Trebuie să-i admiri fațada. Încă e suficient de narcisist încât ideea lui de a petrece o seară distractivă înseamnă a se uita la el însuși (și la amanta lui, să nu uităm) la televizor.

— Sigur, zic eu, nevasta de-a pururi ascultătoare.

În plus, va fi interesant de observat chimia dintre el și Samantha, având în vedere că personajele lor se-ndreaptă spre o aventură. (Îmi amintesc cu rușine că ideea aceasta a apărut pentru că Josh și cu mine – sau poate doar eu? – am crezut că Saskia va urî să se vadă înfățișată ca o femeie mai în vârstă înlocuită cu una mai tânără și mai strălucitoare. Mă-ntreb dacă nu cumva Josh a propus ideea ca personajul jucat de Saskia să se arunce în brațele unui bărbat mai tânăr, doar pentru a fi respinsă, înainte de a pune frână. Nu sunt deloc mândră de mine, ca să știți.)

Ne așezăm fiecare pe câte un colț de canapea și tema muzicală cunoscută începe. Scene pastorale cu dealuri unduite și drumuri de țară întortocheate. Fermierul Giles și vacile lui, doamna Giles mergând cu cățelul border collie pe un câmp, Hargreaves stând mândru în fața magazinului său de antichități, Melody galopând pe un cal. Ideea că toată lumea primește o grămadă de bani pentru a pune în scenă niște porcării răsuflăte e uluitoare și cam deprimantă. Nici personajul Samantha, nici cel al lui Jez nu sunt suficient de importante ca să apară pe generic, deși s-ar putea ca în curând evoluția lor să-i propulseze înspre culmi.

— Saskia e de-a dreptul senzațională, spun eu când ea apare pentru prima oară pe ecran.

²⁷ Serial britanic de televiziune, pentru copii, difuzat de BBC (N. tr.).

Simt că vreau să spun ceva drăguț despre ea. Să mă revanșez față de ea. Și, ca să fim cinstiți, el nu m-ar crede niciodată dacă aş lăuda felul în care ea joacă.

Robert mormăie, neconvins.

— E greu de crezut că Hargreaves o poate înșela cu cineva, cu atât mai puțin cu Marilyn.

— Ți-am spus eu, zice el, punând pauză, pentru că detestă să rateze chiar și o secundă din acțiune. Am încercat să-i explic lui Josh, dar n-a fost dispus să accepte.

Ca de obicei, ațipesc până la intriga săptămânii (ceva cu un tractor care lipsește și care e descoperit la o licitație locală, printre lucrurile scoase la vânzare de Jez), dar reușesc să văd prima scenă care anticipează ce se va întâmpla între Hargreaves și Marilyn. Încerc să-mi dau seama dacă atracția reală a Samanthei pentru Robert se transpune pe ecran și constat că, de fapt, felul ei de a flirta e foarte convingător.

— E chiar bună, nu-i așa? zice Robert, iar eu nu știu ce să-i răspund.

32.

Josh tocmai a intrat în cafenea.

Lăsați-mă să mai spun asta o dată: Josh. Tocmai. A. Intrat. În Cafenea.

E greu să vă explic cât de important e acest moment. Josh, care n-a mai vorbit cu mine de când a aflat că am acuzat-o aiurea pe soția lui că are o aventură, care trăiește în celălalt colț al Londrei, așadar, nu s-ar fi putut opri aici din întâmplare, se presupune că e în mijlocul unei zile de filmare în Acton, stă în prag, uitându-se în jur, ca și cum ar încerca să găsească pe cineva. Pe mine.

Sunt gata să termin pentru azi. Am o ședință cu Chas în 20 de minute, iar Chas nu tolerează întârzieri. De-abia așteptam să mă duc la el, de fapt, așa cum mi se-ntâmplă deseori zilele astea. Am deja hainele de sport pe sub uniforma de la „Myra’s”. Bluza e una turcoaz, de la Lululemon, și-mi subțiază talia. Mai am câteva umflături pe ici, pe colo, dar mă simt încrezătoare când o port. Puternică. Îmi place că transmite: „Fac sport”, deși la fel de bine ar putea să spună: „Mi-am cumpărat haine de la Lululemon și le port la muncă pentru că sunt comode”.

Tocmai îi povestesc Myrei despre weekendul cu aniversarea lui George (adică Georgia mai mult a mormăit și a spus că-i e rău în timp ce eu îi făceam pâine prăjită și o ștergeam pe frunte, n-o să vă plictisesc cu asta) când îl

zăresc cu coada ochiului. Ceva la el, o familiaritate subconștientă, mă face să mă-ntorc să văd cine a intrat. Mă opresc brusc în mijlocul unei fraze.

Josh ridică un braț spre mine. O văd pe Myra cum se uită ba la el, ba la mine și înapoi. Mă adun și mă duc spre el.

— Ce Dumnezeu cauți aici?

Mă așteaptă să mă apropii suficient, ca să nu fie nevoit să strige.

— Trebuie să vorbesc cu tine. E important. Poți acum?

E puțin spus că sunt derutată.

— Ăăă... sigur... adică, tocmai plecam să mă-ntâlnesc cu instructorul meu...

— O, Doamne, îmi cer scuze, spune Josh, iar întregul lui limbaj corporal îmi spune că n-a venit să urle din nou la mine că-i distrug căsnicia. Nici măcar nu m-am gândit că te mai duci undeva. Îmi amintesc doar că mi-ai spus că termini la 14:30. O să mă-ntorc. Sau te voi suna. E-n regulă.

Nu m-am descurcat niciodată prea bine cu suspansul, întotdeauna îmi doresc să aflu ce se-ntâmplă.

— Nu, e-n ordine. Lasă-mă doar să-l sun. Am telefonul în spate.

Mi-e groază să-l las cu Myra pentru că ea s-a prins clar că se petrece ceva aici, dar nu am de ales. Nu-l pot lăsa pe Chas să aștepte aiurea. În camera din spate, mă cuprinde frica să-l sun direct pe mobil, așa că telefonez la sală. Nu mă simt în stare să mimez că mi-e rău (să capăt vocea aceea somnoroasă, drogată, așa cum făceam când aveam o slujbă pe care o uram, la un birou de asigurări, unde anunțam deseori că lipsesc pentru că sunt bolnavă), așa că invoc o urgență în familie, iar Justine, recepționera, îmi promite că-l va anunța imediat. Știu că voi plăti oricum această ședință, pentru că am sunat târziu, dar nu pot face nimic în privința asta. Îmi promit c-o să ies la o alergare mai târziu.

Când mă-ntorc, îl găsesc pe Josh stând la o masă, cu o felie de tort de morcovi în față, luat la întrebări de Myra. Îmi închipui că a scos de la el că e Josh, producătorul serialului lui Robert, ceea ce-nseamnă că și-a dat seama că e soțul Saskiei și că-mi place puțin de el. Că ne-am plăcut oarecum reciproc, ca să fim sinceri. Simt cum mă-mbujorez când mă duc din nou înspre el.

— Mergem la o plimbare? Poți să-ți iei prăjitura cu tine.

Nu am de gând să-l las să spună ce are de spus în prezența altcuiva.

Din fericire, Myra pricepe aluzia și trece la acțiune.

— Ah, da, ți-o dau la pachet.

Îmi dau seama că ar vrea să spună nu, c-o lasă aici, dar e prea politicos. Sau prea speriat. Myra e foarte protectoare cu prăjiturile ei și cred că el i-a observat apucăturile de Rottweiler.

Plecăm. El își ține punga cu prăjitura ca un copil de cinci ani care pleacă de la o petrecere, ea înalță sprâncenele la mine, iar eu ridic din umeri.

— Ne vedem mâine.

Ies din cafenea după Josh și urcăm strada în pantă. Pare să știe exact unde merge și nu spune deocamdată nimic. Mă hotărâsc să nu-l bat la cap și, în plus, trebuie să respir ca să țin pasul cu el. Cotește din strada principală și se oprește pe o bancă, lângă un petic triumhiular de verdeață.

— E bine aici? spune el.

— Sigur.

Ne așezăm la vreo jumătate de metru distanță unul de celălalt.

— Scuze că ai ratat programarea din cauza mea.

— Este... Josh, spune-mi ce se-ntâmplă...

Oftează și trebuie să mă abțin să nu țin ca să scot ceva de la el. Un motan negru și gras trece pe lângă noi, privindu-mă acuzator. Presupun că asta, de obicei, e banca lui.

În cele din urmă, Josh se hotărăște să vorbească.

— Cred că, până la urmă, e Saskia. Persoana cu care te-nșală Robert. Cred că a fost ea întotdeauna și faza cu Samantha e o pistă falsă.

— Poftim? De ce...

Se freacă pe frunte și-și trece mâna peste părul scurt. Azi e cam nebărbierit. În ciuda celor ce se-ntâmplă, mă trezesc gândindu-mă că-mi place.

— OK, spune el. Nu sunt mândru de asta.

— Să nu încep eu să enumăr lucrurile de care nu sunt mândră și pe care le-am făcut în ultima vreme.

— Se purta ciudat. Nu știu... Nu cred că mi-aș fi dat seama de asta dacă nu s-ar fi petrecut ceva înainte... nu e nicio dovadă clară, dar am observat că, dacă Robert nu e pe-acolo, nici ea nu e, genul ăsta de lucruri.

Încep să mă simt un pic rău. Observ că Josh încă are prăjitura cu morcov în mână. E aproape haios.

— I-am tot urmărit, pe el și pe Samantha, de când mi-ai spus despre ei. Și nu prea are cum să fie. În afara cazului în care sunt cei mai buni actori din lume, lucru care... să mă ierți...

Fac o mutră care sper să-nsemne: nu te teme să-l faci praf doar pentru că sunt eu aici.

— Nu există niciun strop de chimie între ei. Nici măcar în scenele lor de dragoste. Iar ea e o femeie foarte drăguță.

Nu cred c-ar face așa ceva... Și apoi am început să mă gândesc de ce ai aflat tu de ei de la bun început și, desigur, a fost Saskia. Saskia ți-a spus, nu-i așa?

Dau din cap. Înțeleg de ce pare un pic incriminator. Rahat.

— Da. E singura dovadă pe care o avem. Cuvântul Saskiei.

Oare m-a mințit? M-am simțit atât de vinovată, încât mi-am permis să mă apropiu de ea. O consider prietena mea.

— Atunci am început să mă gândesc, de ce ar fi făcut una ca asta? Și am găsit o singură explicație valabilă.

Mă uit în pământ, căutând cu disperare un alt motiv pentru care Saskia să fi inventat așa ceva.

— Nu cred că putem presupune că ea minte doar pentru că Robert și Samantha își ascund urmele foarte bine.

— Mai e ceva, zice el.

Știam eu că e mai e ceva! Josh e prea rațional ca să traverseze întreaga Londră și să-mi spună asta doar dintr-un capriciu.

— Asta e partea de care nu sunt mândru. M-am dus la ei în cabine. O să fiu dat afară, sincer, dacă află cineva, dar am așteptat într-o seară până ce a plecat toată lumea – sunt deseori ultimul care pleacă; mai există un set de chei de rezervă, încuiat în seiful din biroul principal, menite să fie folosite doar în cazuri de urgență. E strict interzis să mergi acolo fără permisiune, în afara unei chestiuni de viață și de moarte. Ca să nu mai spunem că e total lipsit de etică...

— Nu aveți paznici de noapte?

Îmi amintesc că Robert mi-a spus odată că, la început, trebuia să meargă alături de un bărbat masiv la un perete unde erau pozele tuturor celor din distribuție, ca să-i dovedească că nu era vreun hoț sau vreun dement, dacă se-ntorcea să recupereze ceva după ce plecase toată lumea.

La vremea respectivă nu mi-am pus problema de ce stătea la muncă atât de târziu.

Josh încuviințează.

— Ba da. Doi. Dar ei mă cunosc. Și știam că pot scorni o poveste credibilă, dacă mă descoperea cineva și mă-ntreba ce caut pe-acolo. Sunt producătorul serialului, la urma urmei. Și dacă nu pretindea nimeni că s-ar fi furat ceva, probabil că nu s-ar mai fi gândit nimeni la asta. După cum s-a dovedit, nu l-am văzut pe niciunul dintre ei.

— Deci...?

— Deci am căutat prima oară în cabina Saskiei. În coșul de gunoi, era un bilețel. Rupt în bucăți, dar nu foarte greu de reconstituit. Uite-l.

Scoate din buzunar niște bucățele de hârtie și mi le întinde. Sunt cinci și le pun cu ușurință cap la cap.

— La ora 17:00? La mine? Așteaptă-mă dacă n-am terminat.

Niciun nume, nicio inițială. Scrisul mi se pare categoric cunoscut. Am aceeași senzație care te izbește când derulezi pe repede lucrurile care s-au întâmplat. Nu din cauza lui Robert. Trădarea lui e de domeniul trecutului. Ci din cauza Saskiei.

— Rahat. Tot nu e o dovadă. Poate că voiau să repete niște replici pentru astăzi.

— Ei „se detestă”, amintește-ți. Pare improbabil. Și, oricum, după ce-am cotrobăit prin lucrurile lui Sas, m-am dus și m-am uitat și prin cabina lui Robert.

Știi că n-o să-mi convină ce-o să aud.

— Spune...

Mă răsplătește cu un surâs.

— Care e cel mai mare clișeu la care te poți gândi? Imaginează-ți că a fost într-un episod din *Fermierul Giles*.

E simplu.

— O pereche de chiloți de-ai ei.

— Bingo!

Nu se poate.

— Nu vorbești serios. Ai găsit chiloții Saskiei în cabina lui Robert?

Dă din cap.

— E prea frumos ca să fie adevărat, nu-i așa?

— Dar... adică... nu că m-aș îndoi de ce spui, dar sunt atât de multe firme... n-ar putea fi ai Samanthei?

— Ce măsură crezi că poartă Saskia?

— Nu știu. Ceva absurd, gen opt.

— Exact. Și... dacă ar fi să ghicești... ce măsuri are Samantha?

Mă gândesc la silueta zveltă a Saskiei și la formele pline ale Samanthei. Fata aia are niște șolduri serioase.

— OK, bună observație. Dar altcineva atunci? Cineva din echipă? De la curățenie?

— Ea are unii exact ca aceia. De aceeași mărime. Și-a bătut joc de tine. De amândoi.

Încerc să asimilez informațiile. Pisica se freacă acum de picioarele mele, dar n-am chef de ea.

— Ce târfă! Și eu care voiam să merg cu ea la ora ei idioată de yoga weekendul următor.

Josh mă privește confuz. Desigur, nu are habar că Saskia și cu mine am păstrat legătura. De ce i-ar fi spus lui? Am presupus mereu că nu-i spun din respect față de dorința mea ca Robert să nu știe, dar acum îmi dau seama că avea propriul plan.

— Suntem prietene acum, dacă-ți vine să crezi. Mi-a părut rău pentru ce i-am făcut. Am ajuns s-o plac.

— Încă vă întâlniți?

Dau din cap că da.

— Îmi pare rău. Nu-i nimic pervers. Doar o cafea când și când. Cum spuneam, credeam că suntem prietene.

Josh oftează, și tăcerea lui spune totul.

— Ah, zice el, după câteva clipe în care eu încerc să pricep ce se petrece. Am uitat *la pièce de résistance*.

— Ce poate să-ntreacă perechea de chiloți? Adică, pe bune...

Îmi surâde trist.

— Sas caută apartament de închiriat.

— Pentru ei doi?

— Așa cred. Am găsit tot felul de pliante la ea în cabină. Toate în Marylebone.

— Lângă West1 Hot Yoga! Îi place la nebunie locul acela. Se poate duce acolo în fiecare dimineață, să transpire după pofta inimii.

— Cred că e teritoriu neutru. Unul dintre ele avea o bifă mare pe el, așa că i-am făcut o fotografie.

Scotocește prin servietă. Scoate un pliant al unei agenții imobiliare, cu o poză a unui living foarte elegant, cu ferestre imense, care dau într-un balcon mare. Țsta e? Viitorul cuibușor de nebunii al lui Robert și al Saskiei?

— E frumos, spun, întinzându-i-l înapoi.

— E scump.

Oftez.

— Doamne, n-ar fi frumos să-i poți da afară pe amândoi? Să vedem cât ar rezista dacă ar locui într-o garsonieră.

— Nu...

— Fă-mi plăcerea măcar o clipă. Ar fi haios.

— Ar fi.

— Deci chiar au de gând s-o facă.

— Așa se pare.

— De ce n-aș suna să-ntreb de apartament? Să aflu dacă a fost închiriat.

— N-are ce să strice, presupun, zice el, dându-mi din nou detaliile.

— Dumnezeule, îmi pare rău, Josh. E de un milion de ori mai rău pentru tine decât pentru mine. În mod clar.

Încerc să-l privesc în ochi. Nu știu dacă sunt mai îngrijorată decât crede el că vreau să par sau dacă chiar așa sunt. Așa că mă aplec și mângâi pisica, care e încolăcită printre picioarele mele.

— Nu știu, zice el. Lucrurile n-au mai fost la fel de când... știi tu...

Serios? De când m-ai sărutat?

— Nu vreau să spun că tu și cu mine... continuă el repede, în mod evident preocupat că mi-ar fi trecut așa ceva prin cap.

Dar mi-a trecut. Preț de o clipă. Dați-mă în judecată.

— Eu și Sas. Am început s-o privesc cu alți ochi când am crezut că mă înșală și apoi, chiar dacă m-am simțit incredibil de vinovat că am înțeles totul atât de greșit...

— Sau nu, din câte se pare...

— Sau nu. Am încercat – chiar am încercat – să revin la relația de odinioară, dar tocmai îi văzusem toate defectele și nu le puteam da uitării. Cât e de egoistă. Cum se crede superioară în comparație cu ceilalți. Cât de urât se poartă uneori cu oamenii. Am început aproape să-mi doresc să mă fi înșelat ca să am o scuză s-o părăsesc.

— De ce n-o părăsești oricum?

Mă întreb dacă nu cumva e și el ca Robert, la urma urmelor. Incapabil să iasă dintr-o relație fără să aibă alta în care să se refugieze.

— Pentru că i-am promis devotamentul meu. M-am ridicat în picioare și am spus toate acele lucruri precum „Până când moartea ne va despărți” și „La bine și la rău”. Nu poți să te căsătorești cu cineva și apoi să decizi că vrei să pleci pentru că nu-ți mai place persoana respectivă, cum credeai că-ți plăcea la început.

— Mi se pare un motiv destul de bun.

— De-asta ai stat cu Robert atâția ani?

— A fost altceva. Noi o aveam pe George.

— Nu vreau să fiu genul ăla de om, atâta tot.

— Ceea ce e admirabil. Nu spun că nu e.

— Cred că-ntr-un fel speram să ies din starea asta. Ca dintr-un fel de mahmureală după ce mă convinsesem că totul se sfârșise.

— Totul e o mare porcărie, zic eu.

E puțin spus.

— În orice caz, a spus el, m-am gândit că vrei și tu să știi.

Stăm o vreme într-o tăcere care pare să nu se mai sfârșească. În realitate sunt probabil vreo treizeci de secunde. Prietena mea felină a plecat, afectată că n-o bag în seamă, așa că privesc în gol, întrebându-mă ce-ar mai fi de zis. În cele din urmă, ceva mă lovește. Un becuț mi se aprinde în creier.

— I-a spus Robbie! A acoperit gafa destul de bine, dar ar fi trebuit să-mi dau seama că se-ntâmplă ceva. Nimeni nu-i spune Robbie, în afară de Alice. N-a avut ocazia să audă că altcineva îi spune așa, pur și simplu i-a scăpat. Țsta trebuie să fie numele lui de alint.

El își dă ochii peste cap.

— Mie îmi spune Joshie.

— Ce noroc pe tine! Deci ce ai de gând să faci acum?

Îmi zâmbește rechinește.

— Să te ajut, spune el. Să-i despărțim. Să-i dăm afară din casă. Nu mai sunt băiatul de treabă.

— Vrei s-o dai afară din casă?

Sunt surprinsă. Josh a susținut mereu că n-ar face așa ceva.

— Doar la modul figurat. Când spun că nu mai sunt băiatul de treabă, înseamnă că am de gând să fiu doar mai puțin drăguț decât eram până acum. Dar nu e același lucru.

— Mereu vorbești în dodii, spun eu, râzând. Ca să le poți clarifica mai târziu.

— După asta îmi ghidez viața.

Mă bucur. Deși sunt încântată că se va proteja mai mult, ar fi fost păcat ca toată harababura asta să-l transforme într-un sadic cinic și răzbunător. Sunt fericită că rolul ăsta îmi revine mie.

*

Când mă-ntorc la cafenea – în graba mea de a pleca de-acolo ca să aflu ce are Josh, mi-am lăsat cheile casei în camera din spate – Myra mă asaltează înainte să pot închide ușa în urma mea.

— OK. Explică-te, zice ea, aranjând un teanc de farfurii curate.

În cofetărie e liniște. E prea cald și prea multă umezeală pentru ceai și tort.

— Ce căuta aici și de ce nu mi-ai aranjat o întâlnire cu el?

Mă trântesc la o masă. Accept cu bucurie doza de Diet Pepsi, pe care ea mi-o așază în față.

— A aflat că de fapt Robert se vede cu Saskia.

Myra plonjează vizavi de mine, ignorând-o pe tânăra care tocmai a intrat, cu un copilaș în cărucior.

— Îți bați joc de mine.

— Nu prea.

— Dar...

Pentru prima oară în viața ei, nu are cuvinte.

— Ai clienți, spun eu, făcându-i cu mâna copilului, care zâmbește și-și flutură mânuța spre mine.

Mama mă privește cu recunoștință. Îmi amintesc când George era de vârsta aceasta și în cafenele oamenii mă priveau îngroziți de faptul că țișetele ei le-ar fi putut strica ziua. De ce ar crede cineva că dacă te uiți strâmb la un copil mic, acesta va fi liniștit și cuminte, nu știu, dar ați fi surprinși cât de des se întâmplă.

Myra nu inițiază pălăvrăgeala ei obișnuită, în timp ce-i face mamei un ceai și-i întinde celui mic o cutie cu suc. De-abia așteaptă să se-ntoarcă și să audă ce am de zis. O pun la curent cu toată situația, iar ea rămâne cu gura căscată.

— Mă rog, acum înțeleg de ce ți-a plăcut de el, zice ea, de parcă asta ar avea vreo legătură.

— Poftim? Nu-mi place! Adică... mi-a plăcut... e irelevant în acest moment...

— Poți să-mi dai mie numărul lui de telefon.

O ignor.

— Îți vine să crezi că și-a bătut joc de mine în tot acest timp?

— E cam de rahat că ți-a spus că el și-o trage cu altcineva, trebuie să recunosc.

— A inventat toată povestea aia despre Samantha care-ncearcă să rămână însărcinată în secret! Puteam să mă fac de râs ca o cretină. Puteam s-o iau la întrebări...

— Dar ea știa că n-o vei face, nu-i așa?

— Și-a asumat totuși riscul. Doamne, câtă disperare!

Beau ultima înghițitură de Diet Pepsi. Cred că am doborât recordul de viteză la consumat băuturi carbogazoase.

— Și acum?

— Acum chiar ești în avantaj, spune Myra. Acum tu știi totul, iar ea nu știe nimic.

— Nu știu dacă mai am energie.

— Sigur că ai. Interzice-le finalul fericit. O să te simți mai bine, îți promit.

O îmbrățișez înainte să plec.

— Ah, strigă ea când sunt pe punctul de a ieși. Pot să pun la loc pe perete poza cu „Sadskia”, acum că nu ne mai place de ea?

33.

Înainte să plece, Josh a promis că vom păstra legătura. Cred că am învățat amândoi de data trecută că răutatea la întâmplare nu ni se potrivește. Nu vor mai fi răzbunări meschine cu scenarii dureroase și nici fotografiile trimise anonim ziarelor. Avem un scop comun: să-i despărțim pe Robert și pe Saskia o dată pentru totdeauna și asta e tot.

Pentru mine, are logică să păstrez aparența prieteniei cu Saskia. Nu vreau s-o alarmez că ar fi ceva în neregulă. În plus, încă există posibilitatea să aflu vreo informație interesantă care să-i scape. Așa că am de gând să mă duc la

ora de Bikram – Saskia mi-a trimis deja mesaj ca să-mi spună că mi-a rezervat un loc – deși nu mai sunt deloc pregătită să mă fac de râs în numele prieteniei. Descarc un video cu mișcări de yoga și le exersezi în fiecare dimineață și după-amiază. OK, n-o să fiu subțire și suplă în mai puțin de-o săptămână, dar măcar n-o să arăt ca o idioată desăvârșită.

De asemenea, mă dau cu niște spray bronzant după ședința de miercuri cu Chas. Dacă tot va trebui să stau lângă Saskia îmbrăcată în Lycra, vreau să mă asigur că arăt cât de bine se poate. Nu vreau să fiu acolo doar ca să-i flatez egoul deja imens.

Chas scoate șublerul. Declară că am 35 la sută grăsime și cântarul îmi spune c-am mai slăbit un kilogram și jumătate. Ca să sărbătoresc, mă duc la Sweaty Betty să-mi găsesc ținuta perfectă de yoga (adică pe cea în care arăt cel mai bine, nicidecum cea mai practică), și mă bucur enorm când văd că încap în haine măsura M. Colanți trei sferturi și un maiou mulat care-mi pun în valoare mușchii la care am lucrat atât de mult alături de Chas. Când îi arăt hainele Georgiei, mă pune să le probez pentru ea. Pot spune, după expresia ei, că e foarte mândră de mine.

— Arăți al dracului de bine, mamă.

— Limbajul, domnișoară, spun eu, dar mândria ei evidentă îmi ridică enorm moralul.

I-am spus și ei, și lui Robert – c-o să încerc yoga pentru prima oară sâmbătă dimineață, dar nu le-am spus că e vorba de Bikram sau că va fi Saskia acolo, evident. Și, ca o practicantă devotată ce e, Georgia mi-a dat câteva ponturi.

Ea pleacă la un alt festival în weekend – ca de obicei, jumătate muncă, jumătate distracție – dar, deși niciunul dintre noi n-o spune cu glas tare, știm cu toții că mâine e ZIUA CEA MARE. Ziua de care se tem toți absolvenții de liceu, dar pe care o așteaptă cu mare însuflețire. Mâine va afla dacă a luat cei trei A de care are nevoie ca să intre la Universitatea din Bristol. Nu m-am îndoit niciodată că-i va lua. A învățat cât de mult a putut și a rămas și întreagă la cap.

Totuși, joi sunt bucuroasă că lucrez, pentru că mi-ar fi greu să mă concentrez la altceva, în așteptarea apelului ei. Știu că ea și Eliza se duc la școală pe la 11:00 și trebuie să mă calmez și să nu mă mai uit la ceas din treizeci în treizeci de secunde. Myra încearcă să mă distragă punându-mă să servesc absolut toți clienții. Nu contează. Zâmbesc și fac conversație, dar tot ce-mi doresc e să sune telefonul. La 11:05, când servesc un client cu o felie de cheesecake în loc de prăjitură cu ciocolată, Myra mă conduce în camera din spate.

— Sun-o, spune ea. Curmă-ți suferința.

Sun de două ori până-mi intră căsuța vocală. Sărbătoresc, îmi zic eu. Toate tipă și chițăie așa cum numai adolescențele sunt în stare. Încerc din nou și mă bucur când sunetul de apel se oprește la jumătate.

— Mama?

Aveam dreptate cu sărbătoritul. De-abia o pot auzi din cauza isteriei din jurul ei.

— Bună, draga mea. Nu mai aveam răbdare...

Închid ochii. Aștept să-mi spună „Trei de A” sau chiar „Trei stele de categoria A”. În schimb mă lovește un sunet care seamănă mai degrabă a suspin.

— N-am luat A!

— N-ai...? Cum adică?

— Am luat un B și doi C.

La vremea mea, ar fi fost în regulă. Motiv de sărbătoare. Știu că lucrurile stau cu totul altfel acum. Toată lumea ia A. Se presupunea că Georgia va lua note mari cu mare ușurință. Nu pricep ce s-a întâmplat.

— Poftim!? Iubito, ești sigură că ai citit unde trebuie?

— Știu că sunt proastă, mamă, dar nu chiar atât de proastă.

— Nu ești proastă deloc. Vrei să vin să te iau? Ne dăm noi seama ce avem de făcut.

— Nu, e OK. O să mergem la Tinseltown.

— Trebuie să suni la universitate cât mai repede cu putință, nu-i așa? Să vedem dacă nu cumva totuși te acceptă?

— N-or să mă accepte acum. Sunt departe cu notele astea, în afara cazului în care și restul candidaților a zbârcit-o.

— Ar trebui totuși să-i sunăm.

— Doamne, mamă! se răstește ea. Lasă-mă câteva ceasuri să înțeleg ce mi se întâmplă.

Știu că am dreptate, că dacă are vreo speranță să depășească acest obstacol trebuie să ne ocupăm cât mai repede de asta. Sute de părinți din toată țara se vor da peste cap să îndrepte situația. Să se asigure că odrasla lor nu-și ratează viitorul pe care-l visau. Dar la fel de bine știu că trebuie s-o las puțin în pace. Ce mai pot strica încă două ore, timp în care își va îneca necazul într-un milkshake, alături de prietenii ei?

— Sigur. Poate voi pune niște întrebări preliminare. Apoi putem să discutăm cu ei mai târziu. Nu-ți face griji. Totul va fi bine.

Nu vreau să pară c-o verific, dar nu mă pot abține:

— Eliza e cu tine?

— Da, își trage ea nasul. A luat doi B și un C.

Eliza trebuia să plece la Leeds ca să studieze chimia. Nici asta nu se va întâmpla. Vreau să spun: „Trebuie să fie o greșeală. Te-ai uitat la lista greșită”. Sunt atât de derutată și nu pricep cum s-a putut întâmpla așa ceva. Au învățat împreună aproape în fiecare seară. Sau, cel puțin, așa mi-a zis Georgia. Rahat.

— Să nu vii târziu, bine? Trebuie să discutăm, tu cu mine și cu tatăl tău.

Desigur, îl sun imediat pe Robert. Nu răspunde și mi-l imaginez alături de Saskia, uitându-se la numele meu de pe ecran, gândindu-se cât de distractiv ar fi dacă mi-ar răspunde ea în locul lui. Deși știu că, în realitate, probabil e în mijlocul unei filmări, furia mă copleșește teribil. Trebuie să vorbesc cu el, neîntârziat.

Înghit în sec și sun la biroul de producție. Îi spun tipului foarte prietenos care răspunde că trebuie să discut cu soțul meu cât mai curând cu putință. El îmi zice că-l vede pe Robert pe monitorul din birou, stând în bucătăria fermierului Giles, dar că vor avea pauză de prânz după ce scena se va termina de filmat.

— Pot să-i transmit un mesaj atunci.

— N-a murit nimeni, spun. Dar e tot o urgență.

Myra vine sper mine când mă-ntorc, în cele din urmă, din camera din spate.

— Rahat, zic eu când o văd. La naiba.

Îi explic ce s-a întâmplat. Din fericire, nu-ncearcă să-mi spună că totul va fi bine până la urmă și nici nu face inventarul oamenilor care au devenit bogați sau realizați deși au avut note proaste la școală.

— Așadar, zice ea, făcându-mi semn să stau jos și turnându-mi o cafea. Îi suni și te milogești, nu-i așa?

— În principiu, da. Dar ea e foarte supărată și toată lumea va face asta.

— Și atunci? Încercați la alte facultăți? Alte materii?

— Așa cred. Nu știu cum funcționează chestia asta, pentru că nu m-am străduit prea tare să aflu.

— Mă rog, nu te-ai gândit la asta.

— Crezi că m-a mințit în tot timpul acesta? Că ea și Eliza n-au învățat, de fapt? Adică e cam mare coincidența, să ia amândouă note atât de slabe.

Myra ridică din umeri.

— De ce nu vorbești cu mama Elizei?

— Nu prea o cunosc, spun eu. Dar da, o să vorbesc. Unde dracului e Robert?

O doamnă în vârstă care-și savurează ceaiul și eclerul întoarce brusc capul să afle care e drama.

— Scuze, îi strigă Myra. O urgență de familie.

Apoi șoptește:

— Liliac bătrân și băgăcios.

— Trebuie să-i spun lui George că nu poate pleca mâine la festivalul ăla, îmi amintesc eu dintr-odată. Trebuie să rămână ca să lămurim lucrurile.

— Poți să-i spui diseară. Las-o câteva ore să se liniștească.

*

Robert mă sună, în cele din urmă, când sunt în drum spre casă, gâfâind în timp ce urc dealul și lovindu-mă de orice om care-mi iese în cale.

— Unde mama dracului ai fost? e primul lucru care-mi iese din gură.

— De-abia am primit mesajul tău, spune el. Mi-au lăsat un bilet la mine-n cabină, dar eu n-am intrat acolo.

Nu, erai prea ocupat s-o rezolvi pe Saskia în cabina ei, mă gândesc.

— Ce s-a întâmplat? George e OK?

— A picat examenele. Note mici. B și doi C.

— Iisuse, Paula, credeam c-a avut un accident sau ceva de genul ăsta.

— Le-am zis să-ți spună că n-a murit nimeni.

— Sărăcuța. Se simte bine?

— Da. Așa cred. E cu prietenii ei. Crezi că ne-a mințit în toată perioada asta, spunându-ne că învață din greu? Crezi oare că ea și Eliza au ieșit în oraș în fiecare seară?

Robert oftează.

— Probabil. Sunt adolescente...

— Și ce, asta înseamnă că e în regulă?

— Nu. Sigur că nu. Doar că nu e o persoană rea. Toți adolescenții mint...

Nu mă pot abține și-l întrerup.

— Mă-ntreb cu cine seamănă...

Chiar dacă pricepe ce vreau să spun, se preface că nu-nțelege.

— Acum cel mai important e s-o ajutăm să-și revină. Nu s-o condamnăm pentru asta. Dacă s-a fofilat de la învățat, atunci aș spune că și-a primit lecția. Și-a bătut joc de viitorul ei.

Are dreptate, știu asta.

— La ce oră ajunge acasă?

— Nu știu exact. Probabil nu vrea să dea ochii cu noi.

— O să vorbesc cu Josh. Să văd dacă pot inversa niște scene, ca să scap mai devreme.

— E-n regulă. Cred că va veni peste câteva ceasuri. Mulțumesc, totuși.

*

Când Georgia sosește acasă – un pic înlăcrimată și foarte spășită – furia mea deja s-a topit. Robert are dreptate. Viitorul ei e în joc aici. Orice prostii ar fi făcut, e mult mai rău pentru ea decât pentru noi.

— Vino-ncoace, îi spun când intră și o îmbrățișez.

Ea suspină pe umărul meu.

— Îmi pare sincer rău, mamă.

— E-n regulă. Poți să-mi spui ce s-a întâmplat în ultima vreme. Hai să facem mai întâi un plan.

— N-am cum să mai intru la Medicină acum, spune ea și arată atât de dărmată, încât mi se rupe inima.

— Nu, probabil că nu. Așa că ai două variante. Să dai din nou examenele la anul sau să încerci să intri la altă materie care nu e atât de solicitantă.

— Nu vreau să fac altceva.

Chiar dacă mi-e milă de ea, cu greu mă opresc să-i spun: „Trebuia să te gândești la asta înainte”.

— Ce crezi că s-a întâmplat?

N-am de gând s-o acuz. Din câte știu, ea și Eliza au petrecut ore întregi învățând, pur și simplu poate nu sunt atât de silitoare pe cât credea toată lumea. Și vreau să-mi spună ea adevărul, nu vreau s-o forțez. Trebuie să-ndețe că e cel bine să fii sincer. Cel puțin, în ceea ce mă privește.

— Nu știu... ne-au pus să învățăm materia greșită sau ceva de genul ăsta.

— Sigur. Doamne, toți au luat note mici la materiile astea trei?

Aștept. O văd că se chinuie să spună adevărul. Cântărește probabil ce răspuns i-ar aduce mai multe neazuri. Trebuie să fac eforturi ca să n-o las să-mi scape.

— Nu... mamă, cred c-am dat-o în bară...

Mi se ia o povară de pe inimă. Pot accepta note mici, însă nu și gândul că n-are suficientă încredere în mine pentru a fi sinceră.

— Ce s-a întâmplat? E OK.

— N-am învățat. Mă rog, am învățat, dar nu atât de mult pe cât credeai tu.

— Și toate serile acelea în care mergeai la Eliza? Ce făceați? Vă uitați la televizor? Ieșeați în oraș? Nu sunt supărată, vreau doar să pricep...

— Munceam.

George și Eliza lucrau din când în când, seara și în weekend, la un restaurant din Camden. Și când spun „din când în când”, asta înseamnă o seară pe săptămână.

— La restaurant?

Ea dă din cap.

— Credeam c-ar trebui să strângem mai mulți bani înainte să plecăm de-acasă. Acum pare o tâmpenie.

Mă rog, măcar nu s-au îmbătat și nici nu s-au drogat, presupun.

— Cât de des?

— De patru sau cinci ori pe săptămână. De câte ori credeai tu că sunt la Eliza.

— Și mama Elizei a fost de acord?

Lasă privirea în jos.

— Ea credea că suntem aici.

Un gând mă cutremură.

— Atunci cine te aducea acasă seara?

— Luam autobuzul.

— Doamne, Dumnezeu, Georgia! Dacă ți s-ar fi întâmplat ceva, nici măcar nu aveam habar unde ești.

— Îmi pare rău. Îmi pare sincer rău.

Mă-ntind peste masă și-i iau mâna.

— E-n regulă. Ți mulțumesc că mi-ai spus adevărul. Acum trebuie să găsim o soluție și să vedem ce trebuie să facem.

— Nu-i spune tatei, zice ea.

Ține atât de mult la taică-său, încât cel mai rău lucru ar fi să-l dezamăgească.

— I-am spus deja. A reacționat mai bine decât crezi.

O conving să sune oricum la Bristol, deși știu că va fi în zadar. Și chiar e. Sunt foarte amabili și-i spun c-or s-o pună pe o listă, dar probabil că sunt alții care au picat examenele și pentru care e mai probabil să se facă o excepție. Nici măcar nu-i sugerează un alt curs la care să se înscrie, cam așa o resping în acest moment.

— Deci ce faci, alegi altceva sau dai din nou examenele?

Niciuna dintre noi nu e foarte bucuroasă cu varianta altei universități. Georgia spune că nici nu vrea altă universitate care ar accepta-o la Medicină cu note atât de proaste.

— Imaginează-ți cât de slabe sunt cursurile dacă sunt atât de disperați să mă accepte, spune ea, iar eu mă bucur s-o văd râzând.

— Vrei să-ncerci la altceva? Ce te mai interesează?

Nici măcar nu se gândește la asta. Și-a dorit să devină medic de când avea opt ani.

— O să dau din nou examenele. O, Doamne, ce umilitor.

— Nu fi prostuță, o grămadă de oameni fac asta. Eliza ce are de gând?

Oricât de mult aș plăcea-o pe Eliza, nu sunt sigură că ideea de a da din nou examenele împreună e cea mai bună dintre toate, având în vedere ce s-a întâmplat. Nu știu cine a influențat pe cine, dar în mod categoric n-aș vrea să se repete povestea asta.

Georgia ridică din umeri.

— Nu știe încă.

Abia când eu gătesc cina, iar Georgia și Robert discută situația la masa de la bucătărie îmi dau seama că nu va mai pleca de-acasă peste câteva săptămâni. Evident, într-un fel sunt încântată. Cuibul nu va rămâne gol, cel puțin încă un an. Nu mai am acea senzație că un capitol întreg și important din viața mea se încheie. Dar știu că asta suspendă oarecum situația în privința mea și a lui Robert. Oare el va pleca să-și facă alt cămin, alături de Saskia, în octombrie, așa cum cred că plănuiește? Oare pot să-l dau afară din casă acum, cu ea încă locuind aici?

Și mă lovește revelația că, exact așa cum eu mă aștept ca ea să se poarte ca un adult și să-și asume responsabilitatea pentru viitorul ei, trebuie s-o tratez și eu la fel. Să n-o mai menajez, ascunzându-i faptul că mariajul părinților ei nu e unul perfect. Îi datorez să-i povestesc faptele acestea – după ce voi fi gata să-i mărturisesc lui Robert că știu totul – și s-o las să reacționeze în felul ei. O să-ncerc să fiu cât mai blândă cu puțință și să n-o rănesc prea tare, desigur – n-o să-i cer niciodată să țină partea cuiva și nici n-o să-i dictez cu cine să locuiască – dar o să fiu cât se poate de sinceră. Așa e corect.

34.

Saskia

În mod enervant, Paula arată destul de drăguț în costumul ei de yoga. Și sigură pe ea. Când am întâlnit-o prima oară își petrecea timpul trăgându-și tricoul peste burtă, dar acum nu mai e cazul. Mă-ntreb dacă Robbie o fi observat schimbările. Probabil că nu. Dacă vezi pe cineva în fiecare zi, nu te mai uiți la persoana respectivă cu atenție. Devine banală ca tapetul. Zgomot de fundal.

Trebuie să mă asigur că nouă așa ceva nu ni se va întâmpla.

Apropo, am găsit un cămin! Un apartament, așa scrie în broșură, pentru că am impresia că agentul încerca să pară newyorkez. Și asta-mi amintește de New York. Numai contururi clare, ferestre mari și parchet închis la culoare. E la etajul al șaptelea, așa că priveliștea înspre Regent's Park e fantastică.

E nelocuit și nemobilat, ceea ce e perfect. Am comandat cheștiile de bază – prin asta înțelegând obiectele care sunt necesare traiului (canapea, pat), nu le-am cumpărat la reduceri de la DFS sau de la Furniture Village. Am petrecut ore întregi la Heals întrebându-mă la nesfârșit dacă o canapea cu

șezlong se potrivește mai bine decât un aranjament cu colțar (se potrivește mai bine, într-adevăr). Cardul meu Amex a fost jumulit crunt. Din fericire, Joshie și cu mine ne-am ținut întotdeauna finanțele separat. Adică împărțim totul, dar în fiecare lună punem o sumă egală în conturile noastre, ca să nu fim nevoiți să purtăm o discuție de fiecare dată când unul dintre noi vrea să-și cumpere o pereche de pantofi. De-asta eșuează multe căsnicii, după părerea mea. Cearta meschină și nesfârșită, întrebarea dacă e corect ca ea să dea două sute de lire pe o jachetă când el și-a cumpărat una doar cu cincizeci. Desigur, căsnicia mea cu Josh e pe punctul de a se spulbera oricum, în ciuda contabilității noastre inteligente. Sau, mă rog, poate nici n-ar fi rezistat atât de mult fără această iluzie a independenței financiare. Cine știe?

Oricum, ideea e că el nu-mi poate vedea raportul tranzacțiilor de pe card pentru că banii vin din contul meu personal.

O să fie distractiv să aleg împreună cu Robbie restul mobilierului. Știu că lui îi plac antichitățile, la fel și mie. Putem s-o facem pe îndelete. Să alegem piesa perfectă pentru fiecare colțisor. O s-o facem cu pasiune.

Între timp, l-am întrebat pe proprietarul apartamentului dacă pot vopsi niște pereți pentru a le conferi personalitate. Am pierdut ore-ntregi la Farrow and Ball, încercând să fac diferența între nuanțele de vopsea și apoi alte ore pictând de probă niște pătrățele pe perete ca să-mi dau seama cum va arăta culoarea în diverse intensități luminoase. Fac totul singură, vă vine să credeți? Vreau să las ceva din mine în locul acesta. Ceva spre care pot arăta și spune: „Eu am făcut asta”. În cea mai mare parte mi-a făcut plăcere. Îmbrăcată în niște jeanși vechi și o cămașă largă, cu o eșarfă legată peste păr, gen Norma Desmond²⁸. Cu radioul deschis.

A trebuit să închiriez pe o perioadă de un an. Anulabil (ăsta chiar e un cuvânt?) cu preaviz de trei luni, dar fără returnarea garanției (enorme) înapoi. E chiar amuzant să stau (pe podea!) în locul ăsta mare și frumos, care va deveni căminul nostru, dar despre care Robbie nu știe nimic deocamdată. Plănuiesc să-l aduc aici peste vreo săptămână – după ce sosesc lucrurile de bază și găsesc un electrician care să monteze televizorul pe perete și să-l conecteze la cablu. O să îmbrac paturile în așternuturi albe și apretate (cine și-ar fi închipuit că bumbacul costă atât de mult!), o să pun o sticlă de șampanie în frigider și o să-i fac o surpriză.

De-abia aștept!

*

De obicei îmi place să-mi așez covorașul în fața clasei. Mai puține lucruri care să mă distragă, plus Adrienne care vede mai ușor ce fac și mă poate

²⁸ Personaj din *Sunset Boulevard* (N. tr.).

corecta în punctele esențiale. Dar astăzi o să renunț la locul meu și o să trec în spatele acestor funduri îmbrăcate în Lycra, pentru că e prima oră a Paulei și e important să-i poată urmări pe ceilalți. Zona din față e pentru aceia dintre noi care se pot mișca fără eforturi de la o postură la alta. E aproape un spectacol.

Iubesc la nebunie entuziasmul pe care-l resimt când intru în camera încălzită. Senzația instantanee de relaxare, ca și cum ai intra într-o saună sau într-una dintre serele de la Kew. Sudoarea care te acoperă aproape instantaneu. („Transpirația”, o aud pe mama în mintea mea „Doamnele nu asudă”). Îmi place să ajung cu câteva minute mai devreme și să mă-ntind pur și simplu pe salteluță, ca să-mi destind un pic gândurile. Să-ncerc să alung tot stresul și necazurile săptămânii. Văd cam aceleași fețe la fiecare curs, dar de obicei sunt și câțiva nou-veniți care-și lungesc gâturile ca să se zgâiască la mine. Îmi dau seama întotdeauna. Surprinderea subtilă când își dau seama cine sunt. Privirile pe furiș care urmează. Încerc să nu le dau atenție. Odată cineva s-a întors la vestiare și și-a luat telefonul – chestie, bineînțeles, strict interzisă – și a încercat să-mi facă o poză pe ascuns. Adrienne a dat-o afară pe persoana respectivă. N-a mai lăsat-o să se întoarcă niciodată. M-am prefăcut șocată de severitatea pedepsei, dar apoi i-am mulțumit din suflet.

Chiar nu am chef să joc rolul asistentei instructoarei, încerc să-mi amintesc de ce mi s-a părut o idee bună să insist ca Paula să vină aici. Poate am crezut că va fi amuzant. Că se va face de râs, iar eu mă voi simți superioară. E trist, nu-i așa, că viața e făcută din astfel de mici victorii meschine? Eu m-aș putea simți fabulos în echipamentul extramulat pe corp (chiar și în ciuda celor câteva kilograme ale „sarcinii” pe care am fost nevoită să le pun pe mine), iar ea s-ar simți, desigur, stingheră și rușinată. E o chestie legată de putere, îmi dau seama de asta, mulțumesc foarte mult. Cel mai puternic supraviețuiește. Literalmente, haha!

Și după aceea, la gustarea noastră obișnuită, pot bârfi despre Robbie și Samantha (Robert. Trebuie să-mi amintesc să-i spun Robert. Doamne, era s-o fac de oaie zilele trecute). Astfel le mai bat un cui în coșciug.

Așa că sunt megaatentă. Îi zâmbesc încurajator când am ocazia. Îi șoptesc chestii utile ori de câte ori pot. Pare că-i place, în ciuda efortului depus, deci presupun că asta înseamnă o bilă albă pentru mine. O aștept la unele mișcări pe care le face mai greu, ca majoritatea începătorilor, dar se descurcă de minune. E mai în formă decât îmi imaginam vreodată și, trebuie să recunosc, e foarte hotărâtă. La sfârșitul celor 90 de minute observ că e deja dependentă. Nu mi-a trecut prin minte că s-ar putea decide să vină la curs în mod regulat și mă cam indispuce gândul ăsta. E chestia mea, spațiul meu. Nu vreau să le-mpart cu ea. În plus, ar putea deveni cam ciudat din octombrie,

haha! Mă-ntreb cât de subtil pot spune: „Va trebui să-ți găsești un alt club sau măcar să te înscrii la un alt curs”, și-mi dau seama că nu pot. La naiba!

35.

Paula

Saskia vorbește numai despre Robert și Samantha. Robert și Samantha fac asta. Robert și Samantha fac ailaltă. Îmi spune că are alt plan ca să mă ajute să-i despărțim, în care vrea să-i spună în continuare lui Robert că a văzut-o pe Samantha cu Jez. Numai că de data asta vrea să adauge că nu e sigură de ceea ce-a văzut și că se oferă să scoată adevărul din gura Samanthei, dacă Robert se va abține s-o ia la întrebări deocamdată. Vă sună cunoscut?

— Genial, zic eu, cu tot entuziasmul de care pot da dovadă.

Mi-e greu să mă concentrez. Am în cap o listă de școli locale și, în timp ce ea trăncănește, eu mă gândesc la avantajele și dezavantajele fiecăreia. George a spus cu vehemență că ea nu vrea înapoi cu coada între picioare la cea pe care tocmai a părăsit-o.

— Apoi pot alimenta această poveste, oferindu-i câteva detalii când și când, dar nu cât să-l fac s-o ia la întrebări. Așa că nu va trebui să ne facem griji că Samantha se va duce direct la Jez ca să-l facă să spună că totul e o mare minciună. O să-l răscolească, atâta tot. Crezi că va pica în plasă?

În realitate, nici într-un milion de ani. Robert s-ar duce direct la Samantha și ar întreba-o ce se-ntâmplă, indiferent de ce l-ar ruga Saskia. Dar cum știu că toată povestea e o mare minciună, sigur, de ce nu?

— Desigur, zic eu. Doar spune-i că nu vrea să se facă de râs acuzând-o aiurea. Robert nu suportă să se facă de râs. Și că femeile prețuiesc încrederea mai mult decât orice altceva, așa că, dacă-i arată Samanthei că nu are încredere în ea fără niciun motiv, asta le va afecta relația. Un rahat de genul ăsta.

— Ar trebui să iau notițe, zice ea și, desigur, adaugă „haha”, ca să fie mai convingătoare.

E ciudat că m-am obișnuit cu chestia asta, chiar a ajuns să mi se pară haioasă, dar acum mă scoate din minți din nou.

Suntem în cafeneaua noastră obișnuită – plouă mocănește și nu putem sta afară, chiar dacă e cald. Saskia a făcut duș, miroase a Molton Brown²⁹ și are părul ud. Eu, pe de altă parte, arăt ca și cum m-aș fi luptat cu furtunul de grădină și el ar fi câștigat. Ideea de a mă dezbrăca de tot în fața amantei soțului meu, care are prejudecăți enorme despre imaginea trupului omenesc, era cam mult pentru mine, așa că am decis să mă spăl acasă. Știu că miros și nu e vreo aromă fină.

Apropo, mi-a plăcut ora de hot yoga. Mi-a plăcut ritmul lent, vocea blândă a instructoarei care murmură indicațiile ca și cum ar fi rostit același lucru de o mie de ori – ceea ce aproape a făcut – până când acesta și-ar fi pierdut semnificația, senzația că trupul meu se transformase într-o bucată de elastic, șiroaiele de transpirație care-mi curgeau pe spate după numai câteva minute. Înțeleg de ce dă dependență. N-am fost bună de nimic, evident (Adrienne: „Yoga nu e o întrecere. Nu poți fi bun la ea sau nepriceput. E o călătorie personală”), dar asta nu părea să aibă mare importanță. Două persoane au renunțat la jumătate și s-au întins pe saltele ca și cum ar fi fost la saună și nimeni nici măcar n-a clipit. Eu, una, sunt totuși mândră c-am rezistat până la sfârșit. Sunt mândră că sunt suficient de puternică.

Saskia ciugulește dintr-o chiflă cu dinții ei placați, mici și perfecți ca un șir de perle strălucitoare. N-am înțeles niciodată dinții placați. Oameni cu dinți sănătoși, dar un pic asimetrice, îi înlocuiau cu niște chestii care seamănă cu placa falsă a străbunicii, care însă o poartă pentru că dinții i-au căzut de bătrânețe.

Arată exact la fel ca ultima oară când am văzut-o, doar că acum știu că e o nemernică mult mai mare decât îmi imaginam. Hoața de soți vanitoasă și necugetată pe care o credeam pare acum o sfântă în comparație cu diavolul care e acum în ochii mei.

Știu acum că apartamentul e deja al ei. I-am sunat pe agenții imobiliari, susținând că sunt asistenta ei (ce se poate întâmpla, în cel mai rău caz? Să-mi spună că habar n-au despre ce vorbesc, că n-au avut niciodată de-a face cu Saskia și să-mi spună că am greșit adresa? Că Saskia a închiriat, de fapt, alt apartament și că impresia lor e că sunt incompetentă? Ce-mi pasă mie?) și am întrebat dacă-mi pot reaminti data la care expiră contractul de închiriere. Le-am spus adresa cu deplină încredere, am menționat numele Saskiei, iar tipa cu care am vorbit era toată numai zâmbete.

— Sigur, contractul are douăsprezece luni calendaristice începând de pe 15 august, deci expiră pe 15 august anul viitor, a zis ea.

²⁹ Firmă de produse cosmetice de lux (N. tr.).

I-am mulțumit și am închis telefonul cât am putut de repede. Trecuse mai mult de o săptămână de când Saskia îl închiriasse. Nu prea știam cum să folosesc această informație, în afara faptului că trebuia să-l sun pe Josh și să-l anunț.

— Verifică dulapurile și vezi dacă nu cumva lipsește serviciul ei preferat de tacâmuri.

M-am bucurat să-l aud râzând.

— N-are decât. E hidos. Poate ar trebui să mă apuc să pun deoparte o grămadă de lucruri pe care aș prefera să nu le mai văd niciodată.

Îi povestesc totul despre Georgia și despre cum s-a schimbat totul, acum, că ea nu va mai pleca de-acasă.

— Nu mai are nicio importanță dacă-l dau afară în octombrie sau săptămâna viitoare. Cred că și Robert simte la fel. Ar putea să mă anunțe că pleacă în orice moment. Mai ales că acum au și un apartament în care să se ducă. Dacă vrem să facem ceva ca să le punem bețe-n roate, va trebui să ne mișcăm repede.

— Încă mai ai chef s-o faci? a spus el, iar eu a trebuit să mă gândesc o clipă la ce voia să zică.

— Nu știu. Pare meschin, nu-i așa? Poate ar trebui să-i lăsăm în plata Domnului?

— Nici vorbă, spune el. Nu vreau să comit nicio cruzime, doar că-mi doresc să nu le fie atât de ușor.

— Așa simțeam și eu la început. Așa simt și acum, cred. Nu mai știu... nu mai pare atât de important, în schema generală a lucrurilor.

— Georgia va fi bine, zice el, lovind exact unde mă doare cel mai tare. Va fi una dintre experiențele alea despre care, peste un an, o să spui: „O, slavă Cerului că a picat prima oară...”

Nu pot să nu râd. E o încercare atât de dulce de a mă face să mă simt mai bine.

— Să sperăm.

Picăm de acord să ne întâlnim duminică seară, când Robert și Saskia vor fi la Oxford, pentru filmarea de luni. În mod obișnuit, Josh ar trebui să fie și el acolo, dar mi-a spus că nu e ieșit din comun să lase filmările în mâinile scenariștilor, dacă are altceva de făcut la Londra. Îmi dau seama că de-abia aștept întâlnirea. Nu pentru că mi-aș închipui că între noi se petrece ceva. Asta a fost o reacție impulsivă la faptul că fusesem respinsă. Dar nu mi-ar strica să-mi petrec seara în compania unui bărbat atrăgător.

*

— E drăguț aici, nu-i așa? îi spun Saskiei în timp ce ne mâncăm salatele.

A ei are din nou sosul pe margine, desigur. Eu, convinsă de Chas că un strop de ulei de măsline și oțet balsamic or să-mi facă mai mult bine decât rău, mi le-am pus deasupra salatei. Chas pune accentul pe a te hrăni corect, nu (neapărat) pe a mânca mai puțin. Metoda Saskiei de a se înfometa ca să nu se îngrașe îl umple de groază. Și cine sunt eu să-l contrazic, pentru că, până acum, am slăbit cam 18 kilograme. Și – mai important – o scădere cu zece la sută a grăsimii corporale. La acest punct, dacă Chas mi-a zis că pot adăuga ulei de măsline și oțet balsamic în fiecare dimineață la micul dejun, înseamnă că probabil pot s-o fac fără griji. Doar că el n-ar face asta niciodată, deoarece Chas, mai presus de orice, nu crede în compromisuri.

— Da, zice ea, uitându-se în jur. Îmi place la nebunie.

Ne aflăm la trei minute distanță de „cuibușorul de nebunii”, așa cum am început să-i spunem Josh și cu mine. Sigur că-i place la nebunie.

— Mi-ar plăcea să locuiesc pe-aici.

— Și mie!

Fața ei supernetădă i se luminează (deși nu vrea să recunoască, fruntea îi e plină de Botox). Fără îndoială că râde în sinea ei pentru că are senzația că mi-a luat-o înainte.

— E un cartier plin de viață, care pare totuși a fi o adevărată comunitate!

Uneori mă gândesc că, dacă ar fi existat o cantitate limitată de semne de exclamare pe lume, Saskia le-ar fi folosit pe toate până acum. M-am cam plictisit. Nu aflu nimic nou despre ea și Robert și dintr-odată compania ei mi se pare obositoare. Mi-e dificil să nu-i spun ce știu, doar ca să văd cum i se prăbușește fațada. De-abia aștept ca toată povestea asta să se termine odată!

36.

— Am o idee senzațională.

Josh e la mine-n bucătărie. Asta e o propoziție pe care nu credeam c-o voi rosti vreodată. Robert a plecat acum câteva ore, sărutându-mă pe obraz și spunându-mi că-i va fi dor de mine, așa cum face întotdeauna. Chestia asta și-a pierdut orice fel de însemnătate cu ani în urmă. Georgia, care a ocupat un loc la un alt colegiu pentru a da din nou examenele (fosta școală a fost considerată prea umilitoare, cine-o poate condamna?), a plecat totuși ieri la Wiltshire, la festival. Nu i-am spus că n-ar trebui. E adult deja și, în plus, nu mai avea ce să facă aici. Când va începe noul trimestru sunt convinsă că se va ține de treabă. Deci era logic ca Josh să vină la mine acasă, dar tot mi se pare ciudat. De parcă facem ceva ilegal. Ceea ce și facem. Dar nu cum credeți voi.

Îi întind un pahar cu vin și ne așezăm față-n față la masa din bucătărie.

— Continuă.

Arată bine. Mai fericit. Mai sănătos. Mai relaxat. Are un tricou și o pereche de jeans. Bronzat. Pe deasupra un hanorac moale, gri închis, pentru că s-a făcut mai frig. Trebuie să recunosc că mi-e greu să rezist unui bărbat în hanorac. Nu un vagabond oarecare, care stă în parc cu gluga trasă pe cap și cu o doză de bere în mână, desigur. Dar un hanorac moale (cred că al lui Josh e din cașmir) pe un bărbat care arată bine – mai ales dacă e un pic bronzat – îmi provoacă senzații imposibil de povestit. E o chestie mișto, OK?

Dar și eu arăt bine, să știți. Port rochia mea retro în carouri. Cu picioarele goale. Cu picioarele goale și *tonifiate*, aș dori să subliniez. Picioare goale, tonifiate și bronzate. Fără pantofi, dar cu o oală verzuie pe unghii. Cu părul prins în creștetul capului cu un clește mare. Nu c-ar conta cum arăt. Nu despre asta e vorba.

— Planul de-a-l face să se îndrăgostească din nou de tine e clar că nu merge.

Izbucnesc în râs.

— Mulțumesc.

— N-a sunat bine deloc. Dar știi ce voiam să spun.

— Ai dreptate, nu-i așa? Ne înțelegem mult mai bine decât în anii trecuți.

— Deci n-avem timp să lăsăm asta la voia întâmplării.

Dau din cap.

— Câteva săptămâni, cred. Cel mult.

— Avem două variante. Ori vedem ce se petrece, îi lăsăm pe ei să hotărască ce urmează și să trăiască fericiți până la adânci bătrâneți...

— ...crezând că și-au bătut joc de noi...

Ăsta e un lucru care-mi revine în cap de câte ori mă gândesc să dau înapoi și să las lucrurile să se-ntâmple. Ideea că vor crede că ne-au păcălit. C-o să le fie milă de noi. Și, fără-ndoială, vor râde gândindu-se la cât eram noi de neștiutori, în același timp. Nu suport să râdă cineva de mine.

— Exact. Ori forțăm evenimentele de pe acum. Facem ceva ca să-i deconspirăm și vedem ce urmări are acest fapt.

— Cum ar fi...?

El se lasă pe spate, îmi zâmbește și-și trece mâna prin păr.

— Le spunem că avem o aventură.

Îmi ia o clipă ca să pricep ce a zis, atât de aiurea mi se pare. Nu știu ce să spun, așa că nu spun nimic, ci-l aștept pe el să-mi explice.

— Suntem foarte sinceri. Ne așezăm și mărturisim, ca și cum ne-am simți oribil, dar nu ne mai putem ignora iubirea sau ceva de genul ăsta. O spunem de parcă durează de secole-ntregi.

Sunt confuză.

— Dar n-or să spună: „Minunat, asta ne dă libertatea să facem ce vrem?”

— Poate. Dar o să-i dezumfle. N-or să mai simtă că ne-au tras-o. Și, nu știi niciodată, dar uneori oamenii încep să-și dorească un lucru pentru care-și pierduseră interesul doar pentru că-l vrea altcineva...

Rumeg chestia asta preț de-o clipă.

— Dar n-o să pară că noi suntem personajele negative? În ochii altora, vreau să zic. Robert și Saskia ar putea susține că s-au combinat pentru c-au aflat despre noi.

Josh se scarpină-n bărbie. Se gândește.

— Nu, pentru că vom mărturisi tuturor imediat după ce le spunem lor. Ori vor pretinde că sunt devastați – cum le putem face așa ceva când ei ne iubesc atât de mult? Și apoi le spunem că știm adevărul și-i facem să pară niște mari ipocriți – ori vor mărturisi ce-au făcut și vor crede că nouă ne pasă fiindcă am făcut la fel, zicând: „De fapt noi mințim. Voiam doar să vă obligăm pe voi să ne spuneți adevărul”. Toată lumea câștigă. Noi cu siguranță. Obținem ce ne dorim, iar ei nu mai simt că ne-au păcălit și au scăpat nepedepsiți.

Ridic paharul și-l ciocnesc de-al lui Josh.

— Ar putea fi o mișcare genială.

— Oricum nu avem altceva la îndemână deocamdată.

Vorbim despre asta și hotărâm că e cel mai bine să-i convocăm și să le „mărturisim”. Dacă înscenăm să fim prinși asupra faptului multe lucruri ar putea merge greșit. Văd cu ochii minții o întreagă farsă în desfășurare. Eu și Josh alergând în sus și-n jos în chiloți, în vreme ce Robert și Saskia ne urmăresc.

După cel de-al doilea pahar de vin, Josh ridică din sprânceană.

— Desigur, va trebui să exersăm.

— Ce vrei să spui?

Știu ce vrea să spună. Adică așa cred. Așa sper.

— Trebuie să-i facem să ne creadă, așa că e musai să fim foarte convingători. Ca și cum nu ne putem ține mâinile departe unul de altul.

OK, cred. Aproape c-o spun cu voce tare.

Josh râde.

— Glumesc. Ce mutră ai făcut!

Sigur că glumește! Sigur că glumește. O imit pe Saskia.

— Haha!

— Cu toate că, știi tu...

— Taci, Josh.

Ca să fiu sinceră, atmosfera dintre noi se relaxează un pic. Ca și cum ne-am fi întrebat amândoi dacă s-ar putea întâmpla ceva și asta ne împiedica să ne destindem. Simt cum dispoziția ni se schimbă.

— Când ne-am combinat? întreb.

Trebuie să ne punem poveștile cap la cap dacă vrem să facem asta.

— După ce-ai venit la petrecerea noastră? Sau e prea recent?

— Îmi place oarecum ideea ca ei să creadă că eram deja un cuplu atunci, pentru că e singura ocazie în care ne-au văzut în același loc. Îi va face să re trăiască întreaga seară ca să se întrebe dacă au primit vreun indiciu.

Se apleacă și smulge o frunză moartă de la una dintre mușcatele mele.

— Drăguț.

— E seara în care am vărsat băutura pe ea.

— Ha! Da. Crezi că vor fi convinși că eram cuplați înainte de asta?

— E un pic exagerat, mai ales că, din câte știi ei, noi nu ne întâlniserăm niciodată. Atâta vreme cât n-o facem să pară o coincidență, totul va fi OK.

— Deci o să pretind că te-am abordat altundeva – la Selfridges Food Hall – și am spus: „Nu cumva ești soția lui Robert Westmore?” pentru că te-am recunoscut din niște poze făcute de paparazzi, alături de Robert, sau ceva de genul ăsta?

— Probabil putem scăpa cu asta. Toată povestea va fi oricum șocantă pentru ei, așa că nu se vor obosi să analizeze detaliile.

— Și am început să vorbim și apoi, ce să vezi... de cât timp ne vedem?

— Șase luni? Nu, e prea exact. De șapte luni. Deci din ianuarie – îmi place la nebunie, pentru că atunci eram cea mai grasă. Nimic n-o va deruta mai mult pe Saskia decât că te-ai îndrăgostit de grasa de mine, când o aveai pe ea acasă. Valabil și pentru Robert, de altfel.

— Ah, te rog. Erai și atunci sexy de tot. Îmi amintesc că m-am gândit la asta la petrecere.

Mă-nroșesc din cap până-n picioare.

— Și, în orice caz, continuă el repede. Cine spune că eu m-am dat la tine? Poate că tu te-ai aruncat în brațele mele, iar eu nu ți-am putut rezista.

— Pentru că eram atât de masivă. Te-am blocat cu brațul.

— OK, va trebui să încetezi cu comentariile despre grase, spune Josh, înclinându-se în față și umplând din nou paharele.

Îmi place că e atât de relaxat în bucătăria mea. Îmi amintesc brusc că n-am mâncat nimic și mă-ntreb dacă el a mâncat. Mă ridic și deschid ușile balconului. Am nevoie de un strop de aer curat.

Deci așa ne-am cunoscut, zic eu, ca să reluăm conversația. Și motivul pentru care nu le-am spus este că ne-am început relația imediat. Acum spunei: „Ești soția lui Robert Westmore?”, peste un minut eram... unde?

Într-o cameră de hotel? Cred că ar fi ținut minte dacă n-am fi venit într-o noapte acasă, nici tu, nici eu.

El cugetă puțin.

— N-am sărit direct în pat, dar a existat clar atracție între noi. Una de-a dreptul copleșitoare. Așa că am aranjat să ne întâlnim din nou într-o după-amiază.

— OK, bine. Intenționăm să-i părăsim pe Saskia și pe Robert ca să fim împreună?

— Categorie. De-asta le și dăm vestea.

— Nu vreau să-i spun că poate păstra apartamentul. S-ar putea să-i dea ideii. Nu că și l-ar dori.

— Îmi place locul ăsta, zice Josh, privind în jurul lui. Are multă personalitate.

— Nu e suficient de luxos, zic eu, iar el își dă ochii peste cap. De ani întregi încearcă să mă convingă să vindem și să cumpărăm ceva mai impunător.

— Putem spune că nu am pus la punct toate detaliile.

— Te alint Joshie?

El mijește ochii la mine.

— Categorie nu.

— Joshykins? Iepuraș? Pufuleț?

Ia meniul de pe masă și-l aruncă spre mine.

— Așa îl răsfeți tu pe Robert?

— Lui Robert îi spun Robert. I se potrivește. Apropo, zic eu, ridicând meniul de pe podea. Ar trebui să mănânc ceva. Nu porcăriile astea, totuși.

— Hai să ieșim în oraș, zice el, ridicându-se în picioare.

— Și dacă ne vede cineva?

— Și mai bine. Avem o aventură, amintește-ți.

Ne plimbăm în sus pe deal și trecem podul de la calea ferată, ajungând pe Regent's Park Road. Din fericire, găsim o masă liberă la Lemonia, o raritate, așa că nu trebuie să umblăm din loc în loc și să fim izgoniți de peste tot. Eu comand o sticlă mare de apă, pentru că m-am amețit din cauza vinului și a planului măreț. Înainte ca ospătarul să lase jos farfuria cu măsline, iau trei și le vâr în gură.

— Scuze, zic eu, zâmbindu-i. Muream de foame.

După felul în care Josh ia cu asalt farfuria cu ridichi și felii de morcov îmi dau seama că și el resimte efectele vinului. Asta mă calmează. Suntem amândoi cam obosiți. Nu sunt singura în pericol de a mă face de rușine. Mă uit în meniu, încercând să aleg ceva sănătos de mâncare. Mă decid la kebab

de pește-spadă cu spanac. Josh comandă mixul de pește, cu o porție de cartofi prăjiți.

— Vin?

Spune nu. Rămâi la apă.

— Sigur că da.

Josh, ca și mine, preferă vinul roșu, chiar dacă o să mâncăm pește, iar acesta, potrivit lui Robert, e un păcat capital. Comandăm o sticlă de Merlot. („Numai două pahare de fiecare, n-are cum să ne strice.”) La naiba.

*

O oră mai târziu ne îndreptăm împleticindu-ne spre Chalk Farm Road, pentru că Josh insistă să mă conducă acasă. Nu prea ne-am oprit din trăncăneală de când ne-am așezat la masă – lucru de care e parțial responsabil vinul, dar și din cauză că se poate discuta atât de ușor cu Josh. E lipsit de prejudecăți și atât de entuziasmat în unele privințe. Robert e mereu disprețuitor și cinic, ceea ce poate fi uneori amuzant, dar în cele din urmă devine obositor. Îți e și frică să-ți exprimi o părere, despre orice. Uneori vreau pur și simplu să vorbesc despre cât de mult îmi place ceva, fără să-mi fie teamă dacă e *corect* să-mi placă lucrul respectiv.

Josh, știi acum, a crescut în Brighton cu părinții lui și cele două surori mai mari. S-a mutat la Londra când avea 18 ani ca să studieze engleza la facultate (e foarte empatic în ceea ce o privește pe Georgia. Crede că face ceea ce trebuie, așteptând rezultate mai bune și încercând să-și urmeze pasiunea) și a obținut o slujbă de curier la birourile unei companii de producție de televiziune. O slujbă prost plătită, dar aflată la baza unei piramide căutate de foarte multă lume.

Mi-a fost ușor să-i povestesc despre planurile mele zădărnicate de a juca, despre cum mi-am ratat orice șansă când am devenit o mamă casnică și despre cum m-am asigurat că Robert primește tot sprijinul meu și-și poate construi o carieră de succes. El izbucnește în râs când îi povestesc despre promisiunea lui Robert – „o să avem grijă de cariera mea mai întâi și apoi, când o să am stabilitatea necesară pentru a lua o pauză, o să ne ocupăm și de a ta”.

— Când a funcționat vreodată așa ceva?

— Știi, știi.

— Totuși, probabil că ai rămas mai sănătoasă la cap decât dacă ai fi devenit actriță. Ar fi trebuit să concurezi pentru fiecare rolșor. Așa, nu trebuie să-ți faci griji permanent că ești prea în vârstă sau că nu ești destul de drăguță. Actrițelor le e foarte greu. Totul se reduce la cât de bine arată, indiferent de ce spun unii și alții. Nu-i de mirare că Sas e atât de obsedată să fie slabă și să nu aibă riduri. Toate sunt obsedate.

— De aici ideea cu Sadschia.

— N-ar fi trebuit să fac chestia aia. Oricât de urât s-ar fi comportat, a fost o lovitură sub centură.

— A fost o reacție directă la o veste care te-a șocat. Nu-ți face procese de conștiință.

— Știu. Nu mai pot face nimic în privința asta, oricum, a zis el, fugărind un cartof în farfurie.

— Mi-ar fi plăcut să-ncerc faza cu actoria, măcar o dată, m-am trezit eu vorbind, deși nu mai recunoscusem chestia asta de ani întregi, nici măcar față de mine însămi.

Nu știu de unde venise.

— Nu cred c-aș fi dorit s-o fac toată viața mea, dar măcar să fi putut spune că am încercat. Oricum...

I-am povestit toată tărășenia despre Alice. L-am făcut să râdă cu istoriile despre jalnicele ei tentative de a ne convinge pe toți că a avut o carieră strălucitoare.

Când s-a ivit o pauză în conversație, vinul s-a terminat și noi am cerut încă o sticlă.

Acasă, mă urmează pe scări până la etajul al cincilea. Sper să se-ntâmple ceva și, în același timp, mi-e teamă de asta. Știu că n-ar trebui să facem nimic. Mai ales la mine în apartament, în timp ce soțul și fiica mea sunt plecați. Dar îmi doresc atât de mult, încât cu greu mă opresc să nu-l bag cu forța în casă și să-ncui ușa în urma lui.

Intru în apartament și-l aștept să mă urmeze.

— Vrei o cafea sau ceva de genul ăsta?

Rămâne în prag.

— Mai bine nu.

Visul meu se duce naibii. Nu e interesat. Sigur că nu e, de ce ar fi? Ne-om fi sărutat noi de câteva ori mai demult, dar pe atunci nu știa exact ce face, era supărat din cauza Saskiei. Ne continuăm planurile, dar asta nu înseamnă că mă consideră ceva mai mult decât o prietenă.

— Nu. În fine, mulțumesc că ai venit și că m-ai condus acasă...

— Te sun mâine când nu e niciunul dintre ei prin preajmă...

Josh pleacă spre Oxford la prima oră a dimineții.

— ...doar să verific dacă ne mai convine ideea când suntem treji. Mulțumesc pentru seara asta frumoasă.

— Mulțumesc și eu. M-am distrat.

Aștept să se întoarcă și să plece înainte să-nchid ușa, doar ca să fiu politicoasă. El zăbovește o clipă.

— Am o rugămintă, zice el, încă stând acolo.

Zâmbește timid, dintr-un singur colț al gurii. Încep să-mi tremure puțin genunchii.

— Sigur...

El expiră zgomotos. Mă-ntreb ce va urma.

— Pot să te sărut de noapte bună? Știu că amândoi suntem de părere că trebuie să ne păstrăm moralitatea, dar mă gândesc că am mai făcut asta și, dacă n-o s-o facem din nou, cred c-o să înnebunesc...

Trec de la ușurare la bucurie și apoi la dorință fizică, toate într-o milisecundă. Zâmbesc larg, fără să mă pot stăpâni. Nu mai pot face pe șmechera, pe marea actriță extraordinară.

— Categorie.

— Doar un sărut, aici în pragul ușii, apoi va trebui să mă dai afară. Chiar dacă te implor în genunchi. Ceea ce probabil voi face, îți spun de pe-acum.

— Așa fac.

Se apleacă în față și buzele lui se lipesc de ale mele. Simt cum mă aprind, ca un aparat de pinball. Cu greu mă stăpânesc să nu-l trag înăuntru și să-nchid ușa.

După câteva secunde de extaz mă desprind de el.

— OK. Acum trebuie să ne oprim.

Îmi zâmbește strâmb. Mă face să mă simt ciudat.

— Deja?

— Deja.

— Strici tot cheful oamenilor. Vorbim mâine.

Îl urmăresc cu privirea în timp ce coboară treptele, împleticindu-se ușor, cu o mână ridicată pentru a-și lua rămas-bun.

— A fost o seară minunată, strigă el de la două etaje mai jos.

Izbucnesc în râs.

— Și pentru mine la fel.

Aștept să aud zgomotul ușii de la stradă, apoi mă duc la mine-n pat, întrebându-mă de ce mama dracului am atâtea principii.

37.

— Aș urma orice materie doar ca să ajung la universitate. De ce să mai aștept un an ca să-ncep să mă distrez? Și s-ar putea să ajungi tot la Bristol. Au un curs *extraordinar* de dramă. Deși probabil e greu să te înscrii la el atât de târziu. Ai putea să studiezi Engleza sau ceva și să te transferi...

Ghici cine vorbește?

Am uitat că, în strădania mea de a deveni cea mai bună soție a anului, îi spuseseam lui Alice să vină într-una dintre serile de weekend ca să luăm împreună o cină de rămas-bun cu Georgia. Nu aveam chef să fie în ultimul weekend înainte ca George să plece, pentru c-o voiam doar pentru mine, iar Georgia își făcuse planuri pentru cele două dinainte. Iar când s-a dovedit că Georgia n-avea să plece totuși nicăieri, am uitat să anulez.

Robert este, desigur, încântat. Ascultă cu îngăduință imbecilitățile soră-sii, cu un zâmbet pe față. Aștept să intervină și să apere alegerea lui George, dar el stă pur și simplu acolo și dă din cap.

— E-n regulă, mătușică Alice, zice Georgia, exact când sunt pe punctul să explodez. Merită să mai aștept un an ca să fac ce-mi doresc cu adevărat.

Stăm la masa de la bucătărie. Alice, în jeanșii ei prespălați și sfâșiați, cu balerini și o ie fluidă, cu părul răvășit și rimelul împrăștiat, trage ca o șerpoaică din țigara electronică. Pe masă sunt două sticle de vin – roșu pentru mine și Robert, alb pentru Alice și Georgia. Ce are Tesco mai bun.

Am depășit deja faza cugetărilor lui Alice despre slăbitul meu. Ea: „Arăți senzațional! Dacă o ții tot așa o să fii slabă imediat”. Eu: „De fapt, sunt fericită așa cum sunt acum. Nu vreau să slăbesc mai mult. Doar să mă tonifiez”. Ea (uitându-se la mine cu privirea pe care i-o arunci unui școlar malnutrit și plâpând, care-ți spune că vrea să devină jucător în ofensivă la rugby): „Desigur. Bravo ție”.

Acum trece mai departe la un alt subiect favorit, certându-l pe Robert că nu-i pune o vorbă bună pe lângă directorul de casting al *Fermierului Giles*. N-o mai ascult, mă gândesc la Josh și la planul pe care avem de gând să-l punem în aplicare.

Trebuie să ne gândim la o cale de a ne strânge toți patru – eu și Robert, Josh și Saskia – în același loc, pentru ca Josh și cu mine să facem marele anunț. Ne tot frământăm, întrebându-ne dacă e mai bine să le spunem împreună sau dacă ar trebui să ne anunțăm fiecare partenerul, în particular. Una peste alta, credem c-ar fi bine să facem front comun, să ne vadă împreună, că suntem clar un cuplu. Pare mai definit, mai șocant. Și scopul nostru e să-i șocăm.

Așa că am decis ca Josh să mai dea o petrecere. La care mă voi autoinvita. Cândva în timpul serii (asta-i partea la care suntem un pic derutați) o să-i luăm în biroul lui Josh și o să le dăm vestea cea mare.

Avem încredere că timpul e de partea noastră. Josh a tras cu ochiul la cel mai recent extras de cont de pe Amex-ul Saskiei și a descoperit că a comandat niște chestii foarte scumpe de la Heals. Așa că am scos de la naftalină din nou vocea „asistentei Saskiei Sherbourne” și am dat un telefon, ca să verific data livrării. Mi s-a spus că măsura de cafea și canapeaua urmau

să fie livrate peste o săptămână, dar patul nu ajungea decât peste două săptămâni și jumătate. Josh și cu mine am tras concluzia că Robert și Saskia nu se puteau muta în cuibușor fără pat. Desigur, dacă erau atât de disperați să scape de noi doi, își puteau lua o cameră la hotel, dar, ne-am gândit noi, dacă au așteptat atât, ce mai contează câteva săptămâni?

Așa că Josh va organiza petrecerea peste două weekenduri. Astfel Saskia nu se întreba de ce vrem să ne întâlnim laolaltă așa de urgent. Și, uite ce noroc, e și ziua ei peste câteva săptămâni, așa că asta o să-i ofere lui Josh pretextul de care are nevoie.

— Face 44 de ani? zic eu când îmi spune.

Vorbim la telefon. Nu ne-am mai văzut din seara în care am ieșit în oraș, dar amintirea aceluia sărut încă îmi stăruie în minte.

— Doamne, nu! face el, prefăcându-se îngrozit. 42. Sau 43. Sau poate 41. Am pierdut șirul.

— E foarte trist că-și închipuie că niște ani înseamnă vreo mare diferență.

— Nu cred că-și închipuie asta. Dar nu mai poate da înapoi, e-n jocul ăsta de prea multă vreme.

Josh și cu mine facem mari eforturi să fim generoși când vorbim despre partenerii noștri. Încercăm din rășputeri să fim personajele pozitive.

Alice are un nou iubit pe care vrea să ni-l prezinte. Ah, ce bucurie. De-a lungul anilor, am reușit să evit să-i întâlnesc pe majoritatea, pentru că veneau și plecau foarte repede și, de obicei, îl trimiteam doar pe Robert, dacă era cazul. Îmi amintesc de unul care trebuia să fie un fel de afacerist milionar, dar care a dispărut la toaletă când a venit nota de plată și de un altul care era, în mod evident, bogat, dar nu ne putea explica de ce. Cred că acesta din urmă a sfârșit, de altfel, la închisoare

Alice pare că nu se poate abține să nu-și aducă toți partenerii în pragul nebuniei. Obsesia față de propria persoană, paranoia, propria importanță exagerată. Refuzul ei de a mânca orice chestie care are câteva calorii în plus. Deci faptul că acesta a rezistat, din câte se pare, trei luni e o veste de mare impact. Dar tot n-am chef să-l cunosc. Deloc.

Desigur, nu pot spune asta, așa că mă pomenesc că sunt de acord cu o cină joi seara. Alice ne spune că el – Ivan – va putea să ne obțină o rezervare la City Social, chiar dacă era așa din scurt, pentru că are niște relații nemaipomenite. Se așteaptă ca noi să fim impresionați. Eu nu prea reușesc, dar Robert îi face pe plac și scoate tot felul de sunete admirative.

O-ntreb cu ce se ocupă el și-mi spune că e producător de film. Enumeră o listă cu filme la care a lucrat și el. De unele chiar am auzit, pentru că majoritatea au un miliard de producători și jumătate dintre ei au contribuit

doar cu bani pe care speră să-i recupereze cu vârf și îndesat, nu e neapărat o slujbă în adevăratul sens al cuvântului.

E foarte entuziasmată de mersul relației.

— Chiar cred că el poate fi alesul, spune ea visătoare.

În mintea mea, le mai dau o lună.

Mai târziu îi scriu un mesaj lui Josh.

„Putem devansa an pic planul? Trebuie să-l întâlnesc joi pe iubitul lui Alice și aș face orice ca să scap”.

Mă răsplătește cu o față zâmbăreață pe care aș găsi-o enervantă dacă ar veni de la oricine altcineva, dar – exact ca Alice cu noul ei iubit, îmi dau seama – sunt în faza în care sunt oarbă la greșelile lui. Poate că are senzația că o expresie tăcută a unui hohot de râs poate contracara toate „haha!”-urile la care a fost supus de-a lungul anilor.

38.

Saskia

În fine, n-a mers deloc așa cum speram.

Robbie se plimbă-n sus și-n jos prin apartamentul care arată spectaculos, cu accente proaspăt pictate și curățat până la perfecțiune de către *moi* – ca un motan care a fost închis toată ziua în casă și care se uită pe geam cum rivalii îi iau teritoriul în stăpânire.

În cele din urmă, n-am mai putut aștepta sosirea mobilei. Eram atât de entuziasmată! Am stabilit să ne-ntâlnim la cafeneaua din colț. Era țăfnos, asta ca să fiu indulgentă, și n-avea niciun chef să vină în oraș și ar fi trebuit să-mi dau seama că poate nu era cel mai potrivit moment. Se trezise devreme – eu eram liberă și-mi petrecusem timpul făcând ultimele ajustări în noul apartament. Bețișoare parfumate și vase cu flori pe pervaz. M-am dus la magazinul John Lewis și am ales materialul pentru noile perdele și draperii. Am cumpărat pahare de vin și câteva sticle cu șampanie și le-am băgat în frigider – dar el era obosit și un pic irascibil. Ar fi trebuit să-i propun să mergem la cârciuma de vizavi și să bem câteva pahare de vin. Poate că l-ar mai fi relaxat. Dar știa că pun ceva la cale și mă tot întreba ce e, așa că nici măcar n-am apucat să comandăm o cafea. L-am dus direct la clădirea de apartamente și l-am întrebat ce părere are.

Și-a dat seama imediat ce am ajuns acolo. Deloc surprinzător, pentru că administratorul de la biroul de la parter (de la 9 la 6, de luni până vineri;

prin părțile astea nu li se mai spune portari) m-a salutat, spunându-mi: „Bună ziua din nou, domnișoară Sherbourne” când am intrat în hol.

— O, nu, l-am auzit pe Robbie mormăind în barbă. Ce-ai făcut?

I-am zâmbit încurajator, în timp ce ușile liftului se închideau. Desigur, când a intrat în acel loc, am început să observ fiecare zgârietură și fiecare dără de vopsea. Florile de plastic de pe măsuta de la ușa apartamentului 7B mi s-au părut deodată mai degrabă triste decât fermecătoare.

— Închide ochii, i-am zis când am ajuns la ușă.

Încă eram convinsă c-o să-i placă la nebunie, deși nu-mi mai adresase nicio vorbă de la acel prim comentariu.

— Saskia...

— Închide-i!

A făcut cum i-am zis și am intrat – deși mi s-a blocat cheia în broască și a durat mai mult decât speram. L-am prins de mâini și l-am tras înăuntru, în urma mea. L-am întors cu fața la încăpere. Soarele încă strălucea, deja începuse să apună, iar locul acela arăta senzațional.

— OK. Deschide-i.

I-am așteptat reacția. S-a uitat în jur. A clipit.

— Nu l-ai luat deocamdată, nu-i așa?

— Sigur că l-am luat. Doar pentru un an. O să ne ofere timp să decidem unde vrem să fim cu adevărat.

— Cu siguranță eu nu vreau să fiu în West End.

— Marylebone nu e în West End. Nu chiar. Și ai parcul la o aruncătură de băț.

Flutur mâna în direcția ferestrei.

— Nu ți se pare adorabil?

— Este. E un apartament minunat. Dar credeam c-o să facem chestia asta împreună. Să găsim o zonă care să ne convină amândurora. Chiswick sau Hampstead...

— Cafeneaua unde lucrează Paula nu e cumva în Hampstead?

— Atunci nu în Hampstead. Dar undeva de genul ăsta. Dulwich. Maida Vale.

— Aici e o zonă senzațională.

Știam că sunt enervantă, dar nu mă puteam abține. Pusesem atât de mult suflet în locul acesta. Îmi plăcea la nebunie. Îmi place la nebunie.

— E zgomotos și nici n-avem parcare...

— E un loc de parcare la subsol doar pentru noi.

— Numai unul?

— E numai pentru douăsprezece luni. Adică, prima lună practic s-a dus deja.

— Nu poți să le spui că ai o urgență în familie? Că-ți trebuie banii înapoi?
— Nu merge așa. În plus, toată mobila sosește săptămâna viitoare.
— Ah, pentru numele lui Dumnezeu, Saskia. Trebuia să facem asta împreună. Asta înseamnă să luăm decizii împreună. Să alegem mobila împreună.

M-am dus apăsător spre bucătărie. Am deschis frigiderul și am scos șampania. El a început să se plimbe în sus și-n jos, ceea ce ne aduce în prezent.

— Nu credeam că vrei să-ți irosești timpul căutând măsuța perfectă de cafea.

— Ei bine, ba da. Pentru că ar fi masa *noastră* perfectă de cafea. A amândurora.

Trebuie să recunosc, chestia asta mă dezarmează. Ce lucru drăguț a spus!

— Ah, Doamne, îmi pare rău. Am dat-o-n bară, nu-i așa?

Încerc să scot sârma de la dopul sticlei de șampanie, dar nu reușesc decât să-l strâng și mai tare. O lacrimă îmi izvorăște din ochi, se rostogolește pe obraz și cade pe blat înaintea mea și-o pot șterge. Nu așa-mi imaginam că vor merge lucrurile în această seară.

Robert vine lângă mine într-o clipă.

— Nu plânge.

Mă trage lângă el și încep să suspin pe umărul său.

— Am exagerat. Am fost un pic surprins, asta-i tot, și știi cum reacționez eu la surprize, spune el.

E adevărat. Urăște surprizele. De ce nu m-am gândit la asta înainte?

— Mi-am pierdut ore întregi vopsind... spun eu – mai degrabă jalnic, recunosc, pentru că am investit atâta vreme și efort încercând să fac apartamentul să arate perfect.

Dar și pentru că simt că se înmoaie și lucrurile ar putea să iasă cum vreau eu, dacă-mi joc cărțile așa cum trebuie.

— E un apartament foarte frumos, spune el, cu gura în părul meu. Și ai dreptate, va fi perfect pentru noi, în cele câteva luni până ne punem pe picioare. Ești foarte isteță.

N-am nicio îndoială că tocmai am câștigat cea mai importantă bătălie. După ce va trece prin zbuciumul emoțional de a-i spune Paulei și de a se muta aici, cu greu va mai dori să se mute imediat în altă parte. Și, dacă o va face, mă voi certa cu el. Voi pune piciorul în prag.

— Mulțumesc, spun, întinzându-i sticla de șampanie.

Sunt deja două scaune pe balcon – din fericire, John Lewis le-a livrat ieri – și am de gând să ieșim acolo cu paharele și să privim asfințitul înainte de a ne duce acasă la partenerii noștri de viață. Dacă patul ar fi fost aici am fi

făcut amor ca să pecetluim înțelegerea, dar suntem amândoi cam bătrâni ca să ne prostim pe podea. Cu spatele meu și cu genunchii lui defecti, am fi avut nevoie de o ambulanță, haha!

Toarnă șampanie în cele două pahare, iar eu îl ridic pe al meu și ciocnesc.

— Pentru viitorul nostru.

Ciocnește și el.

— Împreună.

*

— Încă două săptămâni, îi spun când plecăm.

Ne-am făcut planuri. După ce restul mobilei va sosi, asta e. Șovăie puțin pentru că, desigur, blestemata de Georgia a dat-o în bară cu examenele și acum mai stă acasă un an – de ce nu poate să dea din nou testele peste câteva luni și să plece în călătorie sau să facă altceva? Dar el îmi spune că notele ei au fost atât de departe de ceea ce avea nevoie, încât au decis că mai are nevoie de un an la școală ca să recupereze – iar eu nu l-am contrazis. Suna ceva gen acum sau niciodată – nici n-am devenit furioasă sau răzbunătoare. I-am spus că urma să-l părăsesc pe Josh peste două săptămâni, orice ar fi, și apoi urma să fiu tânără, liberă și nemăritată, trăind cum îmi doresc în apartamentul meu fișos din Marylebone. Să merg la Chiltern Firehouse³⁰ în fiecare seară, să pierd vremea cu naiba știe cine. Nu-i zic că totul se va termina între noi dacă n-o părăsește pe Paula în același timp, dar amenințarea plutește în aer. La final, a fost și el de acord că ar fi ridicol să mai aștepte încă un an. Georgia are optsprezece ani. Poate sta pe picioarele ei. Și dacă va face o criză, mai bine acum decât peste câteva luni, când trebuie să dea din nou examenele.

Mă îmbrățișează strâns, se înclină spre mine și mă sărută.

— Două săptămâni.

*

Înainte de asta, trebuie să suport petrecerea asta imbecilă pe care o pune Joshie la cale. Dumnezeu să-l binecuvânteze, vrea să-mi sărbătoresc ziua de naștere cu mare clasă, astfel c-a invitat pe toată lumea la noi și a angajat o companie de catering, ca să nu fiu nevoită să mă ocup de nimic. Mă simt oribil că va face toate eforturile și cheltuiala asta chiar înainte să... știți voi... dar am de ales? Nu pot să-i spun în față că-și irosește timpul și banii. Așa că va trebui să zâmbesc și să par recunoscătoare. Să-ncerc să nu mă gândesc cât de umilit se va simți când va trebui să le explice tuturor oaspeților, câteva zile mai târziu, că l-am părăsit.

³⁰ Restaurant de cinci stele din Londra. (N. tr.).

Cred că totuși va dori să-și dea demisia imediat după ce mă voi despărți de el, măcar va ști că nu va mai fi obligat să dea ochii niciodată cu unii dintre ei.

Dragul de el.

39.

Paula

Desigur, Alice și noul ei drăguț întârzie. N-ar putea rata nicio ocazie de a-și face o intrare spectaculoasă. Lui Robert și mie ni se oferă fie un loc la bar, fie varianta de a ocupa direct masa, iar noi o alegem pe aceasta din urmă. Nu e ca și cum am fi la o întâlnire și am vrea să prelungim seara mai mult decât e cazul.

— Ce frumos e aici, zic eu, privind în jur.

E singura mea încercare de a face conversație.

— Mmm. Chiar este.

Chelnerul apare, iar noi comandăm vin și apă minerală.

— Doamne, sper că nu e un imbecil. Sper că nu-și petrece întreaga seară povestindu-ne cât e el de bogat.

Robert râde.

— Ba asta va face, cu siguranță.

— Crezi că le cere raportul de activitate bancară înainte să fie de acord să iasă cu ei?

— Nu, pentru că majoritatea sunt escroci, din câte-mi dau eu seama. E prea credulă.

— Biata Alice. De ce e atât de disperată să iasă cu bărbați bogați? Nu pricep.

Nu e adevărat, înțeleg. O face pentru că nu are nicio sursă de venit și nici vreo intenție de a-și lua vreodată vreo slujbă, asta dacă ar angaja-o cineva. Dar n-o să-i spun asta lui Robert, încerc să fiu amabilă.

— Cred că pur și simplu ăsta e genul de bărbați pe care-l întâlnește, spune el, întotdeauna dornic s-o scoată basma curată pe soră-sa.

— Câți ani are ăsta?

El se cutremură, amintindu-și-l cu siguranță pe tipul aproape octogenar (foarte bogat) pe care Alice i l-a prezentat odată. Avusese tupeul să moară fără să-i treacă prin cap să-și schimbe testamentul în favoarea ei.

— Dumnezeu mai știe.

Luăm fiecare câte un meniu și-l citim. Îmi doresc ca seara asta să se termine mai repede. Mai trec câteva minute (în tăcere) și suntem salutați mă rog, Robert e salutat – cu un strigăt, „Robbie!”, și iat-o pe Alice, îmbrăcată într-o rochie largă vintage, care-i ascunde silueta slăbănoagă. Totul în rest e la fel – părul răvășit, ochii rimelați în exces, eșarfa diafană. În spatele ei se află un tip prezentabil, până în – aș spune eu – cincizeci de ani. Poate cincizeci și ceva, dacă are gene bune și un chirurg și mai bun. Mă așteptam să fie ori un Adonis, ori un bătrânel ridat, cu banii sărindu-i din portofel. Ivan nu e niciuna, nici alta. Arată plăcut. Nu-ți sare-n ochi.

Alice îl împinge în față de parcă e câștigătorul vreunui premiu.

— El e Ivan.

Ivan, trebuie să vă zic, pare un tip de treabă. Îl simpatizez, pentru că Alice îl tot laudă, iar el îi tot contrazice laudele.

— Ivan e producător de film, spune ea cu mândrie.

— Lucrez în domeniul construcțiilor, de fapt, spune Ivan, zâmbindu-i cu îngăduință. Fac case și le vând, genul ăsta de treabă. De câteva ori am băgat o mică sumă într-un film, pur și simplu ca investiție. Dar știi oare ceva despre industria filmului? Nu.

— Ivan locuiește într-o casă impresionantă pe Wildwood Road, spune ea, pomenind numele unei străzi nu departe de noi, unde toate casele sunt imense.

— Uau, zic. Superb.

Ivan dă un pic ochii peste cap.

— E cel mai recent proiect al meu. Stau în ea în timp ce-o renovez.

— Ah, muncești chiar tu? spune Robert cu voce tare ce-mi trecea mie prin cap.

Mi-l imaginasem pe Ivan stând într-un birou șmecher și spunându-le altora ce să facă.

— În mare parte, da. Nu totul, desigur, nu mă pricep la toate. Dar lucrările de bază, da. Doar așa se fac banii, serios. Trebuie să fii implicat.

— Și ce faci dacă ai mai multe case de amenajat în același timp?

Mi-e teamă că va crede că suntem la interogatoriu, dar eu sunt interesată de-adevăratele.

— Nu am mai multe în același timp. Lucrez doar la una. Proiecte mari. Tot eu realizez proiectele.

Alice pare cam tuflită. În loc să se prezinte drept Harvey Weinstein, iubitul ei ne lasă impresia că e Constructorul Bob. Eu, pe de altă parte, sunt de-a dreptul impresionată și simt că la fel e și Robert.

Lui Robert i-a surâs mereu ideea de a cumpăra case, de a le renova și de a le revinde, pentru o sumă mai mare. Spunea că asta ar face dacă treaba cu

actoria s-ar sfârși, la un moment dat. Desigur, în realitate nu știe nimic despre asta, nici măcar nu poate monta o priză. Cred că s-a imaginat plutind toată ziua printre găleți de vopsea și mese de lucru din granit.

Vesel, îl întreabă pe Ivan despre secretele meseriei sale, iar acesta pare fericit să-i răspundă. Mă-ntorc spre Alice și șoptesc: „E drăguț” și, deși e enervată că el nu ține la fațada de Hollywood player, îmi dau seama că e încântată pentru că ne place de el.

— Mă duc la toaletă, anunță ea când e o pauză în conversație. Paula, vino cu mine.

Alice n-a făcut niciodată așa ceva. N-a încercat să discute separat cu mine, ca-ntre fete, ca și cum am fi fost cele mai bune prietene, nu doar două persoane care se-ntâlneau grație relațiilor cu „Robbie”. Sunt intrigată. O urmez la toaletă. Din fericire, nu se așteaptă să intru în cabină cu ea, ar fi cam mult. După ce ușa se închide, mă prinde de braț.

— Îți place de el? E adorabil, nu-i așa? Ți-am zis eu.

Pare megaentuziasmată.

— Pare foarte drăguț. Nu mă așteptam la așa ceva.

— Nu vrea să se dea mare cu filmul, evident...

— Cred că are o meserie remarcabilă, spun eu, întrerupându-o.

— Mă rog, ar fi mai bine să aibă propria lui casă decât un proiect la care să lucreze, dar a făcut asta doar de când a divorțat, spune că are logică.

— Are copii?

Încerc să dibui vreun cusur pentru că, știind gusturile lui Alice în privința bărbaților, trebuie să existe și așa ceva.

— Nu. Nu... Paula, nu poți sufla un cuvânt, nici măcar lui Robbie deocamdată...

Mă prinde de ambele mâini. Știu ce urmează.

— Sunt însărcinată.

Fac ce face toată lumea în astfel de circumstanțe. Nu mă pot abține să nu arunc o privire spre abdomenul ei. Nimic. Practic, e concav.

— Uau. Alice... e... ești încântată?

— Sigur că da! A fost, desigur, un accident, dar, imaginează-ți, o să am un copil! Ivan va trebui să-și găsească o casă permanentă mai devreme decât credea, desigur...

— Ce părere are despre asta?

— Nu i-am spus încă. Nu sunt nici două luni...

— Dar o să-i spui, nu-i așa?

— Desigur! Aștept doar să trec peste perioada nesigură.

— Și cum crezi că va primi vestea?

Nu mă pot abține. O cunosc pe Alice de prea multă vreme. Caut problema, capcana. Deși entuziasmul ei pare autentic. În plus, dacă ar fi avut de gând să folosească un bebeluș pentru a consolida o relație, n-ar fi făcut deja asta cu unul dintre bărbații care-ar fi putut s-o țină în lux?

— Va fi un șoc pentru că suntem împreună de foarte puțin timp, dar, sincer, cred că va fi fericit. Și-a dorit dintotdeauna copii. Fosta lui soție nu putea... au făcut o mie de inseminări in vitro, tot ce vrei.

— Și ea unde e acum?

Care-i faza? Încă e însurat cu ea? Au vreo înțelegere?

— În Devon. S-a recăsătorit. Am cunoscut-o. A venit la nunta nepoatei lui, cu actualul ei soț. Pare drăguță, un pic prostuță. E secretară.

— Corect.

— N-ai de gând să mă feliciți? spune ea brusc, un pic înlăcrimată.

— Desigur! Felicitări! Scuze, a fost un șoc...

— Sunt atât de fericită, Paula, serios!

O îmbrățișez. Îi simt trupul, numai piele și oase.

— Nu vreau să te bat la cap, dar va trebui să-ncepi să mănânci mai bine. Gata cu dietele și cu mofturile la mâncare, tu crezi că noi nu vedem că-ți alergi mâncarea prin farfurie?

— Ba nu fac asta!

Ridic din sprânceană.

— Nu glumesc. Dacă vrei să ai copilul ăsta, trebuie să fii sănătoasă.

— OK. O să mănânc. Promit.

— Să nu crezi că nu te verific. Și termină cu țigara electronică. Vorbesc serios. Dumnezeu mai știe ce e în chestiile astea.

Dă din cap ca un copil ascultător și mă gândesc că, poate, noua dinamică dintre noi chiar funcționează. Eu fac pe șefa și ea îmi permite. Îmi place asta.

— Vrei să vin cu tine la medic la următoarea programare?

Chipul i se luminează și arată cu zece ani mai tânără.

— Vrei să vii? O, Doamne, Paula, ți-aș fi foarte recunoscătoare. Niciuna dintre prietenele mele nu locuiește prin apropiere.

Mă abțin să-i spun: „Care prietene?” Știu că le-a îndepărtat pe toate de-a lungul anilor cu aerul ei de superioritate și cu felul în care se folosește de oameni. Îmi dau seama brusc că totul e foarte trist. Alice. Întreaga ei viață. Poate că toată povestea asta o va împlini.

*

— Îmi place de el, spune Robert în taxi, în drum spre casă. Pare un tip de treabă.

— Îmi place de el foarte mult. Mă bucur pentru Alice. Poate ăsta e bărbatul cu care se potrivește.

— S-au întâmplat și lucruri mai ciudate, zice el, dar eu nu mă pot gândi la prea multe exemple.

40.

Ne uităm la episodul în care Melody îl anunță pe Hargreaves că e, în sfârșit, însărcinată. Robert e nejustificat de plin de sine. Îmi dau seama că el crede că interpretarea lui – șocul, neîncrederea și apoi bucuria – e demnă de un premiu. Saskia își recită replicile cu subtilitatea unui cal de tracțiune la balet, făcând niște fețe care – și aici nu pot decât să-mi folosesc imaginația – implică ușurare și fericire.

De dimineață am mai transpirat o tură cu ea din nou. Mă gândesc că, după ce se termină tot bâlciul, ar trebui să mă duc în continuare la curs. Să mă duc cu perseverență ca să simtă că ea e cea care trebuie să plece. Poate să-i șoptesc: „Orașul ăsta nu-i destul de mare pentru amândouă”, când încearcă să fie zen. Știu c-ar putea să se ducă la ora de mai devreme sau la cea de mai târziu, ori se poate merge în cu totul altă parte, dar ar fi o mică victorie. Știu cât de mult îi place programul ei din weekend.

Am știut că am parte de o delicată pentru că mi-a scris ieri: „*I-am spus lui R despre S și J!!! Scoate fum pe nas! Le-am băgat mortu-n casă haha!!!*” M-am abținut să nu-i dau vreo cinci replici caustice diferite și i-am scris și eu: „*Haha!!! Senzațional!!! De-abia aștept să văd în ce toane va fi diseară haha!!!*” M-am gândit să mai adaug câteva semne ale exclamării sau chiar un alt „haha!”, dar m-am stăpânit, în caz că și-ar fi dat seama că fac mișto de ea.

N-am apucat s-o chestionez prea mult înainte de cursul de yoga, dar, după ce mi s-a alăturat la cafenea (după duș), eram toată numai întrebări. Ce i-a spus lui Robert, mai exact? A fost devastat? A fost de acord să nu se ducă direct la Samantha și să-i spună ce știe el acum?

Desigur, avusese timp să-și pună toate răspunsurile la punct.

— M-am dus la el în cabină, a zis ea, cu ochii mari și cu un fals entuziasm în glas. Ceea ce, îți imaginezi, a fost un șoc pentru el! Nu mă duc prea des pe-acolo!

Nu, Saskia. Sigur că nu te duci.

— Samantha nu era la studio, deci știam că n-aveam nicio șansă să-i iau prin surprindere... știi tu...

A așteptat să încuviințez că știu.

— I-am spus că, înainte cu o zi, trecusem pe la fereastra cabinei ei – care e la parter – și am văzut-o îmbrățișându-se cu Jez. Să fi văzut ce față a făcut! I-

am zis că am crezut că trebuie să afle, având în vedere că-și riscă mariajul pentru ea.

Am făcut o mutră încântată.

— Și el ce-a zis?

Saskia se șterge la gură cu șervețelul, apoi și-l așază la loc în poală.

— Mă rog, a înjurat, asta pot să-ți spun. A înjurat la greu. Îl tot făcea pe Jez nemernic la nesfârșit, așa că i-am zis: „Dar el nu știe despre tine și despre Samantha, presupun. Adică nu cred că ea i-a spus ceva”.

— Ești un geniu.

Ea zâmbește. A mușcat momeala.

— Așa am zis și eu. În orice caz, scotea fum pe nas. A luat telefonul de parcă voia s-o sune iute, așa că a trebuit să mă milogesc de el.

Adoptă o postură rugătoare, cu mâinile împreunate, și-și maimuțărește vocea:

— „Te rog, Robert, nu-i spune nimic. Or să-și dea seama că eu ți-am zis” – ah, am uitat, i-am povestit că m-au văzut. Samantha s-a uitat pe fereastră și privirile ni s-au întâlnit preț de-o clipă. Am spus că i-am zâmbit și i-am făcut cu mâna ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, dar dacă cineva i-ar fi povestit lui Robbie... Robert... ar fi aflat că eu am fost...

— Și te-a crezut?

— La început, nu. A trebuit să bat câmpii despre cum simt deja că jumătate din distribuție mă urăște și că n-aș suporta să dau cuiva un motiv justificat pentru asta...

Ați crede că am izbucnit în râs la faza asta, nu-i așa? Sunt mândră de mine c-am reușit să mă abțin. Am luat o înghițitură mare din suc. Am ascultat mai departe.

— ...În orice caz, ca să nu mai lungesc povestea, am zis că poate ar fi mai bine să aflu dacă e ceva adevărat înainte să se apuce să arunce acuzații în dreapta și-n stânga. Ah, și apoi, doar ca să fiu sigură, am spus: „Doar nu vrei să te cerți cu Jez, nu-i așa? Trebuie să afli toate detaliile înainte să spui ceva”. Mă rog, a pălit la faza asta, îți poți închipui.

Râd cu o crudă încântare.

— Pariez că așa a făcut.

— Și apoi, desigur, a fost de acord că nu e cazul să facă vreo prostie din grabă. I-am promis să țin ochii deschiși și urechile ciulite și să-i povestesc ce aflu. Ba chiar i-am zis că voi încerca să discut cu Samantha despre Jez, fără ca ea să suspecteze nimic, doar ca să văd ce spune despre el. Povestea ei pare să se clatine un pic. Sunt scăpări în ea, atât de mari c-ar putea trece și un camion prin ele. Mă-ntreb dacă asta se-ntâmplă pentru că n-a exersat pe cât de mult consideram eu că este necesar sau pentru că mă crede atât de

imbecilă, încât îmi poate spune orice tâmpenii, pentru că eu le voi crede oricum.

— Dar ea știe că tu știi, nu-i așa? Sau, cel puțin, așa crede Robert. Dacă-ncepi să discuți cu ea despre Jez, n-o să-și dea seama unde bați?

Pare tulburată o fracțiune de secundă, dar își revine repede.

— Ba da, desigur, dar cred că el nu va acționa rațional. Cred că mă vede drept colacul lui de salvare și se agață de mine.

O recompensez cu un surâs larg. Vreau să creadă că a câștigat.

— Așa face, din câte se pare. Doamne, bravo ție.

— A fost o interpretare magistrală, spune ea. Sunt foarte mândră de mine.

— Și acum ce urmează?

— Încerc să mă gândesc. Am nevoie de ajutorul tău – ești mult mai deșteaptă decât mine. În mod clar, vrem ca această fază să continue, dar nu vrem s-o forțăm și s-o ia cumva la întrebări.

Mă prefac că mă gândesc.

— Deși vrem să-l facem să se despartă de ea.

— Da, dar fără ca ea să creadă că e din cauză că i-am văzut eu. Adică, nu prea-mi pasă ce părere are despre mine, dar nu vreau să devin ținta furiei lui Jez, cum nici Robert nu-și dorește.

— Deci...

Îmi iau latte-ul, sorb prelung din el doar ca s-o las să aștepte. Întotdeauna îmi comand o cafea și un suc de portocale la prânz. Nu-i de mirare că am mereu nevoie la toaletă, în drum spre casă.

— ...Avem două variante. Ori îi spui că ai vorbit cu Samantha și că faza cu Jez a fost o scăpare, s-a terminat înainte de a începe. Dar asta ar însemna s-o ierte și să continue de unde au lăsat-o. Ori... dacă vrem să-i sădim îndoiala în minte, trebuie să găsim o cale de a merge mai departe, fără să forțăm lucrurile, ca nu cumva s-o ia la întrebări pe Samantha. Nu până când nu vrem noi s-o facă, în orice caz.

— Exact, zice ea. Încă nu știu cum să facem asta.

— Deocamdată, spune-i că nu ai apucat încă să vorbești cu ea, amăgește-l un pic și apoi poate îi arunci ceva, gen că ai auzit-o întrebând pe cineva unde e Jez sau spunând că se duce la el în cabină să repete rolul. Doar cât să-i întreții paranoia. O să-nceapă să fie enervant și bănuitor și, în cele din urmă, o va scoate din minți. Mai ales că nu știm că ea nu face nimic greșit. Mă rog, în afară de ceea ce e evident.

— OK. O să fac tot ce pot. Chestia asta e palpitantă, haha!

— Îți sunt recunoscătoare, știi asta.

— Ah, e un fleac, zice ea mărinimoasă. Orice te poate ajuta. N-ar trebui să scape cu obrazul curat. Cum te descurci?

Îmi cobor privirea.

— Eh, știi tu. Sunt rănită, dezamăgită. Furioasă. Mai ales furioasă.

— E bine că ești furioasă.

— De-abia aștept să se termine. Ca să fiu sinceră, vreau să iasă din viața mea – mă rog, cât se poate, pentru că avem o fată împreună. Nu mai am niciun sentiment pentru el. Nimic.

— Nu mă surprinde. Cum a fost vineri seară? S-a purtat ca un om care tocmai a aflat că amanta lui mai are pe cineva?

— De fapt, era într-o dispoziție tare ciudată. M-am întrebat dacă nu e din cauza a ce i-ai spus tu.

Ah, te rog. E enervant să mă prefac că sunt atât de credulă, asta ca să fiu delicată. O văd cum zâmbește cu îngâmfare.

— Haha! Vezi, l-am pus pe jar! L-am scos din minți!

Îi zâmbesc și eu. Da, Saskia. Desigur, asta trebuie să se fi întâmplat.

41.

Saskia

Șut și gol. Serios, ar trebui să primesc un trofeu pentru interpretarea mea. Paula îmi mănâncă pur și simplu din palmă, crezând fiecare cuvânt pe care i-l spun. Sunt de-a dreptul mândră de mine. Doar că-mi doresc pe cineva cu care să-mi pot împărtăși succesul. Nu e mare lucru când ești singurul om care știe despre asta.

Cred c-am făcut destule. Nu mai trebuie să torn gaz pe foc. E pe punctul de a-l da afară din casă. Când ea o va face, el va avea un adăpost, un loc unde se să refugieze. Toate se vor lega așa cum trebuie.

Am tot încercat să-l conving că n-ar trebui să vină la petrecere. Cred că asta i-ar turna sare pe rană lui Joshie – deși el va afla de chestia asta mai târziu, în orice caz. Dar mi se pare o cruzime nenecesară. Robbie îmi spune că Paula insistă să vină amândoi. Desigur, asta pentru că ea speră să-l vadă pe el și pe Samantha în acțiune. Nu pricepe de ce dintr-odată Paula vrea să facă parte din viața lui socială. Am încercat să-i spun Paulei că va fi plictisitor ca naiba și că Samantha probabil nici nu va veni, dar cum ar putea să reziste în fața unei astfel de ocazii?

Slavă Cerului că Paula nu e genul care s-o confrunte direct pe Samantha. Cum ar fi asta? Toată povestea explodându-mi în față! Robbie aflând ce am vorbit! Ar trebui să neg tot. Dar sunt o actriță destul de bună. M-ar crede.

Nici nu voiam s-o invit pe Samantha. Nici pe Robbie, ca să fiu cinstită. Am încercat să-i spun lui Joshie că poate ar trebui să chemăm doar prietenii apropiați la o petrecere discretă, dar el nici nu vrea să audă. A invitat practic pe toată lumea pe care o cunosc. O să fie ca un episod din *This Is Your Life*.

Totuși, trebuie doar să rezistăm acestei petreceri. După ce se termină, numărătoarea inversă va începe.

42.

Paula

Nu l-am mai văzut pe Josh din seara aceea. Nu s-a mai ivit ocazia și, în plus, e prea periculos. Am mintea plină de fantezii cu noi doi împreună și ce-aș vrea să-i fac. Și el mie. Și chiar vreau să aștept. Vreau să-i pot privi pe Robert și pe Saskia în ochi și să spun: „Eu n-aș fi făcut niciodată ce ați făcut voi”. Și vreau să fie adevărat.

Am vorbit în fiecare zi. Ne-am pus la punct marele plan. Ne-am pus poveștile în ordine. Acum că știm că au deja cuibușorul de nebunii, Josh nu trebuie să se panicheze că trebuie să se mute imediat din casă. Insistă c-o s-o vândă și-o să-i dea Saskiei jumătate din bani, dar eu îi tot spun să aștepte. Să nu se pripească.

Ah... și cea mai bună veste dintre toate: se pare că Josh și-a găsit altă slujbă. Compania de producție care face *Fermierul Giles* are alt serial în plan și vrea un om capabil care să se ocupe de el. A avut o discuție neoficială cu șefa de producție – o persoană pe care o cunoaște bine – și crede că a convins-o că *Fermierul Giles* poate fi condus de oricine în acest moment (sunt sigură că n-a pus problema chiar așa, dar ăsta era mesajul subînțeles, am impresia) și că *One Night* – un thriller în șase părți, care tocmai a primit undă verde de la Channel 4 – are nevoie de o abordare atentă. Pare o tipă deschisă la minte, din câte-mi spune el. Mai rămâne doar să găsească pe cineva dornic să preia conducerea la *Fermierul Giles* într-un timp atât de scurt.

N-am discutat ce se va-ntâmpla între noi când se va termina totul. Dacă se va întâmpla ceva.

Petrecerea e într-o vineri seară, după filmări. Din fericire pentru mine, Robert are zi liberă și îi spun că putem merge împreună până acolo, n-o să mai fiu nevoită să atârn pe la porțile studioului ca o fană disperată. Robert

nu pricepe de ce vreau să merg. Tot încearcă să mă convingă c-ar prefera să petreacă seara relaxându-se pe canapea.

— Tu vrei întotdeauna să mergi la petreceri, îi zic când deschide subiectul pentru cea de-a treia oară, spunându-mi în gândul meu: „Sau cel puțin voi ai să mergi înainte să-ncep eu să mă autoinvit”.

El oftează.

— Pur și simplu n-am chef. Îi văd destul pe oamenii ăia la muncă.

Mergem pe jos – propunerea mea, pe care el o acceptă cu bucurie. Plimbarea prin grădină, cu oprire la cafenea, nu mai e suficient de lungă pentru mine, așa că am luat-o spre sud, pe la Primrose Hill și apoi prin Regent's Park. E o zi frumoasă. Însorită, dar cu un parfum discret de toamnă în aer. Parcă anunță un nou început.

— Dar eu nu-i văd. Te rog, putem să mergem? Simt că eu nu prea ies în lume...

— Nu vrei să ieșim numai noi doi la cină?

— Putem ieși în oricare altă seară. Petrecerile nu sunt în fiecare săptămână. Chiar mi-a plăcut ultima la care am fost.

E adevărat că nu-mi dă replica: „Am stat acolo doar cinci minute și tu i-ai vărsat Saskiei o băutură pe bluză”. Doamne, mi se pare că asta s-a întâmplat acum multă vreme. Acum o veșnicie.

— OK, spune el. Dar luăm mașina. Stăm o oră maximum și apoi fugim.

— Sigur, zic eu. Cum vrei tu. Hai să cumpărăm de mâncare de la Villandry și să ne-ntoarcem s-o mâncăm în parc.

Se uită la mine de parc-aș fi nebună.

— E posibil să plouă.

— N-o să plouă. Haide, trăiește periculos.

Robert izbucnește în râs, iar eu mă bucur. S-ar putea să fie ultima noastră zi frumoasă împreună.

*

Myra mă ajută să mă hotărâsc cu ce să mă-mbrac. Prima ei sugestie:

— Cu nimic. Demonstrează-le cât de bine arăți.

— Fii serioasă.

— Nu știu, zice ea, aranjând un teanc de farfurii.

Școlile au început din nou și în fiecare dimineață e iureș la noi, după ce părinții își lasă odraslele. Ne-a mers buhu' pe plan local că suntem foarte toleranți cu bebelușii și preșcolarii, așa că mămicile epuizate intră deseori la noi după ce-și lasă copiii mai mari la porțile școlii.

— Ce ai prin dulap?

— Ei, nu pot să-ți descriu toată garderoba. Așa, din ce zonă?

— Ceva mulat, dar nu vulgar. Nu vrei să arăți ca o târfă pe care tocmai a agățat-o.

— Serios? Pentru că eu exact așa voiam să arăt.

Își dă ochii peste cap.

— Știi bine ce vreau să spun. Trebuie să te-mbraci ca și când știi că arăți bine, dar nu vrei să te dai mare cu asta.

— Citești prea multe reviste de doi bani, îi zic, ștergând masa de sub farfuria, când ea le ia și le pune în altă parte. O să fie cald în weekend?

— Ce sunt eu? Internetul?

— Cred c-o să vină un mic val de căldură. Asta o să-mi influențeze ținuta.

Ne salvează trei clienți, care intră-n cafenea și se așază la mese diferite.

— Te țin la curent, zic eu, îndreptându-mă spre masa cea mai apropiată de ușă.

— Așa să faci! spune ea. N-o să mă mai pot gândi la nimic altceva.

— Haha! fac eu, fără să mă pot abține.

Și atunci îmi dau seama cât e de simplu. Într-o bună zi râzi de cineva care are un obicei enervant și a doua zi te trezești că l-ai căpătat și tu.

*

În cele din urmă, ziua de vineri se dovedește frumoasă, caldă, fără nori. Încerc să-mi controlez emoțiile care amenință să mă copleșească. Îl sun pe Josh când sunt pe drum spre muncă, iar el răspunde, așa că trag concluzia că Saskia nu e pe acolo.

— Totul e OK? vrea el să știe.

Fiecare se teme că celălalt s-ar putea retrage în ultimul moment.

— Da. Mă rog, nu, mi-e rău, sunt îngrozită și mă gândesc să fug și să nu mă mai întorc niciodată, dar o să-mi treacă. Tu?

— La fel. În plus, sunt foarte nerăbdător.

Trece în revistă planul încă o dată – poți să fii sigur că e producător – și încercăm să preîntâmpinăm toate posibilele obstacole și să ne dăm seama ce-ar fi de făcut în fiecare caz – întreruperi întâmplătoare, Saskia sau Robert refuză să vină în cameră din capul locului, încăperea aleasă (biroul lui Josh, aflat la parter, cu două canapele, destul de departe de forfota din living / bucătărie ca să nu fim auziți) e ocupată de vreun alt invitat de la petrecere. Prin cap îmi trec un milion de posibilități.

Desigur, sunt și câteva scenarii în care nu avem ce să facem – de pildă, unul dintre ei se îmbolnăvește și vrea să plece acasă sau, după caz, vrea să se-ntindă în pat – ceea ce-ar însemna că trebuie să renunțăm. Asta mi se pare cea mai rea eventualitate dintre toate. Acum, că am decis c-o s-o facem, vreau să se termine totul mai repede. Vreau să-mi văd mai departe de viața mea.

Dimineată am luat micul dejun cu George, care se bucură azi de ultima distracție înainte ca Eliza să plece la facultate în weekendul care urmează (a ales reconversia și va urma Știința Discursului Public la Cardiff). Din cauza asta s-a trezit atât de devreme, pentru că trebuie să se ducă până la Leeds cu autobuzul. Nu vor lucra deloc în acest weekend, doar se vor distra. Trebuie să mă potolesc cu gândurile isterice de genul: „Poate că ăsta e ultimul weekend al inocenței ei”. Nu se-ntoarce decât luni noapte și, orice s-ar întâmpla diseară, sunt sigură că până atunci Robert și cu mine vom găsi cea mai bună cale de a-i da vestea când va reveni. Va afla că povestea cu mine și cu Josh a fost o minciună și că amândoi știam despre el și Saskia de luni întregi. N-o să aibă niciun motiv să facă o scenă.

Încerc să compensez toată povestea gătindu-i un mic dejun consistent, format din ouă, fasole și pâine prăjită.

— O, Doamne, mamă, drăguț din partea ta, dar nu pot, a zis ea, trântindu-se la masă.

— O să-ți prindă bine dacă nu e mâncare în autocar.

— N-o să fie niciun fel de mâncare în autocar. Costă zece lire biletul – mai mult ca sigur n-or să ne dea și mâncare. Să zicem merci dacă o să găsim o toaletă funcțională. Ne luăm sandvișuri la pachet, nu mai știi?

— Atunci e și mai bine. Mănâncă asta și nu vei fi tentată să dai gata toate sandvișurile în prima jumătate de oră.

— O să mănânc ouăle, a zis ea și apoi a înghițit totul pe nemestecate, ca un lup.

Am privit-o cu mândrie, de parcă ar urca pe o scenă să primească un trofeu.

— Vezi, am spus când ea și-a trântit furculița în farfuria goală.

Georgia a mârâit.

— O să fie vina ta dacă mi se face rău în autocar.

M-am înclinat spre ea și am îmbrățișat-o cu drag, iar era prea sătulă ca să se opună.

— Distracție plăcută. Să nu faci ceva... mă rog, știi discursul.

— Îl știu. N-o să fac. Nu știu ce exact, dar n-o să fac. Când se trezește tata?

— N-am idee. Dar trezește-l tu înainte să pleci. Cred c-ar vrea să-și ia la revedere.

— Mă-ntorc luni, a spus ea, pe un ton care spunea: „Nu mă mai bate la cap!”

— Știu. Sună-ne la un moment dat. Doar să știm că ești OK.

*

Când plec de la serviciu, Myra mă încurajează cu un discurs în care spune practic că toți ceilalți oameni sunt niște nemernici mincinoși și manipulatori

și că trebuie să-mi amintesc asta și să mă protejez. În afară de Josh, desigur, care pare OK, și pe care mi l-ar lua fericită de pe cap dacă eu mă voi decide că nu mi-l doresc.

— Mulțumesc, îi zic. O să țin minte asta.

*

Când ajung acasă mă schimb, îmi pun pantalonii de trening și ies la o alergare. Mersul pe jos de la cafenea – plimbarea pe care n-o puteam face dintr-o bucată acum câteva luni, când m-am apucat – acum pare încălzirea dinaintea evenimentului principal. Alerg spre parc, încercând să-mi limpezesc mintea, să mă concentrez la zgomotul scos de picioarele mele care ating asfaltul, la ritmul respirației mele. Nu reușesc. Creierul meu pare prăjit, un amestec de teamă și entuziasm.

La un moment dat intru în panică și mă hotărâsc să-l sun pe Josh și să contramandez totul. Chiar mă așez pe o bancă și scot mobilul din buzunar. Mă oprește însă un mesaj de la Saskia.

„De-abia aștept să te văd diseară!! Am o grămadă să-ți povestesc despre R și S!! Trebuie să ne găsim cinci minute între patru ochi și te pun la curent cu tot!!! xx”.

Îmi bag telefonul la loc în buzunarul cu fermoar și încep din nou să alerg.

*

Când revin de la o tură prin magazine, Robert face cafeaua.

— Vrei și tu? spune el, când apar roșie la față și transpirată în pragul bucătăriei.

— Într-un minut. Să fac un duș mai întâi.

— Până unde te-ai dus? întreabă el când mă-ntorc, cu părul înfășurat într-un prosop.

Pornește filtrul, iar acesta cârâie și mârâie în timp ce face cafeaua. Robert n-a putut niciodată să-și bage în cap că eu prefer cafeaua instant. Cred că-și imaginează că e un moft de-al meu.

— Doar până la capătul Regent's Park și înapoi.

— „Doar”?

Izbucnește în râs. Știu ce vrea să spună. Întotdeauna am avut obiceiul de a-mi subestima realizările personale.

— OK, nu „doar”. Până la capătul Regent's Park și înapoi.

— Așa-i mai bine.

Ridică din sprânceană ca să-mi arate că mă tachinează, nu că e superior, așa, doar ca să știți. E un obicei vechi de-al nostru, care a început pentru că el era de părere că eu nu prețuiesc suficient ceea ce fac. Și avea dreptate.

E bine că ne-nțelegem, că mergem la petrecere ca un cuplu fericit, așa cum părem a fi zilele astea.

*

Îmi acord un răgaz generos ca să mă pregătesc. Vreau să mă simt cât mai bine posibil în pielea mea. În cele din urmă, mă-mbrac cu rochia mea de vară până la genunchi, cu partea de sus mulată și cu fusta cloș. Știu că trebuie să-mi iau un pulover pentru că se va face răcoare mai târziu, dar, cât timp pot, am de gând să-mi arăt brațele tonifiate oricui se uită la mine. Îmi usuc părul cu föhnul și-l perii până lucește. Am adăugat și al doilea strat de rimel. M-am încălțat cu sandalele cu toc, de culoarea pielii, pe care le-am cumpărat special pentru această ocazie.

Când sunt gata, mă privesc în oglinda cea mare. Aceeași oglindă pe care am dat-o jos de pe perete și-n care m-am uitat în seara în care Alice a fost aici. Sunt impresionată de transformare, dar, din fericire, îmi dau seama că dacă încep să plâng trebuie să-mi refac tot machiajul și n-am timp de așa ceva, așa că mă adun exact la timp. O să-mi permit să mă simt mândră de mine. Merit asta.

— Arăți grozav, spune Robert când mă vede.

Tocmai a ieșit din duș, dar știu că va fi gata în zece minute. Trebuie doar să-și usuce părul și să-și dea cu pudra aceea maronie ca să pară mai des. Măntreb dacă nu cumva Saskia rămâne cu el pe mâini în focurile pasiunii. Trebuie să-mi potolesc răsul.

— Mulțumesc.

De-abia aștept să beau un pahar cu vin. Am nevoie de tot curajul pe care mi-l pot face. Mă abțin, totuși. E necesar ca în seara asta, dintre toate serile posibile, să-mi păstrez capul limpede.

*

Josh a agățat luminițe în copacul din fața casei. Sau, cel puțin, presupun că Josh a fost acela. Nu mi-o pot imagina pe Saskia sus pe o scară. Când ne apropiem, locul pare magic, îmi dau seama că au venit deja câțiva oameni, după șirul de mașini de afară. Găsim un loc liber pe stradă și mergem puțin înapoi. Încă simt mirosul caprifoiului, chiar dacă e aproape toamnă. Inima îmi bate ca un ciocan într-un cui foarte încăpățânat. Simt că, dacă m-aș uita în jos, aș vedea-o bătând cu putere și încercând să evadeze din piept. Inspir și expir încet, încercând să mă calmez.

Josh și Saskia sunt la ușa de la intrare, ca niște hostese de club. Desigur, trebuie să țin minte că Robert habar n-are că Saskia și cu mine suntem prietene, iar ea crede că nici Josh nu știe despre asta. Am discutat asta cu ea ultima oară când ne-am întâlnit. Ne purtăm amical, am ieșit o dată la o cafea, dar nu suntem prietene. Nu ne-am mai văzut de-atunci.

Cu Josh m-am întâlnit o singură dată, la petrecerea anterioară. Prefer să adopt o atitudine politicoasă, dar prietenoasă. Niciun gest de efuziune, nicio îmbrățișare exagerată. Doar „Mulțumesc pentru invitație, mă bucur mult să fiu aici”. Pare că am scăpat cu toții cu fața curată. Îmi dă prin cap că Robert e singurul neștiutor. În propriul lui fel plin de naivitate, crede că are o aventură cu femeia în rochie roșie, cu bretele, și că va scăpa neatins. Aprobe că mi se face milă de el.

Saskia îmi face cu ochiul când intru în hol. Un chelner – de fapt îmi mărturisește chinuit că e unul dintre curierii serialului care-și întregește salariul jalnic cu niște de ore de muncă în plus – îmi oferă un pahar cu ceva efervescent în el, iar eu îl iau înainte să-mi treacă prin cap c-ar trebui să refuz. Îmi amintesc că Josh a spus că va aduce mâncarea și chelnerii, la prima vedere ca s-o convingă pe Saskia că petrecerea asta nu-i va da bătăi de cap. De fapt astfel se poate concentra asupra lucrurilor pe care le avem de făcut, iar oaspeții nu vor duce lipsă de nimic.

Planul, bun sau rău, e următorul. Începe petrecerea, iar Saskia și Robert beau câteva pahare. Am ajuns la concluzia că e mai bine ca rațiunea lor să fie un pic încețoșată. Când toată lumea se distrează și după ce Josh își salută oaspeții, noi – fiecare separat – ne convingem cumva partenerii să ne însoțească în birou. Mi-a descris în detaliu unde se află acesta – mi-e groază că n-o să pot găsi camera corectă și o să stric toată faza – dar mi-a mai promis că va încerca să obțină o clipă pentru noi doi, departe de ceilalți, înaintea înfăptuirii planului.

Josh crede că va fi ușor s-o atragă pe Saskia, cu promisiunea unei surprize de ziua ei. În privința lui Robert nu sunt atât de sigură. Dacă va fi în mijlocul unei povestiri care să captiveze atenția publicului când primesc semnalul de la Josh (un foarte sofisticat ghiont în spate) că acum e momentul, atunci n-am idee cum îl pot convinge să părăsească luminile rampei ca să vină cu mine. Cred că voi inventa o situație de urgență. Să-l fac să creadă că voi face un fel de scenă dacă nu vine. Să-l fac cumva de râs.

După ce-i chemăm în cameră (lucrurile care pot deja să meargă prost până aici se apropie de ordinul infinitului), Josh și cu mine ne vom așeza unul lângă celălalt pe canapea, ne vom prinde de mână și el (el, din fericire, pentru că eu nu aș putea să fac asta) va spune: „Stați jos, Paula și cu mine avem ceva să vă spunem...”

Habar nu avem, desigur, cum vor reacționa. Dacă unul dintre ei va zice: „De fapt, și noi doi suntem un cuplu, ce părere aveți?” sau – mai probabil în cazul lui Robert – „Cum ați putut? Sunt devastat”. Am luat în considerare și posibilitatea ca unul dintre ei să se năpustească și să le dea vestea invitațiilor, dar, pe de altă parte, știm amândoi că sunt prea mândri și ar

prefera să fie văzuți drept cei care înșală, nicidecum drept cei care sunt înșelați. Amândoi vor ca oamenii să creadă că ei sunt cei doriți, nu cei care au fost părăsiți pentru un fotomodel mai sexy.

Dacă își recunosc aventura, planul nostru e să spunem: „V-am prins! Am știut de la bun început și doar ne-am prefăcut ca să vă forțăm să mărturișiți”. Dacă neagă, lucrurile devin un pic mai complicate. Poate că le vom strica cheful, dar asta nu înseamnă că i-am făcut să recunoască. Dacă se întâmplă așa le vom da răgaz o noapte să se gândească la asta (și, poate, să se simtă un pic așa cum ne-am simțit noi; nu că mai credem că le pasă că ne pierd, e prea târziu pentru așa ceva, dar poate se vor simți penibili, batjocoriți, umiliți). Apoi, a doua zi, dacă niciunul dintre ei nu recunoaște, le spunem că a fost un mic spectacol. Că știm. Că știam de o veșnicie. Misiune îndeplinită.

Oricum ar fi, până când se vor întoarce luni la filmări și Georgia va fi din nou acasă, vom lămuri ideea că Josh și cu mine nu suntem cei care i-au înșelat, iar Robert și Saskia vor fi nevoiți să recunoască. Cum vor gestiona apoi situația depinde numai de ei.

*

Suntem aici de doar cinci minute – eu trăncănesc cu o femeie pe nume Clare, care lucrează la costume, Saskia și Robert sunt într-un grup din apropiere, format aproape numai din membri ai distribuției, din câte-mi dau seama – când intră Samantha. Mă uit la Saskia, iar ea se uită la mine, ridicând din sprâncene. Samantha salută pe toată lumea – inclusiv pe Robert, de ce nu l-ar saluta? – cu un sărut entuziast pe obraz. Și cu toții – inclusiv Robert – sunt de-a dreptul încântați s-o vadă. E evident că e o persoană simpatizată. Îmi amintesc că Saskia a pretins că mai are niște bârfe și mă hotărâsc să le aflu înainte de marea dezvăluire. Vreau să văd cât de departe e gata să meargă. Vreau să-și sape singură groapa.

Se uită din nou la mine, așa că fac un gest care vrea să-nsemne: „Hai să ne retragem un pic”. Îi spun lui Clare că trebuie să mă duc la toaletă și plec, sperând că Saskia mă va urma imediat. Când ajung la baie, e chiar în spatele meu.

— Hai să mergem în grădină, spune ea. O să pară ciudat dacă ne văd oamenii ieșind de-aici împreună.

Are dreptate. O urmez prin bucătărie spre ușa din spate. E în continuare o seară caldă, așa că oamenii se plimbă prin curtea superbă. Și aici sunt luminițe și niște mici boxe prin care se aude muzică, la un volum redus.

— O, Doamne! chițăie ea, când suntem destul de departe ca să ne poată auzi cineva. Ai văzut cum l-a sărutat?

— Ca să fim cinstiți, a sărutat pe toată lumea.

— Știu, spune Saskia, făcând semn unui băiat cu o tavă de băuturi care s-a aventurat afară.

Nu e același cu care am vorbit mai devreme, dar presupun că e alt curier de la studio. Luăm câte un pahar, punându-le pe cele goale pe tavă.

— Mulțumesc, zic eu.

Saskia nici măcar nu se uită la el.

— Dar parcă pe Robert l-a sărutat oarecum diferit, nu crezi?

— Presupun că i-ar fi fost greu să sărute pe toată lumea și pe el nu. Ar fi părut tare ciudat.

Observ cum Saskia se enervează din cauza mea. Vrea să-i cred bârfa.

— Mă rog, în fine... zice ea, ușor țâfnoasă.

Încerc să-i cânt în strună.

— Deci, ce ai să-mi spui?

— Ah, chestia aia, spune ea, nemandorind să se joace. Probabil n-a fost nimic.

— Ah, haide, nu poți să mă lași așa. Spune-mi!

Se mai domolește.

— A cerut să-i fie mutată cabina. La primul etaj. Unde e și a lui Robert, după cum știi.

Știu de ani întregi că toate cabinele de la primul etaj sunt considerate mult superioare celor de la parter. Sunt mai mari și mai intime, pentru că nu au ferestre pe care să se poată holba oricine trece pe-acolo. Mai devreme sau mai târziu, potrivit spuselor lui Robert, toți membrii noi ai distribuției fac o criză de nervi și cer să fie mutați la etaj. Dar nu trebuie s-o las pe Saskia să priceapă că știu toate lucrurile astea.

— Uau.

— Știu! Și uite-așa, desigur, i-am spus lui Robert că asta s-a întâmplat pentru că știe că am văzut-o cu Jez și vrea mai multă intimitate. Îți imaginezi reacția lui.

Îmi trag masca de om uimit.

— Genial. Acum o să fie cu adevărat tulburat.

— Cred că s-a săturat oricum de ea. Între noi două fie spus. În fine, clar că între noi două, haha! Pentru că nu mai știe nimeni altcineva, nu-i așa?

— Serios, de ce?

— Am impresia că e destul de pretențioasă. Un pic cam divă.

Mă gândesc la femeia deschisă și prietenoasă care i-a salutat pe toți de parcă s-ar fi bucurat sincer că-i vede.

— Îmi pot imagina.

— Și pentru că e atât de tânără, știi... crede că-ncepe să i se pară enervantă.

— Ți-a zis el asta?
— Nu în cuvintele astea. Dar i se citește pe față când vorbește despre ea.
— Deci poate că faza asta cu Jez o să-l scoată din minți.
— Exact. Cred c-o va părăsi în maximum o săptămână. Și atunci poți face mișcarea decisivă, să-l arunci în stradă, încă ai de gând s-o faci, nu-i așa? Chiar dacă Georgia e încă acasă?

Nu sunt sigură că i-am povestit vreodată despre rezultatele Georgiei, dar trec cu vederea.

— Categorical. Are 18 ani. Mai are câteva luni până când dă din nou examenele. Va putea gestiona situația. Mai ales dacă el nu va alerga imediat în brațele altcuiva.

— Bravo ție. Femeile la putere, haha!

— Haha! fac și eu.

Haha, chiar așa. Hahaha, mai bine zis. Hahahaha!

43.

Saskia

Petrecerea asta e un câmp minat. Joshie nici nu visează! Asta e evident!

Încerc să-mi amintesc ce am spus cui (căruia?) despre ce anume. Cu cine sunt prietenă. (Cu care sunt prietenă? Nu, Saskia, n-are cum să fie corect.) Cel mai bun lucru pe care-l pot face e să zâmbesc și să vorbesc despre vreme.

Joshie a făcut o treabă minunată, trebuie să recunosc. Casa arată superb. O să-mi lipsească – nici măcar nu vă pot spune cât. Am pus atâta dragoste în locul acesta. Josh a angajat o firmă de catering care a făcut niște apetitive delicioase. La noi în bucătărie! Se pare că vin cu ingredientele lor, prepară toată mâncarea asta grozavă și fac și curățenie. Sunt sigură că au costat o avere.

I-a adus pe trei dintre curierii de la *Fermierul Giles* – le tot uit numele, doi băieți și o fată. Cu toții prea blegi ca să supraviețuiască în industria filmului, după părerea mea – să fie chelneri, să umble pe aici cu tăvi cu șampanie și apă minerală. De parcă bea cineva apă, haha! Petrecerile noastre sunt celebre pentru cantitățile de alcool. Ziua următoare e întotdeauna una lungă, în care oamenii vin să-și ia mașinile pentru că erau prea beți să conducă până acasă. De obicei, mă ascund pur și simplu la etaj și mă prefac că nu mă mai văd cu ei pentru că nu arăt prea strălucit când sunt mahmură.

Iar mahmurelile sunt mult mai rele când ai patruzeci de ani, bla, bla, dați-mi voie să vă spun. Doamne, câți ani mai am oare acum? 43? 44 peste câteva zile. Nici nu suport să mă gândesc la asta. Și chiar încerc să nu mă gândesc, ca să nu mă dau singură de gol. Joshie știe, desigur. Robbie nu m-a întrebat niciodată, așa că tac din gură. Ai vârsta pe care o simți. Sau, cel puțin, vârsta pe care cred alții că o ai. Deși am început de curând să-mi doresc să fi scăzut doar doi ani din cifra reală, nu cinci. Aș prefera ca oamenii să creadă că arăt bine pentru vârsta mea decât că sunt cam nasoală la 38 de ani. Totuși, nu mai pot face nimic acum. Imaginați-vă ce vânătoare ar începe dacă aș mărturisi!

Îl evit pe Robbie cât pot de mult, fără să pară că sunt nepoliticoasă. Așa fac mereu la evenimentele de genul ăsta – și el se comportă la fel – pentru că toată lumea știe că nu ne putem suferi. Mi se pare palpitant, totuși, să-l știu la mine acasă. Viața noastră sexuală se îmbunătățește considerabil după ce participăm amândoi la adunări ca asta. Nu c-ar avea nevoie de îmbunătățiri, înțelegeți voi, dar un pic de sare și piper n-a stricat niciodată nimănui, nu-i așa? Lui Robbie îi place să-mi spună că nu și-a putut lua ochii de la mine, cât de mult ar fi dorit să mi-o tragă chiar acolo, în ciuda consecințelor.

Îi servesc Paulei un pic de bârfă despre Robbie și Samantha. M-a crezut când i-am spus că s-a plictisit de ea și mă-ntreb pentru o clipă dacă nu cumva se gândește să pretindă că povestea asta nu s-a întâmplat niciodată. Dacă nu cumva se gândește să-l ierte, deși el nici măcar nu știe c-a fost prins cu mâța-n sac. Cred totuși că e mai puternică. Vrea să-și clădească o viață nouă.

Jez n-a fost invitat, apropo. E un gest dintre cele mai urâte, în cazul oricărui show TV – dar mai ales când vine vorba de un serial care rulează de mult timp, cu distribuție stabilă – să inviți toți actorii și să-l lași pe unul singur pe dinafară. De parcă noi, restul, am fi semnat vreun pact secret. Nimeni nu i-a pomenit nimic despre petrecere și nimeni nu va vorbi despre asta în fața lui luni dimineată. Ca și cum nu s-ar fi întâmplat niciodată. E prea dement. Ar putea să înceapă scandalul la mănăstire (deși, ca să fim sinceri, unele dintre călugărițe pot fi niște bătăușe în toată regula, haha!) și nu voiam să-mi strice nimeni seara.

E fabulos de-a dreptul. Toți prietenii mei adunați sub un singur acoperiș ca să-mi sărbătorească ziua de naștere. Atâta dragoste. Și va fi pentru ultima oară, știu asta. Sunt sigură că Robbie și cu mine vom organiza petreceri spectaculoase în apartament, nu mă-nțelegeți greșit. Vreau să-l transform în cel mai fierbinte loc, unde toată lumea își dorește să ajungă. Dar nu vom avea nici spațiul acesta generos, nici grădina. Cel puțin pentru o vreme. Nu va fi la fel.

Așa că trebuie să savurez această ultimă ocazie. Înainte ca lumea tuturor să se destrame.

Sunt încă în grădină, pălăvrăgind cu Grace, soția lui David (Fermierul Giles în persoană), despre gătit – un subiect despre care nu știu nimic și despre care n-am nicio părere, dar pe care pare să-l găsească fascinant – când aud un strigăt venind dinăuntru, urmat de un amestec de râsete și oftaturi. Atmosfera s-a schimbat vizibil și știu, pur și simplu știu, că s-a întâmplat ceva.

— Stai să mă duc și să văd ce se petrece, îi zic lui Grace, bucurându-mă că am scăpat de tirada ei.

Nu știu ce mă aștept să găsesc. Toată lumea se-ntoarce spre mine când intru. Totul parcă se desfășoară cu încetinitorul. Ca într-un western unde muzicantul coboară capacul pianului și toată lumea se răsuțește ca să-l vadă pe străinul care tocmai a intrat.

Instinctiv, îl caut pe Robbie în mulțime. Stă în ușa biroului lui Joshie, cu o mutră șocată și furioasă.

Pășesc în cameră, îmi croiesc loc prin mulțimea adunată, ca să văd mai bine ce se întâmplă.

44.

Paula

Să-mi fut una, rahat.

Asta nu trebuia să se întâmple.

După micuța mea conversație din grădină, cu Saskia, m-am dus înăuntru și am încercat să găsesc biroul lui Josh. Voiam să fiu cât se poate de pregătită. În partea cealaltă a încăperii, l-am zărit pe Robert adâncit într-o discuție cu un bărbat pe care nu-l cunoșteam. Dacă mă observase sau nu când m-am furișat ca să vorbesc cu ea, nu știu, pentru că nu se dădea de gol cu nimic.

Mi-am făcut loc printre grupurile de oameni din living, am deschis prima ușă care mi-a apărut în fața ochilor, dar s-a dovedit a fi un dulap. Următoarea m-a condus spre niște scări. Când mă-ndreptam spre cea de-a treia ușă, gândindu-mă că aia trebuia să fie, m-am trezit cu Josh lângă mine.

— E fix pe-aici, a mormăit el.

A trecut pe sub o boltă pătrătoasă, iar eu l-am urmat, uitându-mă rapid în jur ca să mă asigur că nu ne-a văzut nimeni. La dreapta era o ușă, dincolo de

care-mi amintesc că era baia unde am avut prima conversație cu Saskia. Josh a deschis ușa din față și a intrat. Încrezătoare că nu m-a văzut nimeni în aceea nișă, l-am urmat. Am închis ușa în urma noastră.

Era o cameră mică, dar frumoasă, cu rafturi de cărți, din lemn închis la culoare, mărginind pereții. Un birou ocupa spațiul de lângă fereastra care dădea spre o grădină mică și spre drum, iar pe el erau un computer și un teanc de scenarii. De partea cealaltă a șemineului (adevărat) erau două canapele mici de piele, pe fiecare dintre ele încâpând cu greu două persoane.

— Acum e acum, a zis el. Deci, noi ne așezăm aici – a arătat spre una dintre canapele – unul lângă altul.

— OK, am spus.

Inima începuse să-mi bată din nou cu putere la gândul că eram gata să ne punem planul în aplicare.

— Te simți pregătită?

Am dat din cap.

— Pe cât posibil. Facem ceea ce trebuie, nu-i așa?

— Mă rog, nu sunt foarte sigur, dar e ceva care-o să ne facă să ne simțim mai bine. Deci trebuie să fie o idee bună.

— Presupun.

Și-a pus mâinile pe umerii mei.

— Ascultă, Paula, putem să renunțăm în orice clipă. Dacă unul dintre noi nu vrea s-o facă, o lăsăm pur și simplu baltă și așteptăm să ne spună adevărul când or avea ei chef.

— O, Doamne. Părea un plan atât de bun, dar acum mi se pare doar că suntem răzbunători.

— Hai să ne amintim că nu am început noi chestia asta...

— Știu. Dar oare vrem să coborâm la nivelul lor?

Și-a lăsat mâinile jos.

— Nu știu. La naiba, poate că e o idee imbecilă. Vrei s-o lăsăm baltă? Decizia îți aparține.

— Nu știu. Nu știu ce-i de făcut.

— Nici eu.

— Ce mama dracului. Putem renunța și gata.

O clipă, Josh părea că s-a gândit c-ar putea fi o idee bună.

— Trebuie să fim sută la sută siguri ca să mergem mai departe. Dacă avem cea mai mică îndoială ar trebui s-o lăsăm baltă.

N-am ezitat deloc.

— Atunci hai s-o lăsăm baltă. La naiba.

El a izbucnit în râs.

— Ce pereche de idioți.

— Mă rog, măcar Saskia s-a ales cu o petrecere drăguță de ziua ei.

— Dacă va fi atât de recunoscătoare, încât se va decide să nu mă mai părăsească?

Nu m-am mai putut abține. Am început să râd și nu mă mai puteam opri. Cred că amândoi am avut un atac ușor de isterie, adus de ușurare.

— Am făcut-o să se îndrăgostească din nou de tine! Am avut nevoie doar de câteva antreuri și o jumătate de pahar cu șampanie.

— La naiba! Ce-am făcut?

M-am sprijinit de birou, un pic amețită.

— Ar trebui să devenim consilieri de cuplu.

— Soția are o aventură? Îmbracă un curier în uniformă de chelner – o s-o facă să-și dorească să reînnoiască imediat jurămintele de căsnicie.

— Termină, am zis. O să fac un atac de acord.

— Vă e teamă că soțul vă înșală? Oferă-i un pic de brânză de capră cu roșii pe un bețigaș.

Una peste alta, am râs de ne-am prăpădit. Mă simțeam mult mai bine. Ca și cum aș fi deschis o supapă și aș fi eliberat presiunea.

— OK, a spus Josh, în cele din urmă. Trebuie să ne-ntoarcem acolo. Altfel, or să se-ntrebe unde suntem.

— Ești sigur?

— Sigur.

Și aici era să se termine totul. Eram aproape liberi. Dar apoi Josh m-a prins de mână când am dat să trec pe lângă el și să ies pe ușă – stabiliserăm c-ar trebui să plec eu mai întâi, iar el să apară peste câteva minute, pentru orice eventualitate.

— Totuși, serios vorbesc, de-abia aștept să se termine toată povestea asta, a spus el.

Am simțit un nod în stomac.

— Și eu la fel.

— Îmi pierd mințile.

Aș fi putut să-mi retrag mâna. Aș fi putut să înaintez spre ușă. În schimb, l-am privit fix, iar el m-a ținut cu ochii lui căprui, atât de frumoși și intenși. Auzeam muzica de dincolo și murmurul glasurilor.

El m-a prins de bărbie. Nu știu care dintre noi a făcut prima mișcare, cine a sărutat pe cine, dar în secunda imediat următoarea eram îmbrățișați de parcă am fi fost pe o insulă pustie și niciunul dintre noi nu mai văzuse pe cineva de sex opus de o veșnicie.

Mai țineți minte când erați adolescenți și un sărut putea dura și douăzeci de minute de extaz pur? Când limitele autoimpuse însemnau că transpirai și te excitai tot, dar hainele îți rămâneau intacte?

Exact așa.

Nu știu *cât de mult* a durat, de fapt. Dar știu că a fost o senzație incredibilă. Știu că s-a ridicat la înălțimea fiecărei fantezii în care mi-am permis să mă scald de când Josh a intrat în cafenea și mi-a spus c-a terminat-o cu Saskia. Undeva, în mintea mea, un glas pisălog îmi tot spunea că nu e nici momentul, nici locul potrivit, că n-ar trebui să ne asumăm un asemenea risc. Dar eu l-am ignorat.

Apoi s-a auzit un chițăit. Un sunet care spunea că o persoană văzuse ceva ce nu trebuia să vadă. Și un hohot de râs. Cineva a spus: Uau! cu voce foarte tare.

— Ah, Dumnezeule, scuze! a zis o voce de femeie.

Totul s-a petrecut atât de repede. Josh și cu mine ne-am desprins unul de celălalt, îndreptându-ne hainele, dar era prea târziu. În prag era deja un grup format din doi bărbați și o femeie, dintre care nu cunoșteam pe niciunul, ceea ce, presupun, era într-un fel o ușurare. În spatele lor, alertați de chițăit și de strigăt, mai erau vreo opt sau nouă oameni, inclusiv David și Grace. Și, în urma acelui mic grup, cu chipul cuprins de șoc și dezgust, Robert.

— Nu e ceea ce pare a fi, am spus eu, deși nu știam ce altceva poate fi.

L-am zărit pe Robert întorcându-se și plecând și primul meu instinct a fost să merg după el și să-i dau explicații. Am rămas neclintită, pentru că nu-mi imaginam cum o să-mi croiesc drum prin mulțimea care chicotea.

— Prezintă-ne-o pe amica ta, Josh, a zis un cretin pe care l-am recunoscut pentru că juca rolul unui filfizon nesimțit din serial.

Mai mulți oameni au izbucnit în râs.

L-am auzit pe David încercând să-i împrăștie pe curioși și am fost recunoscătoare când am văzut că majoritatea au făcut așa cum au fost rugați. În cele din urmă am reușit să mă uit la Josh.

— OK, distracția s-a terminat, le-a spus el celor întârziați, ca și cum deabia atunci își dăduse seama ce se întâmplă. Haideți cu toții să mai bem ceva.

L-am zărit căutând-o pe Saskia din priviri în mulțime, așa cum făceam și eu. Apoi am văzut o mulțime și, în mijlocul ei, un cap blond. Chiar în acel moment s-a uitat spre mine și mi-a prins privirea. Nu mi-a făcut niciun semn, doar s-a întors și le-a permis în continuare celor din jurul ei s-o „consoleze”.

— Te simți bine? mi-a spus Josh, cu voce joasă.

— Nu prea. Tu?

M-a prins de mână, departe de privirile celor care mai rămăseseră în preajmă, și m-a strâns ușor. Asta, mai mult decât orice altceva, mi-a insuflat curaj. Cel puțin eu nu mai eram nevoită să-i văd pe oamenii ăștia niciodată.

Josh trebuia să lucreze cu ei în fiecare zi – trebuia să le păstreze respectul, fiind șeful lor – cât timp mai era producătorul serialului *Fermierul Giles*. Nici măcar nu-mi puteam imagina cât de dificil trebuia să-i fie.

— Trebuie să mă duc să... a zis el, arătând spre grupul în centrul căruia stătea Saskia.

O armată de mâini o mângâia, compătimitoare.

— Și eu.

Am lăsat capul în jos și m-am aventurat în cealaltă cameră. Am auzit pe cineva spunând: „Cine e tipa, în orice caz?” și m-am bucurat pentru Robert că nu toată lumea pusese informațiile cap la cap.

Nici picior de Robert. M-am îndreptat spre bucătărie evitându-i pe Saskia și pe prietenii ei.

— Cum ai putut? am auzit-o țipând și mi-am dat seama că Josh ajunsese la ea.

Toată lumea a tăcut din nou, un public captivat. Saskia, de bună seamă, n-avea de gând să rateze ocazia de a juca rolul femeii înșelate. Chiar dacă-mi părea rău pentru ea – nu poate fi prea plăcut ca toți colegii să vadă cum soțul tău se prosteste cu altă femeie, oricare ar fi statusul căsniciei tale – am realizat totuși că îi convenea de minune situația. Josh putea fi personajul negativ, ea putea fi nevasta credincioasă, cu inima zdrobită. Toată lumea va înțelege de ce l-a dat afară și, dacă s-ar cupla cu Robert peste câteva săptămâni, cine n-ar fi indulgent? Cine n-ar plânge pe umărul unui vechi prieten în momente de criză?

Știam că, desigur, Josh era mult prea bine educat ca să se-ntoarcă în fața tuturor acelor oameni și să-i spună ce știa el. Păstra asta pentru mai târziu. O lăsa să-și savureze momentul din miezul tragediei.

Robert nu era de găsit pe nicăieri și, când am ieșit pe ușa din față, neștiind unde să-l mai caut, am observat că mașina dispăruse. Minunat.

Nu prea aveam tupeu să merg acasă și să suport acuzațiile care m-ar fi așteptat, dar nu știam ce să fac. Așa că m-am așezat pe trepte și am chemat un Uber. Desigur, nu era nimic disponibil în zonă, așa că am așteptat o jumătate de oră, tremurând în rochița mea de vară, pe măsură ce se lăsa răcoarea. Dar nu aveam cum să intru în casă pentru a-mi recupera puloverul. În plus, din câte-mi dădeam seama, personajul cu inima zdrobită creat de Saskia ar fi putut avea tendințe criminale.

Mai mulți oameni au plecat în timp ce eu stăteam acolo. Un cuplu mi-a urat seară bună, dar majoritatea pur și simplu m-au ignorat sau au chicotit răutăcioși. Ironic, singura persoană care m-a băgat în seamă a fost Samantha.

— De ce stai aici, păpușă? O să îngheți, a zis ea, îndreptându-se spre taxiul ei, în mod evident precomandat.
— Îmi aștept Uberul. Sunt OK. Mulțumesc.
— Vrei să aștept cu tine? Nu cred c-ar trebui să stai aici, de una singură.
— Nu. E foarte frumos din partea ta, dar totul e-n regulă.
— Sau vrei să te las undeva – eu mă duc spre Clapham, dacă te ajută cu ceva...

— Direcția opusă. Pe bune, sunt în regulă.

În cele din urmă, a plecat. Mi-a trecut prin cap să-ncerc să-i explic ei cum stăteau, de fapt, lucrurile. În special, despre felul în care Saskia se folosisese de numele său în poveștile ei manipulative, dar până și mie mi se părea o nebunie. Poate altă dată.

Exact când a venit mașina mea, telefonul mi-a bipăit și a apărut un mesaj de la Gail, adică Josh.

„Unde ești? Ești OK?”

„Pe drum spre casă”, am răspuns.

*„Iisuse, ce harababură cumplită. Te sun de dimineață, începe circul aici
xx”.*

N-am știut ce să mai spun, așa că am trimis și eu înapoi „XX”.

Mi-am imaginat că niciunul dintre noi nu poate avea o seară prea plăcută.

45.

Saskia

Orice-am fi făcut Robbie și cu mine, am făcut în particular. Am depus eforturi supraomenești ca să nu umilim pe nimeni. Și astea sunt mulțumirile pe care le primim?

Paula! Paula, dintre toți oamenii de pe pământ. Cred că Josh era beat. Sau că ea a început. Vreo tentativă disperată de-a ei de a-și dovedi că e atrăgătoare. Iar el s-a lăsat dus de val. Dar să fie prinși! În propria mea casă! La petrecerea mea! E ca scenariul unei farse.

Clocoteam de mânie, atât vă spun. Toți oamenii aceia care l-au văzut pe soțul meu cu mâna pe sub rochia unei femei. Cel puțin așa mi-au povestit. I-am făcut pe Geri și pe Federico de la machiaj să-mi dea toate detaliile scârboase. Ei au ajuns acolo primii. Ei și Sharon, una dintre asistentele de platou. Au zis că încercau să găsească ieșirea spre grădină, dar au fost aici de mai multe ori, așa că nu-i adevărat. Probabil voiau să tragă câteva linii de

cocaină fără să-i deranjeze nimeni. Mă bucur că nu-mi spun asta. Petrecherile noastre sunt scăldate în alcool, dar niciodată în droguri. Urăsc chestiile astea.

Deci, după cum continuă povestea, erau în mijlocul unui sărut pătimaș – Joshie și Paula, nu Geri, Federico și Sharon, haha! El își ținea mâna pe sânul ei. Ea avea mâna pe – mă rog, vă puteți imagina. Pe dinafara jeanșilor, nu pe interior, slavă Cerului.

Federico spune că n-au știut cum să reacționeze, atât de șocați au rămas. Așa că au stat acolo un minut, din care jumătate au văzut și restul oamenilor din încăpere. Din ce-mi povestesc alte persoane, au atras atenția asupra celor ce se petreceau acolo chicotind și chițâind în toate direcțiile. Și, chiar dacă n-ar fi procedat așa, sunt cei mai mari bârfitori din lume, așa că vestea s-ar fi răspândit în foarte scurt timp.

Desigur, prima grijă a tuturor s-a îndreptat spre mine. Au fost o grămadă de oameni care se tot învârteau în jurul meu, „ca să se asigure că sunt OK”. Dar le simțeam și entuziasmul, dacă acesta e cuvântul potrivit. Ca și cum voiau să fie implicați în telenovela asta, dar, de fapt, de-abia așteptau să plece ca să poată vorbi despre cele întâmplare. Să râdă pe la spatele meu. Nu sunt atât de naivă, încât să cred că toți oamenii aceia îmi doresc binele. Voiau doar să se poată lăuda că au avut un loc în primul rând la spectacol.

Și, în tot acest timp, mă întrebam doar: „Unde e Robbie? El a văzut? I-a păsat?” M-a lovit temerea absolută c-ar fi putut fi zdrobit și că și-ar fi dat seama că o iubise, de fapt, în tot acest timp. M-am tot uitat prin cameră după el, dar nu era de găsit. Oare era cu ea?

În cele din urmă, am auzit pe cineva spunând: „Unde e Robert?” și pe altcineva răspunzând: „A plecat, cred”. Iar apoi m-am trezit cu Joshie lângă mine.

— Cum ai putut? am spus eu, cât am putut de zgomotos.

E posibil să fi exagerat.

Mulțimea din jurul meu a amuțit, evident sperând să-nceapă și actul al doilea. Josh a-ncercat să mă scoată de-acolo, dar eu n-am acceptat așa ceva.

— Unde s-a dus ea?

— Nu știu, a zis. După Robert, probabil.

M-am adunat. Am luat cea mai neclintită expresie și am spus:

— Nu am nimic să-ți spun.

*

Cu asta l-am pus la punct.

Acum o să rămânem doar noi doi. Ultimii doi invitați își iau la revedere în grabă. Josh i-a cam dat afară pe toți, spunându-le că se vor revedea luni. Atât

de cordial, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Deci o să fim doar el și cu mine.

În timp ce-i conduce la ușă, eu îmi găsesc mobilul și îl sun pe Robbie. La naiba cu protocolul. Îmi răspunde aproape imediat.

— Ce mama dracului?

— Ești OK? spun eu seriosă. Chestia asta nu te-a făcut să te răzgândești, nu-i așa?

— Știai ceva? se răstește el.

— Doamne, nu! Nimic.

— În fața tuturor prietenilor noștri!

— Unde ești acum? întreb.

Îl aud pe Joshie luându-și la revedere de la oaspeți.

— La volan, în drum spre casă.

— Unde e Paula?

— N-am idee, zice el. Dă-o naibii, m-a umilit în halul ăsta.

— Sau te sun eu, bine? Și condu cu grijă.

— Așa o să fac, spune el un pic mai calm. Știi că te iubesc, nu-i așa?

Mi s-a luat o povară de pe suflet.

— Și eu pe tine. Și, ascultă, zic eu în șoaptă. Nu-i spune nimic. Putem ieși din asta nevinovați.

Chiar izbucnește în râs.

— S-ar putea să ai dreptate. Ei vor fi partenerii infideli. De noi le va fi tuturor milă. Genial.

— Urăsc să-i fie cuiva milă de mine, zic eu.

E adevărat, nu-mi place deloc. Nu suport să le fie oamenilor milă de mine.

— Dar în acest caz voi face o excepție.

Închei convorbirea chiar când ușa casei se închide și Josh intră-n bucătărie, cu o mutră rușinată.

Mă ridic în picioare, privindu-l.

— De-abia aștept să aud ce ai de spus.

46.

Paula

Când ajung acasă îl găsesc pe Robert stând la masa din bucătărie, cu un pahar imens cu vin roșu în față.

— Deci, spune el, fără să mă privească. Vrei să-mi explici și mie?

— Nu prea, zic. Nu trebuia să se întâmple, nu avem o aventură.

— Asta-i tot ce ai de spus? Că nu trebuia să se întâmple? Cum? Ai fost răpită de extratereștri câteva minute și n-aveai idee ce faci?

— Sigur că nu.

— Atunci nu-mi servi prostii. De cât timp durează povestea asta?

— Nu e nicio poveste. Ne-am mai sărutat de două ori înainte. Mă rog, practic, de trei ori. Asta e tot. N-am făcut sex.

Robert mă privește de parcă n-ar crede nicio vorbă. Ei bine, bravo lui. Acum o să știe și el cum mă simt.

— Și asta înseamnă că-i OK? N-ați făcut sex, doar v-ați pipăit ca doi adolescenți?

— Asta e prima oară când ne pipăim.

Îmi dau seama că se zbate să priceapă de ce sunt atât de războinică. De ce nu-i implor iertarea.

— Minunat. Că faci și glume pe tema asta.

— Chiar nu fac, spun eu, așezându-mă vizavi de el.

Mă aplec să-mi scot încălțărilor, căci mă omoară durerea de picioare.

— Încerc să fiu sinceră. Cred că toată lumea merită asta.

— Nici măcar nu-ți pare rău. M-ai umilit în fața tuturor prietenilor și colegilor...

— Pentru asta-mi pare rău. Sincer. Nu voiam să se întâmpla așa ceva niciodată.

— Cum mama naibii mă mai duc eu luni la filmări?

Cum trebuia să apară și Josh în fața prietenilor și colegilor, după ce aceștia ar fi aflat de tine și de Saskia, aș vrea să-i spun, dar n-o fac. Nu încă.

— E nasol. Îmi pare rău.

Dar el nici nu mă ascultă.

— Și cum adică, l-ai mai sărutat și înainte? Unde? Când?

Nu vreau să mă dau prea mult de gol deocamdată, dar nici nu vreau să-l mint, așa că pur și simplu, evit problema.

— Nu e ceva de care să fiu mândră. Dar e adevărat că nu avem o relație. Ne-am întâlnit de câteva ori și pur și simplu s-a întâmplat.

Își face de lucru cu solnița de pe masă – un porcușor de porțelan pe care-l avem de când era George mică și care și-a pierdut de mult fratele cu piper – și mi se face teamă c-o să-i rupă codița din greșeală.

— Cum v-ați întâlnit? Nici măcar nu-l cunoșteai.

— A fost o greșeală. Nu-ncerc să justific ce-am făcut, dar tu nu ai greșit niciodată?

Își umflă pieptul ca o broască râioasă. Se dă lupul moralist.

— Am cumpărat becuri de 100 de wați în loc de 40, dacă la asta te referi. Am coborât o dată din metrou la Mornington Crescent în loc de Camden. M-am furișat ca să mă întâlnesc cu șefa ta și să mă pup cu ea ca un adolescent? Nu, știu că e haios, dar n-am făcut-o.

Autosuficiența lui e incandescentă. Încerc să rămân calmă, rațională. Măntreb cum se descurcă Josh cu Saskia. Imaginea lui mărturisindu-i c-o iubește și cerându-i iertare mă copleșește. O alung cât mai departe.

— Nu cu șefa mea, de bună seamă...

Trebuia să-mi amintesc să-i spun Myrei acest detaliu, cred. Când totul se va sfârși. Va fi oripilată la gândul că lui Robert i-a trecut așa ceva prin cap.

— ...dar cu nimeni? Niciodată?

El nici măcar nu tresare.

— Nu, pentru că am crezut că suntem o familie. Credeam că așa merg lucrurile. Pentru numele lui Dumnezeu, cum ai putut să-i faci așa ceva lui George?

Pe bune?

— Georgia nu trebuie să afle despre asta.

— Să sperăm că niciunuia dintre nemernicii ăia nu le trece prin cap să anunțe tabloidele.

Rahat, nici măcar nu m-am gândit la asta. Mereu apar în presă chestii care nu se pot scurge decât de la actori sau de la personal. E foarte posibil ca unul dintre invitații la petrecere să câștige niște bani sau niște favoruri dând ziarelor pontul că soția lui Robert Westmore are o aventură cu soțul Saskiei Sherbourne. Mă-nroșesc toată la gândul acesta. Pentru o clipă, mă pierd cu firea.

— Doamne, sper să nu. Nu cred că vor face așa ceva. Ziarele n-ar putea publica așa ceva, nu-i așa? Nu fără confirmare.

El ridică din umeri. Nu mă lasă să scap așa cu una, cu două.

— OK, bine, să presupunem că nu se-ntâmplă una ca asta. Tot n-ar exista niciun motiv ca George să afle vreodată.

Mă privește fix în ochi. Vreau să mă uit în altă parte, dar parcă nu sunt în stare.

— Să sperăm că nu. Ar fi devastată. Să afle că mama ei se prosteste cu alt tip... cum ai putut?

OK. Gata. M-am săturat. Îmi pregătesc atacul.

— Ce-ar fi mai rău? zic eu. După părerea ta. Să săruți pe cineva de patru ori în total și să nu mergi mai departe de-atât sau să ai o relație completă vreme de ani întregi – nu știu exact câți – dar o relație completă și secretă?

Îi zâmbesc forțat și, probabil, sinistru.

— Întreb pentru o prietenă.

— Ce mama naibii tot zici acolo? Vrei să te felicit că tu și Josh n-ați făcut încă sex?

— Știi, despre tine și Saskia spun, fiind eu cea care-l privește fix în ochi, de data aceasta.

47.

Saskia

Așadar, Joshie știe totul despre mine și despre Robbie. A așteptat, din fericire, până când am rămas singuri ca să-mi spună asta, după ce și ultimul musafir a fost nevoit să-și părăsească locul din stal. M-a lăsat să-l acuz și să-i fac reproșuri în fața tuturor și nu a spus nimic.

După ce și ultimul invitat a plecat și exact când mă pregăteam să-i fac o mare scenă, el a zis:

— Gata cu actoria, Sas.

Am încercat să protestez, sigur c-am încercat. Nu mai accepta nimic. Și, sincer vorbind, nu mai aveam chef să mă cert. Voiam să le spunem oricum peste vreo săptămână sau ceva de genul ăsta – de ce să-l mai supun acestei agonii al unui scandal dacă oricum avea să afle adevărul? Am rezistat puțin – voiam să-l pedepsesc pentru că m-a umilit în public – dar apoi a pomenit de apartament și mi-am dat seama că trebuie să renunț, de dragul lui. Îi datoram măcar atât.

M-am așezat pe o canapea înainte să mi se taie picioarele. În tot acest timp, crezusem că noi suntem în avantaj, iar ei deja știau. Și, dintr-odată, m-am simțit foarte crudă.

— Îmi pare rău, a zis el, în cele din urmă.

S-a așezat și el, în fața mea, pe canapea.

— O să-ți povestesc totul.

— Cred că în mare știi, a spus el.

Nici măcar n-a ținut la mine. Nu mi-a îngreunat deloc situația. Și asta aproape c-a fost mai rău.

— Voiam doar să-mi mărturisești. Voiam să nu mă mai tratezi ca pe un idiot.

— Nu pricep care-i treaba cu tine și cu Paula, am zis eu, de parc-aș fi avut vreun drept să știu adevărul, după ce mă purtasem cum mă purtasem.

Eram oarbă de gelozie, n-am de gând să vă mint. Imaginea lui Joshie cu mâinile pe o altă femeie, cu buzele lipite de ale ei, mă ucidea. Ipocrită? *Mo?*

Mi-a povestit de la un cap la altul despre relația lor – mai degrabă castă, m-am bucurat să aflu. Și, în ciuda celor ce-ar fi spus invitații de la petrecere, l-am crezut. Nu aveau o aventură. Nu-mi dădeam seama de ce mă simt atât de ușurată.

— Îmi pare rău dacă te-ai simțit stânjenită. N-a fost niciodată intenția noastră.

Nu mi-a plăcut cum a sunat cuvântul „noastră”.

— O să supraviețuiesc, am spus.

Părea nefericit. Îmi dădeam seama că vinovăția îl chinuia. M-am întins și l-am luat de mână. Iar el m-a lăsat.

L-am privit. M-am uitat la fața lui bună și frumoasă.

— Oare vei putea să mă ierți vreodată?

48.

Paula

— Despre ce mama dracului vorbești? Eu și *Saskia*?

Aproape că urmează un moment comic, în care el clipește de vreo patru ori.

Dau încet din cap. Vreau să savurez această clipă.

— Știi de luni întregi. Și Josh știe.

De data asta pălește la față.

— Nu știu despre ce vorbești acolo, dar nu există nimic între mine și *Saskia*. Adică, pe bune, așa ai de gând să scapi basma curată cu ceea ce-ai făcut? Cu ceea ce am văzut cu ochii mei?

Mă așteptam să nege. Mărturisirile sincere n-au fost niciodată punctul forte al lui Robert. În plus, de ce-ar spune adevărul acum, când Josh și cu mine tocmai i-am dat motivul să n-o facă?

— Știi despre inimioara pe care ți-a dat-o, și despre chiloții ei din cabina ta și despre faptul că-ți spune Robbie.

E clar că bat câmpii. Încerc să aduc discuția la amănuntele cu adevărat importante.

— Știi că plănuiești să pleci. Știi despre apartament.

Asta îl uimește. Văd cum îi tremură mâna. Trânțește sticla cu vin pe masă.

N-am terminat.

— Deci nu vorbi tocmai tu despre Georgia. Vrei să pleci și să te muți cu Saskia în Chiltern Mansions, fără să te gândești niciun strop la Georgia. Două dormitoare, balcon, vedere la parc. Știu totul despre asta. Deci nu mă mai minți, Robert.

N-o mai poate ascunde. Văd asta pe fața lui. L-am prins.

Își așază mâinile pe masă, împingându-se și ridicându-se în picioare.

— Habar n-am ce tot spui acolo. E târziu. Mă duc la culcare.

Rămân acolo, uluită. Asta e. Nu mai am gloanțe. Fără o mărturisire nu avem nimic, zero barat. Sunt uimită de faptul c-o să nege totul cu nerușinare. O să atribuie eșecul căsniciei noastre faptului că eu am avut o aventură cu Josh. Are martori. Eu am apartamentul, dar asta nu dovedește nimic, pentru că totul e pe numele Saskiei. În afară de asta, am o inimioară cioplită și un zvon circumstanțial despre o pereche pierdută de chiloți.

Stau acolo, pur și simplu înfrântă.

Telefonul îmi bipăie, semn că am un mesaj. De la Josh.

„Doamne Dumnezeule, ce mai seară. Sper să ești OK. Sas mi-a spus tot. Vorbim mâine. Xxx”.

Aleluia!

49.

Saskia

E ciudat cât de bine mă simt în timp ce mărturisesc totul. Cu cât îi povestesc mai multe, cu atât mi se pare că povara de pe umerii mei se ridică. Desigur, mă ajută și faptul că el știe deja totul. Fără surprize oribile, deși-mi închipui că atunci când le-a descoperit așa au fost pentru el.

Imediat după ce-mi recunosc aventura, trebuie să mă abțin să-l dojenesc în legătură cu ce a făcut el cu Paula. Totuși mă roade. Ce s-a întâmplat acolo? El mi-a spus că s-au sărutat de câteva ori și, evident, asta înseamnă ceva foarte puțin grav față de dezastrul creat de mine și Robbie. Dezastru major, haha! Și îl cred. La modul absolut. Asta-i faza cu Joshie, e plin de principii.

Dar, chiar și-așa, vreau să aflu detaliile. Cum a început. De ce? A fost doar o reacție de moment când au aflat despre mine și Robbie? Voia să se răzbune și ea s-a întâmplat să fie acolo? Și probabil de-abia aștepta. Credea că își ia revanșa în fața mea, seducându-mi soțul? Ei bine, dacă vrea să facem concurs, eu mă bag. O să vedem cine crede el că e premiul cel mare.

Gândul că toată lumea a râs de mine e îngrozitor, nu vreau să vă mint. O să fiu obiectul batjocurii lor săptămâni întregi. Soțul meu a fost prins cu mâna pe sânul unei grase. Josh zice că trebuie să-i înfrunt și gata. O să le spună oamenilor că totul a fost o mare greșală. Prea multe pahare de șampanie. Totul se va stinge, a zis el. Se va estompa.

Aș fi ipocrită dacă mi-aș face griji, după tot ce-am făcut eu cu Robbie, dar, după cum spuneam, noi am fost întotdeauna discreți. Mă rog, se pare că nu atât de discreți, încât Josh și Paula să nu-și dea seama, dar înțelegeți voi ce vreau să spun. N-am fost prinși niciodată cu mîța-n sac.

Deși mă simt stânjenită și nedreptățită, îl implor pe Joshie să mă ierte. Și sunt sinceră. Vreau să mă ierte. N-aș suporta să mă urască. Caraghios, nu-i așa? Dar e un om atât de bun. Prin definiție, el nu gândește rău despre ceilalți; nu vreau să fiu eu excepția.

Îmi spune că m-a iertat. Că-mi dorește numai bine. Mie și lui Robbie. Sunt derutată. Credeam că el va fi cel care va implora.

— Nu știu... mă trezesc spunând. Totul s-a schimbat acum, nu-i așa?

Simt brusc o panică oarbă la gândul că l-aș putea pierde.

— În ce sens? spune el, cu un glas total lipsit de emoție.

— Acum totul e dat în vileag. Putem îndrepta ce a mers rău. De ce naiba am făcut ce-am făcut...

— Asta e faza, Sas, zice el, eu nu credeam că merge nimic rău. Credeam că suntem fericiți când am aflat.

— Eram!

El mă privește sceptic.

— M-a luat un pic valul, asta e tot.

— Voiai să mă părăsești peste câteva săptămâni, nu-i așa? Voiai să te muți cu el, să mă pui în imposibilitatea de a-mi face meseria. E greu de crezut că te-a luat un pic valul.

E supărat pe mine. Mă așteptam la asta. O merit. Dar mă enervează că nu pare supărat. Pare resemnat. Prea rațional, prea calm. De parcă nu i-ar păsa prea mult.

— Toate astea... Nu știu ce-am avut în cap. Nu m-am gândit. Te rog, Joshie...

— E-n regulă, zice el și, măcar un pic, îmi permit să sper.

Pentru că știu exact ce-mi doresc acum. Acum, după explozie, acum, că totul e real, îmi vreau pur și simplu bărbatul. Îmi dau seama că nu m-am gândit deloc cum merg lucrurile la Robbie și Paula.

— Te rog, Josh. Suntem puternici. Putem trece peste asta. Te iubesc. N-am încetat niciodată să te iubesc și asta-i adevărul, fie că mă crezi, fie că nu.

Se înclină și mă prinde de mână, strângându-mă ușor.

— Ar trebui să mergem la culcare, spune el. Mai vedem mâine.
Mă dezbrac și doar atunci îmi verific telefonul. Cinci apeluri pierdute de la Robbie. Un mesaj.
„Nu te lăsa xxx”.
Nici măcar nu-i răspund.

50.

Paula

— Tu și Saskia trebuie să vă puneți poveștile la punct, zic eu.
Ridic mobilul și-i arăt mesajul de la Josh. Pentru prima oară pare uluit.
— Are tupeu să-ți trimită mesaje când știe că ești cu mine.
— Ce crezi că-nseamnă asta? „Saskia mi-a spus tot?”
Se albește la față. Își scarpină barba.
— Dumnezeu știe. Știe ce divă poate fi. Probabil a inventat o poveste ca să se răzbune pe el. Ochi pentru ochi.
— Robert. Știu. Doar spune-mi adevărul. Hai să lămurim lucrurile înainte să se-ntoarcă George.
— Mă duc la culcare, spune el din nou și pornește îmbufnat pe coridor, cu o aură pioasă în urma lui.
— Și apropo, strig eu după el, e adevărat că eu și Josh nu ne-o tragem. Dar acum o să ne-o tragem. De-abia aștept.
Îi aud pașii bufnind înapoi spre mine. Își vâcă capul pe ușă, furios.
— De data asta ai ajuns foarte jos. Asta vrei să creadă oamenii despre tine? George?
Nici măcar nu-i răspund. Aștept până dispăre din nou furtunos. Iau telefonul și-l sun pe Josh. Ascult cum sună și nu răspunde. Nu-i las niciun mesaj.

51.

Saskia

De dimineață m-am trezit devreme și am făcut micul dejun. Țasta-i un eveniment, ca să vă spun drept! Nu sunt genul de gospodină. De obicei, micul dejun înseamnă un castron cu granola fără zahăr și pâină și ăla e pregătit de Josh.

Totuși, azi găsesc niște avocado copt în frigider și-l amestec cu puțin ulei de măsline și chimion, așa cum am văzut zilele trecute la televizor. Întind amestecul pe pâine prăjită și trântesc un ou ochi pe deasupra. Ouăle mele ochi sunt un dezastru, n-am de gând să vă mint. Arată ca un creier împrăștiat și curge apă din ele, așa că pâinea prăjită se îmbibă în scurt timp. Dar gestul contează.

Pun cele două farfurii pe o tavă, alături de cafetieră, două căni, lapte, sare și piper. De-abia pot ridica blestemăția asta, dar reușesc să ajung cu ea la etaj, cu pagube minime. Josh încă doarme, așa că-l înghiontesc ușor, trezindu-l și prezentându-i ofranda mea.

Cred că niciunul dintre noi n-a dormit prea mult azi-noapte. Am simțit că a stat treaz cât am stat și eu și, la un moment dat, am riscat și m-am cuibărit în spatele lui, lăsându-mi un braț peste trupul lui cald. N-a reacționat. Dar nici nu m-a dat la o parte, ceea ce înseamnă ceva. Era atâta siguranță acolo. I-am șoptit în păr că-mi pare rău, dar el n-a răspuns, așa că, la urma urmelor, poate chiar dormea.

— Nu prea mi-e foame, zice el acum.

Pare epuizat. Cearcăne negre sub ochii lui superbi. Probabil că nici eu nu arăt mai bine.

— Pare destul de necomestibil, nu-i așa?

Mă strecor înapoi sub cearșafuri lângă el.

— Știi că nu te-ai însurat cu mine pentru talentul meu culinar, haha!

Îmi zâmbeste pe jumătate și stomacul meu face o tumbă. În mintea mea încerc să calculez câți bani aș pierde dacă aș anula înțelegerea de închiriere a apartamentului. Trei luni, cred că e perioada de preaviz. Sau poate că vom subînchiria.

— Frumos din partea ta, spune el. Dar o să beau doar cafeaua.

Îi torn în ceașcă și mâinile-mi tremură.

— O să fie totul în regulă. O să mă revanșez față de tine. Și o să trec cu vederea faza cu tine și cu Paula. O să le spunem tuturor că ai amestecat antibioticele cu alcool sau ceva de genul ăsta. Că habar n-aveai ce faci. O să fim uniți și o să râdem despre asta.

El mă privește. Ochii lui căprui îmi susțin privirea. Vreau să-mi întind mâna și să-i mângâi barba țepoasă, dar știu că trebuie să-l las pe el să facă prima mișcare.

Așa că aștept.

Paula

Mă trezesc în camera lui George, fără să știu unde mă aflu. Zac acolo un moment, privind la obiectele ei familiare. Rafturile pline cu cărți, o tonă de machiaj, Stuffy, ursul pe care i l-am dăruit când a împlinit doi ani, valiza Cath Kidston pe care i-am cumpărat-o înainte să afle că nu va pleca deocamdată de acasă. Îmi las un scurt răgaz să le privesc pe toate și apoi mă ridic, asigurându-mă că nu las niciun semn c-aș fi dormit aici.

Robert nu e pe nicăieri. Ușa dormitorului nostru e închisă, așa că presupun că e mahmur și doarme. Îl las să doarmă.

Nu mai am niciun mesaj de la Josh. Niciun apel pierdut. Îmi trag pantalonii de trening pe mine, îmi pun un hanorac peste bluza de pijama și ies în stradă. Nu-mi iau mobilul cu mine în mod deliberat. Vreau să-mi limpezesc mintea și alergarea e cel mai bun mod de-a face asta. Desigur, am uitat că nu am sutien pe mine, așa că trebuie să alerg cu o mână strânsă peste sâni. Dar reușesc oricum să parcurg vreo cinci kilometri.

Când ajung acasă capul îmi vâjâie totuși în continuare. Georgia se întoarce mâine și, orice s-ar mai întâmpla, trebuie să mă asigur că Robert n-o va întâmpina spunându-i: „Așadar, mama ta s-a frecat cu cineva la petrecere în fața tuturor...”

Trebuie să discut cu Josh ca să aflu ce se-ntâmplă. Dacă Saskia i-a povestit totul, atunci și Robert va trebui să-mi spună adevărul, până la urmă. Trebuie însă ca acest lucru să se întâmple mai repede.

Când intru în bucătărie îl găsesc așezat la masă, ca un urs supărat. Deși sper că trezirea și somnul bun l-au adus la realitate, îmi dau seama că mănșel când spune:

— Deci. Ce-ai de spus în apărarea ta în dimineața asta? Iau telefonul mobil. Nu-mi pasă deloc c-o să-l sun pe Josh chiar în fața lui.

— Las-o baltă, Robert.

Formez numărul lui Josh. Sună la nesfârșit și, în cele din urmă, intră mesageria vocală.

— Nu răspunde? spune Robert, cu o mutră îngâmfată. Probabil c-o imploră chiar acum pe Saskia să-l primească înapoi.

— De parcă asta se va-ntâmpla, zic eu.

Dar nu mă mai simt atât de încrezătoare ca mai înainte.

— Ești ridicol.

— Ai spus niște lucruri foarte jignitoare aseară. Robert își mai toarnă niște cafea. Nu-mi oferă și mie.

— Doamne, Dumnezeu, Robert. Calmează-te.

— Nu putem trece peste asta, știi bine. Peste tine și el.

— Las-o baltă cu mine și cu Josh. Nu există eu și Josh. Dar da, s-a sfârșit. Asta-mi doresc, asta-ți dorești și tu. S-a terminat. Tu și Saskia puteți dispărea la asfințit de-acum. Nu-mi mai pasă. Nu-mi mai pasă de câteva luni, ca să-ți spun adevărul. Trebuie doar să gestionăm situația asta ca niște oameni în toată firea, de dragul lui George.

Mă privește inexpresiv.

— Trebuia să te gândești la asta aseară.

— N-am nici cea mai vagă intenție să-i spun despre tine și Saskia, dacă de asta îți faci griji. Putem să-i zicem pur și simplu că am hotărât să ne despărțim pentru o vreme și să vedem ce se mai întâmplă. N-aș vrea niciodată să aibă o impresie proastă despre tine, orice s-ar fi întâmplat. Trebuie să știi asta.

Tot nu cedează. Și-a asumat poziția superioară și și-o păstrează.

— Asta pentru că n-ar fi nimic de povestit. Totuși nu știu ce-ar crede despre faptul că mama ei și-a făcut de cap cu un tip la întâmplare, dând un adevărat spectacol în fața unei camere pline de oameni.

Mă abțin din răspunderi să nu-l pocnesc. E atât de încântat de el însuși, atât de plin de sine.

Îl sun din nou pe Josh. Nimic. Unde mama dracului este? Mă gândesc la toate acele ocazii în care Robert a mormăit că Josh e slab, inefficient. Știu cât de convingătoare poate fi Saskia. Știu ce preț pune Josh pe jurămintele lui de la cununie, deși sentimentele pentru ea i s-au schimbat. Ar fi ceva normal ca Saskia să-l convingă să rămână împreună, numai ca să-mi facă mie în ciudă.

Habar n-am ce să fac.

Și exact atunci sună cineva la ușă.

53.

Paula

Deschid ușa și mă trezesc cu ei în pragul meu – Josh și Saskia.

Robert și cu mine ne-am petrecut dimineața în camere diferite. Eu sunt un ghem de furie și frustrare; el își joacă rolul de soț dezamăgit de nevasta

infidelă. N-am nici cea mai vagă idee cât poate s-o țină așa. Nu vreau decât să-mi spună adevărul, ca apoi să putem trece mai departe.

Privirea mi se oprește mai întâi asupra lui Josh. Vreau să mă liniștească. El zâmbește, dar ochii îi rămân triști. Pun o mână pe cadrul ușii ca să mă sprijin. Saskia se uită oriunde, dar numai la mine nu.

— Ar fi mai bine să intrați.

Îi conduc spre living, unde este acum Robert. Orice bănuială conform căreia Saskia l-ar fi anunțat de vizita lor mi se evaporă când îi văd mutra. Se ridică și-i întâmpină cu capul sus.

Desigur, își păstrează conduita – adică își amintește că trebuie să fie mânios pe Josh, nicidecum să se așeze copleșit de vinovăție sau chiar de iubire la vederea Saskiei.

— Ce e cu asta? se răstește Robert la Josh.

— Credeam că trebuie să discutăm cu toții.

— Nu cred că am ceva să-ți spun, zice Robert.

Mă-ntreb dacă nu cumva ar trebui să le fac musafirilor un ceai. Nu știu dacă există vreo regulă de etichetă în aceste circumstanțe. Îmi dau seama că nu e o idee bună să plec din cameră.

— Ei bine, noi avem foarte multe să-ți spunem, nu-i așa, Sas?

Ea îl privește, așa cum un câine de la adăpost se uită la persoana care, în sfârșit, îl ia acasă. Iar el îi aruncă un zâmbet liniștitor. Asta a fost, îmi trece prin cap. Asta e privirea care-mi spune că au decis să-și salveze căsnicia.

Încerc să mă concentrez pe ceea ce e important. Când am început chestia asta, Josh nu făcea parte din plan. Trebuie doar să smulg adevărul de la Robert. Trebuie doar să-l împiedic s-o anunțe pe fiica noastră că eu sunt cea responsabilă pentru destrămarea căsniciei noastre.

— Luați loc, reușesc eu să spun, într-un final.

Se așază unul lângă altul pe canapea. Saskia se-ntinde și-l ia de mână pe Josh. Pentru prima oară, ea se uită la mine. Crezusem că poate se va simți vinovată, dar expresia ei e una de pură sfidare. Robert se lasă din nou pe fotoliul lui și nu poate ascunde faptul că a observat și el asta. Masca îi alunecă preț de o clipă și se vede că, de dinăuntru, e șocat și rănit. Presupun că și asta e ceva.

Josh o încurajează pe Saskia cu o mică mișcare a capului. Ea zâmbește cu fragilitate.

— Noi... adică Joshie și cu mine... ne-am gândit că ar trebui să rezolvăm situația asta ca niște oameni maturi...

Râd zgomotos. Nu mă pot abține. Saskia mă ignoră.

— ...și să limpezim lucrurile. La urma urmelor, unii dintre noi trebuie să lucreze împreună.

Robert vorbește, de parcă ar urma în continuare vechiul scenariu, neștiind că noi, restul, avem scenariile noastre.

— Sincer, o să fie cam greu după ce-am văzut că s-a întâmplat între voi aseară.

Saskia e, evident, luată prin surprindere. E clar că a presupus că el mi-a mărturisit până acum adevărul.

— Și după ce-am făcut noi, Robbie. Tu și cu mine.

El izbucnește:

— Despre ce vorbești?

— I-am spus. Despre noi. Despre apartament. Totul.

Ea se-ntoarce spre mine, punându-și cea mai expresivă mască vinovată.

— Asta o să mă doară la fel de mult cât o să te doară și pe tine.

În mod evident, Josh n-a pus-o la curent în totalitate.

— Îmi pare rău că trebuie să-ți spun asta, Paula, dar Robbie și cu mine avem o relație.

Ea îmi așteaptă marea reacție. În schimb, eu izbucnesc în râs.

— Știu. Știam asta de când te-am cunoscut pe tine. „Joshie” nu ți-a zis și asta?

— Nu fi caraghioasă.

Robert se uită urât la ea, dorindu-și să-și țină gura.

— Nu vreau să știu ce joc faci, Saskia, dar suntem aici ca să discutăm despre Josh și Paula.

— De fapt, Robert, nu de-aia suntem aici, zice Josh. Suntem aici ca să discutăm despre tine și Saskia.

— Nu există eu și Saskia! De câte ori să vă spun?

— Robbie, i-am spus totul. N-are niciun sens să mai negăm.

— Uite, mi-a arătat astea.

Josh scoate din buzunar o grămadă de bucățele de hârtie. Ridică una dintre ele.

— *„Măine după-amiază? I-am spus lui P că mă duc la golf. La hotel? Sau acasă la tine dacă J e la muncă? R xx”.*

— Tu, bătrân romantic ce ești, spun eu.

Fața i s-a făcut purpurie. Josh începe să citească altă hârtiuță.

— *„Dragă S...”*

— Uuu, zic eu. Și mai bine.

— *„... o mie de scuze pentru ieri. Sunt atât de gelos când te văd...”*

— OK. Destul, se răstește Robert.

— Stai, că mai am.

Josh ține restul bucățelelor de hârtie în sus. Pentru prima oară observ că acolo sunt și câteva felicitări.

— Multe altele, după cum poți vedea.

Îl surprind pe Robert uitându-se la Saskia. Ea nu-l privește în ochi. Urmează un moment de tăcere, apoi Robert spune:

— Cel puțin noi am încercat să vă protejăm de adevăr.

E prea mult pentru mine.

— De când e chestia asta un lucru bun?

— În plus, zice Josh, presupun că am fi observat când v-ați fi mutat împreună.

Robert îl ignoră.

— Îmi pare rău, Paula. N-am intenționat niciodată să te rănesc. Pur și simplu s-a întâmplat.

— Ai înghițit cumva un dicționar cu clișee? Ce mai urmează? „E vina mea, nu a ta?” „Te iubesc, dar nu mai sunt îndrăgostit de tine”?

Josh râde scurt.

— Deci, de cât timp?

— Credeam că Saskia ți-a spus toate detaliile, se răstește Robert.

— Aș vrea să le aud de la tine, zic eu.

Atunci el îmi spune, în cele din urmă, toate detaliile pe care eu le cunosc deja și unele în plus care nu-mi plac: unde se duceau dacă nu puteau merge acasă la Saskia și la Josh (într-un mic, dar discret hotel din Bayswater) și când s-a întâmplat prima oară (după o filmare epuizantă în deplasare, când s-au hotărât să se trateze cu câteva pahare la barul din hotel). Ascult totul în tăcere. Nu prea-mi pasă, dar am interesul unui specialist criminalist. Ce mă deranjează cu adevărat e ceea ce se petrece între Saskia și Josh.

În cele din urmă, Robert rămâne fără combustibil.

— Deci, da, o iubesc pe Saskia, zice el.

Se uită la ea, dar ea tot nu-l privește.

— Și, da, ne-am găsit un apartament și ne mutăm împreună.

— Vezi? Îi spun. N-a fost atât de greu, nu-i așa?

Mârâie ca un copil îmbufnat.

— Deci, continui eu și acum mă adresez lui și numai lui. Trebuie să hotărâm ce facem în privința lui George. Orice e asta, trebuie să-i prezentăm o singură poveste. Fără să aruncăm cu acuzații. Fără să-i spunem despre aventura mea nonexistentă cu Josh care m-ar face pe mine să par personajul negativ...

— N-o să fac așa ceva, spune el și are, în sfârșit, bunul-simț de a părea un pic rușinat.

— O să fie un șoc destul de mare pentru ea că tu ți-ai găsit o amantă, darămite c-o să vă mutați împreună, deci trebuie să-i limităm pe cât putem suferința. De acord?

— De acord.

— Hai să ne purtăm cu toții ca niște adulți și să rezolvăm situația asta fără a mai răni și pe altcineva, OK? De exemplu, ar fi o idee bună dacă te-ai muta temporar în altă parte, în loc să te muți direct în apartament. Las-o să se obișnuiască încet cu ideea că ești cu Saskia. Măcar de dragul aparențelor – nu că mai încurajez și alte minciuni.

— Putem face așa, spune Robert.

O privește pe Saskia pentru susținere. Ea își privește unghiile. Nu știu dacă Robert și-a dat seama că e ceva în neregulă, dar eu mi-am dat cu siguranță.

— Bine, zic eu. E un început.

Robert zâmbește, de parcă acum am fi prieteni. În cele din urmă, își poate lua prăjitura și o poate mânca. N-o să pretind că nu mă irită, dar îmi reamintesc că numai rezultatul final are importanță.

El își umflă pieptul.

— Trebuie să recunosc, Paula, ești foarte rezonabilă în privința asta și vreau să-ți spun că-ți sunt recunoscător. Și lui Josh. Să sperăm că vom rămâne prieteni.

Chiar a spus asta. Mă uit la Josh, în speranța că vom râde un pic amândoi, dar și el pare să se zgâiască tot la unghiile Saskiei. Brusc, ea spune:

— De fapt, Robbie, lucrurile s-au schimbat. Eu nu... nu cred că eu mă voi mai muta în apartament, la urma urmelor.

Se-ntoarce spre Josh și-i zâmbește larg. Mă-mpotrivesc cu greu senzației de vomă.

— Joshie și cu mine am hotărât să ne mai dăm o șansă. El m-a iertat... mă rog, o să-ncerce... și eu l-am iertat pe el pentru, știi tu...

Îmi aruncă o privire în acest moment. Îmi închipui că nu poate rezista dorinței de a vedea șocul de pe fața mea. Încerc să rămân impasibilă. Am presimțit-o. Știam c-o să urmeze ceva de genul ăsta.

Desigur, adevărata dramă se citește în expresia lui Robert. A rămas cu gura căscată. Cu ochii larg deschiși. E aproape comic. Sau ar fi dacă nu m-aș simți atât de obosită.

— Îmi pare atât de rău, spune Saskia. Mi-a luat o vreme să-mi dau seama ce-mi doresc cu adevărat.

Eu, mie, pe mine. Ca de obicei, Saskia își justifică orice derapaj spunând că așa își dorește ea. Și dacă Saskia vrea ceva, trebuie să obțină.

— Bravo vouă! spun eu, încercând să par cât pot de cordială.

Mă uit la Josh când zic asta. Nu-i acord lui Saskia niciun strop de atenție.

— Sper c-o s-o scoateți la capăt.

— Ah, o s-o scoatem, zice ea, cu un zâmbet superior.

Robert s-a colorat într-o nuanță de purpuriu-închis.

— Dar... izbucnește el. Ce tot spui acolo? Căsnicia voastră e terminată, așa mi-ai zis de un milion de ori.

— Nu gândeam cum trebuie.

— Vreme de doi ani întregi? ridică el vocea. Am riscat totul de dragul tău!

— Și eu am făcut același lucru pentru tine, zice Saskia.

Se ține cu putere de mâna lui Josh acum. Degetele i se fac albe.

— Dar lucrurile s-au schimbat. Se-ntâmplă. Nu încerc să te rănesc.

— Mă rog, te pricepi de minune la asta.

— Robbie, te rog...

— Deci, asta e? După toate prin câte am trecut, după toate sacrificiile pe care le-am făcut pentru tine...

Aproape că-mi vine să râd – ideea că Robert ar fi capabil să facă vreun sacrificiu, pentru oricine. Dar asta-l face să-și iasă din minți.

— ...vrei să-mi spui c-o să rămâi cu... el?

Scuipă ultimul cuvânt de parcă ar fi otravă.

— Da. Îmi pare rău.

— Nu mai spune că-ți pare rău. Nu-ți pare rău deloc, altfel n-ai face una ca asta.

Mă uit ba la unul, ba la celălalt. Josh face la fel. Parcă suntem în lojă la Wimbledon.

Pentru prima oară în viața ei, Saskia își ține gura. Dar Robert n-a terminat.

— Deci, ca să știu, vrei să spui că nu mă mai iubești?

Vorbele lui plutesc în încăpere. Ai putea auzi cum cade pe podea un fir de păr. Toți ochii noștri sunt ațintiți asupra Saskiei. Îmi vine să spun că dacă oricare dintre ei și-ar putea canaliza jumătate din emoția aceea pe ecran, *Fermierul Giles* ar fi un serial cu totul diferit, dar, desigur, n-o spun. Nu vreau să stric acest moment. La urma urmelor, nu la asta am muncit în tot timpul acesta? La distrugerea Saskiei? Chiar dacă începusem să-mi doresc ca acest lucru să se întâmple în circumstanțe diferite. Saskia oftează scurt.

— Nu. Adică da, nu cred că te mai iubesc. Concluzia finală e că mi-am dat seama că-l iubesc tot pe Josh.

Robert seamănă cu o jucărie pentru căței, scuturată zdravăn de un Rottweiler. Parcă i-a ieșit tot plușul dinăuntru. Se prăbușește.

— Incredibil.

— Îmi pare foarte rău, Robbie, dar s-a terminat, adaugă Saskia, în caz că n-a prins mesajul.

— Deci... nu mai pot să spun nimic... zice Robert și e atât de jalnic încât aproape că mi se face milă de el.

Saskia se uită din nou la Josh, strângându-l ușor de mână. El îi zâmbește încurajator.

— Nimic.

Nici nu-mi mai vine să mă uit la ei, visul dragostei trecute. Nu-mi vine să cred că relația lor nu se va termina totuși în lacrimi, puțin mai târziu. Saskia e mult prea narcisistă ca să-și petreacă tot restul vieții cu un singur bărbat. Sau poate că el o va lăsa să alunece și să-și facă mendrele, așteptând-o răbdător până când ea se va decide să vină acasă.

Presupun că aici se despart drumurile noastre. Saskia și Josh dispar romantic în asfințit, iar eu rămân cu pleava numită Robert. Cred că Saskia îmi citește gândurile, pentru că se-ntoarce spre Josh, îi mai zâmbește încă o dată bolnăvicios și zice:

— Mergem acasă?

Mă ridic pe jumătate, de-abia așteptând să-i văd plecați – deși n-am niciun chef să rămân singură cu Robert – când ceva mă oprește-n loc.

Josh se uită țintă la mine și, nu știu dacă nu cumva imaginația îmi joacă feste, dar cred că mi-a făcut, discret, cu ochiul.

Apoi ia mâna Saskiei și o așază, ostentativ, la ea în poală.

— În fine, zice el. Slavă Cerului că s-a terminat.

PARTEA A TREIA

54.

Trei luni mai târziu

Paula

O recunosc cu greu când o zăresc. Părul îi e la fel. Răvășit și blond, cerând cu disperare să fie periat. Și rimelul. Dar în rest e schimbată.

Sarcina îi priește. Cel puțin, a făcut-o să aibă mai multă grijă de ea și asta e bine. Nu mai are înfățișarea aceea de artistă bântuită. Pentru prima oară de când o cunosc, Alice pare fericită.

Mă îmbrățișează cu drag când mă vede, râzând de burta ei remarcabilă care ne stă în cale. Mai degrabă țocăie „Muah! Muah!” în urechea mea, în loc să mă pupe pe obraz, dar simt că o face cu afecțiune. O cercetez din priviri.

— Arăți fantastic.

— Arăt gravidă, zice ea, dându-și ochii peste cap.

— Asta cu siguranță.

Am venit împreună la ecografie. Am ratat-o pe cea dinainte pentru că, după despărțirea de Robert, am simțit c-ar trebui să stau deoparte. Am presupus că-i va ține partea lui Robert – Dumnezeu știe ce versiune a poveștii i-o fi prezentat el – și că nu va mai vrea să aibă de-a face cu mine, din solidaritate. Adevărul e că m-am simțit mai degrabă ușurată că nu mai trebuia să mă-ntâlnesc cu ea.

Apoi, acum câteva săptămâni, m-a sunat. I-a fost dor mine, așa a zis. (Pe bune?) Voia în continuare să fiu mătușica bebelușului ei. (De ce?) Într-un final, am fost de acord să mă-ntâlnesc cu ea pentru că n-am prea știut cum să o refuz.

— OK, hai să trecem întâi peste chestiile stânjenitoare, a spus ea, în timp ce așteptam liftul. Sunt foarte supărată pe Robbie și i-am zis și lui asta. Felul în care s-a purtat cu tine...

Asta venind din gura lui Alice. Alice care practic și-a făcut o carieră din a avea relații cu bărbați însurați.

— Mulțumesc, dar nu e cazul să te scuzi în numele lui.

— Zic doar că i-am spus că e un cretin. Ar fi trebuit să aprecieze ce avea la momentul potrivit.

— Ce mai face Ivan? o-ntreb, ca să schimbăm subiectul.

Ea surâde larg.

— Face bine. Minunat, de fapt.

— Să-nțeleg că se bucură pentru copil?

— E în delir.

Bunul și dragul de Ivan. Pot doar să presupun că tot el e în spatele sentimentelor bune față de mine. Fie direct, fie, mai probabil, indirect. În cele din urmă, a cunoscut un tip de treabă și i-a trecut și ei prin cap c-ar fi drăguț dac-ar fi cu toții așa.

— Ne cumpărăm împreună un apartament. Al meu nu e suficient de mare pentru trei persoane, așa că-l vând, iar el a locuit în vila aceea pe care o renova...

— E minunat, zic. Unde?

— În Southgate. E mult mai ieftin decât în Islington și va fi mai drăguț pentru copilaș...

Alice, mutându-se de bunăvoie în suburbii. Mă rog, într-un fel. Se gândește la costuri și la locuri potrivite pentru creșterea unui copil și nu la imaginea personală.

— Va fi, îi zic eu, încurajator. Și aveți și metrou.

— Să vii în vizită. După ce ne mutăm.

— O să vin, spun și vorbesc serios. N-o să poți să mă ții departe de copil.

— O să fii întotdeauna mătușica lui, zice ea. Pentru că Georgia va fi întotdeauna verișoara lui. Nu-mi place că nu știu ce e, fată sau băiat. De-abia aștept să aflu.

Liftul ne lasă la etajul al șaselea.

— Încerc să țin minte totul, zice Alice în timp ce ne-ndreptăm spre recepție. Cum mă simt, cum stau, cum merg. În caz că pe viitor o să obțin rolul unei femei însărcinate.

— Orice experiență e de aur, zic eu, citându-l pe unul dintre foștii mei profesori.

Într-un fel ciudat mă bucur că vechea Alice încă mai e pe undeva, pe-acolo. Fără părțile nasoale, să sperăm.

— Exact! Ah... ți-am zis că am fost la o audiție...?

*

Nu ajung acasă decât pe la 18: 00. Chiar și așa, mă schimb și mă duc să alerg, după ce am verificat – cât de subtil am putut – dacă George stă acasă în seara asta. Și când zic „subtil”, înseamnă c-am întrebat-o direct: „Stai acasă în seara asta?”

Deocamdată, pare să-și respecte promisiunea de a ieși în oraș numai în weekenduri. Ea a propus asta, apropo. N-am insistat. Eliza a plecat, iar ea și-a făcut un nou grup de prieteni, care par destul de simpatici. Eu am depus efortul de a le cunoaște pe mamele acestora, în cazul în care pe viitor vom fi nevoite să comparăm poveștile.

— Cum se simte mătușica Alice? Întreabă ea în timp ce eu îmi pun pantalonii de trening.

— Bine. E tot ea, doar că mai amabilă. E fericită, cred.

— I-ai spus că mă duc la audiție la o piesă de amatori?

Asta-i o noutate pentru mine.

— Te duci? De unde până unde?

Ea ridică din umeri.

— M-am gândit să fac și eu o încercare.

— Doamne, zic eu. Mă rog.

— N-o să-mi ia din timpul de învățat, spune ea, pe un ton defensiv.

— Nu, doar că... nu știam că te interesează actoria.

— Nici eu nu știu dacă mă interesează, nu-i așa? Până nu încerc.

— Dacă te face pe tine fericită... zic eu.

În sinea mea mă rog să decidă că actoria nu e pentru ea. Nu sunt sigură că așa mai putea suporta încă un actor în familie.

— Tata spune că o să mă ajute să mă pregătesc.

Georgia se vede tot timpul cu tatăl ei. El locuiește într-un apartament închiriat în Maida Vale, căutând în acest timp să cumpere o casă. În apropiere, pentru ca George să-l poată vizita cu ușurință. Dar nu prea aproape, ca să nu mă-mpiedic de el de câte ori ies în oraș. L-am mai lăsat să stea la noi în apartament câteva săptămâni, timp în care și-a căutat altceva și în care am chibzuit cum e mai bine să-i spunem fiicei noastre că ne despărțim. Ea a primit vestea surprinzător de bine, după ce-am convins-o că vom rămâne prieteni (apropo, n-am rămas, dar ne purtăm destul de civilizat ca ea să creadă că suntem prieteni) și că niciunul dintre noi n-a fugit în lume cu altcineva. Ea nu trebuie să afle niciodată despre Saskia.

*

— Slavă Cerului că s-a terminat.

Saskia și-a privit mâna, acum aflată din nou la ea în poală. Josh s-a retras, lăsând un spațiu generos între ei.

— Joshie?

Puteam simți schimbarea din atmosferă. Saskia se uita la Josh ca un cățeluș rățăcit. Robert se tot întorcea spre mine de parcă cu știam răspunsul, dar n-aveam nici cea mai vagă idee ce se-ntâmpla.

— Sigur că nu mai încercăm încă o dată, a zis Josh brusc și doar atunci mi-a zâmbit larg.

Am simțit fluturi în stomac.

— Sigur că Saskia și cu mine nu rămânem împreună. S-a terminat. Voiam doar ca adevărul să iasă la suprafață. Voiam ca Robert să te vadă exact așa cum ești, Sas. Cum renunți la oricine fără regrete, dacă asta-ți convine ție.

Saskiei îi cade fața. În afara părților în care are Botox și care au rămas, sfidătoare, la locul lor. S-a răsucit spre Robert.

— M-a implorat să rămân cu el. Mi-a fost milă de el, asta-i tot. Nimic între noi nu s-a schimbat.

— Ha! a făcut Robert, izbucnind într-un hohot de râs.

Și atunci am știut că ne-am îndeplinit misiunea. Îi despărțiserăm pentru totdeauna.

— Ca să știi, a zis Josh, uitându-se la mine, n-am implorat-o. Cred însă, Sas, că pentru tine totul e o competiție. Nu voiai să rămâi cu mine pentru că mă doreai, voiai să rămâi cu mine ca să demonstrezi că te-am ales pe tine în locul Paulei. Ei bine, nu te-am ales, OK?

Nu m-am putut uita atunci la ea. Simțeam cum mă săgetează din priviri. Am încercat să-mi suprim zâmbetul care încerca să mi se întindă pe toată fața.

— Deci acum chiar ai de gând să fii cu ea?

A rostit cuvântul „ea” de parcă s-ar fi referit la ceva oribil, găsit pe fundul unei băltoace urât mirositoare.

Josh mi-a zâmbit.

— Nu știu. Dacă mă vrea, atunci da, aș vrea să fac o încercare.

Surâsul a învins, luându-mi chipul în stăpânire, vrând-nevrând.

— Să luăm lucrurile ușor, m-am forțat să spun, deși nu vorbeam serios.

— Exact, a zis Josh. De data asta s-o facem așa cum trebuie.

Robert s-a ridicat în picioare.

— Cred că acum amândoi ar trebui să plecați.

— Desigur. Te conduc acasă, a spus Josh, ridicându-se și privind în jos la Saskia, care se smiorcăia pe canapea.

Dintr-odată părea mai bătrână.

— Poți rămâne acolo, iar eu o să-mi iau câteva lucruri și mă mut în apartament. Deocamdată. Până găsesc altceva.

— Vrei să mă mut? m-a întrebat Robert încet.

— Da. Dar nu azi. Trebuie să facem un scenariu pentru George. S-o anunțăm cu blândețe. S-o facem să creadă că nu va fi prea nasol.

— Mulțumesc, a zis el cu recunoștință.

Saskia a ieșit fără să se uite nici la mine, nici la Robert. Călătorie sprâncenată! Nu mai exista niciun motiv ca drumurile noastre să se mai întâlnească vreodată.

Înainte de a o urma, Josh m-a îmbrățișat. M-am pierdut în brațele lui, fără să-mi pese de prezența lui Robert.

— Îmi pare rău că te-am făcut să treci prin așa ceva, mi-a spus el la ureche. Nici n-aș mai fi putut să te privesc în ochi dacă n-aș fi reușit.

— Frumos lucrat, am zis. Bună intrigă.

*

Iată, pe repede înainte, ce s-a întâmplat de-atunci. Robert, ca să-l laud și pe el pentru ceva, a fost de acord că trebuie să discutăm cu Georgia calm și rațional, când se va întoarce. Îi vom spune că ne-am îndepărtat. Fără vreo mare dramă. El va-ncepe să-și caute imediat o locuință de închiriat. Ea și cu mine vom rămâne aici, în casa pe care eu o ador. După cum am spus, ea a reacționat extrem de bine. Poate că observase niște semne de câțiva ani buni, dar a simțit că nu poate spune nimic. Cine știe, poate că, într-un fel, a fost și pentru ea o eliberare? Oricum ar fi, nu știe că am fost încurcați cu altcineva și ne vom asigura că lucrurile vor rămâne așa.

Îmi imaginez că lucrurile au fost cam ciudate *chez Fermierul Giles* în acea zi de luni. Josh mi-a spus că și-a făcut un scop din a se duce la oamenii care ne văzuseră la petrecere și a-i lămuri. Băuserăm prea multă șampanie. Fusesse o chestie idioată, de moment și amândoi ne simțeam ca ultimii idioți. I-a rugat să nu răspândească bârfa, de dragul lui Robert și al Saskiei, și, deși sunt convinsă că toată lumea a râs de fază în culise, informația nu s-a scurs la ziare, din câte știu eu. Nici măcar atunci când presa a aflat că atât Robert Westmore, cât și Saskia Sherbourne s-au despărțit de partenerii lor de viață la câteva săptămâni distanță.

Nimeni din presă n-a făcut legătura dintre ei. În special, cred, pentru că n-au fost niciodată văzuți împreună, dar și pentru că se știa că nu se suportă reciproc.

Și apoi, desigur, mai erau și fotografiile din tabloide cu ea și Jez stând pe terasa unui restaurant, deși era începutul lui noiembrie, sprijinindu-se unul de celălalt și ținându-se de mână. Nici nu-mi pot închipui cum s-a simțit Robert când a văzut pozele alea.

Am început să lucrez cu normă întreagă la Myra's. Îmi place. Mă țin ocupată și așa-mi plătesc facturile. În viitorul apropiat o să mă gândesc ce vreau să fac și cu restul vieții mele. Chas mi-a tot dat de înțeles că, datorită devotamentului meu, aș putea obține calificările necesare pentru a deveni eu însămi instructoare. Mi-aș putea inspira clienții cu povestea reinventării

mele. Nu sunt sigură, totuși, că sunt gata să devin un model de urmat. Nu cât timp mai am de slăbit.

Josh și cu mine am stabilit că avem nevoie de o perioadă de trei luni în care să ne lămurim situația de familie și să ne dăm seama dacă există, într-adevăr, o scânteie între noi. A fost sugestia mea. Nu voiam să ne tot furișăm, sperând ca George sau vreun reporter să nu ne prindă. Și nici nu voiam să intrăm într-o altă relație și apoi să ne dăm seama că am făcut-o pentru că ne era prea frică de singurătate sau pentru că voiam să le facem în ciudă partenerilor noștri infideli.

Am vorbit tot timpul la telefon, să nu mă-nțelegeți greșit. Am fost prima persoană pe care a sunat-o când a aflat că a obținut slujba de la *One Night*. El a fost cel pe care l-am sunat când Myra mi-a spus că a avut o aventură de o noapte cu Chas și nu știam dacă-i mai pot privi în ochi, pe oricare dintre ei. (Doar ca să știți, el a devenit cam melancolic, și-a dorit revanșa; ei i s-a părut doar o distracție cu un tip [mult mai] tânăr și foarte arătos și nu mai voia să continue. M-am simțit oribil că le-am făcut cunoștință și a trebuit să îndur câteva ședințe de fitness în care m-a tot bătut la cap că e îndrăgostit de ea, după care, din fericire, și-a revenit la realitate.)

Perioada aceea de trei luni expiră astăzi. Ieșim la prima noastră întâlnire oficială. Adică mă duc la apartamentul din Marylebone (în câteva săptămâni va fi gata noua sa casă. În aceeași zonă. Îi place mult) și, deși am stabilit să mergem în oraș să mâncăm, știm amândoi că asta nu se va întâmpla. Nu ne-am mai văzut de douăsprezece săptămâni. Cred că mâncarea e ultima noastră grijă.

I-am spus lui George că am o întâlnire romantică și i-am mărturisit sincer cine e Josh. Încă nu i-am spus că avem deja un trecut.

— Să nu faci nimic din ce n-aș vrea să aflu, zice ea zâmbind larg, în timp ce aștept Uberul.

*

Josh stă în ușa apartamentului când ies din lift. Îmi zâmbeste. Oftez ușurată în sinea mea pentru că încă seamănă cu acel Josh pe care-l aveam în minte.

„Dacă ne vom uita unul la celălalt și vom spune în gând «Bleah»??” scrisesem eu într-un e-mail, zilele trecute. „Poate că eram atrași unul de altul doar ca reacție la ce se întâmpla”.

„Nu cred că se va întâmpla așa ceva”, a răspuns el. „Și, ca să fiu cinstit, m-aș băga oricum. A trecut cam mult timp, zic și eu”.

„Haha!” am scris, după care am șters și am pus: „Foarte amuzant”.

E prima oară când intru în cuibușorul de nebunii și mi se pare superironic. Suntem înconjurați de lucrurile alese cu atâta grijă de Saskia,

dar de care n-a apucat să se bucure niciodată. Canapeaua elegantă albă, masa scumpă de cafea, din lemn închis la culoare. Patul.

— Bei ceva? spune el.

— Categoric.

— Nu, adică, ce vrei să bei?

— Ah! Vin roșu. Scuze. Am emoții.

— Și eu.

— Nu mai am antrenament... la astfel de lucruri...

El izbucnește în râs.

— Și ce, ți se pare că eu am?

Îmi întinde un pahar și iau o gură zdravă de vin.

— Hai să terminăm odată cu chestia asta, vrei?

— Asta, zice Josh, cred că e cea mai romantică replică pe care am auzit-o vreodată.

— Eram sinceră, atâta tot, spun eu, apoi îl iau de mână și-l duc direct în dormitor.

Mulțumiri

Multe mulțumiri Myrei Jones, care a acceptat cu atâta generozitate să existe un personaj cu numele ei și care a ajutat la strângerea fondurilor pentru Clic Sargent, organizația de caritate pentru copiii bolnavi de cancer.

www.clicsargent.org.uk

virtual-project.eu